

Romanul de la ora **20**

FRANCINE RIVERS

ULTIMUL DEVORATOR DE PĂCATE

Editura Hypogrammos

FRANCINE RIVERS, autoare a peste douăzeci de romane best-seller și câștigătoare a mai multor premii, printre care Premiul criticilor literari (CCA) 1995, 1996, 1997, Premiul romancierilor din SUA (RITA), pentru cel mai bun roman inspirat și Medalia de aur ECPA, pentru *The Last Sin Eater* (*Ultimul devorator de păcate*)

Cadi Forbes este o fetiță de zece ani, care nu mai poate trăi cu povara vinovăției ce o apasă zi și noapte. Este convinsă că numai devoratorul de păcate i-ar putea readuce liniștea. Însă el îndeplinește ritualul mântuitor doar pentru cei morți: în noaptea în care decedatul este dus la groapă, devoratorul mănâncă o pâine și bea un pahar cu vin, luând astfel asupra sa păcatele defunctului.

Cu toate că știe prea bine că e interzis să-l privească (și cu atât mai mult să-l caute), Cadi este hotărâtă să nu renunțe. Mai ales că, după ce l-a privit în ochi, s-a convins că devoratorul de păcate nu este Diavolul însuși, cum spuneau toți, ci un om foarte, foarte trist.

Dar insistența ei deschide răni vechi și dezgroapă secrete oribile, bulversând liniștea satului din creierii munților...

ISBN 978-973-86315-6-4

9 789738 631564

FRANCINE
RIVERS

ULTIMUL
DEVORATOR
DE PĂCATE

Traducere
ARIANA ROȘIU

Editura Hypogrammos
Oradea, 2007

Francine Rivers,
Ultimul devorator de păcate,

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RIVERS, FRANCINE

Ultimul devorator de păcate / Francine Rivers;
trad.: Ariana Roșiu. - Oradea : Hypogrammos, 2007
ISBN 978-973-86315-6-4

I. Roșiu, Ariana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactor: Teofil Stanciu
Corector: Teofil Stanciu
Tehnoredactare și copertă: Daniel Chiș
Tipar executat în UE

Editura Hypogrammos, Oradea
Tel./fax.: 0259/ 441845; 0359/401397
Email: hypogrammos@rdsor.ro
www.hypogrammos.ro

Copyright © 2007 Toate drepturile prezentei ediții
sunt garantate Editurii Hypogrammos

Soțului meu Rick,

cu dragoste și recunoștință:

Tu ești darul lui Dumnezeu pentru mine.

Mulțumiri

Dumnezeu mi-a dat o familie minunată și o mulțime de prieteni care m-au sprijinit și m-au încurajat necontenit. Soțul meu Rick, agenta mea Jane Jordan Browne și editorul meu Karen Ball m-au ajutat cu devotament să duc la capăt fiecare proiect. Vă mulțumesc tuturor pentru că mi-ați fost alături!

Îți mulțumesc, Peggy Lynch, pentru răbdarea cu care m-ai ascultat și pentru toate întrebările dificile pe care mi le-ai pus și care m-au făcut să reflectez.

Vă mulțumesc, Liz și Bill Higgs, pentru materialele informative pe care mi le-ați trimis.

Tuturor celor dragi, vă mulțumesc pentru că m-ați ascultat, m-ați sfătuit, mulțumesc pentru părtășie și rugăciuni.

Nota autoarei

DEVORATORUL DE PĂCATE ERA O PERSOANĂ CĂREIA I SE PLĂTEA o taxă sau i se oferea mâncare ca să ia asupra sa faptele imorale ale morților și consecințele acestor fapte pentru viața de dincolo. În secolul al XIX-lea, devoratorii de păcate erau o prezență obișnuită în Anglia, în partea de sud a Scoției și în zonele de frontieră a Țării Galilor. Acest obicei a fost adus de către imigranți în America și a fost practicat în regiuni îndepărtate ale Munților Appalachi.

Romanul înfățișează povestea fictivă a unui devorator de păcate.

Aaron să arunce sorți pentru cei doi țapi: un sort pentru Domnul și un sort pentru țapul ispășitor. Aaron să ia țapul care a ieșit la sorți pentru Domnul și să-l aducă jertfă pentru păcat. Iar țapul care a ieșit la sorți pentru ispășire, să fie pus viu înaintea Domnului, ca să facă ispășire pe el și să i se dea drumul în pustie, ca țap ispășitor.¹

LEVITIC 16:8-10

*„Eu sunt calea, adevărul și viața:
nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.”*

ISUS, CRISTOSUL; IOAN 14.6

---

¹ Traducere adaptată după versiunea GBV a Bibliei în limba română (n.tr.)

UNU

Great Smoky Mountains, mijlocul anilor 1850

L-AM VĂZUT PENTRU PRIMA DATĂ PE DEVORATORUL de păcate în seara când bunica Forbes a fost înmormântată. Eram foarte mică, bunica fusese prietena mea cea mai scumpă, iar acum mă simțeam foarte bulversată.

– Să nu cumva să te uiți la devorator, Cadi, mi-a spus tata. Și nu mă întreba de ce.

Fiind atât de ferm atenționată, m-am străduit să fiu cuminte. Mama zicea că sunt nesuferit de curioasă. Iar tati spunea că sunt o băgăcioasă încăpățânată. Numai bunica, în bunătatea ei față de mine, mă înțelegea.

Chiar și cele mai nevinovate întrebări ale mele întâmpinau cea mai acerbă rezistență. *Când o să crești mare... Nu-i treaba ta... Ce pui întrebări prostești?* Încă din vara anului când a murit bunica, am încetat să mai pun vreo întrebare cuiva. Mi-am dat seama că, dacă voiam să aflu vreun răspuns vreodată, trebuia să îl găsesc singură.

Bunica era singura care părea că-mi înțelege toate gândurile. Mereu îmi spunea că am moștenit firea curioasă a lui Ian Forbes. El fusese bunicul meu, iar bunica spunea

că spiritul lui aventuros îl determinase să treacă oceanul. Dar poate că totuși acesta nu era singurul motiv, pentru că alteori spunea că schimbările sociale din Scoția fuseseră de vină.

Și tata susținea același lucru. Mi-a spus că bunicul fusese alungat de pe pământurile sale și obligat să ia drumul Americii, pentru ca oile să aibă loc de pășunat. Sau cel puțin așa i se spusese și lui, deși eu nu am înțeles niciodată cum se poate una ca asta. Cum e posibil ca niște animale să fie mai importante decât oamenii? În ce o privește pe bunica, ea era cea de-a patra fiică, fără niciun viitor, a unui galez sărman, spoitor de cazane. Venirea ei în America nu fusese o alegere, ci mai degrabă o necesitate. La început a lucrat pentru un domn bogat care locuia într-o vilă somptuoasă din Charleston, fiind slujnica frumoasei și plăpândeii lui soții, pe care el o întâlnește în Caerdydd și se însurase cu ea.

Soția lui a fost cea care a prins drag de bunica. Fiind și ea galeză, tânăra domniță tânjea după familia rămasă acasă. Bunica era tânără pe-atunci, să fi avut vreo șaptesprezece ani, din câte spunea ea. Din păcate, nu a lucrat prea mult acolo, deoarece domnița a murit la nașterea primului copil, care n-a supraviețuit nici el. Stăpânul casei n-a mai avut nevoie de serviciile unei slujnice, iar serviciile pe care dânsul le solicita, bunica a refuzat să i le ofere. Nu mi-a spus niciodată ce fel de servicii erau, numai că domnul acela a concediat-o pe bunica și a lăsat-o fără adăpost în mijlocul iernii.

Erau vremuri grele. Bunica muncea pe unde apuca, numai ca să supraviețuiască trupește și sufletește. Pe-atunci l-a întâlnit pe bunicul meu. S-a măritat cu Ian Forbes „în ciuda toanelor lui.” De vreme ce nu l-am întâlnit niciodată pe bunicul meu, nu am nicio idee despre el, însă i-am auzit odată pe unchii mei făcând haz de firea lui capricioasă. Unchiul Robert povestea că într-o zi bunicul stătea la poarta din față și a tras cu pușca după tata, nu o dată, ci de două ori, una după alta. Din fericire, era beat și tata, iute de

picioar, altminteri n-aș mai fi venit pe lume.

Bunicul Forbes a murit într-o iarnă, înainte să mă nasc eu. A fost atunci viscol mare și el a rătăcit drumul spre casă. Bunica nu mi-a spus unde fusese plecat. Țsta e unul din lucrurile care mă supăra cel mai tare: anumite lucruri mi se povestesc numai pe jumătate. Așa că-mi rămâne mie să adun piesele una câte una și să le așez în ordine. Mi-a luat ani întregi să fac asta. Dar unele lucruri e mai bine să nu fie spuse niciodată.

Când o întrebam de ce s-a măritat cu un bărbat așa nestăpănit, bunica obișnuia să zică: „Scumpa mea, avea ochi albaștri ca cerul în amurg. Tu ai ochii lui, Cadi iubita mea, și tatăl tău îi are. Și ai același suflet pătimăș ca Ian, Dumnezeu să te aibă în pază.”

Bunica repeta des asta, și eu nu pricepeam nimic.

– Tată spune că semăn cu tine.

Îmi mângăia ușor obrazul cu degetele.

– Așa-i, și încă destul de bine, zicea zâmbind trist. Să sperăm că nu în toate privințele.

Și apoi se lăsa tăcerea asupra acestui subiect. Se pare că nu toate întrebările au răspuns.

În dimineața când a murit, ședeam împreună și priveam peste vale. Bunica stătea sprijinită pe spate în scaunul ei, frecându-și ușor brațul, ca și când ar fi durut-o. Mama trebăluia prin casă. Respirând greu, cu fața schimonosită de durere, bunica mă căută cu privirea.

– Să petreci timp cu mama ta.

Câtă durere pot produce câteva cuvinte. Mi-au amintit cele întâmplare până atunci și care ridicaseră un zid între mine și mama. Unele lucruri nu mai pot fi schimbate sau șterse.

Deși eram foarte mică, abia dacă aveam zece ani, înțelegeam că viitorul care mă întâmpina era cât se poate de sumbru. Mi-am plecat fruntea în poala bunicii și nu am spus nimic, bucurându-mă de alinarea pe care mi-o dădea dulcea ei prezență, fără să bănuiesc că toate acestea aveau să-mi fie luate curând. Dar, dacă aș putea da acum timpul

înapoi, aş schimba oare lucrurile astfel încât să nu mai am de trecut printr-o perioadă atât de grea? Nicidecum. Pentru că Dumnezeu veghea asupra mea înainte să-L cunosc şi înainte să ştiu că El există.

În ultimul an învăţasem că lacrimile nu aveau niciun rost. Există dureri foarte adânci. Amărăciunea nu dispare precum praful de pe acoperiş în timpul ploii. Tristeţea nu cunoaşte vindecare, nu are alinare... nu are sfârşit.

Bunica şi-a aşezat palma pe creştetul meu şi a început să mă mângâie ca pe unul din câinii care dorm sub veranda casei noastre. Şi-mi plăcea. Erau zile când îmi doream să fiu unul dintre acei câini pe care tata îi iubea foarte mult. Mama nu mă mângâia niciodată, nici tata, de altfel. Ei abia dacă-şi mai vorbeau unul altuia, iar cu mine nu vorbeau deloc. Numai fratele meu Iwan îmi mai arăta puţină dragoste, deşi nu prea des. Era prea ocupat să-l ajute pe tata cu munca la fermă. Iar în timpul liber care-i rămânea, îi făcea curte lui Cluny Byrnes.

Bunica era singura mea speranţă, însă ea se stingea încet-încet.

– Te iubesc, draga mea. Să nu uiţi asta când va veni iarna şi când toate-ţi vor părea reci şi moarte. Lucrurile nu vor rămâne veşnic aşa.

În inima mamei s-a lăsat iarna încă de vara trecută şi pentru mine ea a rămas un pustiu îngheţat.

– Agurijoarele² cresc la Bearwallow ca un covor liliachiu. Dacă ar fi să-mi pun o dorinţă, atunci aş vrea un bucheţel de agurijoare.

Bunica spunea mereu aşa: *Dacă ar fi să-mi pun o dorinţă...* Eram preocupată să-i împlinesc dorinţele şi făceam asta cu plăcere. Ea era prea în vârstă, ca să mai colinde câmpia. Nu am văzut-o niciodată pe bunica mergând mai departe de casa Eldei Kendric, vecina noastră aproape la fel de bătrână ca bunica. Însă gândurile bunicii străbăteau cu uşurinţă mări şi ţări, munţi şi văi şi adesea călătoreau

---

² Plantă cu frunze cărnoase, comestibilă, cu flori timpurii de diferite culori. (n.tr.)

de dragul meu. Bunica a fost cea care mi-a îndreptat pașii spre cărări uitate de vremi și spre comori tainice pe care le-aș fi descoperit cu greu de una singură. De dragul ei, alergam încoace și încolo, prin munții noștri înalți, ca să-i aduc scumpe frânturi de amintiri. În plus, asta mă scotea din casă – departe de chinul și glacialitatea mamei.

Bunica mi-a îndrumat pașii spre Bloomfield, de unde îi aduceam, primăvara, coșuri pline cu margarete sălbatice și albăstrele. Ea m-a învățat cum să împletesc o coroniță, pe care s-o port pe cap. Ea mi-a povestit despre Dragon's Tooth, locul unde niște pietre verzi creșteau precum calea ferată din Scoția lui Ian Forbes, sau așa povestea el.

Am fost de mai multe ori la Dragon's Tooth. Îmi lua o zi întreagă să urc muntele și să-i aduc bunicii o piatră verde. Hoinăream pe lângă lacuri pline cu pești-lună și pe lângă bălți ce vibrau cald în simfonia broaștelor. Am găsit chiar și stejarul despre care ea spunea că era acolo de când lumea – sau, în orice caz, era cel puțin la fel de bătrân ca bunica.

Bunica știa povești fără număr. În diminețile răcoroase, ea îmi strecura în suflet cuvinte ca mierea, dulci și grele. Îi cunoștea pe toți care se stabiliseră pe culmile stâncoase, pe povârnișurile sau în vâlcelele întinsului nostru ținut. Noi, familia Forbes, veniserăm de multă vreme în aceste zone înalte din Great Smoky Mountains, căutând pământ și noroc. Munții îi aminteau bunicului de Scoția. Laochailand Kai fusese ghidul multora care sosiră aici. Elda Kendric venise împreună cu soțul ei, care a murit de atâta timp, încât bunica îi uitase și numele. Poate că și tanti Elda îl uitase, pentru că totdeauna spunea că nu vrea să vorbească despre el. Apoi veniseră familiile Odara, și Trent, și Sayre, și Kent. Tot aici s-au stabilit și familiile Connor, Byrnes și Smith. Bunica spunea că dacă bunicul n-ar fi murit, ar fi mutat familia noastră mai la est, spre Kantuckee.

Toți locuitorii se ajutau între ei când puteau și împreună țineau piept naturii și chiar lui Dumnezeu, pentru a-și construi locuințele. Și întotdeauna au fost cu ochii în patru la atacurile indienilor, care puteau oricând să apară și să-i omoare.

Cei care nu se alipeau comunității rămăneau singuri și adesea mureau. Au mai sosit și câteva cupluri căsătorite, apoi au urmat căsătorii între familii, până ne-am amestecat cu totul, devenind o mulțime de proscriși, de renegați și de ratați.

– Aveam toți motivele noastre, unele mai bune decât altele, pentru a ne stabili în acești munți și a suporta toate ploile care vin peste noi, spunea odată bunica. Unii au venit să construiască. Alții pentru a se ascunde. Toți însă au făcut tot ce-au știut pentru a supraviețui.

În dimineața aceea – când a murit bunica – m-am suit pe Bearwallow după agurijoare. Își dorea mult un buchet, iar pentru mine era un motiv suficient să mă duc. Florile erau precum un covor liliachiu, exact cum și le amintea bunica. Am cules un coșuleț plin și i l-am adus. Bunica adormise în scaunul ei de pe verandă sau, cel puțin, așa am crezut până m-am apropiat. Era albă ca floarea de sânger, cu ochii și gura larg deschise. Când i-am așezat florile în poală, nici nu mișcă, nici nu clipi.

Am știut că plecase de la mine.

E un lucru groaznic pentru un copil să înțeleagă moartea într-o asemenea măsură. Apucasem deja, până în acea zi, să-i gust amărăciunea. Însă acum înghițeam din plin disperarea care îmi pătrundea în oase.

Ceva se desprinsese de bunica sau îi fusese furat cât timp lipsisem eu. În ochii ei nu mai era nici un licăr, iar printre buzele întredeschise nu mai trecea niciun abur de viață. Și nu mai semăna cu ea, ci părea, mai degrabă, o carapace zbârcită așezată într-un scaun de nuiele – o imagine a bunicii Forbes, dar nicidecum bunica. Ea plecase deja, fără să-și ia rămas bun. În acel moment înțelegeam foarte mult, dar totuși nu suficient, iar ceea ce reușisem să pricep dura atât de tare înăuntrul meu, încât credeam că voi muri de asemenea chin. Pentru o vreme chiar așa a fost. Sau cel puțin mă părăsise și ultima rază de speranță care mai supraviețuise de vara trecută.

Mama opri ceasul de pe șemineu și acoperi oglinda, după obiceiul nostru din munți. Tata bătu clopotul de înmormântare. De optzeci și șapte de ori, câte o bătaie pentru fiecare an din viața bunicii. Pe fratele meu Iwan l-au trimis să anunțe dureroasa veste rudelor noastre. A doua zi, cea mai mare parte a clanului Forbes și a vlăstarelor și a celor înrudiți prin alianță se adunase pentru a o conduce pe bunica pe ultimul drum, spre locul de odihnă de pe coasta muntelui.

Gervase Odara, tămăduitoarea, a sosit prima aducând-o cu ea și pe Elda Kedric, care era acum cea mai bătrână femeie în ținutul nostru. Tata a scos ușa din țâțâni și a culcat-o pe două scaune. Acolo au întins-o pe bunica. Mai întâi, femeile i-au scos hainele, iar Gervase Odara le-a dus afară ca să le spele. Au încălzit apă. Mama a turnat o parte din apă într-un lighean și au spălat cu ea trupul bunicii.

– Gorawen, zise Elda Kedric periind părul lung și alb al bunicii, m-ai lăsat să fiu ultima dintre cei dintâi.

Mama nu zicea nimic. Ea și Elda Kedric au continuat să lucreze în tăcere. Bătrâna o privea pe mama când și când, însă mama nu și-a ridicat niciodată privirea și n-a schimbat o vorbă cu nimeni. Când s-a întors Gervase Odara în casă, a ajutat-o pe mama.

– Mi-a spus, acum vreo două-trei zile, că a auzit vocea Celui Atotputernic chemând-o din munți. Gervase Odara așteptă, privind-o pe mama. Cum ea continuă să tacă, tămăduitoarea continuă: Mi-a spus că a mai zăbovit de dragul lui Cadi.

Atunci mama a ridicat capul și o privi mânioasă pe Gervase Odara.

– Mă doare destul și fără să răsucești dumneata cuțitul în rană.

– Este o vreme când trebuie să lași lucrurile să treacă.

– Nu-i acum vremea aceea.

– Dar când, Fia?

Mama se întoarse încet și o simții căutându-mă cu privirea. M-am ferit cât mai departe în umbra ungherelor,

sperând că nu mă va învinui pe mine de faptul că femeia aceea o necăjea. Mi-am plecat capul, strângându-mi genunchii la piept, dorind să mă fac mică-mică sau chiar să dispar.

Dar nimic din toate astea nu se întâmplară. Mama își aținti privirea asupra mea.

– Ieși afară, Cadi! N-ai ce căuta aici.

– Fia..., începu Gervase Odara.

N-am mai așteptat să aud ce mai avea de gând să spună și am urlat:

– Las-o în pace! Pentru că nu mai puteam suporta privirea aceea în ochii mamei mele. Era ca un animal rănit, prins într-o capcană. Las-o în pace! am urlat din nou; am sărit în picioare și-am țâșnit pe ușă afară.

Unii din familie încă nu sosiseră, lucru care mă mulțumea. Pentru că, dacă ar fi fost prezenți, aș fi fost nevoită să străbat o mulțime întreagă de oameni care s-ar fi holbat la mine șușotind. L-am căutat pe tata și l-am găsit tăind un cedru, la ceva distanță de casă. M-am oprit în spatele unui copac privindu-l îndelung. Deodată mi-am dat seama ce multă vreme trecuse de când l-am auzit ultima dată râzând. Înfățișarea lui era încordată în timp ce lucra. La un moment dat, s-a oprit să-și șteargă sudoarea de pe frunte. Întorcându-se, m-a privit drept în față.

– Mama te-a scos afară din casă?

Am încuviințat din cap.

Tata a ridicat iarăși toporul în aer și adânci tăietura din copac.

– Ia găleata și strânge așchiile. Du-i-le în casă. Mirosul o să alunge duhoarea dinăuntru.

Femeile se gândiseră deja la asta, pentru că toate ușile și ferestrele erau larg deschise, iar o boare purta parfumul primăverii din munți, amestecat cu mirosul camforului pe care l-au folosit să îmbălsămeze trupul bunicii.

O cană de tinichea plină cu sare se găsea pe pervazul ferestrei, particule fine de sare dansând pe podea.

Mama frământa aluat de pâine când am intrat.

Fiindcă nici măcar nu și-a ridicat privirea, Gervase Odara îmi luă din mână găleata cu așchii de lemn de cedru.

– Mulțumesc, Cadi.

Începu să arunce așchii pe lângă bunica ce fusese, între timp, înveșmântată într-o rochie din lână neagră. Părul ei alb și lung fusese tăiat și înfășurat cu grijă pe masă, pentru a fi împletit într-un talisman de doliu. Poate că mama voia să adauge o șuviță albă la cea roș-aurie pe care o purta. Sărmanul creștet tuns al bunicii fusese acoperit cu o pânză albă pe care i-o legaseră sub bărbie. Gura îi fusese închisă, iar buzele pecetluite pentru totdeauna. O altă fâșie de pânză albă îi fusese legată în jurul încheieturilor de la mâini, iar o a treia, în jurul genunchilor. Măinile ei, atât de subțiri și de muncite, pline de bătăături, se odihneau una peste alta pe piept. Doi bănuți din cupru strălucitor îi acopereau pleoapele.

– Vino mâine sau poimâine pe la lăsatul serii, atunci va veni devoratorul de păcate, Cadi Forbes, îmi spuse Elda Kedric. Când vine, să te duci lângă mama ta. Mătușă-ta Winnie va duce tava cu pâine și pocalul cu vin de soc. Devoratorul de păcate ne va urma la cimitir, iar apoi va mânca și va bea toate păcatele bunicii tale, ca ea să nu bântuie prin munții noștri.

Inima mea se cutremură la acest gând.

Noaptea aceea n-am prea dormit, așa că stăteam întinsă în pat ascultând țipătul bufniței de afară. *Whooo?*³ Oare cine este devoratorul de păcate? *Whooo?* Oare pe cine o să vadă mai întâi bunica, acum că trecuse în viața de apoi? *Whooo?* Oare cine va veni să ia păcatele *mele*?

A doua zi n-a fost cu nimic mai bine. Îi priveam cum se adunau toți. Sosiseră trei unchi cu soțiile lor și mătușa Winnie cu soțul ei. Verii mei voiau să se joace, dar mie nu-mi ardea deloc de joacă. M-am ascuns în colțurile întunecoase ale casei și o vegheam pe bunica. Odată înmormântată, nu aveam cum s-o mai văd. Oricum, nu înainte să-l întâlnesc pe Creatorul meu.

---

³ Who (engl) = cine (n.tr.)

Mama nu m-a mai alungat afară, ci s-a dus ea să stea cu mătușile mele în soarele de primăvară. Jillian O'Shea o ținea la piept pe cea mai mică dintre fetele ei, iar cei mai mulți erau fericiți că-i pusese fetiței numele Gorawen. O Gorawen pleacă, dar tot o Gorawen abia vine.

Vorbele astea n-au reușit să mă consoleze.

Din colțul meu întunecat îi vedeam pe toți membrii familiei bunicii și pe toți prietenii ei care veniseră să-i aducă un ultim omagiu. Și toți aduseseră câte ceva pentru a împărți cu ceilalți, fie că era vorba de whisky, cartofi dulci pentru copt, plăcinte din mălai, pâinici dulci din melasă, sau carne de porc sărată, pentru oala cu tocană care bolborosea deasupra focului.

– Trebuie să mănânci ceva, fetițo, îmi spuse Gervase Odara, pe la jumătatea celei de-a doua zile.

Mi-am ascuns fața cu brațele, refuzând s-o privesc sau să-i dau vreun răspuns. Nu mi se părea defel drept ca viața să-și continue mersul firesc. Bunica zăcea acolo, moartă, îmbrăcată în cele mai bune haine ale ei, gata de înmormântare, iar oamenii vorbeau, umblau și mâncau, ca de obicei.

– Cadi, dragă, spuse Gervase Odara, bunica ta a trăit o viață lungă.

Nu suficient de lungă, în opinia mea. Mă întrebam de mi-ar fi fost mai ușor dacă bunica mi-ar fi spus ce se va întâmpla. Privind în urmă, cred că știa ce urmează. Cred că se rugase ca sfârșitul să vină – așa cum s-a și întâmplat, de altfel – când eu nu sunt acasă. În loc să-mi spună că se stinge, ea m-a trimis să culeg agurijoare și s-a stins din viața aceasta când eu nu eram de față.

Doar Iwan părea să-mi înțeleagă durerea. A intrat în casă și s-a așezat alături de mine, pe patul bunicii. El n-a încercat să mă facă să mănânc sau să vorbesc.

N-a spus că bunica era bătrână și că era deja timpul să moară. Pur și simplu, mi-a luat mâna într-a sa și mi-a ținut-o strâns, în tăcere. După o vreme, s-a ridicat și a plecat.

Familia Kai a sosit a doua zi. Îl puteam auzi afară pe tatăl

lor, Brogan Kai, o voce baritonală și poruncitoare. Mama, Iona, și copiii ei intrară pentru a-și prezenta condoleanțele mamei și altor rude de-ale mele. Fiul Ionei Kai, Fagan, intră și nu trecu mai departe de bunica, privind-o serios în toată frumusețea ei. El avea aproape cincisprezece ani, ca și Iwan, dar părea mai matur datorită atitudinii rezervate și a expresiei încordate. Mama lui a adus plăcinte de porumb și câteva borcane cu pepene roșu murat, pentru a le împărți cu ceilalți. Le-a dat toate uneia dintre mătușile mele și s-a așezat afară, lângă mama, vorbindu-i în șoaptă.

Pe măsură ce soarele se apropia de asfințit, oamenii vorbeau tot mai încet, până tăcură de tot. În casă se simțea această schimbare. Tăcerea făcuse loc unui întuneric și mai greu de suportat. Moartea bunicii adusese în casă ceva ce nu putea fi descris în cuvinte. Simțeam cum se adună și ne împresoară, la fel ca noaptea, tot mai strâns, pe măsură ce ziua se apropia de sfârșit.

Teamă, asta era.

Tata apăru în pragul ușii deschise.

– E timpul, spuse el.

Gervase Odara veni lângă mine și se lăsă jos, apucându-mi mâinile strâns într-ale ei.

– Cadi, trebuie să mă ascuți. Să cumva să te uiți la devorator. M-ai înțeles, fetițo? A luat tot felul de păcate oribile asupra sa. Dacă te uiți la el, îți va da ochiul rău și unele dintre păcatele pe care le poartă cu sine s-ar putea să treacă asupra ta.

Mi-am ridicat ochii spre mama. Stătea în lumina lămpii cu fața schimonosită și cu ochii închiși. Nici măcar acum nu voia să se uite la mine.

Gervase Odara mi-a ridicat bărbia în așa fel că eram nevoită s-o privesc iarăși în ochi.

– M-ai înțeles, Cadi?

La ce bun toate astea? voiam să-i spun. Bunica oricum a plecat deja. Ce rămăsese în urmă nu era nimic mai mult decât carne inertă și rece, nicidecum acea parte a ei care conta. Nu trebuia decât s-o privească și vedeau cu ușurință

că sufletul ei plecase. Cum putea cineva acum să mai dreagă ceva? Gata. Se terminase. Bunica nu mai era.

Însă, atât a insistat Gervase Odara, până am încuviințat din cap. La vremea aceea nu am înțeles nimic, iar lucrurile au început să se lămurească abia mult mai târziu. Totuși, atitudinea tămăduitoare reușise să-mi secătuiască și ultima fărâmbă de curaj. Și-apoi, învățasem deja pe-atunci că n-avea niciun rost să cer explicații. Nu se vorbea decât rar și puțin despre lucrurile înspăimântătoare.

– El va lua asupra lui păcatele bunicii tale, iar ea se va putea odihni în pace, rosti Elda Kedric de undeva din apropiere.

Și o să vină el să ia și păcatele mele? Sau era destinul meu să-mi duc păcatele cu mine dincolo de mormânt, chinuită de flăcările iadului pentru ceea ce provocase firea mea plină de răutate?

Simții un nod fierbinte în gât.

Orice păcate ascunse ar fi avut bunica, ele erau acum între ea și devoratorul care le va lua asupra lui. Însă pentru mine nu va exista niciodată odihnă. Nu era nimeni între cei de față care să nu știe ceea ce făcusem. Sau așa credeam eu.

– Stai lângă mamă-ta, copilo, îmi spuse tata.

Așa am făcut și am simțit cea mai ușoară atingere posibilă a mâinii ei. Când mi-am ridicat privirea către ea cu o dorință arzătoare în inimă, mama începu să vorbească încetișor și rupse o crenguță din rozmarinul pe care-l avea în mână.

– Aruncă asta în mormânt când se termină slujba, spuse ea fără să mă privească.

Patru bărbați o ridicară pe bunica și o scoaseră afară din casă. Tata purta o torță și conducea procesiunea spre cărarea ce ducea la cimitirul din coasta muntelui.

Aerul nopții părea mai rece ca de obicei și simții cum mă trec florii, în timp ce pășeam alături de mama. Fața ei era inexpresivă și goală, ochii – uscați. Alți oameni purtau, la rândul lor, torțe pentru a ne lumina drumul. Răsărise luna

plină, dar era ascunsă de un vâl de negură care acoperea trecătoarea din munți. Parcă niște degete albe de mort se întindeau să ne apuce. Umbre întunecate jucau printre copaci. Inima mea bătea nebunește și mi se făcu pielea de găină, când am simțit că ni se alătură o altă prezență.

Sosise devoratorul de păcate ca o suflare de gheață în ceafa mea.

Tata împreună cu frații lui ridicaseră un gard în jurul cimitirului pentru a ține departe lupii și alte jivine. Bunica îmi spusese cândva că-i place locul pe care îl alesese tata. Era o ridicătură unde apa nu ajungea la cei îngropați și ei aveau o priveliște măreață asupra văii de jos și asupra cerului de deasupra.

Am intrat pe poartă imediat după mama și mi-am reluat locul alături de ea. Mătușa mea Winnie purta o tavă pe care se afla pâinea făcută de mama și pocalul cu vin de soc. Săpaseră o groapă mare și adâncă, iar pământul scos forma o movilă. Pe bunica, întinsă pe catafalcul ei, o așezaseră pe movila de pământ stâncos, roșu-cafeniu. Mătușa Cora aruncă o pânză albă peste bunica, iar Mătușa Winnie păși înainte și așeză tava deasupra trupului.

O tăcere grea se așternu peste mulțime, apăsarea fiind atât de mare, încât și greierii și broaștele amuțiră.

Nimeni nu mișca.

Nimeni nu respira.

Mi-am ridicat privirea și am văzut fața mamei strălucind roșu-auriu în lumina torțelor, iar ochii îi ținea închiși. Când se auzi poarta scârțâind, cei strânși acolo se întoarseră cu spatele la bunica și au rămas așa. Am făcut și eu la fel, simțind cum mi se zburlește părul, când am auzit pasul ușor al devoratorului de păcate.

Era o liniște atât de mare, încât am auzit cum a frânt pâinea. L-am auzit sorbind vinul. Oare foamea de păcat să-l fi făcut să mănânce ca un animal hămesit? Sau să fi fost dorința de a termina mai repede treaba asta groaznică și să plece de aici, cum de altfel doreau toți cei care stăteau cu spatele la el și cu ochii închiși, îngroziți să privească

în ochii săi diabolici?

Se făcu iar tăcere după masa sa frugală, ca apoi să se audă un oftat înfiorător.

– Te eliberez și-ți dau odihna, Gorawen Forbes, femeie dragă, iar pasul tău să nu se mai abată prin vreun câmp sau peste vreun munte ori pe vreo cărare. Și pentru pacea ta îmi pun zălog chiar sufletul meu.

Nu m-am putut abține. Vocea lui era atât de adâncă, de blândă și de îndurerată, că m-am întors cu inima cât un purice. Pentru o fracțiune de secundă privirile ni s-au întâlnit, dar am strâns ochii la priveliștea aceea ciudată și terifiantă. Totuși a trecut multă vreme până ce lucrurile să se schimbe definitiv.

Nimic nu mai avea să fie ca înainte.

– Nu a făcut niciun rău, rosti el încetișor.

Pasul său ușor se pierdu odată ce ieși pe poartă afară. M-am întors să-l privesc, însă întunericul îl înghițise deja. Greierii își reluaseră concertul și, undeva în apropiere, bufnița începu iarăși să țipe. *Whooo?* Oare cine e devoratorul de păcate? *Whooo?* Oare cine-o fi? *Whooo?*

Toți răsuflară ușurați, într-un fel de oftat cumun de eliberare și recunoștință, că totul se sfârșise și bunica se putea odihni în pace. Mama începu să plângă zgomotos – suspinele adânci ale durerii de neconsolat. Știam că nu plânge numai după bunica. Mai erau și alții care plângeau alături de ea, în timp ce se rosteau rugăciunile. Bunica fu coborâtă în locul de odihnă. Cei dragi se apropiară unul câte unul și aruncară în groapă crenguțe de rozmarin. După ce se spuse și se făcu tot ce trebuia, tata o luă pe mama în brațe și o scoase din cimitir.

Rămasă în urmă, eu îi priveam pe cei doi bărbați care aruncau pământ cu lopețile peste bunica. Fiecare bufnitură a pământului mă lovea rece în suflet.

Unul dintre bărbați își ridică privirea.

– Pleacă, fetișo, întoarce-te acasă cu ceilalți.

În timp ce ieșeam pe poartă, m-am întors un moment, lăsându-mi privirea să alunece peste ceilalți care se

odihneau în cimitir. Bunicul meu, Ian Forbes, fusese cel dintâi, urmat de un fiu care murise într-o zi de joi după ce spusese că îl doare îngrozitor stomacul. Trei veri și o mătușă muriseră într-o singură săptămână de febră. Mai era și piatra lui Elen.

Pe la jumătatea drumului spre casă mi-am coborât privirea spre crenguța de rozmarin pe care mi-o dăduse mama. Uitasem s-o arunc în groapă. Frecând-o între palme, am zdrobit frunzele mici și argintii și le-am stors astfel tot parfumul. Cu fața ascunsă în palme, am tras adânc în piept aerul parfumat și am plâns. Am stat așa singură în întuneric până s-a întors Iwan după mine. M-a îmbrățișat o vreme, fără să zică nimic. Apoi mi-a luat mâna și mi-a strâns-o ușor.

– Mama își făcea griji pentru tine.

Voia să mă mângâie, dar știam că minte. De fapt, amândoi știam.

Am rămas afară, la capătul cel mai depărtat al verandei, cu picioarele bălângănindu-se în gol. Plecând capul peste balustradă, o ascultam pe mătușă Winnie cântând un imn galez pe care îl învățase de la bunica. I se alăturară și alții. Tata și ceilalți bărbați beau whisky, nu prea interesați de mâncarea pe care o pregătiseră femeile.

– Ce voia să spună cu „nu a făcut niciun rău”? întrebă cineva.

– Poate că voia să spună că Gorawen Forbes nu avea atâtea păcate câte putea avea, după o viață atât de lungă.

– Sau poate că a luat atâtea păcate asupra sa în ultimii douăzeci de ani de nu mai contează și păcatele ei.

– Nu mai vorbiți despre omul ăla, rosti Brogan Kai furios. Și-a făcut treaba și s-a dus. Gata cu el.

Nimeni nu mai aduse vorba despre devoratorul de păcate în acea seară, doar manifestarea tristeții era neîngrădită.

Obosită în trup și în suflet, m-am dus în casă și m-am ghemuit în patul bunicii. Trăgând pătura ei peste mine, am închis ochii mângâiată. Încă simțeam parfumul crenguței de rozmarin. Timp de câteva minute am crezut c-o văd

aievea, vie, șezând în scaunul ei pe verandă, ascultându-i pe cei care povesteau despre ea și despre bunicul și despre atâția alții pe care-i iubiseră. Apoi a trebuit să mă gândesc la bunica, cum zăcea în groapa aceea, înăbușită de pământul pietros roșu-cafeniu. Nu se va mai ridica să se plimbe peste dealurile astea pentru că venise cineva și îi luase păcatele.

Oare chiar așa să fi fost?

Undeva afară, în sălbăticie, singur și părăsit, se afla devoratorul de păcate. Numai el știa dacă dusesse la bun sfârșit ceea ce venise să facă.

Și totuși nu mă puteam opri să nu mă întreb. De ce venise, la urma urmei? De ce nu se ascunsese, prefăcându-se că nu aude clopotul de înmormântare răscolind ecouri prin văi? Oare nu sunt suficient de grele păcatele proprii vieți, fără să mai iei asupra ta și pe cele ale tuturor oamenilor ce trăiseră și muriseră în ținuturile din munții noștri? De ce făcea asta? De ce alesese să ducă atâtea poveri, știind că avea să ardă în focul iadului pentru niște oameni care se temeau de el și care-l disprețuiau, oameni care nici măcar nu îl priveau vreodată în față?

Și de ce mă durea atât de tare sufletul când mă gândeam la el? Chiar și la acea vârstă fragedă știam.

Șaptezeci, până la optzeci de ani se întindeau încă înaintea mea, ani lungi de viață, dacă era să-mi fi moștenit bunicii. Ani în care să trăiesc cu ceea ce făcusem.

Numai dacă...

– *Uită-l*, poruncise Brogan Kai.

Totuși, o voce blândă îmi șopti în ureche:

– *Caută și vei găsi, scumpa mea. Întreabă și vei primi răspuns...*

Și știam că așa va fi, indiferent cum va suna acest răspuns.

DOI

LA TREI ZILE DUPĂ ÎNMORMÂNTAREA BUNICII, AM întâlnit-o pe Lilybet în pădure. Tata și Iwan erau plecați cu treburi, iar eu rămăsesem acasă cu tăcerea mamei. Terminasem ce aveam de făcut și o priveam pe mama cum toarce, bâzâitul roții fiind singurul semn de viață. Nu schimbam niciun cuvânt între noi. Nici o privire măcar. Eram încă tristă și melancolică după ce simțisem umbra morții.

– Te pot ajuta cu ceva, mami?

Mă privi și privirea ei era grea de atâta durere. Făcusem o breșă în armura de tăcere cu care se proteja, iar acum sufletul i se citea în ochi. Știam că sunt nepermis de aproape de suferința ei. De fapt, prezența mea nu făcea decât să-i sporească tristețea și să strângă tot mai mult lanțurile care-i legau inima. Pierderile pe care le suferise o înlănțuiau, iar existența mea nu-i aducea bucurie sau alinare. Atunci m-am gândit că mai bine aș fi murit.

La asta mă gândeam în acea zi însorită, caldă și senină, fără pic de negură. Tare îmi doream ca lucrurile să fie altfel și aș fi dat timpul înapoi, dar știam că e cu neputință. Vrând cu disperare s-o ajut cumva pe mama, am luat coșul de pe

verandă ca să-l umplu cu dafin de grădină. Știam de unde să culeg, fiindcă, pe când trăia, bunica mi-a arătat unde se află frunzele și rădăcinile care fac mâncărurile noastre mai gustoase. Pe sub arțarii din vale creștea fetică; bulbii cu gust ușor picant dădeau o savoare tare plăcută supelor și tocănițelor făcute de mama. În pădurile din spatele casei găseam cresson. Mai jos, pe pajiști, erau lăptuci, toporași și măcriș.

Înainte de amiază, strânsesem tot ce ne trebuia, ba chiar mai mult. Mă gândeam să las coșul pe verandă, ca pe-o ofrandă, știind că mama îl va găsi când va ieși afară, ca să spele haine sau să lucreze în grădină. Însă mă cuprinsese deznădejdea. La ce bun? Oare exista vreun sacrificiu pe care să-l fac astfel încât să dau timpul înapoi și să schimb cursul celor deja întâmplate? Nu. Trebuia să trăiesc cu păcatele mele, cel puțin până ce devoratorul de păcate le va lua asupra lui, la moartea mea.

Dacă o să-l lase mama...

Atunci m-am întors spre râu, care se umflase din cauza zăpezilor ce se topeau pe munți.

Am intrat în apă. O simțeam rece și era atât de limpede că se puteau vedea pietrele și mușchii de pe fund. Peștișori minusculi țâșneau pe lângă picioarele mele, grăbindu-se spre ascuzătorile lor de sub pietre. Dacă aveam undiță, poate prindeam un pește mare să-l duc acasă pentru cină. M-am oprit să mă gândesc, picioarele mă dureau tot mai tare, până mi-au amorțit. Zărind un păstrăv mare înotând împotriva curentului, alungam tot mai departe gândul că l-aș putea mânca la cină. Era superb, înotând grațios, fără să facă vreun rău cuiva. Și, de altfel, moartea lui nu avea cum să mă înalțe în ochii mamei. Ar fi doar niște mâncare de care nimeni nu-și mai amintește data viitoare când i se face foame.

Ce puteam oferi eu pentru a dobândi iertarea?

Plângând după tot ce pierdusem, fără speranță, am început să vorbesc cu mine însămi prin pădure, ca să-mi țin de urât. Multe din ce spuneam erau prostii, sunete care

să umple golul crescând al singurătății și care să-mi dea curaj, pe măsură ce mă depărtam tot mai mult de casă. Voiam să iau o decizie și aveam nevoie de un sfat. Credeam atunci că sunt singură cu mine însămi și nimeni nu mă aude. Iwan nu mă putea încuraja, iar tatei nu-i plăcea să fie deranjat. Munca era modul lui de evadare. Am mers pe cursul râului până la arborele căzut, care devenise punte între maluri, nu departe de cascadă.

Acela a fost locul unde s-a schimbat viața mea. Acolo am reușit să justific ce se întâmplase.

În timp ce umblam, vorbeam singură.

– Cadi, n-ar trebui să fii aici. Ți s-a spus să stai departe de apă!

– Trebuie să fiu aici. Trebuie să văd cu ochii mei.

– Da, știu, fetițo, dar e periculos. Aici nu-i un loc de joacă pentru copii mici.

– N-o să mă joc.

Am pus coșul pe o piatră și m-am cățărat pe rădăcinile smulse din pământ ale marelui pin bătrân, apoi m-am așezat. O groază teribilă a pus stăpânire pe mine și mă țineam strâns cu mâinile de rădăcina pe care ședeam. Palmele îmi erau ude de sudoare. Gândul la mama, care torcea în tăcere, cu fața atât de palidă și jalnică, mi-a dat curaj. După ceva vreme, mugetul râului părea să se fi depărtat. Mai târziu începu să mă atragă.

Închizând ochii, m-am văzut pășind pe podul aspru și scortșos. Mă imaginam stând la mijloc, cu brațele întinse precum niște aripi. M-am văzut sărind de pe pod precum o pasăre în zbor, arcuită, suspendată parcă, pentru o fracțiune de secundă, înainte să dispar în spuma albă a apelor involburate, care se spărgeau peste bolovani. Îmi închipuiam cum m-aș duce la fund, aș reveni iar la suprafață, apoi m-aș îneca și aș fi înghițită de cascadă. Mi-am văzut trupul plutind în josul râului, fără a mai fi găsit vreodată. Tata spunea că râul se varsă în mare. Marea, atât de departe, atât de adâncă, atât de întinsă, încât nu puteam să mi-o imaginez. Tot ce știam era că o să dispar pentru totdeauna.

Dispărută. Și uitată.

Bunica plecase. Eu eram singură. Nu mai rămăsese nimeni care să mă scoată din hățișul tristeților mele sau din nenorocirea ce se abătuse peste sufletul meu. Nu mai era nimeni care să mă țină cu dragostea sa departe de prăpastie, așa cum făcuse bunica zi de zi, de astă-vară până acum. Nu conteneam să mă gândesc: *O, Dumnezeule, de-aș muri, poate că ar veni devoratorul de păcate să ia și păcatele mele. O, Dumnezeule, de s-ar întâmpla asta acum, cât inima mea încă bate și încă respir, ca să nu mai trebuiască să trăiesc în suferință.*

Exact atunci a apărut ea, dintr-odată, precum o rază de soare aruncată peste coama muntelui în zori.

– Salut, Katrina Anice, spuse ea cu o voce blândă și prietenoasă.

Deschizând ochii, am privit în jur și am văzut o fetiță ceva mai mică decât mine, șezând lângă coșul pe care-l lăsasem pe piatră. S-a ridicat și a venit spre mine.

– Dacă vrei să treci râul, este un loc mai bun mai jos de casa voastră. Haide, să trecem râul pe-acolo.

Ridicând capul, mă holbam la ea și nu-mi aminteam s-o mai fi văzut până atunci. Avea o claie de păr ca aurul, inelat, care-i curgea pe obraji și umeri. Ochii ei erau de-un albastru intens. Îmi aminteau de ce spunea bunica despre ochii lui Ian Forbes și am început să mă întreb dacă nu cumva fata asta o fi vreo rudă de departe sau necunoscută. Și mă întrebam cum de ajunsese până acolo fără să observ când a venit. Apăruse pur și simplu, tăcută ca o pasăre în zbor și mi-a spus Katrina Anice. Era un nume drăguț, chiar dacă pe mine nu mă cheamă așa. Cadi. Țsta este numele meu. Pur și simplu, Cadi Forbes și nimic altceva. O, dar îmi plăcea mult mai mult Katrina Anice. Suna ca un nume la care cineva se gândise mult înainte să-l rostească. N-ar fi drăguț să fii o persoană specială, un om iubit? Ar fi tare bine să pot fi altcineva decât Cadi Forbes, fie și numai pentru câteva minute.

– Eu sunt Lilybet, spuse ea când m-am ridicat în picioare, continuând să tac încăpățanată. Tatăl meu mi-a povestit despre tine.

M-a surprins ce spunea.

– Chiar așa? Habar n-aveam cine era tatăl ei.

– Da. Știu tot ce s-a întâmplat, Katrina Anice.

S-a ridicat și a venit în fața mea. Avea o față atât de blândă încât am simțit aieveya dragostea ei întinzându-se spre mine pentru a mă cuprinde în brațe.

– Știu totul despre tine.

Am plecat capul și am privit din nou spre râu.

– Toți știu. Mi se puse un nod în gât și eram gata să izbucnesc în lacrimi.

– Toți știu câte ceva, Katrina Anice, dar cine știe totul?

Ridicând capul, am privit-o din nou nedumerită.

– Dumnezeu știe, am zis. Și mă gândeam: *Dumnezeu mă va judeca*. La asta însă nu mă puteam gândi prea mult. *Dumnezeu este un foc mistuitor*.

– Vreau să fiu prietena ta, spuse ea zâmbind.

Durerea din inima mea se mai domoli puțin. Poate, pentru câteva clipe, puteam să scap de povara condamnării mele.

– De unde vii?

– De departe și de aproape.

Am chicotit amuzată de felul ei de-a vorbi.

– Ești foarte ciudată.

Ea izbucni în râs, iar sunetul acesta cristalin era ca un ciripit de păsărele, ca un izvor de apă limpede.

– La fel se spune și despre tine, Katrina Anice, dar eu cred că ne înțelegem destul de bine una cu alta, nu-i așa?

– Hmm... și eu cred.

– Și cu timpul o să ne înțelegem tot mai bine.

Luând coșul, am pornit alături suindu-ne pe stâncile înșirate de-a lungul râului, aplecându-ne pe sub crengile joase și pline de frunze. Am coborât în vale, ne-am așezat pe malul cald și nisipos și aruncam pietre în apă. Vorbeam numai eu, potop de cuvinte după o tăcere lungă.

Și mi-am permis să mă gândesc la viitor. Cândva mama va râde iarăși, tata va cânta iar ca pe vremuri și Iwan va dansa.

Lilybet mă numise Katrina Anice, iar numele acesta era ca un nou început. La fel ca bunica, părea să mă iubească fără niciun motiv. Și, deși adânc în inima mea știam că eram nevrednică, am apucat cu amândouă mâinile prietenia pe care mi-o oferea Lilybet și asta m-a ajutat să supraviețuiesc.

Chiar din prima zi am dus-o pe Lilybet la mine acasă, gândindu-mă că o să se bucure și mama, însă ei nici că i-a păsat de prietena mea, n-a privit-o nici măcar o dată. Nu m-a surprins, pentru că nici la mine nu se mai uita deloc. Tata n-a fost deloc încântat de prezența ei; nu-i plăceau străinii în casă, iar Lilybet era o străină și încă una misterioasă. N-am mai cunoscut pe nimeni ca ea, nici până atunci, nici de atunci încolo. Până și pe Iwan l-a deranjat.

– Cadi, cred că n-ar trebui să sporovăiești atâta cu fata asta, mi-a zis el la câteva zile de la prima vizită a lui Lilybet la noi. Sau măcar nu prin preajma mamei și a tatei. O să-ncerci, dragă?

Am înțeles sfatul său binevoitor și l-am urmat.

Eram cu Lilybet când am decis că îl voi căuta pe devoratorul de păcate. Și gândul acesta mă obseda atât de tare încât nu mă mai puteam gândi la nimic altceva.

– Lilybet, unde crezi că ar putea fi?

– Probabil că undeva unde să nu fie ușor de găsit.

Pe mama n-o puteam întreba despre devoratorul de păcate, fiindcă mă temeam că mă va certa pentru curiozitatea mea. La urma urmei, Gervase Odara îmi interzisese să mă uit la omul acela, însă curiozitatea mea blestemată mă băgase în toată povestea asta. Cât despre tata, expresia feței lui era mereu atât de întunecată, încât nu aveam suficient curaj să discut cu el. Și cu toate astea, gândul la devorator mă măcina. În cele din urmă, m-am dus la Iwan ce repara niște hamuri.

– Și de ce mă întrebi tocmai despre el?
– Părea un om tare sărman și chinuit.
– Chiar așa este. A luat atâtea păcate asupra lui, încât este blestemat pentru totdeauna.

– Și de ce face toate astea, Iwan?
– De unde să știu eu, draga mea?
– Of, Iwan, dar de ce se leapădă în asemenea hal de el însuși și-și lasă sufletul să ajungă în iad?

Iwan lăsă jos curelele din piele și mă privi întunecat.

– N-ar trebui să te intereseze de omul ăsta, Cadi. Unde-ar fi săraca bunică fără el, ei? N-ar trebui să-ți pară rău de el. S-a dus. Și nu se mai întoarce până nu vom avea iar nevoie de el. Acum du-te și te joacă. Eu am treabă și e prea frumoasă primăvara ca tu să pierzi vremea cu gânduri negre.

Iwan putea fi la fel de categoric cum era și Brogan Kai când poruncea. Amândoi spuneau cam același lucru: *Uită-l*.

Dar cum să-l pot uita când mă privise și își înfipsea ghearele până în sufletul meu? Pentru că, de fiecare dată când mă gândeam la el, inima mea rănită începea să mă doară. Nici măcar nu avea nume, ci era numit după ceea ce făcea. *Devorator de păcate*. Doamne sfinte, doar gândindu-mă la el mă treceau fiori reci și mi se făcea pielea de găină. Și totuși trebuia să aflu cine este și cum ajunsese să fie ceea ce era.

Și dacă putea face ceva pentru salvarea mea.

Nici măcar noaptea nu scăpam de omul acesta, fiindcă îl visam. Se apropia de mine în cel mai întunecat ceas al nopții, chiar înainte de a se crăpa de zău și zicea:

– Păcatele *mele* cine le va ispăși, Cadi Forbes?

Încerca să mă atingă și mă și trezeam lac de sodoare.

În timpul peregrinărilor mele cu Lilybet i-am văzut pe Fagan Kai, Cullen Hume și pe sora lui Cull, Glynnis, pe malul râului. Aprinseseră un foc mic și prăjeau pește. Furișându-ne mai aproape, i-am urmărit o vreme ascunsă după niște rododendroni și un arbore înflorit de scoruș. Băieții pescuiau cu ostia, Fagan fiind cel mai iscusit dintre toți.

- De ce nu te duci la ei să-i întrebi despre devoratorul de păcate? zise Lilybet. Dar m-am cutremurat numai gândindu-mă la asta.

- Mi-e foarte bine aici unde sunt, șoptii eu, îi aud ce vorbesc. Și-l puteam admira pe Fagan.

- Arată tare bine, spuse Lilybet.

- Îhî.

- E un băiat drăguț. E prieten cu Iwan.

- S-au dus la vânătoare împreună. Fagan stătea pe o piatră din mijlocul râului ținându-și lancea ridicată.

- Vine unul mare spre tine! arătă Glynnis emoționată.

- Liniște, că o să-l sperii pe-al meu, îi spuse fratele ei enervat. De ce nu te duci tu frumușel acasă s-o ajuți pe mama să facă săpun?

- Faci mai multă gălăgie decât mine, spuse Glynnis cu buza de jos tremurând. Și-apoi, tu nu poți nimeri o vacă nici măcar dacă e legată.

Fagan aruncă lemnul ascuțit și scoase un chiot de bucurie. Intrând în apă, își înălță ostia în care se zbătea un pește.

- Ai reușit! Ai reușit! bătea Glynnis din palme și țopăia emoționată.

Atât de impresionată am fost eu de dibăcia lui, că am sărit în picioare luând-o pe Glynnis prin surprindere. Ea îl făcu pe Cull să tresară, iar acesta nu mai nimeri peștele cu ostia.

- Ai mare noroc că n-am avut o pușcă la îndemână, Cadi Forbes. Te-aș fi împușcat fără să clilesc! Roșu ca racul, se băgă în apă pentru a-și recupera lancea.

Fagan îl făcu să tacă.

- Ea-i de vină că l-am scăpat!

Fagan se îndreptă spre mal cu prada sa.

- Ți-am spus s-o lași în pace, Cull. Își ridică privirea spre mine, oprindu-se din lucru. Ce faci tu atât de departe de casă, Cadi Forbes?

- Haide, spune-i, Katrina Anice, șopti Lilybet ascunsă încă printre crengile frunzoase dindărătul meu, poate că el o să te-ajute.

– M-a făcut să ratez! spuse Cull ținând lancea strâns în mână.

Fagan se întoarse spre el.

– Țsta-i pământul familiei Kai și eu hotărâsc cine-i binevenit. Dacă nu-ți poți ține gura, ia-ți lucrurile și valea!

Își scoase peștele din lance și îi trecu o sfoară prin branhii, apoi o scoase prin gura peștelui. Aruncându-l înapoi în apă, îl lăsa să pluească alături de alți doi.

– Da' n-am zis că nu-i binevenită, spuse Cull îmbufnat. Numa' că nu-mi plac oamenii care se furișează în spatele meu.

– N-am vrut să te sperii, Cullen Hume.

Cull se încruntă.

– Nu m-am speriat!

– Ba da, chicoti Glynnis. Te-ai albit la față ca burta peștelui de colo.

Cull se întoarse spre sora lui, care fugi râzând în hohote. Când ajunsese destul de departe, începu iar să-l necăjească.

– Cullen s-a spe-ri-a-at! Cullen s-a spe-ri-a-at!

Când îl văzu aruncând cu o piatră după ea, se aplecă. Ridicându-se iarăși, scoase limba și continuă cu tachinările:

– Nu m-ai ni-me-ri-it! Nu m-ai ni-me-ri-it!

– Nici n-am vrut, țipă el spre ea. De te loveam, te duceai acasă la mami miorlăind.

S-a întors spre mine și m-a privit de parcă eu eram de vină pentru toate necazurile lui. Și poate că așa și era, de vreme ce eu îl făcusem să tresară și îi dădusem lui Glynnis apă la moară.

– Deci? spuse Fagan. Ce cauți pe pământul familiei Kai?

Se uita țintă la mine.

– Nu am stat să mă gândesc al cui e pământul pe care calc. Mergeam de-a lungul râului.

– Încotro?

Am ridicat din umeri, pentru că nu eram sigură dacă puteam avea încredere în ei să le spun problema mea.

Cull era de-a dreptul dușmănos. Deși Fagan făcea pe politicosul, poate că avea să-și schimbe atitudinea dacă pomeneam despre devoratorul de păcate. După ce așteptă un minut să răspund, Fagan ridică și el din umeri și se îndreptă iarăși spre piatra de pe care pescuia.

– Când ai de gând să te-oprești? strigă Cull către el.

– După ce mai prind unul.

– Parcă așa spuneai și la celălalt!

– Și Cadi are nevoie de unul, ca să-l prăjească la foc.

Am roșit încurcată de privirea plină de reproș a lui Cull.

– Mulțumesc frumos, Fagan Kai, dar trebuie să plec.

Și-am luat-o spre pădure.

– Așteaptă puțin. În câteva minute prind unu’.

Fagan stătea încordat pe piatra lui, înălțându-și lancea din nou. Nimeni nu ar fi ignorat ordinul unui Kai, indiferent că vorbea tatăl Brogan sau unul din cei trei fii ai săi. Chiar și acesta, cel mai tânăr, se pricepea să poruncească. Am rămas pe loc, așa cum mi se spusese, dorind să nu mă fi arătat de fel, deși, în același timp, eram fericită că reușisem să mă fac puțin observată de cineva atât de important în munții noștri. Întotdeauna fusesem atrasă de băiatul acesta. Era de-o seamă cu Iwan.

Fagan își aruncă lancea și se aplecă înainte cu repeziciune. Când o ridică, în vârful ei se zbătea un pește. Mă așteptam să-l aud scoțând același chiot de bucurie cum făcuse mai înainte, dar de această dată îl văzui întorcându-se la mal cu un aer foarte grav.

Glynnis se întoarse, încetând să-l mai tachineze pe fratele ei. Admira captura lui Fagan cu vorbe lingușitoare, apoi își întoarse privirea plină de invidie spre mine.

– Da’ maică-ta știe că ești aici?

– Nu are nimic împotrivă să hoinăresc.

Cullen râse sec.

– Auzeam că a cam luat-o razna de când cu...

Am tăiat-o la fugă spre pădure. Fagan m-a strigat, dar nu m-am oprit. Nu voiam să stau ca să aud și restul vorbelor pe care mai avea Cullen Hume de gând să le rostească.

N-a mai contat nici Fagan Kai.

Afundându-mă printre crengi stufoase, am alergat până dincolo de deal.

– Cadi!

Ascunzându-mă după niște tufișuri dese, m-am ghemuit gâfâind anevoie. Lăsându-mă cât de jos puteam în mormântul de frunze, mi-am strâns genunchii la piept și am așteptat, ștergându-mi lacrimile.

– Nu tre' să lași să te rănească atât de tare niște cuvinte, șopti Lilybet.

Cuvintele puteau fi mai tăioase decât o sabie cu două tăișuri. Mă răniseră adânc și sângeram. M-am încordat și mi-am ținut respirația, când auzii pași apropiindu-se de locul în care mă ascundeam.

– Cadi!

Fagan se afla nu departe de ascunzătoarea mea. Se uita cu atenție în jur.

– Cadi, unde te-ai ascuns, fetițo?

Tăcu multă vreme cu capul înălțat ușor.

Ca un iepure speriat, stăteam nemișcată.

– Lui Cullen îi pare rău. Nici el nu crede nimic din tot ce a zis. E supărat că n-a prins niciun pește astăzi. Haide, ieși afară, Cadi. Nu degeaba ai mers tu așa departe de casă.

– Spune ceva, Katrina Anice. Poate că tu cu Fagan și cu ceilalți îl puteți găsi pe devoratorul de păcate.

– Sunt prietenul tău, nu-i așa, Cadi Forbes?

– Oare? spusei eu din ascunzătoarea mea.

Se întoarse brusc privind în direcția mea, dar n-aș putea spune dacă m-a văzut sau nu.

– Du-te afară, Cadi, spuse Lilybet.

– Taci, șoptii eu.

– Haide, du-te afară la el.

– Nu.

– Poate că știe el ceva ce ți-ar folosi.

– Ce-ar putea ști?

– N-ai cum afla dacă nu-l întrebi, nu?

Împingând crengile la o parte, m-am ridicat în picioare.

El îmi zâmbi.

– Știi, alergi mai repede decât o căprioară!

Croindu-mi drum printre ramurile tufei, m-am trezit înaintea lui, cu obrajii arzând.

– N-ar fi trebuit să mă urmărești.

– Nu, n-ar fi trebuit, spuse el și arătă cu capul spre râu. Hai să mergem înapoi.

Nu ne-am mai spus nimic unul altuia tot drumul și începu să-mi pară rău că ascultasem sfatul lui Lilybet. Cullen și Glynnis prăjeau pește la flacăra focului.

– Nu cred nici eu ce am spus, începu Cullen și-mi oferî un băț lung cu un păstrăv în el. Fusesse despicat și curățat de măruntaie. Îi mulțumii și mă așezai jos să-l prăjesc. Glynnis începu să vorbească despre cum i-ar putea ajuta pe băieți la pescuit, dacă ar speria peștii și i-ar mîna spre locul unde stau ei cu ostiile pregătite.

– Fagan știe să pescuiască, spuse Cullen, o să mă-nvețe și pe mine.

– Ei, data viitoare o să fie mai bine. Fagan aruncă un cap de pește cu tot scheletul atașat de el în tufișuri. Eu am învățat de la frații mei. Mă necăjeau mereu, fiindcă nu mă pricepeam să țintesc. Mi-a trebuit ceva vreme să învăț când și cum să arunc. O să reușești și tu, Cullen.

– Și ce faci atît de departe de casă? mă privi Glynnis cu real interes.

Luând adânc aer în piept, am expirat încet, sperînd ca inima să se liniștească și să-și reia ritmul obișnuit.

– Încerc să aflu cîte ceva despre devoratorul de păcate. Cullen înjură exact ca tatăl lui.

– Devoratorul! Da' ce vrei să știi despre unu' ca el?

– E un monstru. Are ochi roșii, de foc, ca diavolul și colți ascuțiți ca lupii. Iar mâinile îi sunt ca niște gheare, spuse Glynnis în timp ce mă privea cu ochii măriți de groază.

Știam eu mai bine că toate astea erau baliverne, dar nu am spus nimic. Glynnis ar fi vrut, desigur, să afle de unde știam și cum de aflasem, iar eu n-aveam niciun chef să-i spun că îl privisem pe acel blestemat chiar când lua asupra

sa păcatele bunicii. Eu nu văzusem niciun fel de colți, dar asta nu însemna că nu putea să-i aibă. Cel puțin, știam că mâncase cu o foame de lup.

– Dar cine ți-a spus toate astea?

– Mami.

– Cred că pe vremuri era om, spuse Fagan.

– Un om care s-a dat Diavolului, spuse Cullen. Iubește păcatul. Își petrece toată viața căutând păcatul, ca apoi să se poată lăfăi în el.

– Poate că nu-i așa, am zis eu. Vocea lui părea atât de îndurerată după ce a devorat păcatele bunicii mele. Și i-a spus „dragă”, de parcă i-ar fi păsat cumva de ea.

Multă vreme cei trei nu mai spuseră nimic. Fagan privea în gol spre munți, ușor încruntat.

– Mă întreb pe unde o fi locuind.

– Nu știe nimeni, ridică Cullen din umeri. Nu vine aproape de vale decât atunci când sună clopotele de înmormântare pentru cineva.

– Mie mi-ar fi frică să-l caut, spuse Glynnis.

– Nu poate fi prea departe, de vreme ce aude clopotele, spuse Fagan cu privirea încă rătăcită peste munți. Poate acolo sus, undeva. Arată spre cel mai înalt munte, către apus. Tata mi-a spus să stau departe de munții ăia.

– Poate că locuiește acolo în vreo peșteră.

Glynnis scutură din cap.

– N-ar avea cum să audă, dacă ar locui acolo.

– Păi, poate îl anunță cineva când moare vreun om. Cine-a spus că aude chiar el clopotele? zise Cullen.

– Oare cine îl înștiințează? întrebai eu.

– Poate că Gervase Odara. Cullen ridică din umeri. Ea știe, trebuie să știe totdeauna când moare cineva, fiindcă e tămăduitoare și toate alea. Poate că ea îl anunță.

M-am gândit la cuvintele lui. Aș putea, probabil, să vorbesc cu ea când vine în vizită la Elda Kedric. Trecea pe acolo tot la câteva zile, cu câte-un leac pentru încheieturile umflate ale femeii.

– Obișnuia să vină pe la noi s-o vadă pe mama, dar asta cu mult timp în urmă.

– Mama ta nu se mai bucură de oamenii care vă vizitează, spuse Glynnis. Mama spunea că e atât de preocupată să-i plângă pe cei morți, încât nu mai are timp pentru cei vii.

Mă priviră cu toții. Îmi era foarte neplăcut să fiu centrul atenției. Nu venisem aici pentru compasiunea lor, ci încercam să aflu cât mai multe despre devoratorul de păcate. Și-aveam impresia că nici ei nu știau mai multe ca mine. Tot ce spusese până acum erau simple presupuneri, iar la asta mă pricepeam destul de bine și singură. Mi-am ridicat privirile spre munții de la apus și mă întrebam dacă e posibil ca el să se afle undeva pe-acolo.

– Pare un loc atât de părăsit...

– Poate că nu-i prea departe, spuse Cullen.

Fagan se ridică și-și spălă mâinile în râu.

– Poate Cullen are dreptate. Cine știe dacă devoratorul de păcate locuiește în munți? Poate că mai coboară să vadă oameni.

– Poate că ne privește chiar acum. Glynnis se cutremură înfiorată și începu să se uite speriată în jur, palidă la față. Mai bine nu ziceai nimic, Fagan. La noapte n-o să pot dormi, ci o să mă întreb dacă nu se uită la mine pe geam.

– Poate că știe când trebuie să moară cineva. Gândul acesta îl tulbura pe Fagan.

Cullen ascunse oasele peștelui său în jarul focului.

– Poate că e ca lupii, care simt când un animal este bolnav. Simte mirosul morții și așteaptă până ce se poate înfrupta.

– Dar când a murit Elen, n-a venit, am zis eu.

Fagan se așeză din nou.

– Nu era nevoie. Ea era prea tânără ca să facă fapte rele.

Sigur, asta nu era singurul motiv. Dar el era destul de delicat, ca să nu spună mai mult de-atât.

Mi-am înghițit lacrimile.

– Buni îmi zicea odată că noi toți suntem păcătoși. Așa a învățat acolo, în Țara Galilor.

– Dacă n-a venit, trebuie că nu avea păcate atât de mari,

încât să fie nevoie de un devorator. Fagan coborî vocea. Știe el când trebuie să vină, Cadi. În noaptea când a fost înmormântată bunica ta, mama zicea că devoratorul știe când este nevoie de el.

Chiar așa? Ne urmărea de undeva? Stătea, oare, cu ochii pe mine?

– Ai de gând să mănânci peștele ăla? mă întrebă Cullen. I-am dat lui bățul meu cu peștele mâncat doar pe jumătate.

– Ce-ar fi să-l căutăm? spuse Fagan.

Cullen ridică imediat capul.

– Numai o dată să te privească cu ochiul lui rău, că și cazi mort.

– Nu-i adevărat, sării eu, înainte să-mi dau seama ce spun.

Trei perechi de ochi se întoarseră fulgerător spre mine, mari și întrebători. M-am înroșit toată și mi-am pus fruntea pe genunchi.

– Te-ai uitat la el, nu-i așa? spuse Fagan.

Reușisem să deschid larg ușa pentru o durere și un dispreț și mai mare. O să-i spună fratelui meu cu prima ocazie?

Glynnis se trase încet înapoi.

– Nu știai că nu ai voie să te uiți la el, Cadi Forbes? Nu ți-a spus nimeni?

– Da' n-am putut să mă abțin! Părea atât de nenorocit.

– Și-a țintit ochiul rău pe tine, nu-i așa? întrebă Cullen făcându-se mic. Vai, te-a prins și pe tine. Te-a prins.

Am sărit în picioare, stând acum deasupra tuturor.

– Nu avea ochi roșii. Iar mâinile îi sunt normale. N-are niciun fel de gheare.

– Și dinții? se aplecă din nou spre mine Cullen. Cum sunt dinții lui?

– Nu i-am văzut dinții. Emoția dispăruse și mi-am întors privirea în altă parte. Purta un fel de mască ce-i ascundea fața și avea doar două găuri pentru ochi.

– Probabil că și-i ascundea, spuse Cullen și-și înfipse dinții în peștele rămas de la mine.

- Trebuie să fie un monstru după atâtea păcate devorate, spuse Glynnis.

- Probabil că de aceea își acoperă fața, spuse Fagan. Oricine-ar fi, e devorator de păcate dinainte să mă nasc eu.

Glynnis scutură din cap.

- N-am putea să vorbim despre altceva?

- Na, și acum cine s-a speriat? spuse Cullen trufaș.

- Și ce dacă? Și tu ar trebui să te sperii. Mă privi temătoare. N-ar fi trebuit să vorbești despre el, Cadi Forbes. Ți se pot întâmpla lucruri cumplite.

- Doar pentru că vorbește despre el, nu-l face pe devorator să vină la ea, spuse Fagan.

- De unde știi? îl privi Glynnis. N-ai de unde să știi ce i se poate trage de aici!

- Și tu știi?

- Știu destul ca să-mi dau seama că e ceva rău și că nu poate ieși nimic bun din faptul că te gândești la el.

- De ce nu te duci tu fuguța la mama? o tachină Cullen.

- Dacă mă duc, să știi c-o să-i spun tot ce vorbiți voi aici!

- Și eu o să-i spun că ești o mincinoasă!

- Și o să vă muștruluiască pe amândoi, spuse Fagan.

Eu ședeam tăcută, simțind fiori de teamă. De ce avusesem încredere în ei? Dacă Glynnis îi spunea mamei ei că vorbisem despre devorator, maică-sa va vrea să afle cum de s-a întâmplat una ca asta. Cadi Forbes, ea îndrăznise să aducă vorba. Și nu doar atât, ci Cadi Forbes se și uitase la el. Ah, aveam eu destule necazuri pe cap și acum îmi mai adăugasem unul. Nu se putea să treacă o singură zi fără să fac vreo boroboacă.

- Glynnis are dreptate, zisei. Speram că nu le făcusem nimic rău. Îmi pare rău pentru tot ce-am spus despre el. Hai să uităm toată discuția asta.

Era problema mea și avem să mă descurc eu cumva cu ea.

- Trebuie să te rogi, spuse Glynnis.

Roagă-te fierbinte Dumnezeului Atotputernic ca răul să nu aibă putere asupra ta.

– Știu.

Mă rugasem mult tot anul care trecuse, dar nu credeam că Dumnezeu auzise vreuna din rugăciunile mele. Aveam o încredere mai mare în rugăciunile pe care bunica le înălța pentru mine, decât în propriile rugăciuni. Iar bunica nu mai era. Acum nu mai aveam pe nimeni să mijlocească pentru mine.

Nu mai zăbovii prea mult cu ei, ci, găsind o scuză, mi-am luat tălpășița. Lilybet mă găsi pe potecă.

– Nu știu mai multe decât mine, i-am spus.

– Acum ai de gând să renunți să-l cauți pe devorator?

M-am gândit la asta în timp ce mergeam spre casă. Poate că era o idee proastă să încerci să găsești un alungat. Dar nu la fel stăteau lucrurile și în cazul meu? Nu eram eu un paria al comunității, ci al inimii mamei. Și poate și al lui tati, din același motiv, deși nu era la fel de evident. El stătea de vorbă cu mine fără să se vadă că avea inima frântă. Poate că bărbații nu au sentimente atât de adânci ca femeile.

Totuși, ținând cont de starea mea, nu puteam lăsa lucrurile așa. Trebuia să-l găsesc pe omul acesta cu orice preț. Lilybet păru mulțumită de faptul că nu renunțasem la planul meu.

– Știi ce vrei să-l întrebi când dai de el?

– Încă nu m-am gândit atât de departe.

– Gândește-te, Katrina Anice. Cred că o să-l găsești mai devreme decât îți închipui.

Când am privit-o așteptând o explicație, ea îmi zâmbi simplu, iar ochii ei sclipitori ascundeau o promisiune.

TREI

DUPĂ CÂTEVA ZILE, GERVASE ODARA TRECU PE la noi. Când am intrat în casă, după ce-mi terminasem treaba, le găsii pe ea și pe mama șezând aproape de cămin, iar mama privea pierdută jocul flăcărilor.

– Bună ziua, fetiço, spuse tămăduitoarea văzându-mă stând în prag, nehotărâtă dacă să intru sau să aștept afară până avea să plece. Părea providențial că venise, ea fiind cea care mă avertizase să nu mă uit în ochii devoratorului de păcate.

Sprijinindu-și mâinile aspre pe genunchi, se ridică anevoie.

– Am trecut pe-aici s-o întâlnesc pe mama ta. Aș face bine să-mi văd de drum, trebuie să ajung la Elda Kedric, ca să nu se întrebe ce-oi fi pățit.

– Cum îi mai merge, tanti?

Mi-am amintit cât de mult ținuse bunica la bătrâna aia. Spunea mereu că erau prietene bune și trecuseră prin multe împreună.

– Suferă cumplit, deși nu-i place să se văicărească. De ce nu vii cu mine? Sigur s-ar bucura s-o vadă pe nepoata lui Gorawen Forbes, spuse privind spre mama. Asta dacă nu cumva ai ceva treabă cu Cadi, Fia.

– Poate să meargă, spuse ea sec, fără să-și desprindă privirea de la foc.

– Ia-ți o pelerină, Cadi. Se înnorează.

Eram obosită de toată treaba de peste zi și aș fi preferat să mă întind puțin în patul bunicii, însă mi-am amintit cuvintele lui Lilybet. Dacă cineva știa ceva despre devoratorul de păcate, atunci Elsa Kendric trebuia să știe. Acum că bunica plecase, ea era cea mai în vârstă femeie din tot ținutul. Dacă o vizitam, puteam curând să aflu unde locuia devoratorul. Această speranță mă făcu să accept.

Tămăduitoarea și cu mine mergeam în tăcere, ea cu gândurile ei, iar eu neștiind ce să spun. Deodată se opri în mijlocul drumului.

– Uite, busuioc-de-câmp. E bun când ai febră. Culese câteva frunze și le puse în coșul de care nu se despărțea niciodată. Bunica spunea adesea că probabil că se născuse cu acel coș atârnat de braț. Uite, acolo, cerceii-doamnei. Smulge, dragă, planta cea mai mică, dar scoate-o cu mare atenție, ca să nu-i rupi rădăcina. E partea cea mai folositoare.

M-am grăbit să-i îndeplinesc rugămintea, dornică să-i intru în grații. Îmi era dragă de multă vreme tămăduitoarea, pentru că era prietenoasă și avea grijă de oameni. Fusesse una dintre cele mai scumpe prietene ale bunicii și ne vizita adesea. Când venea, povesteau despre oamenii munților și despre diferite leacuri pentru ofurile lor. Iar mie îmi plăcea să stau aproape de ele și să le ascult depănându-și amintirile, deși uneori erau tare atente să nu le aud. Nu rareori visam să devin și eu o tămăduitoare, cum era Gervase Odara. Ea era foarte bine văzută în mica noastră comunitate de familii cuibărite, cum eram, în văgăuni și peșteri muntoase. De aceea, voiam să-i intru în voie.

Am îngenuncheat pe pătura groasă de frunze. Se întindea atât de pufoasă pe pământ de parcă era o saltea proaspăt umplută. Am smuls planta de cerceii-doamnei cu mare atenție din locul unde creștea, bucuroasă și satisfăcută că ieșise ușor. Scuturând atentă pământul de pe rădăcină,

am purtat trofeul către Gervase Odara sperând să-i câștig simpatia.

– Mulțumesc, copilo. Zâmbi și îndesă planta în coșul ei, apoi îmi mângâie părul aranjându-mi-l pe umeri, în timp ce pornirăm mai departe. Mama ta zice că ți-ai făcut o nouă prietenă.

Mi-am dus mâinile la spate și n-am zis nimic. Bucuria mea se ofili, știind că, la urma urmei, nu mă chemase fiindcă îi plăcea cu mine. Mama o pusese să mă ia cu ea.

– Lilybet, așa zicea că o strigi.

Am scos un sunet care putea însemna și da și nu.

Se opri ca să ia niște scoarță de stejar roșu.

– Spune-mi câte ceva despre ea.

– Nu prea sunt multe de povestit, tanti.

– De unde vine?

– Spune că de departe, tanti.

– De departe, de peste munți? Sau de mai departe?

– Cred că de peste ocean.

– Atât de departe? Poate că vine de mai aproape decât îți imaginezi, ce spui?

Nu sunt sigură ce a vrut să spună cu asta, dar suna destul de misterios. Am ieșit din pădure pe o pășune alpină întinsă. Margarete galbene și lupini purpurii creșteau pretutindeni. Cum nu mai aveam de gând să vorbesc despre Lilybet, adunam flori în brațe, dacă tot treceam prin ele. Erau pline de rouă. Cerul începea să se umple cu nori și pe măsură ce suiam dealul spre pădure tunetele răbufneau înfundat din depărtare.

– O să-nceapă ploaia înainte să ajungem noi la Elda, spuse tătăduitoarea.

– Da, tanti, da-i numa' bine că bea și pământul nițică apă. Mi-am amintit că bunica spunea asta de fiecare dată când ploua. Îmi făcea bine să mă gândesc la vorbele pe care ea obișnuia să le zică și știam că și tătăduitoarea își amintea ce spunea bunica.

– O, da, drăguță, râse când mă auzi imitând-o întocmai pe bunica. E și adevărat, pe deasupra. Zâmbetul ei deveni

melancolic. Bunica ta a fost o femeie înțeleaptă, draga mea, și la toți ne e dor de ea. Ție mai mult decât oricui. Mă privi insistent. Nu-i așa?

– Cred că și la tati, spusei, ca să par amabilă.

– Păi, așa se cuvine, doar a fost mamă-sa. Dar cred că tată-tău a știut ce urmează să se întâmple. Pe când, pentru cei tineri ca tine, e mai greu să înțeleagă sfârșitul, fiindcă ei sunt abia la începutul vieții. Asta-i realitatea, drăguță. Avem o viață limitată pe pământ, apoi ne vine ceasul. Bunica ta a plecat, iar alții au venit pentru a-și trăi la rândul lor viața. Jillian O'Shea a născut-o pe fetița ei numai cu două dimineți înainte de ziua când am dus-o pe bunica ta la locul ei de odihnă.

– Era loc destul pe pământ pentru un bebeluș nou-născut, fără să fi fost nevoie să plece bunica.

– Știu, fetiço, și nu mă înțelege greșit. Nu trebuia să moară, ca să vină pe lume un alt om. Voiam să spun doar că plecarea ei nu este capătul tuturor lucrurilor. Viața merge mai departe. Iar bunica ta va învia în Ziua de Apoi. Foarte probabil, de-acolo de unde odihnește acum, sus pe deal, îl va vedea pe Isus venind pe norii cerului. Nu, draga mea. Nu asta voiam să spun. Mai multă bătaie de cap îmi dau cei vii. Bunica ta doarme liniștită și așa va rămâne până la sfârșitul lumii.

– E liniștită din pricina a ceea ce a făcut devoratorul de păcate pentru ea.

Mă privi pieziș.

– Da, cam așa ceva. Nu mai are păcate care s-o facă să bântuiască prin ținutul nostru, dar noi două avem altele despre care să vorbim. Lucruri importante. Are Lilybet vreo rudă?

Am priceput că voia să mă oprească să mai vorbesc despre devoratorul de păcate, așa că a adus iar vorba de Lilybet. Eram nemulțumită că a schimbat subiectul.

– Mi-a pomenit ceva despre tatăl ei.

Speram ca măcar când vom ajunge la Elda Kedric să mai am ocazia să aflu amănunte despre devorator. Fiind

atât de bătrână și atât de aproape de mormânt, Elda Kedric nu se temea de nimic.

– Și l-ai văzut vreodată pe tatăl ei cu ochii tăi, drăguț?

– Nu, tanti.

– Și unde-ai întâlnit-o tu pe Lilybet?

Inima îmi stătu în loc. Mă gândeam să-i zic că am întâlnit-o pe Lilybet la capătul dinspre apus al golfului, dar toți știau că Gervase Odara putea spune fără tăgadă dacă cineva mințea. Văzând că tac, se opri. Apucându-mă de umeri, mă întoarse cu fața spre ea.

– Spune-mi, fetițo.

Privirea ei de oțel mă fixa atât de insistent, încât mi-am divulgat singură taina.

– La râu.

Se îndreptă ca un arc, eliberându-mă. Speriată de ce putea să urmeze, m-am depărtat grăbită, zicând peste umăr:

– Poate că tanti Elda s-ar bucura să-i ducem niște flori.

Am urcat pe deal să culeg flori, sperând că Gervase Odara va merge fără mine și că o voi ajunge din urmă până la casa bătrânei.

Ea mă așteptă. Cu ambele brațe petrecute pe după mânerul coșului ei, mă aștepta și mă privea.

– Unde anume la râu, Cadi Forbes? strigă ea în urma mea.

Simții un val de căldură care urca din mine și îmi cuprinse fața, pentru ca în momentul următor să treacă la fel de brusc, lasându-mă rece ca zăpezile iernii.

– Contează?

– Da, da, contează, fetițo. Hai înapoi. Elda ne așteaptă.

Am făcut cum îmi ceruse, aducând cu mine un buchet de flori. Avea s-o bucure pe bătrână, iar eu aveam un obiect de care să mă țin.

– Unde a dat de tine această Lilybet, copilo?

Știam că n-o să se lase până nu afla tot ce-și pusese în cap.

– Mai sus de cascadă.

Părea tulburată.

– Aproape de copacul căzut peste râu?

Am încuviințat încet din cap, iar ochii mi se umplură de lacrimi. Mușcându-mi buza de jos, așteptam sentința ei.

Gura lui Gervase Odara se schimonosi îngrozită. Apucându-mă de bărbie, îmi înălță capul și așteptă s-o privesc drept în ochi.

– Trebuie să fii atentă, Cadi Forbes. Trebuie să mă ascuți bine, fata mea, și să faci așa cum îți spun. Închide-ți inima față de Lilybet asta. N-o mai lăsa să se apropie de tine. Este foarte important. Știu că ești îndurerată și că suferi pentru tot ce s-a întâmplat, dragă, dar nu trebuie să lași sentimentele astea să-ți macine sufletul. Îmi șterse lacrimile, arătând la fel de îndurerată pe cât mă simțeam eu. Ah, fetițo, sunt în munții ăștia lucruri pe care nici măcar eu nu le înțeleg, dar știu că e bine să le las în pace. Și la fel trebuie să faci și tu. Lilybet asta nu este ce pare a fi.

Oriunde mă întorceam, mă loveam de un mister. Of, înțelegeam bine că mă avertiza să nu mai am de-a face cu Lilybet. Dar ce nu pricepeam era de ce. Ce lucruri erau în munții ăștia? Și ce lucruri trebuiau lăsate în pace? Și ce era rău în legătură cu Lilybet, care fusese mereu drăguță cu mine? Și acum trebuia s-o alung, când ea era singura mea prietenă adevărată? Făcându-mi curaj, am întrebat-o pe tămăduitoare despre toate astea, dar ea scutura din cap și nu mai rosti niciun cuvânt. Așa mică cum eram, am înțeles că îi era teamă de ceva și dacă ar fi vorbit nu făcea decât să-și crească și mai mult teama. De dragul meu, încerca să ascundă, dar simțeam destul de clar teama ei. Moartea are o duhoare inconfundabilă. Nu se temea de ceea ce știa, ci mai degrabă de ceea ce nu înțelegea.

Oare de ce? Trebuia și mai departe să ne fie mereu teamă de ceea ce depășea capacitatea noastră de înțelegere?

În inima mea știam că Lilybet îmi deschidea o ușă. Mă lăsa să arunc o privire înăuntru. Dar ce era de văzut acolo?

Nu știam. Toate răspunsurile la întrebările mele nu erau decât alte întrebări.

Când am ajuns, Elda Kendric se simțea rău și era amărâtă. Ne strigă dinăuntru să intrăm. Gervase se oferă îndată să vadă încheieturile bătrânei, care erau umflate. De fapt, tanti Elda avea niște dureri atât de mari, încât nici nu se putu ridica să ne primească. Încercă, însă grimasa ei se transformă într-un vaiet de durere.

– De două zile tot sper să vii.

Gervase Odara nu se scuză, ci se duse în bucătăria lui Elda Kedric de unde aduse un urcior de whisky. Turnă o măsură bună într-o cană și adăugă miere și oțet.

– Este un săculeț în coșul meu, Cadi. Fii drăguță și adu-mi-l, te rog.

Am făcut ce mi-a cerut, apoi m-am uitat cum ia de două ori între degete din acea pudră și pune în băutură.

– Niște rabarbură i-ar fi de mare folos, sărăcuța.

Legă săculețul cu sfoară și mi-l dădu, apoi îi duse bătrânei licoarea pregătită. Elda Kedric o dădu pe gât dintr-o mișcare, nerăbdătoare să i se mai aline suferința. Apoi tămăduitoarea luă un borcan de pe etajeră și ieși afară.

– S-a dus să prindă niște albine, spuse bătrâna. Haide, nu vrei să stai lângă mine și să-mi ții de urât? Zâmbi, în ciuda durerilor. Nu mușc prea tare, mai ales de când mi-au căzut dinții. Trage scaunul ăla.

Acum era șansa mea, dacă aveam destul curaj. M-am așezat aproape de Elda Kedric și mă gândeam cum s-o întreb despre devorator, fără să mă dau de gol. Mă privi cu un zâmbet jucăuș pe buze. Bunica obișnuia să mă privească așa uneori, ca și când ar fi știut prea bine ce-mi trecea prin cap. Ori poate credea numai că știe.

– Ce flori frumoase ai tu acolo. Le-ai cules pentru mămica ta?

– Nu, tanti. M-am gândit că-ți vor plăcea dumitale.

– Chiar îmi plac. Bunica ta prefera agurijoarele, dar mie totdeauna mi-au plăcut margaretele mai mult.

I le-am pus în poală și i-am privit degetele mângâind florile.

– Sunt de pe pajiștea de lângă pădurea dumitale.

– Mă gândeam eu. Ultima oară am trecut pe acolo când mergeam la înmormântarea bunicii tale. Își ridică privirea de la flori. Lyda Hume a trecut ieri pe-aici și-mi spunea că te-ai întâlnit cu copiii ei.

– Prindeau pești cu Fagan.

– Exact ca tatăl lui. Nu-i mulțumit până nu omoară ceva.

– Tanti, mă întrebam...

– Ce te întrebai?

– Ăăă, cine ai dori să vină la înmormântarea dumitale?

Începu să bombănească.

– Pentru numele lui Dumnezeu, feto, ce ți-ai găsit s-o întrebi pe o sărmană bătrână. Încă n-am murit.

– Da, tanti, dar la ce bun să aștepti?

Tămăduitoarea se întoarse. Două albine zumzăiau enervate în borcanul din mână ei.

M-am dat la o parte, în timp ce Gervase Odara îngenunche. Oarecum rușinată, bătrâna își trase fusta mai sus de genunchi. Tămăduitoarea agită borcanul înfuriind albinele, iar apoi scoase una cu o pensetă din lemn. Elda Kedric își ținu respirația icnind la prima înțepătură.

– Era o vreme când puteam ieși să prind singură albinele astea, fără să mai aștept să fiu servită, spuse tanti Elda îndepărtând albina în agonie, care tocmai injectase otrava pentru ușurarea durerilor ei. Trase adânc aer în piept când tămăduitoarea puse a doua albină pe celălalt picior. După ce se sfârși tratamentul, tanti Elda își trase anevoie fusta peste genunchi.

– Tocmai mă întreba copila asta pe cine am de gând să invit la înmormântarea mea.

Gervase Odara mă fixă înspăimântată, iar eu am roșit.

– Mă gândesc să îi invit pe toți cei care vor găsi de cuviință să vină, spuse tanti Elda, aplecându-se înainte și lovindu-mă ușor peste mână. Mi-ar plăcea un priveghi la fel cu cel pe care l-a avut bunica ta. Multă mâncare bună pentru femei și whisky pentru bărbați.

– Dar devoratorul de păcate? Vrei să vină și el, tanti Kendric?

– Ah, desigur. Voi avea mare nevoie de el.

– Și cum să-l găsim pentru matală?

– Nu trebuie căutat. Clopotele de înmormântare răsună în munții din jur, spuse Gervase Odara. Fără doar și poate că le va auzi singur.

– Acolo stă el? Chiar în vârful munților?

Gervase Odara se înfioră când o auzi pe tanti Elda răspunzându-mi.

– Așa cred, spuse ea și își freca picioarele umflate; nimeni nu știe cu adevărat unde trăiește, poate numai...

Tămăduitoarea își dresă glasul.

– Hmmm, îngăimă tanti Elda, întâlnindu-i privirea. Întoarce din nou ochii spre mine. Poate că locuiește într-o colibă pe care și-a făcut-o el sau într-o peșteră pe care o fi găsit-o, dar nu stă prea departe de noi, încât să nu afle când avem nevoie de el. Nu-ți mai bate capul cu asta.

Am priceput că trebuia să renunț să aflu unde locuiește și am ales altă pistă.

– Cum a ajuns el să fie devorator de păcate?

– Păi, a fost ales, desigur.

– Ales? Cum?

Tămăduitoarea ne întorsese spatele, amestecând o altă cană cu leacuri pentru tanti Elda.

– Nu-i bine pentru un prunc să se gândească așa mult la devorator, zise.

Se apropie de noi și îi dădu cana bătrânei.

– Mă întrebam ce e de făcut, dacă moare tanti Elda și...

Elda Kendric gemu.

– Doar pentru că bunica ta a plecat din lumea celor vii nu înseamnă că orice om trecut de șaptezeci de ani trebuie s-o apuce imediat pe urmele ei.

Își sorbi leacul scuturându-se, apoi îi înmână cana goală lui Gervase Odara.

– Mulțumesc mult, Gervase. Se mișca deja mai ușor, își împinse scaunul. Mi s-a făcut parcă somn.

– După ce îți dăm niște gălbenuș să mănânci, te punem

la culcare. Mai vin mâine pe la tine să văd cum te simți.

Tămăduitoarea adusese pâine, niște gem de zmeură și un borcan cu o supă groasă, pe care acum o încălzea deasupra focului.

– Hai să povestim puțin. O să mănânc după ce plecați voi.

– Mănânci acum, Elda.

Bătrâna mă privi și-mi făcu cu ochiul:

– Nu mă crede c-o să mănânc.

Gervase Odara sparse un ou și-l amestecă în supa pe care-o încălzea. Turnând-o într-un castron, o aduse și o puse pe masă.

Elda Kendric luă lingura între degetele ei noduroase și deformat.

– Nimic parcă nu mai are gust.

Dar pâinea și gemul de zmeură erau dintre preferatele ei, mai ales când adăuga și un ceai făcut din scoartă verde de cireș sălbatic. Tămăduitoarea se așeză lângă ea, ca să fie sigură că mănâncă tot și soarbe până la ultima picătură din ce-i pregătise. Povestiră puțin despre alții care trăiau în vale. Mercy Tattersall era iarăși însărcinată, avusese șapte copii în opt ani de zile, iar după ultimul nu apucase să se refacă în întregime. Tate MacNamara împușcase puma care-i omora oile. Băiatul lui Pen Densham căzuse de pe o căpiță de fân și-și fracturase piciorul în două locuri.

Niciun cuvânt despre devoratorul de păcate.

– Acum, somn ușor, draga mea, zise Gervase Odara, după ce o puse pe bătrână în pat și o acoperi cu o plăpumioară. Revin mâine.

– Cadi, spuse bătrâna pe jumătate adormită, vino oricând vrei, draguțo. Mai povestim puțin despre bunica ta. Mi-e tare dor de ea.

– Mulțumesc, tanti. Sper să vă simțiți mai bine data viitoare.

Îmi luă mâna și o ținu strâns într-a ei, în timp ce Gervase Odara se dusesse să spele vasele în bucătărie.

– Putem vorbi și despre alte lucruri.

Am fost convinsă că se referea la devoratorul de păcate

și abia m-am abținut să nu o bombardez cu toate întrebările pe care le aveam. Dar ea deja moțăia, leacurile pe care i le dăduse Gervase Odara își făceau efectul, ușurându-i suferința în trupul obosit.

Un fulger despică cerul cenușiu, aruncând o lumină albă peste noi, în timp ce ne îndreptam spre casă.

– Vom sta aproape de copaci, spuse Gervase Odara când se auzi un nou bubuit înfundat. Se temea, și pe bună dreptate, când cerul se luminează din nou. Am auzit odată despre un om care alerga spre casă și care a căzut mort, fulgerat chiar în apropierea casei lui. Bunica socotea că omul acela trebuie să fi făcut ceva foarte rău, ca să îl supere așa tare pe Dumnezeu.

În depărtare o altă săgeată luminoasă zbură în zigzag spre pământ, iar eu eram mai sigură ca niciodată că pe mine mă căuta. Se porni și vântul odată cu un nou trăsnet. Lovea tot mai aproape. Bunica îmi spusese că vocea lui Dumnezeu era precum tunetul și că El locuia în norii aceia mari și negri. Toate astea le învățase când era mică, pe când locuia în Țara Galilor și mergea în fiecare duminică la biserică cu mama și cu tatăl ei. „El este foc și vânt”, spunea ea.

– Oare ne vorbește Dumnezeu, tanti?

– Mai de grabă urlă la noi, spuse Gervase Odara, în timp ce tunetele răsunară din nou atât de grele și de asurzitoare, că mi se face părul măciucă. Nu te îndepărta de copaci, Cadi, și mișcă-te odată. La cum te miști tu, o să se descarce toți norii peste noi.

Când un nou fulger spintecă văzduhul, mi s-a părut că văd pe cineva cățarat într-un copac, deasupra capului nostru. Fulgerul străluci și l-am putut vedea în hainele-i zdrențăroase și cu cagula trasă peste față.

– Devoratorul de păcate! am urlat eu, însă lumina s-a stins, la fel și imaginea lui.

– Mișcă-te! Gervase Odara mă înșfăcă, după ce aruncă o privire aspră spre deal. Nu-i nimic acolo. Mă trăgea de mână și mă aduse lângă ea târându-mă prin pădure. Când am privit înapoi, devoratorul de păcate dispăruse.

Îndată ce am ajuns acasă, mama m-a trimis după lemne. Lilybet mă aștepta lângă o stivă de lemne de stejar pe care le tăiasse tati.

– Tămăduitoarea mi-a spus că nu ești chiar ce pari a fi, i-am spus eu. Și mi-a mai spus că n-ar trebui să îmi deschid inima în fața ta.

Zâmbi trist.

– Katrina Anice, tu crezi că vreau să-ți fac rău?

– Nu.

Ochii i se luminară și se apropie de mine.

– Acum trebuie să te încrezi în ceea ce îți spune imina. Fă ce-ți spune ea.

Inima mă durea în piept, tânjea după ceva ce nu puteam pune în cuvinte. Privind-o în ochi, am înțeles că ea știe care era dorul meu ascuns și că, dacă voi avea încredere în ea, îmi va arăta calea către acel ceva. Credeam că devoratorul de păcate este cheia. Aș fi vrut să zăbovesc mai mult și să-i povestesc despre vizita pe care i-o făcusem Eldei Kendric.

– Du-te acasă acum, Katrina Anice, spuse ea. Avem tot timpul să povestim mâine, când o să ieși la soare, pe pajiște.

M-am aplecat să mai iau încă o bucată de lemn. Când am ridicat privirea, ea se făcuse nevăzută. Apăsată de povara pe care o purtam, m-am întors acasă.

Gervase Odara tocmai se pregătea să plece când am intrat, iar ploaia se oprise deja. Îmi ridică bărbia și-mi spuse să nu uit ce-mi zisese.

Mama pregătea cina când am lăsat greaua mea încărcătură să cadă în lada de lemne.

– Mai pune un lemn pe foc, Cadi, spuse ea plictisită și nu-mi mai adresă niciun cuvânt toată seara.

Tata și Iwan s-au spălat afară și când se lăsă întunericul au intrat în casă la cină. Aratul și pregătirea pământului fuseseră făcute în zodia Berbecului. Acum, că eram în zodia roitoare a Taurului, era vremea semănăturilor. Tata spunea mereu că roadele ce-au fost semănate în zodia Taurului sau a Racului vor supraviețui secetei.

– Ce-ai mai făcut tu astăzi, surioară? mă întrebă Iwan luându-și înc-o porție din tocana făcută de mama.

– Am fost cu tămăduitoarea la Elda Kendric.

– Și ce mai face bătrânica?

– Are dureri mari, dar cred că nu-și dă seama că o să moară curând.

Iwan se strâmbă și nu mai spuse nimic. După expresia feței lui mi-am dat seama că deja spusese prea mult. Mama mânca încet, fără să vorbească cu nimeni. Tata o privi de câteva ori, ca și când aștepta ceva din partea ei. După o vreme, fața i se crispă și n-o mai privi deloc. Își termină mâncarea în tăcere, își împinse farfuria la o parte și se ridică.

– Am de lucru în grajd, spuse el și ieși.

Iwan ieși afară și se așeză pe verandă, în timp ce eu spălam vasele. Mama mă lăsase să le spăl eu și se așezase din nou la roata de tors, retrasă iar în singurătatea ei. După ce am terminat, am ieșit afară să stau lângă fratele meu. Era singurul care nu se năruise sub povara tragediei noastre. M-am așezat pe marginea verandei și mi-am odihnit capul și brațele pe balustradă. Nu vorbirăm nimic. El era obosit, iar eu mâhnită și amândoi priveam tăcuți spre grajd, de unde lampa lumina prin ușa deschisă.

PATRU

DE ÎNDATĂ CE SE ÎNĂLȚĂ SOARELE PE CER, M-AM și pus pe treabă, ca să termin cât mai repede și să mă pot întoarce la Elda Kendric. Când am ajuns la ea, găfâind și cu un buchet de margarete sălbatice în mână, am găsit-o lucrând în grădină. Nu se opri din lucru, dar mi-am dat seama că nu se simțea prea bine.

– Vă doare iar, tanti? V-aș putea prepara o licoare.

– Și probabil o să mă și otrăvești. Ce știi tu despre leacuri?

– Am fost atentă la Gervase Odara. Miere, oțet și whisky.

Strâmbă din nas nemulțumită.

– M-a durut capul de la asta.

– Și albine.

Mă îngrozea gândul că trebuia să le prind și să le țin cu atenție, până îi injectau otrava vindecătoare, pe sărmana femeie, dar eram gata s-o fac și pe asta pentru a-i ușura puțin durerile. Și ca să-i câștig bunăvoința.

Încetă să mai sape pământul cu sapa ei străveche.

– Munca... va... ușura... durerea.

– De ce nu mă lăsați pe mine să sap, iar dumneavoastră

să stați pe unde bate soarele?

Se opri puțin gânditoare. Îmi dădu sapa și se îndepărtă. Stătea așa departe de mine încât nu puteam s-o întreb nimic despre devoratorul de păcate. Am lucrat de una singură până a venit Lilybet să-mi țină de urât.

– Lilybet, crezi că știe ceva despre devoratorul de păcate? Se zice despre ea că spune povești care nu sunt întotdeauna adevărate.

Lilybet încuviință din cap, șezând pe un petic de iarbă privindu-mă cum lucram.

– O, sigur că știe. E cea mai bătrână femeie din ținut. A trăit mulți ani. Dacă cineva știe ceva despre devorator, atunci cu siguranță tanti Elda știe.

– Eu mă gândesc că și ea l-a văzut cândva. Dar cum s-o întreb?

– Întreab-o de-a dreptul.

Întorcându-mă, am strigat:

– Tanti Elda, despre devoratorul de păcate ce știți?

Se opri din plimbarea ei și se întoarse privindu-mă cu ochii mari.

– Ce vrei să știi despre *el*, fato?

– Spuneți-i adevărul, spuse Lilybet. Așa o să vă ajute în continuare.

După cum mă fixa tanti Elda, eram convinsă că Lilybet avea dreptate. Bătrâna știa prea bine de ce întrebam despre omul acela ciudat și despre ocupația lui.

– Am nevoie de ajutorul lui, tanti Elda.

Și începui să plâng chinuită. Nici nu mi-am dat seama că plângeam, până când am simțit lacrimile curgându-mi pe obraji. Cu capul plecat, am înșfăcat sapa și m-am întors rușinată în altă parte.

Tanti Elda se apropie de mine vlăguită și-mi puse mâna ei noduroasă pe umăr.

– Ah, fetițo. Te-am simțit ieri cât erai de amărâtă când ai fost pe-aci cu tămăduitoarea. Și ți se citește în ochi. Orice om cu un pic de simțire își dă seama că suferi pentru cele întâmplate.

– Regretele mele nu mă prea ajută.

– Timpul vindecă rănile.

Am scuturat din cap. „Pe asta nu o va vindeca”, aş fi spus dacă aş fi reuşit să înghit nodul ce mi se pusese în gât. Unele păcate nu pot fi acoperite şi degeaba le mărturiseşti. Tânjeam să mi se şteargă răul pe care-l făcusem. Şi se părea că devoratorul de păcate era singurul în stare să facă asta.

– Trebuie să-l gădesc, tanti Elda. Trebuie să-l gădesc acum!

– Nu poate face nimic pentru tine, fetiço. Nu-nţelegi? Opreşte-te. Ce-i făcut nu mai poate fi desfăcut. Trebuie să trăieşti cu asta. Nu ai fost atentă. Atâta tot. Se întâmplă tot felul de lucruri când nu eşti atent. De-acum înainte fă bine tuturor şi fapta asta pentru care plângi va rămâne singura ta pată neagră.

– Tanti Elda, am nevoie de devoratorul de păcate.

– Mai e multă vreme până să ai nevoie de el. N-o să vină, decât când îţi vei da ultima suflare.

– Aş vrea să mor şi să termin cu toate. Am aruncat sapa cât colo, gata s-o tai la fugă.

Tanti Elda m-a prins, m-a întors cu faţa la ea, şi cu mâinile ei ca nişte gheare, mă scutură uşor de umeri.

– Nu fi atât de nerbădătoare să mori. Că poate te-aude Dumnezeu şi îţi face după dorinţa ta. M-auzi? Donal Kendric se tot plângea de necazurile lui şi spunea mereu că mai bine-ar muri şi aşa i-a dat Dumnezeu. Mă nţelegi? Roagă-L pe Dumnezeu să te ierte c-ai spus o aşa prostie. Roagă-L!

– Nu.

– Ba să-L rogi! Mă zgâlţâi iar.

– *Ba nu!* şi mă smulsei din strânsoare şi, de disperare, mi-am descărcat furia pe sărmana femeie, deşi n-avea ea nicio vină. De ce trebuie să aştept? De ce trebuie să fie întotdeauna aşa? De ce nu-mi poate lua devoratorul păcatele mele acum?

– Pentru că acum nu se poate, draguţo.

– Şi cine a rânduit lucrurile astfel?

– Laochailand Kai, spuse ea istovită. Când era pe moarte,

a spus că are nevoie de un devorator de păcate și Dumnezeu știe câtă dreptate avea. Ei, atunci am adus unul.

Cu fața întunecată se întoarse și porni spre veranda casei. O urmași îndeaproape, întrebându-mă dacă oi fi înțeles eu bine.

– Adică, înainte nu exista?

– Ba da, era, dar dincolo de ocean, de unde am venit noi toți, în Scoția, în Țara Galilor și în Anglia. Acolo, devoratorul de păcate era un țăran sărac care locuia izolat de lume. Mi-aduc aminte de devoratorul de păcate care a venit la noi acasă când a murit mama mea. Putea îngrozitor din cauza păcatelor pe care le luase asupra sa și era îmbrăcat în zdrențe ca un cerșetor. Mama mea fusese o femeie blândă, binevoitoare față de oricine venea să-i ceară ajutorul, iar devoratorul acela a băut *trei* pahare de vin și a cerut și pâine pe deasupra, ca și când ea ar fi fost cea mai mare păcătoasă de prin partea locului.

– Poate că-i era foame.

Se opri și-și întoarse privirea spre mine tremurând ușor.

– Ei bine, la asta nu m-am gândit niciodată.

– Te rog, tanti Elda. N-ai putea să-mi spui unde locuiește devoratorul nostru de păcate, ca să pot vorbi cu el?

Scutură din cap.

– N-o să-ți fie de folos să știi unde stă, fetițo, dacă nu vrea el să se lase găsit.

Urcă anevoie scările ținându-se strâns de balustradă.

– Du-te și adu-mi pipa și săculețul cu tutun. Sunt înăuntru pe masă. Gemând, se așeză în balansoarul ei din nuiiele și-și lăsă capul pe spate.

Ștergându-mi lacrimile, am făcut ce-mi ceruse. Aveam deja destule păcate, așa că nu era cazul s-o bag în mormânt și pe sărmana femeie. În ziua aceea chiar arăta de parcă trăgea să moară și, dacă s-ar fi întâmplat atunci, din nou eram eu de vină, fiindcă o enervasem în așa hal. Gândindu-mă la bunica, am umplut pipa cu tutun pentru tanti Elda și i-am aprins-o chiar eu. Când i-am pus-o în mâinile diforme, îmi mulțumi și începu să tragă fumul adânc, oftând odată cu

fumul pe care-l expira.

– N-am terminat cu plivitul, zise.

– Termin eu înainte să plec.

– Termină acum și las-o pe bătrâna asta să se odihnească puțin.

Cu un oftat greu, m-am supus.

– Sigur, tanti.

M-am întors înapoi la lucru în grădina ei. Lilybet mă aștepta.

– Nu dispera, Katrina Anice. Continuă să cauți. O să-l găsești.

Soarele se înalță pe cer și devenise de-a dreptul fierbinte, în timp ce eu îmi vedeam mai departe de lucru. Curând broboane de sudoare îmi udao fața și se scurgeau ușor pe ceafă. Am continuat hotărâtă să termin ceea ce începusem. În patru labe, smulgeam îndârjită buruienile care sufocau morcovii, bamele și porumbul lui tanti Elda.

– Ajunge! strigă tanti Elda. Vino să șezi puțin.

Părea mai îmblânzită acum, era puțin moleșită după ce-și fumase tutunul, dar se simțea bine stând cu capul la umbră și restul trupului în soare. Se legăna încet.

– Devoratorul locuiește pe Muntele Mortului.

Logic. Era singurul loc unde bunica nu mă trimisese niciodată. În schimb, urcase Iwan pe munte, dar nu-l văzuse pe devoratorul de păcate și i-am spus asta la tanti.

– Poate că n-a spus el.

– Mi-ar fi spus.

– A ajuns până sus, în vârf?

– El așa zice.

– Păi, tu vezi fiecare cerb care locuiește în pădure?

– Nu, tanti.

– La fel e și cu devoratorul de păcate. Stă ascuns până când aude clopotele de înmormântare. Continua să se legene și să fumeze, apoi adăugă privindu-mă pe furiș:

– Sau poate că presimte chemarea.

Deveni deodată atentă, și mă pregăteam s-o întreb ce aude, când Fagan Kai răsări pe neașteptate din pădure și

ne salută. Venea cu două veverițe moarte, legate una de alta, aruncate pe umăr, mândru că-și învinețise un ochi.

– Hai încoace, spuse tanti Elda repezit. Te-ai bătut, nu-i așa?

– Nu, tanti, spuse el solemn, cu buzele strânse.

– Cei din familia Kai se bat tot timpul, îmi zise ea.

Aruncând o privire furișă spre mine, Fagan se adresă femeii care ședea pe verandă și-și fuma pipa de parcă ar fi fost o regină.

– Mă gândeam că v-ar plăcea niște carne proaspătă, tanti Elda, spuse el, în timp ce câinele lui se trânti la umbra treptelor.

– Mi-ar fi plăcut, dacă era jupuită și curățată, spuse ea cu pipa între dinți.

Roșu ca racul, Fagan se întoarse și dispăru în pădure cu veverițe cu tot și cu câinele după el. Ea chicoti încetisor și continuă să fumeze satisfăcută, în vreme ce eu mă străduiam să revin la ce povesteam înainte să fi fost întrerupte. Dar ea nu mai avea de gând să spună nimic și, pentru ca frustrarea mea să crească, Fagan reveni curând.

– Iată-le, tanti, spuse el.

Tanti Elda privi disprețuitoare cele două veverițe jupuite.

– Sunt prea mici pentru friptură, declară ea, făcându-l pe Fagan să roșească din nou. Și îmi place mai mult carnea de oposum sau cea de urs... Zâmbetul lui se șterse cu totul.

Văzui un licăr jucăuș în ochii ei albaștri.

– Nu prea cred c-ai vânat vreun urs până acum, nu-i așa, băiete?

– Nu, tanti, încă nu. Primăvara asta încă n-am întâlnit niciunul.

Răspunsul lui lăsa să se înțeleagă că nu curajul îi lipsise, ci ocazia.

De data asta tanti Elda chicoti fără reținere.

– Ei bine, când vei întâlni unul, sper să ai și altă armă decât praștia ta, dacă nu vrei să te pape ursul pe tine.

Se ridică greoi din scaunul ei și duse veverițele curățate

în casă. Fagan se întoarce și mă privi drept în ochi de-această dată.

– Tu ce mai faci, Cadi Forbes?

– Destul de bine.

– Da' de ce te uiți așa urât la mine?

– Eu am fost prima aici.

– Este destul loc pentru amândoi, nu? Urcă treptele de parcă ar fi fost la el acasă.

Când Lilybet mă privi am plecat capul rușinată de purtarea mea necuviincioasă.

– Aveam ceva de vorbit cu tanti, atâta tot, i-am spus.

– Dă-i drumul, vorbește. Eu unul n-am să te opresc. Se sprijini cu spatele de balustradă și-și încrucișă brațele pe piept. Știu de ce ești aici. Încă îl mai cauți pe devoratorul de păcate, nu-i așa? Despre el vorbeai cu tanti Elda.

– Poate că da, poate că nu.

– Te-ai înroșit la față ca racul fiert. Știu că despre asta vorbeai cu ea.

– Și ce dacă?

– Ar fi cazul să te potolești, asta e! N-ar trebui să-l cauți pe devoratorul de păcate!

– Pot să caut pe cine vreau.

Fața i se întunecă.

– Așa spui? Mi-ești datoare și ai face bine să mă ascuți. L-am întrebat pe tata despre devoratorul de păcate, așa cum ai vrut tu, și m-a aruncat de pe verandă.

Îmi arată ochiul lui vânăt, ca să știu că din cauza mea era așa.

– Tata a spus că dacă mai aduc vreodată vorba despre el, o să-mi jupoaie pielea de pe spinare.

Ridicându-mi genunchii la gură, mi-am lăsat fruntea pe ei.

După o vreme, mi-am ridicat spre el ochii împăienjeniți de lacrimi.

– Îmi pare rău. Părea că orice-aș spune, orice-aș face, greșeam iar și iar.

– Tata spunea că și numai dacă aduci vorba despre ciudatul ăla, atragi răul asupra casei.

Amintindu-mi ochii îndurerați și triști ai devoratorului, privind-mă din spatele măștii de piele, am scuturat din cap.

Fagan se întunecă.

– De ce nu vrei să crezi ce ți se spune, Cadi Forbes?

– Pentru că nu-i cinstit!

– Ce nu-i cinstit?

– N-ar trebui să-l urâm atâta pe omul ăsta, care ia asupra lui păcatele.

– Nu știi ce spui. El ia păcatele *înăuntrul* său. Le *mănâncă*, nu-i așa? Și astfel păcatul devine parte din el, nu? Și face asta de atâta vreme că n-a mai rămas nimic din omul care era cândva.

– Atunci de ce suna vocea lui așa? am spus, simțind cum mi se umplu iarăși ochii de lacrimi. Și ochii lui...

– Te-ai uitat la el, nu-i așa? spuse tanti Elda din prag, iar Fagan se foi vinovat.

Am plecat capul.

– Da, tanti.

– Nu ți-a spus nimeni că nu ai voie?

– Ba da, tanti.

– Și atunci, ce te-a apucat?

Îmi tremurau buzele.

– Am auzit ce a spus despre bunica. De parcă ar fi iubit-o și i-ar fi fost milă de ea.

– Așa, spuse tanti Elda. Avea suficiente motive.

– De ce? întrebă Fagan.

Ea ieși pe verandă. Sprijinindu-se în baston, privi mult timp pierdută în zare, încât eram convinsă că nu va mai răspunde. Probabil se gândea ce-ar fi mai bine să facă, pentru că, în cele din urmă, spuse:

– Nu cred că greșesc dacă îți spun. Întorcându-se, mă privi drept în ochi. Multă vreme după moartea bunicul tău Ian, bunica mergea mereu la mormântul lui. Și de fiecare dată când se ducea, lua câte ceva cu ea: știuleți de porumb, o legătură de morcovi, un săculeț cu cartofi, niște ouă. Și a continuat să facă asta și în cea mai aspră iarnă, ducând câte-o bucată de carne de porc afumată sau pastramă, câte-un pumn de fasole uscată, un

borcan cu dulceață. Lăsa toate lucrurile astea la mormântul lui Ian Forbes pentru devoratorul de păcate. Întorcându-se încet, îl privi pe Fagan Kai. Majoritatea oamenilor îi duc un pahar cu vin și o pâine, apoi nu-i mai acordă vreo atenție nici lui, nici poverii pe care a luat-o asupra lui pentru cei dragi ai lor. Mă privi iarăși. Bunica ta a fost altfel, Cadi. Ea a avut grijă de devoratorul de păcate. Prin ce făcea, ea voia să-i arate că nu uită sacrificiul lui.

Lăsându-și oasele suferinde în balansoar, luă bastonul în poală.

– Acum, Cadi are un motiv să-l caute pe omul ăsta și să nu-ncerci s-o convingi să renunțe, Fagan Kai.

– Da' tata zicea...

– Poate că taică-tu are motive întemeiate să se țină departe de omul ăla.

– Ce motive? întrebă Fagan.

– Poate că din cauza devoratorului însuși, cine știe?

– Adică ne spui să mergem să-l căutăm? o provocă Fagan.

– Eu nu vă spun altceva decât ce ați decis voi deja că vreți să faceți.

– El mi-a zis să nu îl caut, i-am spus bătrânei.

– Fiindcă se gândește să-l caute el singur, nu-i așa, Fagan Kai?

– N-am spus niciodată așa ceva.

– Nici nu era nevoie. Așa ți-e firea. Întotdeauna faci exact ceea ce ți se spune să nu faci, nu-i așa? Mai ales acum că te-ai ales și cu un ochi vânăt din cauza asta.

Fagan scrâșni din dinți.

Tanti Elda se lăsă pe spate și închise ochii.

– Nu ți-a zis taică-tău să nu te apropii de *mine*, băiete?

El se uită în altă parte, dar am văzut în ochii lui acea privire care confirma fiecare cuvânt din cele spuse de bătrână.

– Taică-tu încă mă dușmănește pentru niște lucruri care s-au întâmplat cu ani în urmă. Dintre toți locuitorii văii ăsteia, el are cea mai bună memorie când vine vorba de răutăți. Ți-a spus vreodată de ce nu vrea să ai nimic de-a

face cu Elda Kendric, nici tu și nici ai tăi?

– Nu, tanti.

– Nu? Ei, atunci nici eu n-o să-ți spun. Poate că într-o bună zi o să iasă totul la iveală. Probabil l-ar ucide, dacă s-ar afla. Sau ar ucide el pe oricine ar spune ceva legat de asta.

Fagan se burzului:

– Să nu vorbești așa de tata.

– Băiete, despre Brogan Kai pot vorbi cum îmi place. Ești pe veranda mea. Dacă nu-ți plac vorbele mele, n-ai decât să-ți iei tălpășița.

Părea rănit și nehotărât. Loialitatea avu în cele din urmă câștig de cauză. Încruntat și îngândurat, coborî treptele, luând-o spre pădure.

– Mulțam' pentru veverițe, Fagan, strigă tanti Elda. Ai inima bună a mamei tale și apucăturile lui taică-tău.

Privind cum se îndepărta, îmi părea rău pentru el. Când m-am întors spre tanti Elda, am văzut lacrimi în ochii ei.

– Ții la el, nu-i așa, tanti Elda?

– Da, mi-e mai drag decât toți ceilalți ai lor. Problema e că el încă nu știe cine este cu adevărat.

– Și cine este? spusei eu fără să înțeleg nimic din vorbele ei.

– Timpul își va spune cuvântul, drăguțo. Se ridică sprijinindu-se în bastonul ei și-l urmări îndelung pe Fagan dispărând printre copaci. Timpu-și va spune cuvântul.

Se întoarse spre mine.

– Mai sunt câteva ore bune până se înserează, spuse ea sec. Și ai ce urca până în vârful Muntelui Mortului. Dacă ai de gând să mergi azi, ar cam trebui să o iei din loc.

Am sărit în picioare, dornică să pornesc la drum.

– Sigur, tanti.

Fugii de pe veranda ei și coborâi treptele mai repede decât o pisică urmărită de-o haită de câini.

– Cadi Forbes, strigă ea hotărât, domolindu-mi elanul. Doar pentru asta ai venit, nu?

Stătea acolo, privindu-mă de sus, bătrână și mândră,

cu bărbia ușor ridicată, disprețuitoare, iar mâinile cu încheieturi albe strânse pe bastonului ei.

– Ai venit până aici numai pentru că vroiai să afli despre devoratorul de păcate. Asta era, nu-i așa? Nu ai avut nici un alt motiv.

Eram gata s-o mint, dar știam că nu avea niciun rost. Ar fi știut, la fel cum și bunica știa totul despre oamenii cu care vorbea. Și dintr-odată m-am trezit dorind ca tanti Elda să fi fost neam cu mine, să-mi fi fost mai apropiată. Făcusem ceva urât, să vin la ea doar pentru interesul meu, fără să mă gândesc vreo secundă la ea. Ea fusese cea mai scumpă prietenă pe care o avusese bunica vreodată, iar eu nu mă gândisem deloc la tristețea ei. Acum, privind-o de jos, îmi amintea de buni. Nu peste mult timp va fi așa deformată încât nu va mai putea lucra nimic. Și va muri. Mi s-a strâns inima la gândul acesta.

Oameni. După asta tânjea ea. După cineva căruia să-i pese de ea. O prietenă care să vină s-o viziteze de dragul ei, nu să-i dea leacuri pe bani sau să afle informații despre devoratorul de păcate. În ciuda mândriei și disprețului pe care le afișa, era singură, dar știu că ar fi preferat să moară decât să se plângă de asta.

Ei bine, eu știam totul despre cum e să fii singură și alungată de toți cei dragi.

Întâlnind privirea lui tanti Elda, m-am văzut pe mine însămi și mi se făcu rușine – m-am rușinat în străfundurile inimii mele.

– Aveți dreptate, tanti, am spus eu sinceră și cu lacrimi în ochi, de-asta am venit.

– Dă-i drumul atunci, spuse ea frecându-și obrazul, du-te în treaba ta.

– Hai, spuse Lilybet încetișor din josul scărilor. Haide, fă ce te îndeamnă inima să faci, Katrina Anice. Grăbește-te, pentru că așa trebuie să se întâmple.

Am alergat pe scări înainte să mă pierd de tot cu firea și am înconjurat-o cu brațele mele pe tanti Elda.

– Data viitoare n-o să mai vin numai pentru mine.

Suspină surprinsă și îi simții mâna mângâindu-mă încetisor pe păr.

Acea atingere ușoară ca fulgul descătușă ceva în mine, ceva ce stătuse închis pentru multă, multă vreme. Era toată numai noduri și carne flască și mirosea, nu chiar neplăcut, a tutun și whisky. Amintindu-mi de oasele care-o dureau atât, îi dădui drumul din strânsoarea mea și făcui un pas în spate.

Îmi ridică puțin bărbia.

– Să-mi povestești ce-ai găsit, spuse ea și apoi mă împinse ușor. Du-te acum, fetițo. Cuvintele ei erau de data asta pline de gingășie, iar ochii ei albaștri erau umezi.

Nu făcui nici cinzeci de pași prin pădure, când Fagan Kai mă prinse de mână și mă răsuci brusc.

– Stai pe loc! strigă văzându-mă că mă reped la el cu o falcă în cer și una-n pământ.

– Oprește-te!

Gemu de durere când îl pocnii în fluierul piciorului. Îmi dădu drumul și se îndepărtă schiopătând, în timp ce eu mă prăbușii cu un icnet, ținându-mi cu amândouă mâinile degetele de la picioare, care mă dureau de la lovitură.

– Vezi ce-ai făcut? am răcnit la el.

– Tu ai dat în mine. Așa că nu da vina pe mine, dacă ți-ai rupt piciorul.

– Sigur, eu te-am lovit *pe tine!* Și ce-ai fi vrut să fac când mă zmucești și mă sperii de moarte?

– A trebuit să mai fug o dată după tine. Ții minte? N-am vrut să repet aceeași povestel!

Lăsându-se jos, mă privi cum îmi masam degetele.

– Măcar s-a rupt vreunul? Zâmbea batjocoritor.

Am încercat să le îndoii cu grijă. Crispându-mă de durere, îl fixai cu privirea.

– Nu.

Durerea aceea ascuțită se mai atenuă și mă ridicai în picioare. M-am plimbat până ce durerea de la picior dispăru cu desăvârșire și am văzut că nimic grav nu se întâmplase.

– Ești ca nouă, spuse el rânjind.

– Mda.

Pe neașteptate, îl lovii cât am putut de tare în stomac. Lăasă să-i scape un *urlet* prelung și se chirci de durere. Apucându-l de păr cu amândouă mâinile, am tras cu toată puterea. Cum se prăbuși Fagan cel tare! Triumfătoare, l-am ocolit și am luat-o la sănătoasa cât mă țineau picioarele, strigându-i peste umăr:

– Să nu mă mai lovești niciodată!

Mereu făceam lucruri de care mai apoi îmi părea rău, mă dezlănțuiam fără să mă gândesc la urmări. Și de această dată îmi părea rău, mai ales că nu mă așteptam să mă urmărească atât de repede.

Când mi-am dat seama că am de-a face cu fiul lui Brogan Kai, am crezut că până aici mi-a fost. Eram un iepuraș, iar lupul fioros îmi sufla în ceafă. Am căutat o vizuină în care să mă ascund, însă Fagan m-a ajuns atât de repede încât, ca prin ceață, am mai văzut o creangă ce mă izbi în față, chiar deasupra ochiului drept. Fagan se aplecă. Simții cum mă apucă de spate, de rochie. Luptând să mă eliberez, rochia se sfâșie, dar am reușit să-l mai lovesc de vreo două ori și să scap.

A fost o greșeală să mă bat cu el pe câmp. M-a prins din urmă înainte să ajung la jumătatea dealului și m-a lovit de nu mai puteam să respir. Zăceam pe spate ca un pește pe uscat, gâfâind cu nesaț și el la fel, alături de mine, în patru labe.

– Ai înnebunit sau ce ai?

Era roșu la față, deși nu eram prea sigură dacă era de la fugă sau de la nervi. Îndată ce mă mai liniștii, am vrut să-mi iau tălpășița.

Am inspirat adânc, apoi am expirat oftând, încercând în acest timp să mă îndepărtez de el.

Toată văpaia din privirea lui se stinsese.

– N-am vrut să te sperii, Cadi. Pe onoarea mea, să mor eu.

Își făcu semnul crucii pe piept și-și ridică mâna în semn de jurământ solemn.

– N-am vrut decât să stau de vorbă cu tine.

M-am gândit că spune adevărul, fiindcă nu mă mai strângea de gât, nici nu mă ținea la pământ, deși își recăpătase suflul.

Stând pe spate, smulse un fir de iarbă și începu să-l mestece încet.

– N-ar trebui să alergi așa. Ai putea călca pe vreun șarpe-mocasin și ăla te mușcă de nici nu apuci să-l vezi. Nu-i bine să umbli așa.

Unchiul lui murise mușcat de șarpe, înainte să mă nasc eu. Bunica îmi povestise toată întâmplarea. Unchiul său, fratele lui Brogan, fusese mușcat în timp ce vâna. S-a tăiat singur și a lăsat rana să sângereze, apoi s-a întors acasă. Gervase Odara i-a pus tot felul de comprese, dar fără niciun rezultat – otrava îi pătrunsese în sânge. Când se întâmplă asta, nu se mai poate face nimic, omul moare.

M-am ridicat încet, ținându-mi picioarele strânse sub mine, ca să pot fugi dacă trebuia. N-am spus nimic, ci îl urmăream îndeaproape cu privirea, supraveghindu-i mișcările. M-am gândit că Fagan o să-mi spună ce voia, când o să fie pregătit. Dar ar fi fost de dorit să se grăbească până nu-mi pierdeam răbdarea și o luam iarăși la fugă.

Scuipă firul de iarbă și mă privi cu ochii lui curați și albaștri.

– N-ar trebui să te duci să-l cauți pe devoratorul de păcate, Cadi. Tata nu s-a temut niciodată de nimic. Dar de el se teme.

L-am privit surprinsă pe Fagan. Toată lumea din valea noastră știa că Brogan Kai nu se temea de nimic. De ce să se teamă de devoratorul de păcate?

– Poate că taică-tău era numai furios pentru că ai adus vorba de omul ăsta.

– Fără doar și poate, s-a mâniat, dar se și temea. Ascultă-mă, i-am văzut teama în ochi. Pentru o clipă s-a făcut atât de palid, încât am simțit cum mi se face pielea de găină. Devoratorul trebuie să fie diavolul în persoană, Cadi.

– Mie nu mi-ar face niciun rău.

– Poate că ți-a și făcut rău, numai că nu știi tu.

– Cum așa?

Se încruntă, scărpinându-se în vârful capului încurcat.

– Păi, nu ți-l mai poți scoate din minte, nu? O dată te-ai uitat la el și de-atunci nu te mai gândești la nimic altceva. Asta ar trebui să-ți dea de gândit. Te-a blestemat, așa cum s-a și spus că se va întâmpla, dacă îl privești.

Cuvintele lui păreau adevărate și m-au tulburat, însă nu mi-au zdruncinat hotărârea. Dacă au reușit ceva, era doar să facă și mai importantă pentru mine întâlnirea cu acel om. Dacă Fagan avea dreptate, atunci ce altceva puteam face decât să-l găesc pe devoratorul de păcate și să încerc să desfac ceea ce fusese făcut? Dacă el mă blestemase, cine altcineva mă putea elibera? Nu i-am mai explicat lui Fagan, mă gândeam că va înțelege și el după ce se va gândi la toate astea. În plus, nici nu mai conta. Eram deja blestemată cu povara păcatelor mele.

Nici asta nu i-am spus lui Fagan. Să caute el să afle ce e în capul meu, dacă voia, iar de fapta mea îmi era prea rușine ca s-o mărturisesc cuiva. Oamenii nu știau decât o jumătate din poveste – ceea ce se întâmplase, dar nu și cauza celor întâmplate. Nici măcar mama sau tata ori Iwan nu știau. Doar Dumnezeu. El știa. Nu voiam ca Fagan Kai să își facă o părere proastă despre mine. Era mai bine să tragă singur concluziile. Chiar dacă greșea, tot era mai bine decât să știe adevărul gol-goluț.

Și-apoi, Fagan sporea povara mea și în alt fel. Tatăl lui îl azvârlise de pe verandă din cauza mea, iar acest lucru îmi tortura conștiința teribil. Mă întrebam ce influență nefastă voi fi avut asupra lui Glynnis și a lui Cullen.

Apoi am hotărât că nu are niciun rost să mă frământ și să mă îngrijorez. Dacă voiam să schimb ceva, trebuia să urc pe Muntele Mortului și să-l găesc pe devoratorul de păcate. Nu aveam timp să stau și să cuget. Stând și socotind, poate îmi pierdeam toată îndrăzneala. Trebuia să plec până mai aveam curaj. M-am ridicat și m-am scuturat.

- Îmi pare foarte rău că tatăl tău te-a lovit din cauza mea.

- Tot mai vrei să mergi, nu-i așa? Nimic nu te poate opri.

Ignorându-l, am continuat să pășesc. Sărind în picioare, mă prinse din urmă.

- Vin cu tine.

- Nu te-am chemat să vii.

- Unde a spus tanti Elda că locuiește devoratorul de păcate?

- Pe Muntele Mortului, am bâiguit eu. El păli, dar continuă să pășească alături de mine. Apucându-l de o mânecă, îl siliu să se oprească.

- Taică-tău te-a azvârlit de pe verandă numai pentru că ai vorbit despre devorator. Tu ce crezi c-o să facă dacă află că mă ajuți să-l caut?

- N-o să afle.

- Taică-tău știe tot ce mișcă, Fagan.

Știa că am dreptate și se frământă îndelung cu gândul acesta, în timp ce mergeam împreună.

- N-o să-ți facă nimic, Cadi. O să am eu grijă de asta.

Ce putea face un băiat de paisprezece ani? Însă nu asta era partea cea mai înfricoșătoare.

- Dar o să-ți facă *ție*.

Fagan se opri și mă privi îndelung.

- Cadi, am și eu motivele mele pentru care îl caut pe devoratorul de păcate. Și nu au nicio legătură cu tine.

Și porni din nou spre Muntele Mortului.

CINCI

TOATĂ SĂPTĂMÂNA CE-A URMAT, EU ȘI FAGAN ne-am petrecut după-amiezele pe Muntele Mortului. N-am găsit niciun indiciu despre devoratorul de păcate. Mai rău chiar, abia reușeam să cercetăm câte-o mică porțiune, că soarele se și ascundea după șiragul muntos de la apus, iar noi eram nevoiți să coborâm. Avea să dureze o viață întreagă până cercetăm toate pajiștile, pădurile, tufișurile și peșterile săpate în stâncă și se putea să nu-l găsim.

– Nu ne dăm bătuți, spuse Fagan, observându-mi tăcerea descurajată. Continuăm.

– La ce bun? El nu vrea să se lase găsit.

M-am așezat și luptam să nu plâng, privind deznădăjduită înaltul pisc ascuns în negură.

– Trebuie să fie o mie de locuri acolo sus unde se poate ascunde.

– Cred că trebuie să găsim o cale să-l ademenim afară.

– Hai să aducem câinele tău cel bătrân!

Am privit neîncrezătoare la animalul ager, cu blana albă pe alocuri. Câinele se culcă pe pământ, se întinse pe spate și voia să se joace în iarbă.

- Nu, spuse Fagan hotărât, e prea bătrân.

Se așază cu brațele pe genunchii. Era îngândurat.

- I-am putea întinde o cursă, zise.

- Nu cred că devoratorul de păcate e prost ca un iepure.

- Mai știi? rosti el la fel de indispus ca mine după vânătoarea noastră fără rezultat. Probabil că stă și se uită la noi de undeva de sus și ne ocolește. Singurele dăți când coboară sunt pentru a devora păcate.

- Dar cum e cu mâncarea din cimitir? spuse Lilybet din locul în care ședea, în mijlocul ferigilor aflate la câțiva metri mai încolo.

Am ridicat capul:

- Ce-ai spus despre mâncare?

Fagan mă privi nedumerit:

- N-am spus nimic.

- Nu tu.

Lilybet se ridică și se apropie de mine.

- Devoratorul cobora de pe munte pentru mâncarea pe care i-o lăsa bunica, zisei.

- A coborât, nu-i așa?

Palid, Fagan mă privea tot mai nedumerit.

Sărind în picioare, am izbucnit în râs.

- Ții minte ce-a spus tanti Elda despre darurile de mâncare pe care le lăsa bunica pentru devorator? Putem face și noi la fel. Putem să-i lăsăm mâncare pe mormântul bunicii și va veni.

După ce privi în jur, Fagan mă fixă curios:

- Adică să punem o momeală, asta propui?

- Să punem un iepure, ca acela pe care l-ai prins pentru tanti Elda.

Ochii îi străluceau, în timp ce analiza ideea și și-o însușea.

- Iepuri poate să prindă și singur. Și găsește frunze de dafin sălbatic. Trebuie să fie ceva care să-l ademenească să coboare din munții lui. Poți fura niște dulceață?

- Nu. Mama știe precis câte borcane are în cămară.

Și-ar da seama imediat.

- Atunci, melasă ori făină de mălai. Nimeni n-o să observe că ai luat o cană sau două.

- Tu ce i-ai putea aduce?

- Noi avem whisky din belșug, dar tata e cu whisky la fel ca maică-ta cu borcanele din cămară. Îl vinde celor de dincolo de munți.

- Da' de unde o să știe devoratorul că îi ducem de mâncare? Au trecut câteva săptămâni de la moartea bunicii.

- Tanti Elda spunea că, până la bunica ta, nimeni nu s-a gândit la devoratorul de păcate și că el lua darurile lăsate de ea. Eu cred că va mai trece pe aici și va constata că cineva îi lasă iarăși daruri.

Priveam spre munte și eram tot mai curioasă cu privire la omul acesta. Oare cobora pe la miezul nopții și privea pe ferestre și se plimba prin cimitire? Oare dormea toată ziua, cât soarele era sus pe cer, trezindu-se seara ca să umble doar la lumina lunii?

Trei fluierături scurte se auziră în depărtare. Fagan sări în picioare, își vârî două degete în gură și fluieră înapoi atât de tare că-mi sunau urechile.

- Trebuie să plec. M-a chemat Cleet. Cleet era fratele lui mai mare. Mai bine te-ai duce și tu acasă. Apune soarele. O rupse la fugă, lăsându-mă la poalele muntelui cu Lilybet.

Auzii un zgomot. Era ca atunci când tăia tata lemne. Foarte surprinsă, fiindcă știam că nu locuiește nimeni aproape de Muntele Mortului, m-am oprit, ascultând cu mare atenție să mai prind o dată zgomotul. *Trosc!* Auzii din nou ecoul. Sperând că a dat norocul peste mine și că ar putea fi devoratorul, am luat-o la fugă spre apus, uitând că se înserează.

- Ai timp destul mâine, Katrina Anice, spuse Lilybet ținând pasul cu mine. Ai face mai bine să mergi acasă. Începe să se întunece.

Astupându-mi urechile să n-o mai aud, am continuat să alerg.

Tumultul râului acoperea orice sunet și m-am îndepărtat

de el, oprindu-mă din când în când ca să ascult. Dindărătul unei tufe de lauri, am văzut o cocioabă chiar la poalele Muntelui Mortului, iar prin horn ieșea un firicel de fum. O femeie slăbuță, cu părul blond și lung împletit în coadă, căra cu brațul lemne de foc, pe care le stivuia sub trepte. Se făcu nevăzută în casă, lăsând ușa deschisă în urma ei.

Aș fi vrut să mai stau, însă cântecul greierilor se întetea, în vreme ce soarele aluneca în spatele munților dinspre apus. Trebuia să mă întorc acasă.

Ceața se revărsa peste vale și îmi era tot mai greu să-mi găsesc drumul înapoi. Dacă ar fi fost o seară fără lună, n-aș mai fi avut nicio șansă să aflu drumul spre casă.

Deodată un țipăt ca de femeie răsună în noapte, făcându-mi părul măciucă. Știam ce animal scotea asemenea sunete. Era o pumă suficient de aproape încât să mă adulmece. Ca să nu fiu pe același mal cu fiara, am trecut râul, alunecând de două ori și m-am udat leoarcă de la mijloc în jos. Nu-mi păsa că mă ud, dacă reușeam să mă îndepărtez și să mă ascund de fioroasa felină a nopții.

Când tăcură greierii, am priceput că reușise să treacă apa și că mă urmărea. Habar nu aveam dacă era în fața sau în spatele meu. Temându-mă că voi greși drumul, m-am oprit dârdâind și privind printre copacii care se vedeau tot mai greu în întuneric.

Nici o gâză nu mișca. Nici o bufniță nu țipa.

Inima-mi bătea tot mai repede și mai tare, cu fiecare respirație. Am auzit o creangă trosnind înapoia mea și atât mi-a trebuit. Am țâșnit înainte, alergând cât mă țineau picioarele. Nu auzeam decât bătăile inimii mele și respirația tot mai agitată.

De ce n-am ascultat-o pe Lilybet? De ce n-am pornit spre casă înainte de apusul soarelui? O mie de gânduri îmi alergau prin mine, în timp ce picioarele mi se înfundau în iarbă. Nu se mai vedea nici măcar cerul roșiatic spre apus, se făcea tot mai întuneric cu fiecare clipă.

Cu plămânii arzând, am început să mă împleticesc. Reușind să-mi revin înainte să mă prăbușesc, am continuat

să alerg. Ceva se apropia cu repeziciune, gonind după mine, ajungându-mă din urmă. Auzeam cum calcă. Foșnetul frunzelor și trosnetul vreascurilor uscate îi anunțau apropierea rapidă. Întorcându-mă, zării o umbră neagră venind spre mine. Nu mai văzusem niciodată un animal care să alerge atât de repede ca pisica asta uriașă. Mintea mi se blocă; eram paralizată de frică. Trupul ei zvelt se încordă, apoi se destinse într-un salt.

Deodată însă scoase un urlet înfiorător, fiindcă ceva o lovise. Am auzit o bufnitură și am văzut fiara chircindu-se în aer și căzând. Se ridică din nou, turbată, mărâind amenințător. Pregătită să sară, se apropia de mine cu urechile ciulite, cu colții dezgoliți într-un mărâit nervos. O nouă bufnitură o făcu să urle de durere, căutându-l cu privirea pe atacatorul nevăzut. Mai urlă o dată când primi a treia lovitură, apoi se întoarse și se făcu nevăzută în pădure.

Gâfâind, cu inima bătând nebunește, am rămas nemișcată.

– Acum du-te acasă, Cadi Forbes, veni o voce baritonală din întunericul pădurii.

Recunoșteam această voce, o mai auzisem o dată în cimitir în noaptea când a fost înmormântată bunica.

Uitai de toate. Țipând, o luai iarăși la fugă. Alergam cât mă țineau picioarele peste pajiști. Gâfâiam la fiecare pas, iar inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Urcând dealul în patru labe, mă loveam și mă zgâriam. Sărind câte două trepte o dată, am năvălit în casă, am trântit ușa în urma mea și m-am proptit cu spatele în ea.

Tata stătea la foc cu mama, avea carabina sub braț, cu țeava îndreptată în jos. Amândoi își întoarseră brusc privirile spre mine când am intrat. Mama îmi aruncă o privire lungă, măsurându-mă din cap până-n picioare, apoi închise ochii și îmi întoarse spatele. Tata își trânti carabina într-o parte și se apropie de mine. Ușurarea că mă vedea nu dură prea mult.

– Ești udă leoarcă.

– Am alunecat în pârau, tati.

Mințeam, dar dacă i-aș fi spus că ajunseseam tocmai până la râu, m-ar fi bătut cu cureaua. Încă tremuram după cele întâmplate și eram atât de speriată, încât mai că făcusem pe mine. Nu-mi mai trebuiau alte necazuri.

Dar el nu s-a lăsat păcălit. Gura i se strânse, iar ochii i se îngustară de mânie.

– Mă și minți pe deasupra, nu, fato?

Fiori reci mă trecură auzind tonul pe care-mi vorbea.

– Treci și spală-te, Cadi, spuse mama, cu spatele la mine.

– Și după asta, să te duci la șopron și să mă aștepti acolo.

Cu capul plecat și tremurând, am ieșit afară. Am stat și m-am uitat în jur mult timp înainte să cobor treptele. Mă întrebam dacă devoratorul de păcate era încă prin preajmă, ascuns de întuneric și ceață, privindu-mă. În găleată era apă pentru spălat. Cu ochii spre pădure, mi-am dat cu apă pe față și pe brațe, iar apoi m-am spălat pe mâini. Tremurând, m-am dus în șopron și m-am închis înăuntru. Îl așteptam pe tata pe întuneric.

Intră cu cureaua în mână. Știam că nu mai era la fel de furios ca înainte.

– Nu-mi place deloc să fac asta, Cadi.

– Știu, tati.

M-a bătut fără să mai scoată nicio vorbă. N-am lăsat să-mi scape nicio lacrimă de față cu el.

– Îmi pare rău, tati, am spus eu când s-a oprit.

– Nu-i destul să-ți pară rău, spuse el supărat, trebuia să știi asta până acum. Mă lăasă singură.

Am plâns. Vai, cum am plâns și cum mă căiam de toate păcatele mele. Parcă povara lor era tot mai mare și mai grea cu fiecare zi. Parcă puseseră stăpânire pe mine, fiindcă nu reușeam nicicum să înțeleg de ce făceam ceea ce făceam. Voiam să fac binele, dar nimic nu ieșea bine. Până la urmă făceam tot răul pe care-l uram atât. Și chiar când știam că fac rău, nu mă opream. De exemplu, îl căutam pe devoratorul de păcate, în ciuda tuturor avertismentelor și interdicțiilor. Nu mă puteam abține. Parcă păcatul era lipit

de mine sau înăuntrul meu, silindu-mă să fac rău. Orice făceam, nu reușeam să mă conving să fac binele.

Și urma să fie și mai rău, deoarece nu voiam să renunț să-l caut pe devoratorul de păcate. Aveam să continui până-l voi găsi pe cel care mă putea ajuta. Și știam că o să fur din dulcețurile mamei pentru a-l ademini din ascunzătoarea lui din munți.

– Aș vrea să nu mai fac rău, Lilybet, dar nu mă pot opri, am spus cu fața scaldată în lacrimi. Chiar și când vreau să fac ce-i bine, ajung să fac ce-i rău. Știam ce va zice mama când va descoperi că furasem din dulcețurile ei, dar asta nu mă oprea. Și voi lua și fasole uscată, și melasă, și făină de mălai, și orice era nevoie. Alte fapte rele, ca să pot îndrepta lucrurile până la urmă. Acum mă simțeam mai păcătoasă decât când începusem să-l caut pe omul care credeam eu că mă poate salva.

Dar deja mă salvase, nu? Mă scăpase din ghearele felinei, cel puțin. Dar oare mă putea ajuta și cu celelalte probleme ale mele?

– Nu te opri din căutare, Katrina Anice, spuse Lilybet. Nu te opri acum, când ai ajuns până aici. Continuă și îl vei găsi pe cel pe care-l cauți.

– Devoratorul de păcate a fost lângă mine, Lilybet, am șoptit eu. Chiar acolo. Probabil că m-a urmărit tot timpul.

– Da. Omul acela te-a ajutat, Katrina Anice.

– A lovit animalul ăla fioros de trei ori, în plin. L-a lovit atât de tare, încât m-a lăsat în pace. Sigur avea o lance, la fel ca Fagan. Probabil că așa vânează el.

– Nu-i decât un om sărman.

– Mi-a fost atât de frică, Lilybet. L-am căutat zile în șir, dar atunci când a fost chiar lângă mine, *am fugit*. Am început să plâng și mai tare. Sunt o proastă, pur și simplu o îndărătnică fără minte! Șansa mi-a surâs, dar mie mi-a lipsit curajul să o fructific.

Cineva ciocăni la ușă.

– Hai în casă, Cadi, spuse Iwan.

– Tata a zis că...

– Tata m-a trimis. Haide, ieși de-acolo.

Farfuriile fuseseră puse la loc. Stomacul începu să mă doară când am simțit mirosul ademenitor al cinei pe care o mâncaseră fără mine. Câinele lui Iwan se delecta cu porția mea. Nu îmi părea rău. Preferam să rămân nemâncată decât să-l văd pe tati supărat pe mine. Meritasem din plin bătaia pe care am încasat-o. Poate că dacă m-ar fi bătut mai des, m-aș simți mai curată acum, nu atât de josnică.

Tata își ridică privirea spre mine.

– Treci la culcare. Arăta atât de obosit și devastat.

– Da, tată.

Se mai întâmplase și altă dată să fiu trimisă flămândă la culcare, dar bunica îmi aducea mai târziu câte ceva. Știam însă că de data asta nu voi mai primi nimic și că va trebui să aștept până dimineața, ca să-mi potolesc foamea ce mă chinuia.

M-am strecurat sub păturile de pe patul bunicii și le-am tras peste cap, ghemuindu-mă în așternuturi. Foamea mă rodea îngrozitor la stomac. De dimineață mâncasem terci, iar apoi am fost prea ocupată cu căutările devoratorului de păcate, ca să-mi mai stea capul la mâncare. Șase după-amiezi am urcat pe Muntele Mortului, împreună cu Fagan Kai, și n-am găsit nicio urmă. Șase!

– *Acum du-te acasă.*

Fusese tot timpul în preajma noastră, ne-a urmărit de aproape!

Ah, de ce am fugit? De ce n-am stat pe loc să vorbesc cu el? Era la numai câțiva pași, ascuns în umbra nopții, iar eu am fugit de el, de parcă ar fi fost moartea în persoană. Mi-era atât de rușine de lașitatea mea. Dacă voia să-mi facă vreun rău, ar fi lăsat puma să mă mănânce.

Era o noapte caldă, iar Iwan ieși pe verandă să se culce în hamac. Mama se duse și ea la culcare după ce spălă vasele și mătură bucătăria. Tata a stat multă vreme privind în gol, apoi o urmă pe mama. I-am auzit șușotind. El părea morocănos, iar mama se tânguia încet.

– N-am ce face, zise ea.

- Ba ai, și știi foarte bine. Cât mai vrei s-o ții tot așa?
- Nu mai vreau să trec prin așa ceva încă o dată.
- Tu crezi că eu vreau?
- Mi-e prea greu.
- Așa e. Vrei să duc *eu* tot greul.
- N-am spus asta.
- Nici nu trebuie s-o spui. De fiecare dată când îmi întorci spatele, exact asta spui.
- Nici măcar nu încerci să mă înțelegi.
- Fă-mă să-nțeleg. Explică-mi.
- N-ar fi trebuit să fie Elen!
- Adică ai fi preferat să fie Cadi. Asta vrei să spui?

Mama începu să plângă încetisor, cu sughițuri înfundate.

- Fia, spuse tati, pe alt ton, din care se vedea că îl dureau tare s-o vadă suferind atâta. Fia, nu poți continua așa. Vocea lui se îmblânzi devenind un susur tandru, în încercarea de a o liniști pe mama.

Dar ea nu putea fi consolată.

Eu trebuia să fiu în locul lui Elen. Asta era. Știam că ar fi fost drept să fiu eu în locul lui Elen. Într-adevăr, fapta mea a adus nenorocirea peste familia noastră. Aș fi putut măcar să încerc să previn. Tanti Elda îmi găsea scuza că sunt copil și nu eram responsabilă. Dacă ar fi fost așa era tare ușor.

N-am vrut să i se întâmple vreun rău lui Elen. Voiam doar să nu mai fie.

Mult timp după ce mama și tata adormiseră, eu încă eram trează gândindu-mă la păcatele mele, cu sufletul tulburat, apăsată de povara vinovăției. Aș fi vrut să-i pot spune lui Elen cât de rău îmi pare. Fusesem atât de fericită când venise pe lume, dar am început s-o urăsc când am văzut că ia toată dragostea pe care mama o avea până atunci pentru mine. Iar lucrurile mergeau tot mai prost. „Ai grijă de Elen, Cadi, îmi spunea mereu mama, ai grijă de îngerașul nostru.” Iar dacă începea să plângă: „Dă-i păpușa ta, Cadi, n-o să pățești nimic dacă o lași și pe ea să se joace puțin.”

Mi se puse un nod în gât de tristețe. M-am ridicat în

șezut și multă vreme am șușotit cu Lilybet.

– Lilybet, crezi că ea mă poate auzi? Tata a spus că nu-i destul să-mi pară rău, dar aș vrea să știe și ea că-mi pare rău. Eu am fost rea, dar ea n-a făcut niciun rău vreodată. Nu îmi plăcea să se țină după mine. Și în dimineața aceea...

– Cu cine vorbești, Cadi? mă întrebă tata din cealaltă parte a camerei.

Privind într-acolo, i-am văzut umbra mare și întunecată stând pe pat.

– Cu Lilybet.

– Spune-i să plece.

Am oftat ușor, plecând capul.

– A plecat, tati.

– Nu mai vreau să vorbești cu ea. Ai înțeles?

Era supărat. Ochii mi se umplură de lacrimi.

– Da, tati.

– Niciodată. M-ai auzit?

– Da, am auzit tati. Dar chiar când spuneam asta, știam că n-am de gând să-l ascult.

– E timpul să încetezi să te porți ca o nebună. Acum, culcă-te.

Vârându-mă iarăși sub pături, am închis ochii.

– El nu-nțelege, Cadi, spuse Lilybet încetișor. Într-o bună zi vor înțelege și el și mama ta toate astea. Și tu la fel.

Agățându-mă de promisiunea ei, am închis ochii și am adormit.

ȘASE

TATA SE TREZI CU NOAPTEA ÎN CAP. SE DUSE SĂ mulgă vaca și-l sculă pe Iwan când reveni de la grajd. Înainte să plece ei la câmp, mama îi servi cu terci, apoi ieși în grădină, lăsându-mă pe mine să spăl vasele. M-am grăbit să-mi termin repede treaba și am furat un borcan cu dulceață de zmeură de pe o etajeră. Am pus borcanul pe masă, iar pe cele rămase le aranjai în așa fel încât să nu se observe că lipsește unul. Am pândit ca să fiu sigură că nu mă vede nimeni, apoi am ieșit tiptil din casă. Am coborât în grabă scările, m-am furișat să nu fiu văzută și am urcat în fugă dealul spre pădure. Am ascuns borcanul într-o tufă de ferigă, de unde urma să-l iau mai târziu.

După ce dădui mâncare la pui, mama m-a trimis să plivesc straturile și ea s-a dus să scoată apă pentru spălat. Tata îi pregătise cazanul cel mare. Turnă în el găleată după găleată de apă rece și cristalină, apoi a înmuiat hainele murdare rând pe rând. Săpuni fiecare pată și începu să frece bine hainele, în sus și-n jos, pe scândura de spălat rufe. Eu căram apă din deal și-o turnam în butoiul pentru clătit rufe.

Soarele urcase deja sus pe cer înainte ca rufele să fie clătite, iar cazanul și butoiul trebuiau golite găleată cu găleată și cu apa trebuiau udate răsadurile. Mama a scos niște cartofi, niște morcovi și câteva cepe și le-a pus în coșul ei, pe care apoi mi-l întinse.

– Du-te și spală-le la pârâu până ce desărez eu niște carne.

Îndată ce am luat coșul, mama se îndreptă spre șopronul unde pusese tata carnea la păstrare. Pe când m-am întors de la pârâu, mama pusese carnea la foc. Am găsit-o frământând aluatul pe care-l pregătise de dimineață, înainte să spele rufe. Am pus coșul pe masă și stăteam privind-o, tânjind după o vorbă bună din partea ei. M-a privit de parcă prezența mea ar fi deranjat-o și și-a șters cu dosul mâinii câteva broboane de sudoare de pe frunte. Vara bătea la ușă, iar aerul devenea tot mai înăbușitor. Tata și Iwan probabil că terminaseră deja treaba la câmp și erau la pescuit acum.

– Pleacă de-aci, spuse mama fără să mă privească.

Am înșfăcat borcanul cu dulceată pe care-l furasem și am pornit hotărâtă spre cimitirul familiei. Plină de spaime, am intrat pe poartă. Însă temerile mele s-au spulberat repede în liniștea plăcută a cimitirului. Iarba verde începuse deja să crească pe mormanul de pământ de pe mormântul bunicii Forbes. O piatră de râu netedă și multicoloră, cam de mărimea unui dovleac uriaș, fusese așezată la capul ei. Probabil că tati a adus-o, așa cred. Lăsând pe piatră borcanul cu dulceată, m-am așezat ghemuită și mi-am îngropat capul în mâini. Cea mai mare parte a timpului, durerea mea era suportabilă. Însă, uneori, cu totul pe neașteptate, începea să se umfle, să crească, până ce simțeam că mă sufocă.

Liliybet veni și se așeză lângă mine.

– Ea nu s-a temut de moarte, Katrina Anice. Era obosită.

– Era prea dificil să trăiască într-o casă unde domnește tristețea și tăcerea. Avea nevoie de pace. Acum a găsit-o.

– Da, așa e, spuse Lilybet.

– Numai că aş vrea așa de mult să nu fi murit.

– Ea nu te putea ajuta.

– Ții minte ultima ei zi, când era atât de tăcută? Privea în urmă, la viața pe care o trăise, nu-i așa? Cred că-i era dor să vadă cu ochii ei agurijoarele de la Bearwallow.

– Erau alte lucruri de care îi era mult mai dor, Katrina Anice.

Obosită, m-am întins lângă movila de pământ și îmi treceam degetele peste firicele de iarbă ce răsăriseră pe mormântul bunicii. Mă întrebam cum era să adormi și să treci în veșnicie. Oare putea visa? Uneori seara, mă culcam frântă de oboseală, iar dimineața când mă trezeam, nu reușeam să-mi amintesc nimic din ceasurile ce se scurseseră. Cum e când mori? Un somn fără vise, din care nimeni nu se trezea până în Ziua Judecării de apoi? Timpul trecea repede, ca o clipită, la fel ca nopțile fără vise? Sau o fi moartea mai degrabă un somn agitat, tulburat de vise încâlcite?

– Cum e, Lilybet?

– Despre moarte nu știu nimic, Katrina Anice. Nu știu decât despre viață. Și tu trebuie să te gândești la viață.

– Moartea mă înconjoară din toate părțile. E chiar aici, lângă mine. Într-adevăr, moartea era peste tot cu mine, nu doar aici, când stăteam în cimitir.

– La fel e și viața. Trebuie să alegi.

Lilybet mă nedumerea mereu. Uneori părea un copil ca mine, alteori parcă era chiar mai matură decât tanti Elda. Încerca să-mi arate ceva important, ceva ce putea să schimbe totul, însă, oricât de tare mă străduiam, nu reușeam să-mi dau seama ce anume. Și eram obosită, prea obosită după noaptea trecută, ca să mă mai gândesc serios la ceva. Mi-am zis că poate ea nu înțelegea că moartea era un sentiment adânc în mine. Chiar și pe pajiștile Văii Kai, când soarele strălucea deasupra mea, simțeam puterile întunericului înconjurându-ne pe toți. Păcatul pe care-l înfăptuisem era groaznic, însă nu era singurul – erau multe păcate pe care nu le înțelegeam. O parte din mine tânjea să găsească acel lucru fără nume pe care-l căutam, dar altă parte detesta și

numai gândul de a schimba ceva.

Îmi părea că semăn cu norii care se adună și cu aerul apăsător dinaintea furtunii, care, dezlănțuindu-se, fac să se reverse cerurile cu tunete și fulgere. Uneori aerul era atât de încărcat de tensiune, încât mi se zbârlea părul și mi se făcea pielea de găină. Dumnezeu era în mijlocul lui, însă mai erau și alții. Îngeri și demoni, spunea bunica de fiecare dată. Iar eu eram prinsă la mijloc – cu iadul atât de aproape, încât simțeam atingerea întunericului, iar raiul atât de departe...

Cumva, nu știu cum, devoratorul de păcate deținea toate răspunsurile. Numai de l-aș putea găsi.

Lăsând borcanul cu dulceață, am ieșit pe poartă și m-am ascuns îndărătul ferigilor de unde îl puteam vedea când va veni, fără să fiu văzută.

Și m-am pus pe așteptat.

Și-am așteptat, și-am așteptat, în timp ce soarele devenea tot mai dogoritor.

Căscând, mă lăsai pe spate cu genunchii ridicați și cu brațele încrucișate sub cap și priveam în sus, prin baldachinul verde, cerul de un albastru strălucitor. Păsărelele săreau vesele de pe-o creangă pe alta ciripind și sporovăind fără încetare, apoi zburau cine știe unde. Arșița se strecura și prin umbra copacilor, îngreunându-mi pleoapele. M-am întins pe-o rână, cu fața spre cimitir, dând la o parte o ferigă, pentru a vedea locul unde lăsasem borcanul pe mormânt. Dacă venea devoratorul de păcate, puteam să-l văd fără probleme de pe salteluța mea pufoasă și confortabilă de frunze.

M-am trezit după o vreme, când o rază de lumină îmi mângâia obrazul. Dezorientată și moleșită, mă întrebam ce caut acolo, dormind pe jos. Atunci mi-am amintit, m-am ridicat în genunchi și m-am aplecat puțin înainte, făcându-mi loc cu grijă printre ferigile din fața mea. Borcanul cu dulceață se afla unde-l lăsasem, neatins. Decepționată, lăsai frunzele mari să vină la loc. Sperasem în zadar că devoratorul de păcate va veni atât de repede. Poate că n-o să mai vină niciodată.

Mi-am părăsit postul de observație și m-am dus la tanti Elda.

– Ai avut noroc? mă întrebă ea, de unde ședea la umbră pe veranda casei ei. Știam prea bine la ce se referă.

– Nu, tanti. E un munte tare mare, iar el nu vrea să fie găsit.

– Deja te-ai dat bătută. Dumnezeu a făcut lumea în șase zile, iar tu n-ai reușit să găsești un singur suflet pe un munte, în opt zile.

– Nu m-am dat bătută. Am lăsat niște dulceață pe mormântul bunicii, așa cum făcea ea.

– Ai furat-o, nu-i așa?

Am plecat capul.

– Când nu dai ceva din al tău nu este o jertfă. E ca atunci când mi-ai adus mie flori de câmp.

M-am înroșit de rușine în fața ei. Simțeam cum îmi ard ochii și mi se puse un nod în gât.

– Eu nu am nimic ce să pot oferi, zisei în apărarea mea.

– Încă nu ți-ai dat seama. Lăsându-se pe spate, închise ochii și începu să se legene încet.

Inima mi se strânse. M-am plimbat printre straturile ei smulgând câte-o buruiană ici și colo, iar apoi am plecat. Fără să mă gândesc, m-am trezit iar lângă râu și am mers până la Strâmtoare și la copacul căzut peste apă, locul unde mi se interzisese să mă mai aventurez.

Nu mă puteam abține. De când mă știam, acel loc mă atrăgea. Cărarea ce ieșea din valea noastră se găsea pe cealaltă parte a râului. Pentru a ajunge aici, trebuia să treci râul prin Valea Kai, unde apa nu era adâncă. Strâmtoarea era un loc extrem de periculos, dar totodată încântător. Torentul tumultuos al apei, care se năpustea peste stânci și țâșnea apoi în lacul de sub cascadă, mă fermecase întotdeauna. Iwan mi-a arătat Strâmtoarea și cascada, iar mama se supăraseră îngrozitor pe el pentru asta. Era periculos și era totodată „poarta spre lumea de afară.” Ascultător, Iwan nu m-a mai dus niciodată acolo.

Nici nu mai era nevoie, pentru că m-am dus singură. Mă întindeam pe burtă și mă uitam în jos, cu inima bătându-mi furtunos, când auzeam mugetului greu al apelor.

Cărarea de dincolo de râu mă atrăgea de multă vreme. Prima oară când m-am aventurat să trec râul peste copacul căzut a fost chiar în anul în care s-a născut Elen. Aveam șase ani, iar mama nu avea timp de mine. Eu socoteam că mama m-a încărcat și cu treburile ei, peste cele pe care le aveam deja, în timp ce ea o dezmiarda și gângurea cu surioara mea. Niciodată nu mi-a fost așa teamă ca în ziua când am trecut râul peste copacul căzut. Mă și vedeam căzând în torentul amețitor, aruncată încoace și încolo, dusă la fundul râului, zdrobită de stânci, apoi căzând în lac odată cu apele cascadei. Tremuram atât de tare, încât am îmbrățișat trunchiul copacului și așa am trecut dincolo de râu.

A doua oară când am fost, aveam opt ani și eram mai curajoasă.

Am trecut Strâmtoarea de zeci de ori după aceea, coborând pe potecă până jos, la lacul de sub cascadă. Era un loc de basm, plin de ferigi, azalee, rododendroni și pini uriași. Lacul era adânc și albastru, iar apa era curată și rece. După ce se aduna în bazinul de stânci, apa pornea la vale alergând fără conținere spre sud. Alerga spre mare, spunea tata. Râul nostru, ca toate celelalte, alergia să se verse în mare.

Tata și Iwan merseseră pe râu anul trecut. Au fost plecați cinci zile și s-au întors cu mâinile goale din călătoria lor.

Acum aerul era parcă mai greu, norii mai întunecați. Un fulger brăzdă cerul în zare, urmat de un bubuit înfundat. Curând urma să plouă, cum se întâmpla adesea după o zi caniculară. Ploaia nu dura niciodată prea mult, numai cât să stropească munții ca să aibă de unde să se ridice ceața în dimineața următoare.

Stând așa deasupra cascadei, am văzut pe cineva ingenunchind pe mușchiul de pe malul lacului și aplecându-se la apă ca să bea. M-am dat înapoi și m-am ascuns în

ramurile înflorite ale unei tufe de soc. La început am crezut că este un indian; auzisem că ei poartă părul lung și haine din piele de vițel. Dar când s-a îndreptat și s-a ridicat în picioare, am văzut că avea pielea ca tata și purta barbă. Își șterse barba și-și înălță capul, privind în direcția mea, ca și cum mi-ar fi simțit prezența. M-am retras în grabă, dar am mai apucat să văd că mergea pe poteca ce duce spre valea noastră.

Curiozitatea m-a făcut să alerg grăbită peste copacul căzut și să mă ascund în tufișurile dese de pe cealaltă parte a râului. Cine era? Și de ce venea printre oameni? În afară de Lilybet, nu mai văzusem niciun străin care să calce prin valea noastră și voiam să-l privesc mai de aproape.

Străinul o luă spre povârnișul abrupt. În timp ce urca poteca, cu capul ușor înălțat, l-am văzut mișcându-și buzele. Când a ajuns în vârf, s-a oprit și a privit cascada, iar apoi se uită în susul râului, spre Strâmtoare. Atunci l-am putut auzi, pentru că vorbea cu voce tare, cu mâna dreaptă ridicată și întinsă înainte.

– Glasul Domnului răsună pe ape: Dumnezeuul slavei tună; Domnul este pe ape mari. Glasul Domnului este puternic; glasul Domnului este măreț. Glasul Domnului sfarmă cedrii! Da...

Se întoarce cu spatele, ridicându-și mâinile în timp ce privea spre cer. Glasul i se auzi iarăși și am simțit cum mi se face pielea de găină.

– Glasul Domnului face să se cutremure pustia... Glasul Domnului face pe cerboaice să nască, El despoaie pădurile; în locașul Lui totul grăiește despre slava Lui...

Tremurând, m-am târât mai departe printre frunzele mari și crengile ce atârnau din copaci. Inima îmi bubuia. Oare să fi coborât Dumnezeu Însuși în munții noștri? Sau, dacă nu, o fi cineva trimis chiar de Cel Atotputernic?

Întorcându-se, bărbatul porni pe cărarea ce duce în valea noastră, iar glasul i se auzea tot mai tare cu fiecare pas.

– Al Domnului este Pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc!

Trecu mai departe, așa că nu l-am mai auzit. M-am târât prin tufișurile din spatele lui ciulind urechile, îngrozită că m-aș putea apropia prea mult și m-ar țintui cu privirea.

– Porți, ridicăți-vă capetele; ridicăți-vă, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei! „Cine este acest Împărat al slavei?” Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte. Domnul oștirilor: El este Împăratul slavei!

Omul cu părul neîngrijit se opri și ridică mâinile spre ceruri. Cu capul lăsat pe spate, și-a înălțat glasul din nou:

– Ascultă-mă când strig către Tine, Doamne Isuse, Dumnezeule, ascultă rugăciunea mea! Pleacă-Ți urechea când Te chem, Dumnezeul meu, Regele meu; pentru că Ție și numai Ție îmi înalț rugăciunea mea. Tu ești un Dumnczcu care nu găsește plăcere în rău, iar în acești munți domnește răul. Cei răi nu vor putea sta înaintea Ta. Tu urăști pe toți cei ce fac răul. Tu vei nimici pe cei ce fac răul!

Un fulger lovi foarte aproape. Mi se zburli părul și fiori reci îmi străbătură trupul auzind cum cerul tuna, răspunzând acestui om. Bătând în retragere, mi-am croit drum cum puteam prin tufișurile de lângă cărare.

Trebuie să mă fi auzit, pentru că a început să strige:

– Care ești acolo?

Îngrozită, goneam din ce în ce mai repede. Dintr-un salt am ajuns pe potecă și-am tuit-o spre copacul de peste râu. Cred c-am făcut zgomot, pentru că el a pornit pe urmele mele. Eram sigură că va arunca după mine cu fulgere și mă va omări pe loc.

– Copile, stai!

Alergam aproape în ritmul bătăilor inimii. Din patru sărituri am lăsat copacul căzut în urma mea, eram deja în siguranță pe partea cealaltă, iar din alte patru sărituri eram în pădure. M-am ascuns în umbra copacilor, tremurând și văzând îngrozită cum el s-a oprit de partea cealaltă a Strâmătorii. I se mișcau buzele. Poate că arunca vreun blestem al lui Dumnezeu peste mine. Gâfâind, cu inima zvâcnind,

am închis ochii și m-am prins strâns de copacul îndărătul căruia mă ascundeam, așteptând lovitura necruțătoare a fulgerului.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

Când am îndrăznit, în cele din urmă, să deschid ochii, străinul dispăruse.

Am alergat într-un suflet până la cimitir. Borcanul cu dulceață dispăruse. Pentru o clipă, am simțit un licăr de speranță, însă am zărit urme de pași. Inima îmi era cât un purice. Nu voiam să merg acasă, pentru că știam ce mă așteaptă.

Ploaia începu, biciuindu-mă cu stropi reci în ascunzătoarea mea din pădure. Știam că furtuna va trece curând. După ce s-a oprit, m-am dus și m-am așezat pe pajiștea de lângă casa lui tanti Elda, ca să mă usuc la soarele după-amiezii. Se încălzise încât din rochia mea subțire se desprindeau firișoare de aburi, în timp ce culegeam margarete sălbatice, le scuturam de apă și le împleteam într-o coroniță. Aveam albăstrele, frunze de morcov sălbatic și de laur.

Când am ajuns, în sfârșit, acasă, am găsit-o pe mama sezând afară în scaunul bunicii. Fața ei era palidă și inexpresivă. Nu mai văzusem asemenea privire în ochii ei și mi se făcu teamă. Tata și cu Iwan nu se întorseseră încă de la pescuit, așa că eram singure. I-am întins coronița pe care o împletisem pentru ea. Cu un an în urmă, ar fi luat-o și m-ar fi sărutat. Acum s-a uitat dezgustată la ea, a dat din mână plictisită și s-a ridicat în picioare. Întorcându-mi spatele, a intrat în casă. Am urmat-o și am văzut imediat borcanul cu dulceață așezat în mijlocul mesei.

– Dacă nu faci una, faci alta, Cadi. Întotdeauna ai fost pe dos, încă de la început, când mi-au trebuit două zile încheiate să te aduc pe lume. Aproape că m-ai ucis... Oftă greu. Întotdeauna ai fost un copil care a făcut numai ce i s-a spus să nu facă. Iar acum ai devenit și hoată, furi mâncarea de la gura familiei.

N-aveam cum să mă apăr în fața cuvintelor ei, de altfel

primele pe care mi le adresa după multă vreme.

Le rostea grăbită, respirând greu și furios. Mă luă de mâini, scuturându-mă atât de tare că am crezut c-o să-mi rupă gâtul.

– Ce făceai în cimitir?

Degetele ei pătrundeau în carnea mea, când mă scutura. Niciodată nu te gândești înainte să faci un lucru, așa-i? Niciodată nu te gândești cât de mult rău faci celor din jur. Faci ce-ți trece prin cap și nu-ți pasă de nimic!

Dându-mi drumul, îmi smulse coronița de flori din mâini.

– Crezi că florile tale acoperă relele pe care le-ai făcut? O rupse în bucăți. Credeai că-ți poți repara greșeala cu *astea*? Jupuia cu furie coronița, iar mâinile îi tremurau febril, și nu se opri până nu umplu totul în jur cu flori și petale smulse. Crezi că-i destul să-ți pară rău? Asta nu mai schimbă nimic. Aș vrea... aș vrea... Se opri pălind la auzul hohotelor de plâns care umplură dintr-o dată încăperea.

M-am pus cu capul în mâini, dar hohotele nu conteniră. Nu știu când am realizat că eu plângeam în hohote, dar nu mă puteam opri nicicum. Sughiturile ieșeau de undeva din adâncul sufletului, un loc unde se sfărâmasese ceva. Tot ce puteam face era să stau acolo, să mă uit la coronița mea distrusă, la mama și să bocesc.

Tremurând, făcu un pas în spate, depărtându-se de mine cu o grimasă. Își plecă privirea în podea.

– Ahhh.... Căzând în genunchi, se prinse cu mâinile de cap și începu să se legene înainte și înapoi, iar eu m-am liniștit.

– Ce se petrece aici? întrebă tata din prag. Văzând-o pe mama, intră repede și mă alungă de lângă ea. Ce-ai mai făcut de data asta, Cadi? Ieși afară. Ieși, când îți spun! Pleacă de-acil!

Nu trebuia să mi se repete.

Iwan m-a găsit șezând în liniștea grajdului.

– Mama e bine, spuse el și se așeză alături de mine.

Nu a vrut să spună ce-ai făcut de-ai supărat-o atât de tare. Vrei să-mi spui tu ce s-a întâmplat? Când am dat din cap că nu, m-a mângâiat ușor cu mâna lui mare pe păr. Mama m-a trimis să-ți spun să vii în casă la cină.

– Nu mi-i foame.

– Ești bolnavă?

Am ridicat din umeri și am privit în altă parte, jucându-mă cu o mână de paie. Da, da. Eram bolnavă. De inimă rea.

Culese câteva paie din părul meu.

– Mama a spus că, fie că ți-e foame, fie că nu, să vii să stai cu noi la masă. Mă luă de mână.

Nimeni n-a prea vorbit la masă. Chiar și tatei părea să-i fi trecut foamea. A zis că va pleca în vale, la magazin, să mai ia niște praf de pușcă și alice, iar dacă avea mama nevoie de ceva, să-i spună. Când m-am ridicat să spăl vasele, mama a stat multă vreme privindu-mă. Îi simțeam privirea în ceafă. S-a ridicat în tăcere și a ieșit afară, unde s-a așezat în scaunul bunicii. A rămas acolo tot restul serii așa, privind spre cerul tot mai întunecat. M-am băgat în pat cu mult înainte să vină ea de afară.

Cu capul ascuns sub pătura bunicii, o auzeam mișcându-se prin cameră, în timp ce tata sforăia. S-a băgat și ea în pat, dar apoi se sculă iarăși. O auzeam trebăluind la borcanele de pe etajerele din cămară și mă întrebam dacă nu cumva le numără din nou, ca să vadă câte oi fi furat, așa că m-am vârat și mai mult sub pături.

– Cadi?

Înghetai, dar n-avea niciun rost să mă prefac că dorm. Mi-am tras încet pătura de pe față, temându-mă de ce-o să-mi spună.

– Ia-l. Puse borcanul de dulceață lângă mine. Vreau eu să ți-l dau. Vocea i se stinse. A mai rămas puțin lângă mine. Întinse mâna și dădu să mă atingă, dar s-a oprit și s-a dus în patul ei.

Dis-de-dimineă am dus borcanul cu dulceață înapoi la cimitir.

ȘAPTE

*B*ROGAN KAI VENI SĂ VORBEASCĂ CU TATA, ÎNSOȚIT de doi dintre fiii săi mai mari. Eu eram pe verandă și desfăceam porumb de pe coceni, iar mama torcea înăuntru. Auzise câinele lătrând și m-a întrebat ce se petrece. După ce i-am spus, ea se cufundă iar în gândurile ei, deloc curioasă. Ca de obicei, mintea ei era în altă parte. Undeva în trecut, cred, la o vreme când Elen era încă în viață.

Tatăl lui Fagan era cel mai înspăimântător om pe care-l cunoșteam. Avea părul și ochii de culoare închisă, era bine făcut, puternic și mai înalt cu un cap decât tati. Simpla lui apariție îi înspăimânta pe cei mai mulți oameni, iar Cleet și Douglas începeau să-i calce pe urme. Mă întrebam cum îndrăznea Fagan să-și sfideze tatăl, având în vedere că era mai scund decât toți din familia lor. Fagan moștenise ochii albaștri ai mamei lui. Iwan spunea odată despre Fagan că era ca un șoim născut într-un cuib de vulturi.

În dimineața aceea, toți cei trei bărbați din familia Kai erau înarmați. M-am gândit că ieșiseră la vânătoare. Vânau aproape tot timpul. O dată pe an luau blănuri și le duceau la șes, dar nu păreau mai bogați la întoarcere decât fuseseră la plecare.

Mă neliniștea să-i văd vorbind atâta vreme cu tata. Bărbații din această familie nu erau genul de oameni care să facă vizite. Singura dată când îi vedeam pe toți împreună era la înmormântări, când veneau să își prezinte condoleanțele.

Sau când se întâmpla vreun necaz.

După atitudinea tatei, aș fi spus că cea de-a doua variantă era mai probabilă. Îndată ce plecară cei trei, tata veni spre casă.

– Prin ținutul nostru bântuie un străin, Cadi. Dacă-l vezi, nu te apropia de el. M-ai auzit?

– Da, tată, dar de ce?

Speram ca vorbele lui să m-ajute să-mi lămuresc propriile temeri, însă el îmi aruncă o privire furioasă.

– Nu mai tot întreba de ce. Ascultă și fă ce ți se spune. Hai, ai desfăcut destul porumb. Du-te și te joacă. Dar stai prin apropiere, auzi? Mamă-ta o să te cheme când termină.

Era de ajuns să-mi spună că vrea să stea de vorbă cu mama, ca să vreau să trag cu urechea. Punând coșul la o parte, am coborât scările prefăcându-mă că plec. Imediat ce-l văzui intrând în casă, m-am întors și m-am furișat sub pervazul geamului pe care mama îl deschidea întotdeauna când torcea. Trebuia să aflu ce au spus cei trei despre omul lui Dumnezeu. Eram dispusă să sufăr toate consecințele, chiar și o bătaie cu cureaua, plus multe ceasuri în întunericul șopronului, dacă era nevoie.

– A apărut un intrus, îl auzii pe tata. Kai mi-a spus că omul și-a instalat cortul chiar în mijlocul văii, lângă râu și că zice că a venit în numele Domnului.

Sfârșitul fusului ei nu se opri.

– Ce-ar putea dori Dumnezeu de la noi? Și am auzit amărăciunea din tonul vocii ei, la fel de limpede pe cât era cândva râsul ei cristalin.

Tata tăcu un minut, apoi ieși afară.

– Kai spune că-i nebun. Omul ăla susține că noi toți suntem niște stricați și că avem nevoie de mântuire. Kai spune să ne ținem departe de el.

Părea un avertisment inutil, de vreme ce mama nu mai cobora niciodată dealul. Nu mai suporta să se apropie de râu, nu voia nici măcar să-l vadă. Era foarte puțin probabil ca ea să treacă râul, să-l asculte pe un intrus ciudat.

– Dacă-i așa de periculos, de ce nu-l gonesc chiar acum?

– Brogan a stat de vorbă cu omul și i-a dat timp de gândire. El crede că ăla o să plece, dacă nu îl bagă nimeni în seamă.

– Și dacă nu pleacă?

– Kai o să se ocupe de el. Au mai venit și alți străini pe aici. Niciunul n-a rămas prea mult.

Eu nu-mi aminteam niciun alt străin care să fi pășit în valea noastră, dar probabil că tata se referea la vremea când eu nu mă născusem încă. Mă întrebam dacă Iwan și-o fi aducând aminte.

– Dacă nu e periculos, de ce n-ar rămâne?

– Pământul este deja împărțit între noi. Nu mai avem loc pentru altcineva.

– Nu-i ăsta adevăratul motiv. Știi și tu.

– E un motiv suficient de bun. Ce, vrei să vină alții și să ne spună ce să facem și cum să trăim? Familiile Kai, Forbes și Hume și toți ceilalți au venit aici sus, în munți, ca să scape de lume. Avem obiceiurile noastre, Fia. Știi bine. Sunt demne de încredere.

– Obiceiurile *noastre*? Mie mi se pare mai degrabă că Brogan e cel care face legea mai apăsătoare decât...

– N-ar trebui să-l vorbești de rău, Fia.

– Au făcut ce-au vrut ei, nu-i așa? Iar acum noi suntem blestemați pentru asta!

– Nu suntem blestemați. Nu mai vorbi prostii.

– Trei copii morți, Angor. Tu ce spui despre asta? *Trei copii*.

O auzii plângând.

– Și alții și-au pierdut copiii din cauza febrei, Fia. Ar trebui, mai bine, să vezi toate binecuvântările, decât să stai să clocești în durerea ta. Ajunge cât ai bocit! Îi avem pe

Iwan și pe Cadi. Mai bine te-ai gândi la ei. Vocea lui se mai îmblânzi puțin.

– Iwan o să ne părăsească în curând. Peste puțină vreme o să se așeze la casa lui. Și Cadi? Ce mângâiere să-mi fie ea, așa neroadă cum e?

– Nu-i neroadă!

– Da' tu cum ai numi-o, când o vezi cum stă și vorbește de una singură toată ziua?

– Poate că tămăduitoarea are dreptate, poate și-a găsit un prieten imaginar care-i ține de urât.

– Nu spune asta!

– Ar trebui să te mângâie ideea asta, Fia, spuse el rece și cu cruzime. Poate că Elen nici n-a plecat cu adevărat dintre noi.

Mama începu să plângă și mai tare, iar eu simțeam că nu mai mai pot suporta povara vinovăției mele. Fapta mea îi făcuse pe toți să se ia de gât. M-am așezat cu spatele lipit de perete și mi-am acoperit fața cu palmele, ascultând cum se certau unul cu altul.

– Nu te apropia de omul ăla, atâta-ți spun, zise tata. Crezi în Dumnezeu, la fel ca mine. Nu avem nevoie de nimeni să ne mântuiască și, fără doar și poate, nu avem nevoie de cineva care să mai adauge la poverile pe care deja le purtăm. Ni-s până peste cap.

– Tu de unde știi ce vrea omul ăsta?

– Cei din familia lui Kai l-au auzit ce a spus. Eu îi cred.

– Brogan ar face mai bine să-și vadă de oala lui.

Tata tăcu o vreme.

– Dacă străinul apare pe-aici, îl gonesc.

– Și când sunteți voi plecați la vânătoare?

– Trage zăvorul și nu schimba cu el mai mult de un „bună ziua”. Dacă plec eu, Iwan o să procedeze la fel.

– I-ai spus lui Iwan? Când? Credeam că s-a dus la vânătoare.

– Era la familia Byrnes când au trecut cei trei Kai pe-acolo.

– Și ce făcea acolo?

– Cluny e acum domnișoară în toată regula. Sau n-ai băgat de seamă?

– Cluny? Vocea mamei era tristă.

– Ar trebui să te bucuri, Fia. Dacă rămâne cu ea, se va lega de ținutul ăsta. Poate că nu va mai dori să plece niciodată.

Îl auzii pe tata traversând încăperea și coborând treptele. Mama plângea înfundat. Ridicându-mă dintr-o mișcare, am alergat spre pădure. Am continuat să fug printre crengile care-mi sfichiuiau fața, până am obosit de tot. Epuizată, m-am sprijinit cu spatele de trunchiul unui pin uriaș, trăgând cu nesaț aer în piept. Îmi doream să mor chiar în momentul acela, în locul acela și să nu-i mai aud niciodată cum se ceartă unul cu celălalt.

După o vreme, ciripitul păsărilor și vântul adiind printre frunzele copacilor m-au liniștit. Am coborât muntele și m-am așezat la soare, în mijlocul margaretelor cu capetele galbene îndreptate spre ceruri. Întinsă pe spate, priveam norii care călătoreau agale pe cer. Își schimbau mereu înfățișarea, vâluri albe, unduitoare. Unul arăta ca un câine ce doarme. Altul părea un om șezând pe iarbă, cu o mână întinsă.

Am început să mă gândesc la omul lui Dumnezeu, întrebându-mă ce voia să ne transmită și de ce doreau așa mult cei din familia Kai să-l vadă plecat. Probabil că firea mea încăpățânată mă ațâța iarăși, căci ce altceva m-ar fi putut determina să mă ridic și să mă îndrept spre vale, în ciuda faptului că mă temeam de amândoi oamenii aceia?

Era, cred, în firea mea o curiozitate ce mă împingea să caut mereu ceva ce nu puteam găsi: reveneam la vechile năravuri.

Am alungat imediat acest gând. Kai poruncise, iar tata hotărâse să ne supunem. Și-atunci de ce mă rodea dorința de a-l asculta pe acel om? Dumnezeu îl trimisese. Cine se poate ridica împotriva lui Dumnezeu și să nu atragă asupra sa toate nenorocirile? Oare Dumnezeu nu vedea și nu auzea totul, urmând să vină apoi cu judecata Sa? Și eu nu eram

deja condamnată pentru ceea ce făcusem?

Am coborât până la marginea pădurii, privind spre vale. O dâră de fum se ridica în aerul dimineții, iar omul ședea aproape de foc prăjind un pește. Inima îmi bătea mai repede și, luând adânc aer în piept, m-am furișat mai aproape, umblând, de la un timp în patru labe. Înfrutându-mi teama, m-am târât pe coate prin ierburile înalte, până am ajuns în dreptul tufișurilor ce străjuiau râul. Apropiindu-mă centimetru cu centimetru, am privit în josul râului pe deasupra valurilor repezi ale apei înspre locul unde ședea el cu capul plecat. Mâncă, se ridică și-și spală mâinile, apoi se așează iarăși cu capul plecat.

– Căci mai mult face o zi în prezența Ta decât o mie în altă parte, șopti el încet.

Aruncând o privire peste umăr, am zărit-o pe Lilybet stând aproape de mine. Temându-mă că ar putea fi văzută, o făcui să stea jos în liniște. Ea s-a apropiat, întinzându-se pe burtă lângă mine.

– Știe că ești aici, Katrina Anice.

– Am fost foarte atentă.

– Și foarte concentrată.

– E un lucru rău?

Ea zâmbi.

– Nu ești departe de adevăr, zise.

– De când ești aici?

– Din ziua când m-ai văzut lângă râu.

Uneori n-avea niciun rost să vorbesc cu ea, pentru că ce spunea era complet lipsit de noimă.

Un foșnet îmi îngheță sângele în vene. Șerpii-mocasini se strecurau uneori prin tufișuri, ca să se odihnească pe pietrele de pe malul râului. Mi-am ridicat privirea, încordată. Deodată apăru Fagan ușor surprins când dădu cu ochii de mine. Se târa pe burtă prin iarbă, la fel ca mine.

– Ce faci aici? șopti supărat.

– Te-aș putea întreba și eu același lucru! i-am răspuns deranjată de prezența lui.

– Nu ți-a spus tata să stai departe de omul ăsta?

– Cum cred că ți-a spus și ție.

Buzele i se subțiară. Avea expresia aceea, pe care i-o știam, când voia să facă un lucru cu orice preț și începu să se târască iar pe coate, până ajunse în dreptul meu, chiar pe locul unde stătuse Lilybet. Curios cum prietena mea se rușina de alții și pleca, dar cu mine era foarte fermă. Nu înțelegeam de ce se poartă așa ciudat.

De fapt, eram bucuroasă de compania lui Fagan și nu-mi displăcea că a observat și el asta.

– L-am văzut când a urcat prima oară poteca, prin Strâmtoare, i-am spus.

– Și?

– Vorbea cu Dumnezeu. Iar Dumnezeu i-a răspuns.

– Ești nebună.

– Ba nu sunt!

– Sssst!

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

– A spus ceva? Întrebă Fagan.

– Nu.

– A făcut ceva?

– A mâncat un pește prăjit.

– Poate că doarme acum, șopti el. Nu pot să-mi dau seama de la depărtarea asta. Se apropie mai mult și o creangă ce se agățase de el mă plesni violent peste față, făcându-mă să țip de durere. Creanga rămase în aer, legănându-se, iar eu m-am aplecat mângâindu-mi obrazul fierbinte și acoperindu-l.

– Poftim, bună treabă! vocea lui Fagan tremura.

M-am uitat iar și mă simțeam ca un iepure în fața unui câine, pentru că omul ridicase capul. Fața lui bărboasă era ușor înclinată într-o parte, ca și când ar fi fost un animal alertat de apropierea dușmanului. Când l-am văzut ridicându-se în picioare, inima îmi stătu în loc, ca apoi să pornească iarăși și mai zorită, de credeam că o să-mi sară din piept. Abia mai respiram.

– Se uită încoace, spuse Fagan în șoaptă.

– Văd. Văd.

– Nu mișca. Nu cred că ne-a văzut.

Omul se apropie la câțiva pași de malul râului.

– Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, strigă el cu toată puterea, care nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori!

Privea drept spre noi, peste râu și atunci am gemut. Fagan mă fulgeră cu privirea și-mi astupă gura cu mâna, înfigându-și degetele în obrazul meu.

– Sssst!

– Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului și zi și noapte cugetă la legea Lui! El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui și ale cărui frunze nu se veștejesc: tot ce începe, duce la bun sfârșit.

Fagan își îmblânzi strânsoarea, în timp ce-l privea pe-acel om.

– Nu tot așa este cu cei răi! strigă bărbatul. Ei sunt ca pleava pe care o spulberă vântul! Își vântura brațele pe sus și se apropia tot mai mult. De aceea, cei răi nu pot ține capul sus în Ziua Judecății, nici păcătoșii în adunarea celor neprihăniți. Căci Domnul cunoaște calea celor neprihăniți, dar calea păcătoșilor va pieri!

Fagan îmi dădu drumul fascinat, iar eu m-am folosit de prilej pentru a mă ascunde mai bine în tufișurile dese, departe de privirea omului lui Dumnezeu.

– Unde-ai plecat? întrebă Fagan.

– Vrea să ne ucidă, am șoptit cu capul plecat.

– Cum așa?

– Păi, tu nu vezi? N-auzi? Vine în Numele lui Dumnezeu.

– Tocmai de aceea vreau să-l aud.

– Dar l-ai auzit.

– Însă n-am înțeles.

– Aaa, și vrei să stai până aruncă cu fulgere după tine?

– Da' pe tine nu te-a omorât în ziua aia, când l-ai văzut prima oară, nu?

– Nu l-am lăsat!

Omul ajunsese acum chiar pe malul râului.

– Ascultați Cuvântul Domnului! strigă cu atâta putere,

încât vocea lui răsună ca un tunet pe deasupra apelor. Luați seama la ce auziți. Cu ce măsură veți măsura, vi se va măsura: și vi se va da și mai mult. Căci celui ce are, i se va da; dar de la cel ce n-are, se va lua și ce are!

– Oare ce vrea să spună, tu ce crezi? întrebă Fagan.

– Spune că ceea ce am făcut, mi se va face și mie, ba încă și mai mult de-atât. Asta dacă nu reușeam să-l găsesc mai întâi pe devoratorul de păcate. Dacă aș putea să vorbesc cu el să-mi ia păcatele acum, după aceea, probabil că mă puteam întoarce să stau destul de aproape, ca să aud ce spunea omul lui Dumnezeu și să nu mă tem că mă va omori, dacă mă apropii prea mult de el.

Fagan pălise, dar părea hotărât.

– Eu rămân.

L-am lăsat acolo, dacă așa voia, gândindu-mă că nu avea atâtea păcate ca mine. Mi-am croit cu grijă drum înapoi prin iarba înaltă și m-am afundat cât am putut de repede în desișul pădurii. Pitită după trunchiul unui copac, am privit înapoi, să văd dacă nu observase plecarea mea. Niciun nor întunecat, niciun tunet din ceruri. Omul stătea în continuare lângă apă, privind spre locul unde se ascundea Fagan. Și vorbea, dar nu la fel de tare ca înainte. Oricum, nu suficient de tare ca să-l pot auzi.

Bucuroasă că Fagan îi atrăsese atenția bărbatului, m-am suit într-un copac de unde vedeam mai bine ce se întâmplă. De la înălțime, bine camuflată de frunze, l-am văzut umblând cu brațele ridicate. Trecu multă vreme până când tăcu și se așeză unde stătuse mai înainte. Fagan nu-și trăda prezența și nici nu părea grăbit să-și părăsească ascunzătoarea, acum că omul terminase ceea ce o fi avut de spus. Mă întrebam de ce stătea Fagan atât de liniștit. Poate că era prea înspăimântat ca să se miște. Sau poate că-l blestemase omul să nu se mai poată urni din loc.

Mi-am luat inima în dinți și mă pregăteam să merg să văd ce face Fagan, când l-am văzut târându-se pe burtă prin ierburile înalte. Iar când a ajuns la o distanță sigură, s-a ridicat și și-a scuturat hainele de praf. Eu îl așteptam.

- Ce-ai stat atâta?
- Voiam să aud ce mai avea de spus.
- Și ce-a spus?
- Tot felul de chestii.
- Ce fel de chestii?

- Du-te și ascultă singură, mă repezi el. Când își ridică privirea, am văzut urme de lacrimi pe obrajii lui murdari. Înainte să-mi revin din mirare și s-apuc să-l întreb ceva, el dispăru, lăsându-mă în umbra pădurii cu gura căscată.

Lacrimile lui Fagan la auzul cuvintelor rostite de acel om mă făceau să mor de curiozitate. Îmi doream cu disperare să aud ce spunea omul lui Dumnezeu, dar știam că era mai bine să-l găsesc pe devoratorul de păcate înainte să îndrăznesc să mă apropiu iarăși de el. Nu mai fusese nimeni ca străinul acesta prin valea noastră până atunci, iar eu eram foarte grăbită, pentru că nu știam cât mai stătea prin părțile noastre. Dumnezeu putea să-l cheme în orice moment să se ducă în altă parte și atunci eu n-o să aflu niciodată ce îi poruncise Domnul să ne spună.

Așa că am pornit iarăși în căutarea devoratorului de păcate. Borcanul cu dulceață era neatins. Se afla în continuare pe piatra de la căpătâiul bunicii. Poate nu-i plăcea zmeura. Ori poate că nu-i plăcea de mine.

Dimineața următoare am plecat de acasă, îndată ce-am dat mâncare la pui și am adunat ouăle. Deși erau mai multe locuri pe unde se putea trece râul, am căutat pârâul care cobora de pe Muntele Mortului, la locul unde se vărsa în râu. Ridicând privirea spre vârful stâncos, am simțit că mă apucă disperarea și mă întrebam cum aș putea găsi vreodată un om care nu voia să se lase găsit. Sigur erau mii de ascunzători acolo sus.

- Vorbește cu doamna, spuse Lilybet, care mă însoțea din nou.

Găsii din nou, fără probleme, coliba joasă și îmi reluai locul de pândă, aflat în spatele unui tufiș de dafin sălbatic, și încercam să-mi fac curaj. Femeia era afară, lucrându-și

grădina și părea inofensivă. Dar cine-o fi? *Cine* era, de nu vorbea nimeni de ea niciodată?

– Haide, spuse Lilybet încurajându-mă, strig-o. Ridicându-mă din desiș, am pășit afară, la vedere.

– Bună ziua! strigai eu.

Femeia se ridică imediat, holbându-se la mine.

– Bună ziua, am strigat iarăși.

– Pleacă de-aici! Făcu un pas înapoi și privi peste umăr, spre munte. Pleacă de aici, atâta îți spun!

Dar umblam de prea multă vreme, ca acum să mai dau înapoi.

– Îl caut pe devoratorul de păcate.

Ea ezită, lăsându-și hârlețul jos.

– Du-te și trage clopotul.

– Dar nu a murit nimeni.

Mă privi surprinsă. Se mai împlânzi puțin.

– Atunci, de ce? Tu ești Cadi Forbes, nu?

– Da, tanti.

– Bine, acum trebuie să te duci acasă, fetițo. Tu nu locuiești în capătul ăsta al văii. Locul acesta e pustiu, așa că n-ai ce căuta aici.

– Atunci dumneavoastră de ce stați aici?

– Aici mi-e locul.

– Vă rog. Vreau să-l găsesc. Mă puteți ajuta?

– Lasă-l în pace! Are el destule necazuri și așa. Hai, du-te acasă. Du-te, și să nu mai vii pe-aici! Și în loc să se întoarcă la lucru în grădină, intră în casă și trânti ușa în urma ei.

Am rămas încă vreo câteva minute, așteptând și sperând că va ieși iar. Nu m-am dus acasă. M-am întors în ascunzătoarea mea din tufișul de dafin sălbatic și m-am pus jos, ca să văd ce va face. Ieși după multă vreme și se întoarse la lucrul ei.

Oare cine-o fi? Și de ce locuia atât de aproape de un loc interzis? De ce era singură? Fiecare om din ținutul nostru avea o familie numeroasă, chiar și tanti Elda, care alesese partea cealaltă a muntelui. Poate că rudele femeii plecaseră

spre Kentuckee sau înapoi în Carolina. Poate că asta se întâmplase.

Deodată o văzui ridicându-se și ștergându-și sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii. Stând câteva minute sprijinită în hârlețul pe care-l înfipsese în pământ, își ridică din nou privirea spre munți. Rămase așa, privind fix spre vârful muntelui, apoi s-a întors la lucru. O dată sau de două ori păru neliniștită și privi înspre ascunzătoarea mea. M-am gândit că era ca un animal care simțea prezența unui dușman. Eu nu eram dușmanul ei, dar ea nu știa asta. Deocamdată, cel puțin. Dacă m-ar lăsa să mă apropii mai mult de ea, i-aș explica.

Când soarele ajunse la amiază, ea ridică coșul cu buruieni și-l duse la un rug unde-l goli. Apoi duse hârlețul și grebla în casă. Când a ieșit din nou afară, avea un borcan gol în mână. S-a dus cu el drept la prisaca aflată lângă o tufă de măcriș. Erau patru stupi mari cu albine. Bunica scotea noaptea mierea din stupii noștri și folosea fum să amețească albinele înainte să ia capacul. Femeia asta a deschis stupul la lumina zilei, fără nicio teamă. Eram convinsă că albinele vor năvăli pe ea, pentru că auzeam foarte bine zumzetul nervos, chiar din ascunzătoarea mea dindărătul cortinei de dafin. Albinele ieșiră în roi afară și o înconjurară ca un nor des, zumzăitor.

Ea era liniștită, cu brațele atârându-i moi pe lângă corp. Albinele îi acoperiră părul, umerii și chiar o parte din față, învăluind-o ca un șal imens de insecte, copleșind-o cu povara lor. Înveșmântată astfel, se aplecă ușor înainte și scoase cu atenție unul dintre faguri, ținându-l deasupra borcanului. Mierea de culoarea chihlimbarului se scurse în borcan, până îl făcu să strălucească auriu în razele soarelui. Lăsând fagurele pe borcan, ea a pus capacul stupului la loc și a pornit încet spre casă. Albinele s-au ridicat ca fumul deasupra capului ei, învărtindu-se și zumzând gălăgios, apoi au intrat la loc în stup. Când era în dreptul grădinii,

toate albinele plecaseră. Pășind ușor, urcă scările și dispăru în căsuță.

Uimită, m-am așezat pe călcâie și nu-mi venea să cred ce văzusem. M-am aplecat înainte și am privit printre ramurile încâlcite și încărcate de frunze, întrebându-mă ce altă minunăție o să mai facă femeia asta.

Am văzut-o, puțin mai târziu, aplecată ușor peste pervaz. Făcându-și mâinile pâlnie, începu să fluiere o melodie ce semăna mai degrabă cu ciripitul unei păsări. A lăsat pe pervaz ceva învelit într-o bucată de pânză și a intrat în casă, unde n-o mai vedeam.

Am așteptat multă vreme, ca să văd ce mai urma.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

A mai ieșit de două ori, repetând cântecul acela fluierat. Ziua se apropia de sfârșit și știam că era timpul să plec. Furișându-mă afară din ascunzătoarea mea, am privit înapoi și am văzut-o în cadrul ferestrei, aplecată în afară și uitându-se cu atenție spre Muntele Mortului.

OPT

— VRĂJEȘTE ALBINE, NU? SPUSE TANTI ELDA. ASTA nu știam până acum despre ea, dar nu mă miră prea tare. Întotdeauna a fost oleacă țicnită.

— O cunoașteți? Cine este?

— O cheamă Bletsung Macleod. Toți au cam evitat-o în ultimii ani. Sau poate greșesc. Poate că lucrurile stau exact pe dos. Își luă iarăși expresia aceea gânditoare, privind în gol spre munți. Celor din neamul Macleod nu le-au plăcut niciodată prietenii. Întoarse spre mine o privire mai prietenoasă, de parcă ar fi luat o hotărâre plăcută legată de ceva anume, ceva despre care eu nu știam nimic. Tatăl ei a murit subit.

— Cum a murit?

— Nimeni nu știe cum. Și nici nu prea i-a păsat cuiva. Omul era crud și foarte distant. După ce a murit și a fost îngropat, fata lui a continuat să trăiască de una singură, la fel ca el, deși nu cred că din aceleași motive.

— Ce motive?

— Ești tare curioasă, nu-i așa? Se lăsă pe spate legănându-se încet cu scaunul în bătaia soarelui zgârcit al dimineții. Lui Douglas Macleod nu-i plăceau oamenii deloc. Nu avea încredere în ei.

Fiică-sa era singura care conta pentru el, dacă putem folosi expresia asta în cazul unui astfel de om.

– Ea n-a avut și mamă?

– Ba da, a avut mamă. O chema Rose O'Sharon. Într-o primăvară a murit din senin. Unii spun că și-a făcut felul singură. Nimeni nu știe cu certitudine, la fel cum nimeni n-ar putea spune cum a murit Douglas Macleod. Însă oamenii erau îngrijați. Unii spuneau că văzuseră stafia lui Rose O'Sharon bântuind pe dealuri, iar când a murit Douglas Macleod s-au temut că vor bântui amândoi prin ținutul nostru. Trebuia făcut ceva în această privință. Oftă și-și lăsă capul pe spătarul scaunului. Și s-a făcut.

– Ce?

– L-am ales pe devoratorul de păcate.

– Ales? M-am ridicat surprinsă, ca s-o aud mai bine. Eu credeam că așa a fost dintotdeauna.

– Așa ai zice, dar realitatea este alta. Tatăl lui Brogan Kai, Laochailand Kai, ne-a adus iar toate obiceiurile noastre străvechi. Se opri din legănat și mă fixă cu privirea. Vezi tu, în Scoția și în Țara Galilor existau devoratori de păcate. Eu credeam că acest obicei a dispărut în negura vremii, însă bătrânul Kai a vrut să fie altfel. Așa că bărbații au aruncat sorții, iar femeile stăteau la o parte, rugându-se să nu cadă năpasta pe vreunul dintr-ai lor. Închise ochii ca și când amintirea aceasta ar fi durut-o. Omul al cărui nume a fost tras la sorti a plecat în acea noapte cu păcatul lui Laochailand asupra sa, precum și cu păcatele lui Rose O'Sharon și a lui Douglas Macleod.

– Iar apoi ce s-a întâmplat?

Ea mă privi ușor enervată.

– Nimic. S-a dus să locuiască pe Muntele Mortului și nimeni nu i-a mai rostit numele de atunci încolo.

– Îmi spuneiți cum îl cheamă, tanti Elda?

– Nu, fetițo, nu-ți spun. Nu ți-ar folosi la nimic. Omul acela știe prea bine unde îi e locul și nu și-l părăsește. Din voia lui Dumnezeu a fost ales, iar el a acceptat asta.

Părea atât de tulburată, încât m-am apropiat mai mult de ea.

- Dar dacă nu el ar fi trebuit să fie cel ales?

- Ce întrebare prostească. Pufni pe nas și își întoarse privirea în altă parte. S-a întâmplat demult, Cadi. De prea multă vreme ca să se mai poată schimba ceva.

- Asta o apasă foarte tare, spuse Lilybet șezând pe treapta cea mai de jos și privind în sus spre noi.

Vedeam bine că avea dreptate.

- Avea familie, tanti Elda?

- Da, da, dar acum nu mai are.

- Au murit toți?

- Nu, draga mea, doar mama lui. Ea a murit la câțiva ani după tragerea la sorți. Cred că de inimă rea. Nu cred să fi fost vreo zi când ea să nu-l plângă pentru nenorocirea care se abătuse asupra lui. Cât despre ceilalți, tatăl lui, frații și surorile lui nu au putut suporta ca unul dintre ai lor să fie devorator de păcate. Le-a fost așa de rușine, încât au plecat în Kantuckee și de-atunci n-am mai auzit nimic de ei.

Am simțit că-mi dau lacrimile, așa că mi-am ascuns fața ca bătrâna să nu mă vadă plângând. Se părea că, cu cât aflu mai multe despre devorator, cu atât era mai aproape de inima mea. Ah, cât de bine cunoșteam rușinea și ce însemna să pierzi dragostea celor mai dragi dintre oameni. Pe sărmanul om căzuse voia sortilor, însă peste mine căzuse propriul meu păcat și continua să mă apese și acum. Totuși, devoratorul reușise mai mult decât mine, pentru că își cunoștea și-și acceptase destinul, în timp ce eu mă luptam din greu cu al meu.

De ce și-l acceptase atât de ușor și plecase să trăiască pe acel munte părăsit?

- Trebuie să dau de el, tanti Elda.

- Știu, copilo, dar nu știu la ce o să-ți folosească ție sau nouă, celorlalți. Poate vor veni și mai multe necazuri peste noi.

- Dumneata n-ai încercat niciodată să mă oprești.

Se întinse și-și trecu blând mâna peste părul meu.

- Te-aș însoți și eu, dacă m-ar ține picioarele astea și m-ar putea duce dincolo de capătul grădinii.

I-am luat mâna noduroasă și am ținut-o într-ale mele. Pielea ei era fină ca o foiță. Venele albastrui se vedeau cu ușurință.

– Ce credeți, dacă îmi ia păcatele asupra lui, le va uita și mama? Cum ea nu spuse nimic, îmi ridicai privirea și am văzut cum îi curgeau lacrimi mari și grele pe obrajii brăzdați de riduri adânci.

– Nu, fetițo. Nu va putea uita niciodată, dar poate că va fi în stare să ierte.

În noaptea aceea n-am putut să dorm, așa că m-am strecurat afară din pat. Stând pe scări, am privit în sus la cerul nopții cu lună plină și stele strălucitoare. O bufniță țipa, iar greierii cântau. Nicio pală de vânt nu adia, iar aerul era de o prospețime revigorantă. Am privit spre vale, acolo unde se afla omul lui Dumnezeu.

– Vrei să cobori în vale, nu-i așa? întrebă Lilybet așezându-se alături de mine.

– Probabil că doarme.

– Nu doarme. Inima lui e la fel de împovărată ca a ta, Katrina Anice.

– De unde știi?

– N-a făcut încă ceea ce trebuia să facă.

– Și ce trebuia să facă?

– O să-ți spună, dacă îi dai voie.

– Mi-e frică de el.

– Tu nu de el te temi, de fapt, Katrina Anice. Ci de Dumnezeu.

– Și n-ar trebui să mă tem?

– Nu poți fugi la nesfârșit de El.

– Cu cine vorbești, Cadi? întrebă Iwan din spatele meu, sperându-mă strașnic. Am sărit ca arsă.

– Ușurel, fetițo, spuse el și se așază exact pe locul unde stătuse Lilybet.

– Mă gândeam.

– E prea târziu ca să gândești cu voce tare.

– Nu mă pot abține.

Se aplecă înainte și-și împreună palmele între genunchi. Oftând, se uită încet prin curte și de-a lungul verandei, în cele din urmă privirea lui îngrijorată oprindu-se asupra mea.

– Vorbeai cu Elen, Cadi?

– Nu.

– Ești sigură?

– Sunt sigură.

Se încruntă, privindu-mi atent fața luminată de razele reci ale lunii.

– Încă-l mai cauți pe devoratorul de păcate? întrebă el în șoaptă.

Am ridicat din umeri și mi-am întors privirea în altă parte. O minciună l-ar fi liniștit pentru moment, dar nu l-ar fi convins.

Tăcu multă vreme, privind înainte spre vale.

Eu am curmat tăcerea dintre noi.

– Te-ai gândit vreodată să asculți ce spune omul ăla, Iwan?

– M-am gândit la asta, dar nu am nevoie de spusele lui.

– Pentru că cei din familia Kai au spus tuturor să stea departe de el?

A întors capul și m-a privit trist. Când se uită în altă parte, i-am văzut mușchii feței tresărind nervos.

– Trebuie să trăim în ordine, Cadi. Cei din neamul lui Kai vor să ne protejeze.

– Dar acela e un om al lui Dumnezeu, Iwan.

– Așa susține el. Dar nu înseamnă că-i adevărat.

I-am spus în șoaptă despre tunetele și fulgerele pe care le văzusem și le auzisem în preajma lui. Acum mă privea și mai nehotărât.

– Crezi că și-ar schimba Kai părerea, dacă ar ști asta? l-am întrebat.

– Greu de spus, Cadi. E tare pornit împotriva lui.

– Eu nu cred că omul o să plece, Iwan.

– Ba bine că nu.

– Da' dacă nu pleacă?

– O să moară.

Înima mi s-a strâns când am auzit cuvintele lui și mi se făcu pielea de găină. Oare chiar l-ar omori?

Iwan întoarse iarăși capul și mă privi. Când ochii ni se întâlniră, se încruntă.

– Iarna nu e departe. O să plece atunci de bună voie. Zăpezile o să-l alunge, fără doar și poate.

Știam că nu asta credea. Tremurând, am scuturat din cap îngrozită de ceea ce o să se întâmple.

– Trebuie să-i faci să se răzgândească.

– A venit să tulbure oamenii. Kai încearcă să ne țină uniți. Și are dreptate, Cadi. Nimeni nu are dreptul să vină în munții noștri și să ne spună ce să gândim și cum să trăim. Nimeni.

– Asta face el?

– Kai spune că a venit să-i întărească pe fii împotriva taților și pe părinți împotriva copiilor lor, iar noi nu vom îngădui să se întâmple una ca asta. Kai are dreptate. Vechile obiceiuri ne-au ținut uniți.

– Dar omul nu face altceva decât să vorbească.

– Până acum. Vorbele lui sunt grele, spuse el abătut. Haide, e timpul să mergem la culcare. Mă luă de mână și se ridică în picioare.

Stăteam în pat trează, ascultând freamătul nopții și gândindu-mă la omul lui Dumnezeu de jos din vale. Ceea ce spunea Iwan era adevărat. Era mai mult decât o voce care striga în pustie. Cuvintele lui se lipeau ca scaiul de lâna oilor, mă străpungeau și mă tulburau. Nimic din ce rostise nu era în van și nu trecuse în uitare.

În noaptea aceea m-au chinuit coșmaruri cumplite, cu oameni purtând torțe și înconjurându-l pe omul lui Dumnezeu. El nu se străduia deloc să riposteze sau să fugă.

– Ați ieșit ca după un tâlhar, cu armele voastre, ca să mă ucideți, și eu am stat zi de zi aici, pe malul râului, încercând să vă învăț. De ce nu ați luat aminte la cuvântul Domnului?

Kai îl lovi peste obraz. Sângele începu să șiroiască din

rana care-i brăzda acum toată fața, însă omul rămase hotărât în picioare, privindu-l în față cu toată asprimea.

– Acesta este ceasul vostru și puterea întunericului.

Înjurând furioși, bărbații l-au imobilizat și l-au bătut, până l-au ucis, iar apoi i-au azvârlit trupul neînsuflețit în râu. Priveam cum valurile înfometate îl înghițiră de-ndată în torentul Strâmătorii și m-am trezit chiar când îl vedeam aruncat în gol de apele cascadei.

Soarele răsărise deja. Tata nu mai era în pat. Aruncându-mi pătura cât colo, am fugit afară căutându-l. Cum nu l-am găsit, am alergat într-un suflet către vale, prin pădure, mânată de un singur gând. Cu plămânii arzând, goneam prin iarba înaltă. Păsările se ridicau de prin desișuri, înălțându-se în văzduh speriate de alergătura mea. Și nu m-am oprit decât pe malul râului. Gâfâind din greu și ținându-mă cu mâinile de stomac, pentru că mă durea și-ntr-o parte și-ntr-alta, m-am ascuns după niște tufe și căutam cu privirea ce se petrece.

Un firicel de fum se ridica dintr-un foc mic lângă mal, dar omul lui Dumnezeu nu se vedea nicăieri.

Visul cel înspăimântător era adevărat. Omul lui Dumnezeu nu mai era, murise. Inima îmi spunea că așa era. Eram atât de sigură că tata și cu Iwan purtau asupra lor vina unei vărsări de sânge, încât am urlat disperată, m-am pus jos cu capul în mâini și am plâns. Eram pierduți. Eram pierduți cu toții. Nu numai eu mă îndreptam acum spre iad, iar asta mă întrista foarte tare.

– Cine-i acolo?

Teama și ușurarea pot face casă bună împreună și am simțit pe pielea mea asta, când l-am auzit pe acel om strigând de dincolo de râu. Cu inima cât un purice, am ridicat capul și l-am văzut răsărind ca din pământ. De ce stătuse cu fața în țărână, așa departe de căldura focului?

Privind în jur, am înțeles că n-am nicio șansă să trec neobservată. M-am făcut mică, sperând să rămân ascunsă de ochii lui, și mă întrebam ce voi face acum că răsărise soarele de-a binelea. Voi sta aici toată ziulica până la

lăsarea nopții, ca să mă pot târî înapoi la adăpostul pădurii și al munților. Ah, de ce venisem? Chiar credeam că tata și fratele meu erau în stare să omoare un om care nu le făcuse niciun rău?

– Care ești acolo? Întrebă iarăși omul, de data aceasta destul de tare, cât să mi se zburlească părul.

– Numai eu, domnule, am răspuns temându-mă că o să aducă tunetele și va afla toată valea că încălcase porunca lui Kai.

– Și cum îți spune ție?

– Nu îndrăznesc să vă spun, domnule.

Se apropie mai mult de malul apei.

– Ești un copil, după voce. Înălță capul. Nu ești tu fetița care a fugit de mine când urcam poteca de lângă cascadă?

M-am făcut și mai mică, cu fața încinsă și cu inima bătând nebunește. Era ca un câine care adulmecă vânatul. Oare ar trebui să mint și să-l induc în eroare? N-am apucat să fac nimic, pentru că el vorbea din nou.

– Haide, traversează Iordanul. Intră în Țara Promisă. Vino să auzi cuvântul Domnului.

– Nu pot!

– Nu poți sau nu vrei? răspunse el fără să ezite.

– *Nu pot.*

– Ce te ține? Se apropie încetșor, tălpile lui atingeau deja valurile purificatoare, își plimba privirea înapoi și încolo, încercând să mă dibuie.

– Nu vă mai uitați înapoi! Vă rog, nu mă mai căutați!

– Te temi de Dumnezeu?

– Da! Chircindu-mă, am plecat capul și mi-am ascuns fața în mâini.

– Frica de Domnul este începutul înțelepciunii.

Tremurând, am ridicat puțin capul privind printre ramuri, înfometată și însetată să aud ce venise el să ne spună, temându-mă totuși, pentru că mă știam nevrednică.

– Vreau să vin. Vreau cu adevărat. Dar nu pot. Încă nu pot.

– Nu aștepta. Nu știi niciodată ce aduce ziua de mâine.

– Trebuie să-l găsesc mai întâi pe devoratorul de păcate.

– Ce-ai spus?

Aproape plângând, începui să mă retrag.

– Uitați-vă în altă parte. Vă rog, uitați-vă în altă parte ca să nu mor.

– Copile...

– Vă rog să nu mă loviți cu fulgere.

– Eu nu sunt Dumnezeu.

A spus el multe alte lucruri, dar nu le-am putut auzi prea bine. Stătea cu capul plecat și cu umerii căzuți, încît pentru un moment am crezut că plânge. Apoi n-am mai stat. N-am apucat să intru bine în pădure, când cineva mă apucă din spate și mă răsuci cu brutalitate.

– Te-am văzut mai înainte, spuse Brogan Kai, iar ochii lui întunecați scânteiau ca două flăcări. Am spus tuturor să nu vină aici. Și taică-tău ți-a spus. Cu o mână mă pălmui, cu cealaltă mă ținu să nu cad.

– N-am...

– *Mincinoaso!* Îmi trase încă o palmă mai tare, de am simțit sânge pe limbă. Copil prăpădit ce ești. Netrebnico! *Tu* ai adus toate astea peste noi!

– Nu! Luptându-mă să mă eliberez din strânsoarea lui, am țipat. Dar mă strânse de gât și-mi curmă vocea.

– Cadi! tună vocea tatei de pe munte. Cadi, unde ești?

Kai se aplecă spre mine, încât îi simțeam suflarea fierbinte în față.

– Dacă te mai duci o dată acolo, te omor. Jur pe ce am mai scump. Mai bine să moară unul decât să sufere toți.

Mâna lui mă strângea tot mai tare de gât, mă sufoca, îmi oprea sângele. Când începui să mi se facă negru în fața ochilor, îmi dădu drumul și se făcu nevăzut printre copaci.

– *Cadi!* Câteva secunde mai târziu, tata mă luă în brațe. Cine ți-a făcut asta? Spune, cine?

Plângând, m-am agățat de cămașa lui, iar gâtul mă durea atât de rău, încât de-abia respiram, necum să mai scot vreun cuvânt. Nici n-aș fi îndrăznit. De când mă știam nu mai văzusem o asemenea privire în ochii tatei. Moartea și iadul se citeau pe fața lui.

– Străinul acela a fost, nu-i așa?

– Nu, am cârâit eu, scuturând din cap cu toată puterea, plângând și mai tare.

Tata privi spre vale și renunță la gândul care-i trecuse prin minte. Până și eu pricepeam că bărbatul nu avea cum să vină până aici și să se întoarcă la locul unde stătea într-un timp atât de scurt. Tata mă privi din nou.

– Atunci a fost chestia aia care îți ține de urât?

Chestie? Despre ce vorbea tata? La ce *chestie* se referea? Amețită și simțind întunericul impresurându-mă, am închis ochii din pricina durerilor.

Tata mă luă pe brațe și mă duse acasă.

– Du-te după Gervase Odara, l-am auzit spunând îndată ce trecu pragul casei noastre.

Ca prin vis am văzut-o pe mama ridicându-se de la locul unde torcea.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Fă ce-ți spun, femeie, dacă nu vrei să mai pierzi un copil! Și-apoi n-am mai auzit nimic.

NOUĂ

— *BEA*, CADI. HAI ODATĂ, COPILE, BEA. AȘA.

Gâtul mă durea îngrozitor.

— Spune-mi, scumpa mea, ce s-a întâmplat? Spune-i lui Gervase, bătrâna ta prietenă. Îmi puse o batistă udă pe frunte și zâmbi blând.

— N-a fost el, am șoptit răgușită. Mă durea la orice cuvânt, dar trebuia să o fac să înțeleagă. Nu a fost omul lui Dumnezeu.

— Știm asta, drăguțo. Nu s-a mișcat de la locul lui, de dincolo de râu.

Continuă să îmi mângâie fața cu duioșie.

— Spune-mi, cine a fost?

Dacă-i spuneam, îi zicea tatei, iar el cine știe la ce s-ar fi gândit sau ce ar fi vrut să facă. Dacă mărturiseam, ceva rău s-ar fi întâmplat, iarăși din cauza mea. Mi-am ascuns fața de privirea clarvăzătoare a lui Gervase Odara.

— Ești la adăpost acum, Cadi. Mie poți să-mi spui ce s-a întâmplat.

La adăpost? Cine se poate adăposti din calea unui om care are în mână toată autoritatea? Toți se supuneau în fața lui Kai. Toți îl ascultau.

Numai eu nu ascultasem, dar mi-a dat motive să mai reflectez.

Eu și Fagan.

Fagan! Pe unde era Fagan? Nu-l mai văzusem de câteva zile.

– Ușurel, dragă. Întinde-te pe spate și odihnește-te puțin.

– Vreau să mă duc.

– Unde să te duci, fetiço?

Nu-i puteam spune. Dacă doar aş fi rostit numele lui Fagan, ea s-ar fi întrebat de ce voiam să-l văd acum și de ce mă gândeam tocmai la el. Și dacă ieșea adevărul la iveală, era dezastru. Plângând, m-am prăbușit înapoi pe pat. Gervase Odara s-a aplecat spre mine vorbindu-mi blând, mângâindu-mi mereu fruntea cu batista udă și rece. Capul îmi vâjâia, iar pleoapele îmi erau atât de grele, încât abia mai țineam ochii deschiși.

– Odihnește-te, dragă. Așa. Închide ochii și culcă-te.

– Ți-a spus cine a atacat-o? I-am auzit pe tata șoptind.

– Nu, dar cred că știu ce e, șopti ea și se ridică depărtându-se de patul meu. Ceva a încercat s-o sugrume și s-o omoare.

– Stafia?

– Stafia care-i ține de urât e un copil. Dar vânătăile de pe gâtul ei n-au fost făcute de mâinile unui copil, ci de stăpânul copilului.

– Vrei să spui că diavolul însuși a făcut asta? a șoptit mama înspăimântată.

– Cine altul? Niciodată nu s-a mai întâmplat ceva asemănător în valea noastră.

– Poate că a fost Macleod, spuse tata aproape înviorat.

– A plecat demult de pe-aci împreună cu Rose O'Sharon. Nu, sufletele lor se odihnesc acum, grație devoratorului de păcate. Cu siguranță n-au fost ei. Nici măcar Laochailand Kai. O forță întunecată s-a abătut asupra lui Cadi.

– Și acum, ce-i de făcut?

– O să-i fac un talisman, dar am nevoie de părul lui Gorawen. Fia?

Mi-am adus aminte de șuvița albă a bunicii pe care mama

o avea împletită la gât. O purta zilnic, mângâind-o când și când năpădită de vreo amintire. Poate așa își aducea aminte de zile mai bune, de vremea când eu nu mă născusem încă.

– N-ai putea folosi altceva? întrebă mama. E tot ce mai am de la ea.

– Și nu renunți nici măcar la o șuviță pentru fiica ta? o întrebă tata. Blestemată să fii, Fia! Blestemată, pentru inima ta împietrită, care nu poate ierta!

Am auzit o ușă trântită cu furie și pe mama plângând.

– El nu înțelege ce simt eu, iar eu nu îi pot spune. Nu pot spune nimănui...

Gervase Odara începu să-i spună vorbe blânde de mângâiere, dar pe ea n-o ajutără cu nimic.

Câteva zile n-am avut voie să ies din casă, nici măcar să-mi fac nevoile. Mama renunțase între timp la talismanul ei de doliu, iar șuvița superbă din păr alb împletit atârna acum la gâtul meu. Oricât de copilăros aș fi gândit, înțelegeam foarte bine că talismanul nu avea cum să mă ferescă de furia celor din familia Kai. Nici pe Lilybet n-a îndepărtat-o de mine, ci ea venea zi de zi și ședea în pat lângă mine, ținându-mi de urât, în timp ce mama trebăluia pe-afară.

– Nu te teme de adevăr, Katrina Anice. Adevărul te va face liberă.

– Adevărul îl va ucide pe tata.

– Ah, draga mea, încrede-te în Domnul și nu te încrede în priceperea ta.

– Tu ești cea care nu ai pricepere. Kai... Kai este atotputernic.

– Kai nu e decât un om. Un om sărman, frânt, îngrozit, care are nevoie de adevăr la fel de mult ca tine.

Mi-au revenit în minte privirea lui și strânsoarea de menghină a mâinii sale pe gâtul meu. Nu pricepeam cum poate ea vorbi astfel de prostii.

– Caută și vei găsi, Katrina Anice. Bate și ți se va deschide.

– Hai, du-te. Mă doare capul.

Și ea plecă tăcută, așa cum i-am cerut.

Primul loc în care m-am dus când am ieșit afară a fost la poalele muntelui, la marginea pădurii, de unde puteam privi peste pajiște, spre râu. Omul lui Dumnezeu era tot acolo. Și toți fugeau de el ca de ciumă.

Mai puțin Fagan, probabil.

Dar pe unde mai umbla Fagan?

M-am dus să-l caut, dar, în locul lui am dat de Glynnis și Cullen, culegând mure în apropierea pârâului.

– Nu l-am văzut de ieri, spuse Glynnis, îndesându-și câteva mure mari în gură și punând altele în coș.

– Pescuia, spuse Cullen.

– Unde?

– La râu, spuse el zâmbind cu nasul pe sus.

M-am întors către Glynnis.

– Unde se varsă pârâul lui Kai în râu.

A mai cules o mură și a mâncat-o.

– Mai oprește-te odată din mâncat, dacă nu vrei să stăm aici toată ziua! îi strigă Cullen. Întorcându-se spre el, îi zâmbi tâmp, goli conținutul coșulețului în palmă și mănă cu poftă toate murele. Mârâind infuriat, el porni după ea, iar Glynnis începu să țipe și să râdă. Ieși dintre rugii de mure și o luă la fugă spre casă.

– O să-i spun la mama că mi-ai răsturnat coșulețul!

Fagan nu era la pârâu. Suindu-mă într-un copac, m-am uitat spre arbuștii din apropierea omului lui Dumnezeu, dar nici acolo nu era. Măcar mi se luă de pe inimă povara gândului că i s-ar fi putut întâmpla ceva. Dacă fusese ieri la pescuit era sigur că tatăl lui nu-l omorâse încă.

După ce m-am învărtit prin pădure cea mai mare parte a dimineții, căutându-l, m-am lăsat păgubașă și m-am dus s-o vizitez pe tanti Elda. Acolo, bine mersi, Fagan ședea pe veranda din fața casei mestecând un fir de iarbă și pierzând vremea.

– Te-am căutat toată ziua! am spus eu pusă pe harță.

El mă privi chiorăș.

– De ce?

– Să văd dacă n-ai pătit nimic, de-aia.

Fața i se întunecă.

– De ce să pățesc? Tu ai fost atacată, nu eu.

Ce puteam spune, fără să fiu nevoită să-i arunc în față că taică-său fusese atacatorul?

– Am auzit că diavolul însuși te-a atacat, spuse tanti Elda. Am roșit, evitând privirea fermă, poate ușor amuzată a lui Fagan. Bătrâna ședea pe scaunul ei, fixându-mă cu privirea.

– N-ai nimic de spus despre asta?

– Ce-ar fi de spus?

– Muțenie. Asta-i ceva nou, într-adevăr.

Ședeam mohorâtă pe prima treaptă, cu spatele la ea. Scaunul ei scârțâia prelung când se legăna.

– Ei, Fagan, astăzi nu primim flori. Cred că-mi poartă pică fata asta.

Mi-am ridicat privirea spre ea supărată.

– Ce motiv aș avea?

– Niciun motiv. Dar, până una-alta, celor mai mulți nici nu le trebuie vreun motiv ca să-ți poarte pică, cel puțin cam așa e prin ținutul nostru.

Continua să se legene.

– Ei, Fagan, dacă nu-i supărată, probabil s-o fi gândit că am murit și m-au îngropat deja.

– Nu-i adevărat! am sărit eu în picioare, răsucindu-mă pe călcâie ca s-o privesc în față, îngrozită de insinurările ei.

– Eu nu văd nicio floare.

I-am întors iarăși spatele.

– Deci, cum e? spuse ea după o pauză mai lungă.

Obosită și enervată, m-am ridicat și m-am dus. Așteptam ca Fagan să mă ajungă din urmă, dar a rămas cu ea. Bătrâna devenea tot mai nesuferită pe zi ce trecea. Am revenit cu un buchet de margarete sălbătice și i le-am întins.

– Și ce să fac cu ele afară? Pune-le în apă.

Când am intrat în casă, am văzut florile pe care i le adusesem ultima oară tot în borcanul în care i le pusesem. Se veștejiseră, iar petalele uscate erau risipite pe toată

masa. Mi-am amintit cum a rupt mama florile pe care i le adusesem și iat-o pe tanti Elda, care le păstra până se ofiliseră de tot și ar fi trebuit aruncate la gunoi.

– Apă proaspătă! strigă tanti Elda de afară.

Toată durerea și enervarea se topiră. Mă dusei la pârâu, frecai bine borcanul slinos, îl umplui cu apă proaspătă și-l dusei înapoi în casă. Zâmbind, am aranjat margaretele, le-am aruncat pe cele moarte, adunând în palmă petalele căzute, și am ieșit iarăși afară. De data asta m-am așezat pe treapta de sus, chiar lângă Fagan, și m-am lăsat pe spate, făcându-mă comodă. Mă simțeam mai acasă pe verandă la tanti Elda, decât cu tata, cu mama și cu Iwan.

Tanti Elda își opri ochii albaștri și umezi asupra mea.

– Acum, spune-mi ce-ai pățit, fetiço? Și fă bine de spune adevărul.

Am început să-mi netezesc faldurile rochiei, evitându-i privirea.

– Nu-mi amintesc prea bine.

– Ba îți amintești foarte bine. Numa' că nu vrei să ne spui.

M-am uitat la Fagan, apoi m-am întors în altă parte.

Tanti Elda mi-a surprins acea privire, iar ochii i se îngustară.

– De unde veneai când s-a întâmplat toată tăărășenia?

– Fusesem la râu, unde locuiește omul lui Dumnezeu.

Fagan își ridică privirea, de data aceasta privindu-mă mult mai intens.

– Credeam că ți-e frică de el și că n-o să mai treci niciodată pe acolo.

– Am visat că l-au ucis.

– Și? întrebă tanti Elda. Se opri din legănat.

– Nu-i mort, răspunse Fagan.

– Eu vorbeam cu Cadi.

– E bine mersi, i-am răspuns. Era întins cu fața la pământ când am ajuns eu pe malul celălalt, dar s-a sculat imediat și a început să vorbească cu mine.

Fagan s-a aplecat mai tare spre mine.

– Te-a văzut?

– Nu, dar m-a auzit.

– Și ce ți-a spus, fetițo?

– Nimic ce să înțeleg, tanti Elda. Îmi tot spunea să trec Iordanul, habar n-am ce-o fi ăla.

– Iordanul, șopti ea, lăsând capul pe spătar. Iordanul. Unde am mai auzit eu de asta? Pufni enervată pe nas. Măi, sunt momente când îmi stă pe limbă, da' nu reușesc să-mi amintesc nicicum.

Fagan se încruntă.

– Ce nu vă amintiți?

– Lucruri de demult. Lucruri pe care mi le spunea mama când eram mică. Abia dacă îmi aduc aminte așa, ca prin ceață, și asta doar câteodată, când moțâi, dar când încerc să le prind, îmi alunecă printre degete ca făina prin sită. Ei, și-atunci mă enervez. E ca și când ți-ar bâzâi un bondar în ureche. Nu-l pot reduce la tăcere decât dacă îmi sparg și timpanul. Nu știu de ce nu-mi dau pace după atâta vreme și când sunt cu un picior în groapă. Ai zice că o femeie atât de bătrână merită puțină liniște înainte să moară. Oftă adânc. Ce mi-aș dori să-l pot asculta și eu pe omul ăsta, acolo pe malul apei.

Își reluuă legănatul și-l privi pe Fagan.

– Mi-ar plăcea tare mult, dacă ar veni aici sus să bem împreună un pahar de vin de soc.

– Nu, nu, nu vă uitați așa la mine! Eu n-o să-i spun. Tata i-a avertizat pe toți să nu se apropie de el.

– Ah, taică-tu. De parc-ar fi prima oară când îți interzice ție ceva.

Fagan își întoarse capul și mă țintui cu privirea.

– Nu te uita la mine, Fagan Kai. Eu nu i-am spus.

– Nici nu era nevoie să-mi spună careva. E limpede ca lumina zilei.

– Ce e așa de limpede? întrebă iritat Fagan, punând-o la încercare.

– Adică vrei să-mi spui că n-am dreptate?

Strângându-și nervos buzele, Fagan nu mai spuse

nimic.

– Tu și Cadi aveți multe în comun.

– Ba n-avem nimic în comun, spuse el fâstâcându-se pentru amândoi.

Ea chicoti, distrându-se copios văzându-i stânjeneala.

– Păi, amândoi preferați să dați ascultare mai degrabă altor glasuri decât celor ale părinților voștri.

– Despre ce glasuri vorbiți?

– Ei bine, dacă aș ști, aș fi cu mult mai înțeleaptă decât sunt, nu-i așa? Dar o să încerc să ghicesc. Cadi ascultă mai mult ce-i spune inima, iar tu, ce-ți spune mintea și niciunul dintre voi nu a reușit să ajungă nicăieri până acum, din câte văd eu.

Fagan îmi spunea, parcă, din priviri că femeia nu era decât o sărmană bătrânică ce bătea câmpii, dar eu mă întrebam uneori dacă nu cumva se ascundea ceva mai mult în spatele cuvintelor ei. Câteodată aveam senzația că ne pune pe amândoi la încercare. Sau ne dădea ghes. Nu ea ne îndreptase atenția spre Muntele Mortului? Nu că m-ar fi ajutat prea mult.

Acum ne stârnea curiozitatea pentru omul de lângă râu.

– Te-ai gândit vreodată să-l întrebi pe tată-tău de ce-i atât de înverșunat împotriva omului ăstuia? îl întrebă pe Fagan.

Sării imediat în apărarea lui.

– De ce să-l întrebe, dacă atunci când l-a întrebat despre devoratorul de păcate l-a azvârlit de pe verandă? După cum se uită la mine, mi-am dat seama că Fagan nu era prea încântat de ajutorul meu.

– Tata a zis că nimeni să nu se apropie de omul ăla, spuse el privind în altă parte. Și gata.

Tanti Elda pufni.

– Ei, și asta-i de-ajuns ca să înceapă tot tămbălăul.

Fagan scuipă firul de iarbă pe care-l mesteca.

– De ce îl urâți așa mult?

– „Ură” este o vorbă destul de grea. Eu nu-l urăsc,

băiete. Doar că se încrede prea mult în puterile lui. Și așa a fost întotdeauna. El nu poate gândi în locul altora. Fiecare trebuie să gândească pentru el însuși.

Brogan Kai voia mai mult decât să ia hotărâri în locul tuturor, dar nu aveam de gând să vorbesc despre privirea din ochii lui sau despre mâna lui care-mi tăiase răsuflarea și îmi oprise sângele.

Tanti Elda oftă.

– Sigur că vreau să-l aud pe omul acela. Nu mai am multe zile pe lumea asta și sigur că ar fi bine să aflu ce spune Domnul, înainte să plec și să-L întâlnesc față în față. Își plimbă privirea de la unul la altul. Dacă ar avea unul din voi destul curaj, l-ar invita să vină să viziteze o bătrână bolnavă și sărmană, cu un picior în groapă și cu altul pe un pământ care se clatină tare, în ultima vreme.

– Nu mai vorbești așa, tanti Elda! De ce trebuie să aduceți mereu vorba despre moarte?

– Și de ce să nu aduc vorba? Sunt bătrână și asta-i mersul firesc al lucrurilor. N-are rost să ocolim acest subiect.

– Da' uneori ai zice că vă grăbiți cam tare!

– Păi, aici nu mă mai reține nimic. Toți ai mei au trecut munții, iar prietenii mei sunt deja morți cu toții.

– Dar noi? mă luptai eu din greu cu lacrimile.

– Voi vă aveți unul pe celălalt.

– N-ar trebui să vorbești atâta despre moarte, tanti Elda. Pe Cadi o întristează, mai ales că a rămas fără bunica ei cu numai o lună în urmă.

– Vezi ce voiam să spun adineaori? zise ea zâmbind ușor, privindu-ne pe amândoi.

Apoi redeveni serioasă.

– Foarte bine. N-o să mai vorbim despre moartea mea. O să stăm aici cuminți și o să-l ascultăm pe Fagan povestind despre ce spunea omul acela, în timp ce el stătea ascuns în bălării.

Fagan se făcu roșu ca racul.

– Din pricina râului n-am auzit chiar tot ce vorbea.

– Atunci spune-ne ce-ai auzit.

Respira greu și începu să se scarpine în vârful capului.

– Prima oară când l-am auzit, spunea că păcatele părinților sunt pedepsite în fiii lor până la a patra generație.

– Cred că de asta îl avem noi pe devoratorul de păcate, spuse tanti Elda privindu-l pe Fagan drept în față. Așa scăpăm de poverile și umbrele păcatelor din trecut.

– Iar apoi a spus: „Voi vesti Numele Tău fraților mei și Te voi lăuda în mijlocul adunării.”

– Ei, nu-i mare lucru.

– Ieri vorbea despre o stâncă și niște rândunele.

– O stâncă și niște rândunele, spuse ea îngândurată. Poate că se referea la stâncile unde își fac cuiburi, cele din apropierea Strâmătorii.

– Și mai vorbea despre construirea unei case pe nisip.

– Ei, asta da prostie, începu să râdă batjocoritor tanti Elda. Oricine ar putea spune lucruri mai bune. Ce rost are să vorbească despre așa ceva?

Fagan ridică din umeri.

– L-am auzit când a spus: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru.”

– O stâncă și rândunele, case construite pe nisip și o piatră din capul unghiului lepădată, repetă tanti Elda și scutură din cap. Poate că taică-tău are dreptate și ar trebui să-l lași în pace. Vorbește ca un nebun. Își reluă legănatul încet, privind spre vale cum făcea ea uneori. Acum, duce-ți-vă acasă. E timpul să mă odihnesc puțin.

Nu de odihnă avea ea nevoie. Avea nevoie să stea singură, să se poată gândi în liniște la cuvintele spuse de Fagan. Aș fi vrut să-mi spună la ce se gândea, dar cred că se întorsese iarăși undeva departe în trecut și se chinuia să-și amintească ce anume uitase.

– A mai venit devoratorul de păcate să-și ia dulceața? mă întrebă Fagan, în timp ce mergeam la vale pe potecă.

– Niciodată. Cred că borcanul zace acolo și acum. Deodată îmi veni o idee și o luai la fugă.

– Unde fugi?

– La cimitir! i-am strigat eu peste umăr.

Borcanul cu dulceață era tot acolo. L-am ridicat și l-am șters de praf cu marginea rochiei.

– Ce-ai de gând să faci acum cu borcanul? întrebă Fagan gâfâind după alergătură.

– O să i-l dau femeii care vrăjește albine.

– Ce vrăjitoare de albine?

– Femeia care locuiește în coliba de la poalele Muntelui Mortului.

– Nebuna?

I-am aruncat o privire tăioasă.

– Cine a spus că-i nebună?

– Mama. I-am spus că am văzut coliba și mi-a spus să nu mă mai apropii de ea. Femeia care locuiește acolo e nebună.

– Nu cred.

– Mama a spus că și-a omorât părinții.

– Tanti Elda a spus că Rose O'Sharon s-a sinucis și că nimeni nu știe cum a murit Macleod.

Fagan mă privi surprins, iar apoi am văzut cum începe să se întunece.

– Stai departe de femeia aia, auzi? Mama nu mă minte niciodată.

– Da' n-am spus că minte.

– Ba da, asta ai spus.

– Tanti Elda e mai bătrână decât toți cei din munții ăștia și cred că știe mai multe decât oricine. Chiar decât mama ta.

– Poate că n-ar mai trebui să te apropii nici de Muntele Mortului! O să ai numai necazuri, dacă-l cauți pe devoratorul de păcate.

– Vorbești exact ca taică-tău, am spus deja mâniată. Fața i se făcuse roșie. Când am ieșit din cimitir, s-a proțăpît în calea mea.

– N-ai să te duci, Cadi. Când am încercat să trec pe lângă el, mi-a smuls borcanul cu dulceață din mâini și l-a azvârlit cu putere în trunchiul unui pin, iar borcanul se făcu țândări stropind în toate părțile dulceața gustoasă de

zmeură făcută de mama.

– Acum, ce-ai să mai faci? spuse Fagan înfipț în fața mea.

Când am vrut să-l lovesc, mă prinse de braț și mă răsuci dintr-o smucitură cu spatele spre el. M-am întors și mă zbăteam, încercând să-l lovesc cu călcâiele în fluierile picioarelor, dar fără folos.

– Ascultă la mine, proasto! Am făcut-o pentru binele tău!

– Oamenii au dreptul să gândească de unii singuri!

– Ai de gând să repeți tot ce spune bătrâna aia?

– Ai de gând să mă sugrumi la fel ca taică-tău?

Își încordă brusc brațele șocat, iar apoi mă îmbrânci cât colo.

– Ce-ai spus?

M-am întors, privindu-l în ochi.

– Te urăsc, Fagan Kai! Te urăsc pe tine și-l urăsc și pe tatăl tău! M-ai auzit?

Rămase ca trăznit și am văzut că fiecare cuvânt al meu lovise în plin.

– Te-am auzit.

Expresia de pe fața lui îmi alungă furia și mă înmuie cu totul. Mă simțeam vinovată și-am încercat să mă apăr.

– N-ar fi trebuit să-mi spargi borcanul. Nu era al tău, ca să faci ce vrei cu el!

– Tata te-a atacat? șopti el cu vocea stinsă.

Arăta atât de îndurerat, aș fi vrut să-l scap de rușine.

– M-a prins chiar când mă întorceam de la râu. A spus că n-am ascultat de interdicția lui.

Conștiința mă chinuia îngrozitor și simțeam cum mi se face rău. Limba îmi era ca un foc mistuitor și mă temeam că va nimici cu flacăra lui prietenia noastră. Se pare că dacă distrugi ceva, îți dai seama numai când e prea târziu cât de important era acel ceva pentru tine.

– Nimeni nu știe, Fagan. Jur. Nu i-am spus nici tatei, nimănui altcuiva. Și nici n-am să spun. Pe onoarea mea, să mor eu.

Și nici ție nu ți-aș fi spus, dacă nu mi-ai fi spart borcanul!

– Tu ce te tot plângi acolo? Eu sunt cel care va arde în

flăcările iadului.

– Să arzi? Pentru ce? am întrebat strănutând și ștergându-mi nasul.

– Pentru toate lucrurile groaznice pe care le-a făcut tata întreaga viață. Așa cum a spus și omul acela. Fărădelegea părinților va fi pedepsită în copiii lor.

– Da' nu-i drept! Nu ai înțeles tu ce zicea.

– Ba l-am auzit prea bine.

– Parcă spuneai că din cauza râului...

– L-am auzit limpede, când îți spun! Îi venea să plângă, iar eu mi-am amintit de ziua când se întorsese de la râu cu obrajii brăzdați de lacrimi.

M-am apropiat mai mult de el.

– Atunci cred că amândoi avem nevoie de devoratorul de păcate.

– Și ce-am câștiga, dacă l-am găsi? Încă n-am murit.

– L-am putea ruga să ne ia păcatele chiar acum.

– Și de ce ne-ar asculta?

– Nu știu! Dar merită măcar să-l întrebăm, nu?

Începu să-și muște buza, dus pe gânduri.

– Bun, spuse el cu privirea hotărâtă. Măine. Ne întâlnim la locul unde se varsă pârâul Kai în râu. Mergem la vânătoare.

ZECE

ASCUNȘI DUPĂ O PERDEA DE DAFIN SĂLBATIC, Fagan și cu mine urmăream îndeaproape coliba femeii nebune, așteptând vreo mișcare. Niciunul dintre noi doi nu era suficient de curajos pentru a striga, ca să o scoată pe femeie afară, dar nici nu eram dispuși să ne recunoaștem teama. Era încă devreme și foloseam acest pretext drept scuză, stând și așteptând ca razele soarelui să se reverse în adâncul văii și să alunge toate umbrele. Ședeam amândoi pe jos, cu hainele udate de roua ce picura de pe vârful frunzelor.

– Am fost la râu aseară, ca să-l ascult pe omul acela, îmi șopti Fagan.

– Și ce-a mai zis de data asta?

– Ne tot striga să venim la el și să ascultăm cuvântul Domnului, că astfel vom găsi odihna pentru sufletele noastre.

– O să găsim odihna, sigur. În morminte, după ce vom fi loviți de moarte.

– Eu nu așa am înțeles, dar tot nu aș fi îndrăznit să trec râul. M-ar fi văzut tata sau unul dintre frații mei.

Ei supraveghează atent ce se întâmplă.

– Și mie mi-e teamă de el, Fagan.

– Mie nu mi-e frică de *el*. Mi-e frică de ce poate *face*. Își dădu mâna prin păr încruntându-se. Cred că nici măcar tata nu ar face vreun rău unui om care vine din partea lui Dumnezeu.

N-am răspuns nimic, pentru că mi se tulburase sufletul când mi-am amintit coșmarul meu. Și-apoi, Brogan Kai îmi părea în stare de orice în acea zi, când mă luase de gât. Cred că Brogan Kai se credea Dumnezeu în persoană. Cel puțin aici, în munții noștri.

În poieniță apăru o căprioară cu doi ieduți, păscând liniștiți în umbra copacilor, nu departe de ascunzătoarea noastră. Fagan înălță puțin capul fiind atras nu de animale, ci de altceva, mai adânc în pădure.

– Uită-te acolo!

Văzând uimirea lui, am privit în direcția arătată și zării, la oarecare distanță dincolo de luminiș, un cerb uriaș cu coarnele ca o coroană impunătoare pe capul mândru.

– N-am mai văzut niciodată un cerb atât de mare. Ce n-aș da să am o armă.

– Cum poți spune una ca asta? E atât de frumos!

– Ar hrăni o familie mare toată iarna.

L-am privit mulțumită, pentru că tot ce avea la el era o praștie.

Când se deschise ușa căsuței, căprioara ridică brusc capul și dispăru iute în desiş, cu ieziu după ea. Cerbul se topi și el în pădure. Fagan și cu mine ne-am lăsat pe burtă, privind printre ramurile ce se legănau ușor în boarea dimineții, așteptând să își facă apariția femeia nebună, Bletsung Macleod.

Ieși afară, îmbrăcată într-o pijama lungă și albă, cu părul blond curgându-i ca niște valuri aurii peste umeri, până în talie. Se întinse și își acoperi gura în timp ce căscă. Traversă veranda și se opri la capătul ei cu privirea spre munți. Începu să fluiera ca o pasăre și rămase o vreme așteptând. Apoi fluieră din nou și iar așteptă.

– Asta e, spuse Fagan. Ai auzit?
– Da, am șoptit eu. Un răspuns identic se auzi de sus, din pădurea de pe coama muntelui.
– Nu seamănă cu cântecul vreunei păsări pe care o cunosc.

După aceea, Bletsung Macleod intră înapoi în casă.

– De ce nu-i pregătești ceva femeii, Katrina Anice? întrebă Lilybet, șezând nu departe de noi.

– Ce anume?

– N-am spus nimic, spuse Fagan întorcându-se spre mine.

– Era Lilybet.

– Să nu faci pe nebuna cu mine!

– Nu fac pe nebuna! Jignită, m-am ridicat în picioare.

– Unde te duci?

– La pârau, să culeg niște flori.

– Flori? *Acum?*

– Ca să-i fac o ghirlandă, Fagan. Poate că dacă îi ducem ceva, se va purta mai drăguț cu noi, care dăm năvală așa la ea în casă. Și de vreme ce ți-a venit strălucita idee să-mi spargi borcanul cu dulceață...

– Bine, du-te și culege-ți florile. Eu rămân de strajă.

Mi-am croit drum printre lujeri și ramuri spinoase de măceș și am ajuns, în cele din urmă, la apă.

– El de ce nu te poate vedea? am întrebat-o eu pe Lilybet. Mă săturasem de răspunsurile ei misterioase.

– Știi tu de ce.

– Pentru că nu exiști. Pentru că ești doar în capul meu.

Lilybet schiță un zâmbet ușor când se așeză pe movila acoperită cu mușchi, iar în ochii ei albaștri și limpezi se citea cât de bine mă cunoștea.

– Gervase Odara crede că ești o stafie, am continuat eu cu încăpățănare.

– Ea crede că sunt mai rău decât o stafie.

– Dar nu e drept.

– Nici viața nu e dreaptă. E dificilă. Încă din clipa în care ieși prima gură de aer, până la ultima suflare.

- Și de ce trebuie să fie așa?
- Pentru că oamenii sunt încăpățânați. Vor să trăiască în felul lor, după cum îi taie capul, iar Dumnezeu îi lasă în voia minții lor.
- Iar Fagan și cu mine trebuie să suferim.
- La fel cum suferă toți ceilalți. Este o lungă probă de foc, care vă curăță pentru a deveni ceea ce trebuie să fiți.
- Și ce trebuie să fim?
- Află.
- De ce n-aș putea afla acum? De ce nu îmi spui tu?
- Pentru că și tu ești încăpățânată. Încă refuzi să înțelegi, chiar dacă adevărul este pretutindeni, în tot ceea ce vezi, din adâncul pământului, până la stelele cerului.
- Toată mânia mi se topi și un nod de tristețe mi se puse în gât.
- Dar nu vreau să fiu încăpățânată, Lilybet. Vreau să înțeleg.
- Vei descoperi toate piesele jocului, iar Dumnezeu le va aduce la vedere.
- Când se va întâmpla asta?
- La vremea potrivită.
- Nu mi-a luat prea mult să culeg florile de care aveam nevoie și pe Fagan l-am găsit acolo unde-l lăsasem, privind încordat printre ramuri.
- E tot în casă. A făcut focul. Vezi fumul?
- M-am așezat și am început să lucrez cu înfrigurare. Despicaam puțin fiecare tulpină și prin despicătură treceam tulpina altei flori, până ce am terminat coronița. Mă gândeam și acum la ce-mi spusese Lilybet, nereușind să pricep nimic. Mi-am privit opera și speram din toată inima ca Bletsung Macleod să se bucure mai mult de coronița asta decât se bucurase mama.
- Am terminat.
- E frumoasă, Cadi. Cuvintele lui mă încântară de-am roșit. Mama ta te-a învățat să faci așa ceva?
- Bunica m-a învățat.
- Luându-ne inima în dinți, am ieșit afară, la poalele

Muntelui Mortului și ne-am apropiat de căsuță.

– Bună ziiiuaaaa! strigă Fagan, iar eu țineam în fața mea coronița, ca Bletsung Macleod s-o poată vedea. Cum ea nu ieși afară, Fagan strigă și mai tare:

– *Buuuunăăăăă ziiiiuaaaaa!*

Inima mi se opri în loc.

– S-a mișcat perdeaua.

– Vino. Nu sta în spatele meu. V-am adus oarece, doamnă! Zise Fagan arătând spre mine.

– Nu-mi trebuie nimic. Plecați de aici!

– Voiam doar să fim niște vecini de treabă!

– V-am spus să plecați de aici!

M-am dezumflat, însă Fagan rămase hotărât pe poziție.

– Nu plecăm până nu ieșiți afară și schimbați câteva vorbe cu noi!

Acum, mai mult ca oricând, vorbea exact ca taică-său.

– Fagan, am șoptit eu îngrozită. Aveam eu destule pe cap și fără ca el să mai aducă și alte rele.

– Ți-am spus să nu mai vii pe-aici, Cadi Forbes, iar acum te-ai întors și l-ai adus și pe necioplitul ăsta cu tine! Valea! Plecați!

Fagan se făcu roșu ca racul.

– N-am vrut să fiu necioplit, doamnă, noi – Cadi și cu mine adică – trebuie să vorbim cu dumneavoastră. Nu vrem să vă facem niciun rău. Îmi făcu semn cu capul: Spune-il!

– Nu vrem să vă facem niciun rău, doamnă! am strigat și eu pentru a confirma declarațiile lui. Și v-am adus ceva.

După o vreme, Bletsung Macleod deschise ușa și ieși pe verandă. Nu mai era în pijama, purta o fustă uzată de culoare închisă și o cămașă de-un albastru pal, iar părul și-l adunase, în grabă, într-un coc.

– De ce nu pleci de bună voie, Cadi Forbes? spuse ea pe un ton deznădăjduit. De ce nu-ți vezi de alte tale și să nu mai calci prin locul ăsta uitat de Dumnezeu?

Trebuie să adun toate piesele. Știam că vorbele mele n-aveau niciun înțeles pentru ea. Semăna cu căprioara de mai înainte, gata să dispară la primul semn de pericol. Și asta mi se părea

destul de ciudat, când te gândeai că era om mare și toate alea. Când am văzut-o astfel, toată teama s-a topit ca prin minune și am simțit cum mi se umple inima de o tandrețe ciudată și de milă față de ea.

– Îi e frică de noi, Fagan.

Și el simțea asta.

– Ne apropiem încet.

Pe măsură ce ne apropiam, ea trăgea mereu cu ochiul spre pădure, tot mai încordată. Am privit și eu spre pădure, întrebându-mă dacă nu cumva văzuse vreun urs sau o pumă, dar nimic nu era anormal pe cât puteam vedea. Așa că Fagan și cu mine am înaintat până în dreptul scărilor din față. Am pus coronița de flori pe verandă, la picioarele ei, apoi m-am retras.

Aplecându-se, o ridică și o privi atentă. Atinse cu grijă petalele florilor purpurii, apoi mă privi mirată.

– Mulțam, Cadi. Vorbea de parcă întreba. Privirea i se mută spre Fagan, studiindu-l evident încruntată.

– Cum te cheamă, feciorule?

– Fagan, doamnă. Fagan Kai.

Acum părea și mai îngrijorată.

– Fiul lui Brogan Kai?

– Da, doamnă.

– Nu semeni cu el.

– Nu, doamnă. Oamenii spun că semăn mai mult cu mama.

Îl studie gânditoare.

– Da, da, așa e. Ai ochii mamei tale, șopti cu tristețe. Ce mai face Iona?

– Nu se poate plânge.

– Cred și eu că nu. Bletsung Macleod privi din nou spre pădure, iar apoi se apropie de balustradă sprijinindu-se ușor cu mâna ei slăbuță și muncită. A obținut exact ce a vrut. Oftă și ne privi iar. Încă nu ne întrebaseră de ce venisem. Nu voia să ne dea ghes.

Fagan uitase deja cu desăvârșire de devoratorul de păcate.

– Dar cum de o cunoașteți pe mama?

– În valea asta toată lumea știe pe toată lumea.

Vocea ei părea istovită.

– Eu am auzit de dumneavoastră abia acum câteva luni.

Mă-ntrebam dacă Fagan era conștient ce ofensiv vorbea.

Închizând ochii, Bletsung Macleod plecă capul.

– De ce spui lucruri care o rănesc? i-am șoptit supărată.

Fața lui schiță o grimasă de părere de rău.

– Dar nu voiam s-o rănesc. Voiam doar să aflu adevărul. Privi din nou spre femeia de pe verandă.

– Oamenii spun că dumneavoastră v-ați ucis mama și tata.

Ea ridică imediat capul și-l privi cu ochii ei albaștri, întunecați de suferință.

– Chiar așa? Și ce mai zic?

Convinsă de faptul că Fagan reușise să compromită cu totul vizita noastră, începui să-l trag vehement de colțul cămășii, sperând cu disperare că, dacă-l atenționez, se va opri. Degeaba.

– Unii zic că ați fi nebună.

Ea rămase tăcută de această dată, plimbându-și privirea de la unul la celălalt.

– Cadi mi-a spus că vrăjiți albine și ea crede că ați ști ceva despre devoratorul de păcate.

Simțeam că Bletsung Macleod mă țintuia privirea.

Mă studie supărată.

– Câți ani ai tu, Cadi?

– Zece, doamnă.

– Ești bolnavă? Ai vreo tumoare sau ceva care-ți mănâncă viața din tine?

– Nu, doamnă.

– Atunci du-te acasă și uită de devorator.

– Nu pot.

Fagan făcu un pas în față.

– Trebuie să vorbească cu el, la fel și eu.

– N-o să vă lase să vă apropiați de el.

– Trebuie să-i pun o întrebare.

Ochii ei scăpărară de mânie.

– Întrebări! Vă tot vârâți nasurile unde nu vă fierbe oala! Și pentru ce? Ca să bîrfiți după aceea laolaltă cu ai voștri? Ei bine, eu n-o să vă ajut! Dădu să intre în casă.

– Dacă ea nu ne-ajută, trebuie să-l găsim singuri pe devorator, spuse Fagan cu bărbia ridicată.

Bletsung Macleod ne mai privi o dată și se aplecă înainte, încât soarele îi luminează toată fața. Arăta pe jumătate nebună.

– Să-l lăsați în pace! Încetați să-l mai vânați ca pe un animal lipsit de sentimente! Mă privi de data asta drept în ochi. Pentru numele lui Dumnezeu, Cadi Forbes, a luat asupra sa păcatele bunicii tale. Aproape că ai fost nimicită o dată de o pumă, nu? Și ți-ar fi luat și păcatele tale în seara aceea. Nu ți-e de ajuns că există un devorator de păcate și să-l lași odată în pace?

Ascunzându-mi fața în palme, începui să plâng. Fagan mă îmbrățișă ținându-mă strâns, așa cum făcea și Iwan uneori.

– N-aveți niciun drept să-i vorbiți așa și s-o faceți să plângă!

– Tu ești prietenul ei, Fagan Kai. Explică-i tu toate astea, spuse ea supărată și se întoarse în casă.

Am auzit amândoi zgomotul greu al zăvorului.

Fagan încerca să mă binedispună pe drumul lung spre casă, dar unele lucruri trebuie să se așeze de la sine. Nu poți nici să vorbești despre ele, nici să le uiți. Uneori nici măcar nu le înțelegi. Trebuie, pur și simplu, să-ți vezi mai departe de viață.

Nu aveam niciun chef să vânez cu Fagan. Nu mă interesa dacă mergea la pescuit ori culegea flori sau orice altceva, fiindcă voiam să fac numai ce îmi venea mie bine. De aceea, când am ajuns la pârâul Kai, i-am spus că mă duc acasă.

În timp ce mergeam prin pădure, mă fulgeră un gând. Singura posibilitate ca Bletsung Macleod să afle despre puma care mă atacase era ca însuși devoratorul de păcate să-i fi povestit.

Trei zile la rând Fagan a mai umblat împreună cu mine, dar apoi s-a săturat și a hotărât să meargă la vânătoare.

– Ea nu știe nimic despre devoratorul de păcate.

Am mers după el o vreme, sperând să-l fac să se răzgândească, dar apoi m-am întors și mi-am reluat pândă în spatele perdelei de dafin sălbatic. Am așipit în dogoarea apăsătoare și umedă a după-amiezii respective. Când m-am trezit, am văzut-o pe Bletsung Macleod aplecată peste prichiciul ferestrei. M-am târât mai aproape, întrebându-mă ce făcea acolo, vorbind cu pereții.

Și atunci l-am văzut. Un bărbat șezând sub fereastră ei.

Bletsung Macleod nu-l privea, iar el stătea acolo, adus de spate, cu capul plecat. Oare purta o pălărie? Nu, era cagulă!

Inima începu să-mi bată mai repede și mă furișai prin desișului verde, atentă să nu fac vreun zgomot.

Bletsung privea în sus spre munți, în timp ce vorbea. Deși puteam ajunge mai aproape, încă mă aflam prea departe ca să-nțeleg ce spunea. Vorbea, apoi asculta. Doream să aud ce-și spuneau unul altuia. Nu păreau deloc grăbiți să-și încheie conversația. Nu murise nimeni recent, așa că sigur ea nu-l anunța că e nevoie de el la vreo înmormântare.

Cu inima spărgându-mi pieptul, priveam intrigată de familiaritatea dintre ei, dar și mirată totodată.

Bletsung Macleod tăcuse și rămase ascultând multă vreme. Buzele ei începură iar să se miște, apoi s-a aplecat și mai mult afară pe geam, către el. El a ridicat mâna spre ea. Degetele li s-au atins preț de câteva secunde, înainte ca el să-și retragă mâna. S-a ridicat și a pornit grăbit spre pădure. Îl vedeam cum dispărea în pădure și cine știe când ar mai fi revenit, știindu-se căutat.

– Devoratorul de păcate! am strigat eu atunci. Mă aflam încă după ramurile unduitoare și alergam mâncând pământul. Devoratorul! Așteaptă-mă. *Stai!*

Omul fugea cât îl țineau picioarele.

– Cadi, *nu!*

Bletsung Macleod mă prinse din urmă, oprindu-mă înainte să ajung la pădure. Cadi, nu. N-ai voie... Lacrimi

grele se prelingeau pe obraji ei.

– Ah, copile, copile...

Luptându-mă și lovind în toate părțile, am reușit să mă eliberez și m-am avântat spre umbra copacilor urmărindu-l, strigând în urma lui să se oprească, să mă aștepte.

Dar el nu voia.

Am continuat să alerg, facându-mi drum printre toate ramurile aplecate, până m-am rătăcit între rododendroni. Respirând greu, m-am oprit și am privit în jur. Am ascultat atentă, sperând să-i aud pașii când urca muntele, ca să se ascundă printre stâncile de deasupra mea.

Nimic.

– Devoratorul de păcate, unde ești? Simțeam cum îmi ardeau plămânii, iar inima îmi bătea nebunește.

Tăcere.

– Nu plec de-aici până nu vorbesc cu tine! Am continuat să-mi croiesc drum prin încâlceala verde. Urcam tot mai sus plângând, rătăcită și înspăimântată. Dar hotărâtă.

Gâfâind, m-am oprit iarăși.

– Te rog. Trebuie să vorbesc cu tine! O lumină puternică brăzdă cerul cenușiu și m-am înfiorat. Picături mari de ploaie începură să plesnească frunzele din jur și un tunet zgudui cerurile.

– Devoratorul de păcate! Devoratorul!

– Sunt aici.

M-am întors imediat în direcția de unde venise răspunsul, din spatele rododendronilor. Era aproape. Foarte aproape.

– Nu te văd. Am încercat să răzbesc prin desiș.

– Vorbește-mi de unde te afli.

Am tăcut o clipă.

– Am lăsat niște dulceață pentru tine la mormântul bunicii, dar n-ai mai trecut deloc pe-acolo.

– Nu știam că te gândești la mine.

– Acum nu mai există borcanul. Fagan l-a spart. O să-ți mai aduc, dacă vrei. Mama are un raft întreg de borcane cu dulceață. N-o să observe dacă mai iau unul.

– Nu, să nu faci asta. Nu îmi trebuie.

Sigur că nu, doar primea pâine proaspătă și miere de la Bletsung Macleod.

– Dulceața merge tare bine cu pâine.

Am auzit foșnetul crengilor și am înțeles că voia să mă țină la distanță. La fiecare pas pe care-l făceam spre el, se depărta și el cu unul, poate chiar cu doi.

Am simțit cum mă copleșește tristețea.

– Cu Bletsung Macleod vorbești. De ce nu vrei să vorbești și cu mine?

– Dar vorbim, nu-i așa? Exista un fel de umor plăcut în vorbele sale.

Vocea se auzea acum dintr-altă parte. Întorcându-mă într-acolo, am continuat. Nu-mi prea păsa în ce direcție mergeam și abia dacă mi-am dat seama că acum cărarea era mai largă.

– Poți să-mi iei păcatele, devoratorul de păcate?

– Știi că o voi face, Cadi. Când va veni timpul. Doar dacă nu voi fi mort și eu până atunci. Dar o să-mi ia altul locul.

– Eu vreau *acum*.

– Nu așa se face, dragă.

M-am blocat cu inima frântă.

– Și de ce nu? Cum să dovedesc cât de rău îmi pare? Aș face orice. Tăcu îndelung, încât deja credeam c-a plecat. Nu mai este iertare pentru una ca mine, devoratorul de păcate? Ce să fac să îndrept ce-am făcut?

– Poți să faci binele de acum înainte, Cadi. Așa să faci. Să-i ajuți pe alții, fără să te gândești cât te costă pe tine. Trăiește-ți viața astfel încât să-I fii plăcută Celui Atotputernic. Și nu-ți pierde nădejdea, Cadi. Să nădăjduiești întruna și să te rogi, ca la sfârșit să te ierte Dumnezeu. Încearcă să te ții de asta.

Părea teribil de trist și am simțit iarăși un nod în gât.

– Încerc, devoratorul. Mă străduiesc din răspuțeri, însă nu mai pot schimba cu nimic ce-am făcut deja.

– Într-adevăr, nu se mai poate.

– Îmi pare rău că trebuie să te rog să mai iei un păcat asupra ta, devoratorul, dar nu știu cine altcineva mă poate

ajuta. Și nu mă pot duce la omul lui Dumnezeu cu păcatele asupra mea.

– Ce om al lui Dumnezeu?

– Străinul care a venit în valea noastră. E lângă râu. A urcat pe la Strâmtoare și vorbește în Numele lui Dumnezeu.

Devoratorul rămase cufundat în tăcere multă vreme, până l-am strigat din nou.

– Unde ești?

– Nu te-am părăsit, Cadi, draga mea. Stai cuminte și ascultă-mă cu atenție.

– Ascult.

– Dacă încerc să-ți iau păcatele asupra mea, faci și tu ceva în schimb pentru mine, Cadi Forbes?

– Orice! Inima îmi bătea nebunește. Aș face *orice*!

– Să revii mâine. Bletsung Macleod îți va arăta drumul. Adu cele de trebuință pentru ceremonie. Voi mânca pâinea, voi bea vinul și voi rosti rugăciunea pentru tine și vom vedea ce va vrea Dumnezeu.

Am început să tremur copleșită de emoții. Speranță. Bucurie. Teamă.

– Și orice s-ar întâmpla, Cadi, promite-mi că vei face tot ce-ți voi cere. Ești de acord?

– Da, promit.

– Pe cuvântul tău de onoare?

– Da! Promit! Pe onoarea mea și să mor eu, devoratorul de păcate. Voi face tot ce-mi vei cere.

După o lungă tăcere, vorbi din nou cu blândețe.

– Mergi înainte, Cadi. Încă vreo câțiva pași. Vezi cărarea?

– Da.

– Pe mâine! Și Dumnezeu să aibă milă de noi. După aceea nu l-am mai auzit.

Cărarea m-a condus până pe pajiștea lui Bletsung Macleod. Trecea exact pe sub prichiciul geamului ei. Ea se afla acolo, în cadrul ferestrei, așteptându-mă. De cum m-a zărit ivindu-mă la marginea pădurii, m-a întâmpinat.

Credeam c-o să mă ia de urechi pentru c-am îndrăznit s-o lovesc cu mâinile și picioarele. Și avea dreptate s-o facă.

– Te-a lăsat să vorbești cu el?

Am privit-o și nu era nici urmă de mânie în ochii ei.

– Da, doamnă. Cred că a văzut că nu vreau să-l las în pace până ce vorbește cu mine.

– Și acum te simți mai bine?

– Oarecum, doamnă, dar mâine sigur o să mă simt mai bine.

– Mâine?

– Mi-a spus să mă întorc cu pâine și vin.

– Ah.

Ridicând capul, privi îngrijorată în sus spre munți.

– Îmi pare rău că v-am lovit, doamnă Macleod. Trebuia să vorbesc cu devoratorul de păcate. Era musai...

Ea coborî privirea spre mine și-mi mângâie încetisor părul.

– Te iert, Cadi. Te înțeleg. Ochii i se umplură de lacrimi. Toți trebuie să facem ce este necesar. Acum, fugi acasă.

În timp ce mă depărtam, strigă în urma mea:

– Cadi? Poți intra în casă mâine, dacă vrei. După ce vorbești cu devoratorul de păcate. Voi face niște prăjituri cu miere pentru tine.

Invitația ei m-a luat prin surprindere și m-a emoționat foarte tare.

– Vă mulțumesc frumos, doamnă.

Alergam fericită. Mai aveam nevoie doar de lucrurile necesare ceremoniei. Și știam de la cine să le cer.

– Auzi, tare aș vrea să știu la ce-ți trebuie ție pâinea și vinul, spuse tanti Elda cu un zâmbet sec. Mă gândesc că l-ai găsit pe devoratorul de păcate, nu?

– Așa e! Locuiește pe Muntele Mortului, exact așa cum spuneți.

– Să nu spui la toată lumea de unde ai aflat. Brogan Kai ar considera ofensă personală faptul că ți-am spus. Și Fagan a fost acolo?

– Fagan s-a lăsat păgubaș și s-a dus să vâneze.

– Ce păcat, dar poate că băiatul o să-mi aducă vreo

amărâtă de veveriță pentru tocană.

– O să vă aduc niște carne de porc din saramură și niște carne de vânat afumată, dacă vreți.

– Chiar poți? O să ceri voie sau o să șterpelești de sub nasul mamei tale, cum ai făcut cu dulceața?

M-am rușinat. Păcatele mele mergeau mereu înaintea mea.

– O să cer voie. Promit.

– Cere de la ai tăi și vinul și pâinea.

Am pălit.

– Nu, tanti, nu pot.

Tanti Elda mă luă de mână.

– Dacă le-ai cere lor, poate ar avea ocazia să vadă cât de mult suferi pentru faptele tale.

– Știu ei prea bine.

Cu siguranță mama credea că e bine să sufăr. Însă vedeam că și ea suferea și era vorba de o durere pe care eu o provocasem.

Bătrâna mă bătu ușor pe umăr.

– Eu cred că și ei au propriile vini, Cadi.

M-am încruntat, neînțelegând prea bine vorbele ei.

– Dar mami și tati n-au greșit niciodată cu nimic.

– Așa crezi tu?

Mi-am smuls mâna dintr-a ei.

– Știu că așa e.

– Copilă dragă, încă nu știi nimic despre valea asta sau despre oamenii care locuiesc aici. Își întoarse privirea de la mine, lăsându-și capul pe spate și închizând ochii. Dar nu contează asta. Indiferent cât de adânc încerci să ascunzi adevărul, tot vine o zi când va fi adus la lumină.

Am plecat de acasă înainte de ivirea zorilor, având grijă să nu-i trezesc pe ai mei. Luna plină care stăpânea întreaga boltă cerească își trimitea razele reci spre vale. Mă gândeam la omul lui Dumnezeu, în vreme ce alergam pe cărare către casa lui tanti Elda. Lampionul ei ardea. Când am bătut la ușă, mi-a strigat să intru și apoi mi-a spus:

– M-am gândit toată noaptea la tine.

Totul este pregătit, draga mea.

Pe masă se afla un borcan pe jumătate plin cu vin de

mure, o pâine nu prea mare și un ștergar alb.

Am îmbrățișat-o și m-a îmbrățișat și ea. Când să plec, mi-a luat fața în mâini.

– Spune-i devoratorului de păcate că tanti Elda Kendric îi trimite calde salutări. Faci asta pentru mine, Cadi?

– Sigur, doamnă.

– Și, Cadi, mai spune-i ceva din partea mea. Spune-i că nu i-am uitat niciodată numele.

– Mi-l spuneți și mie, tanti Elda?

– E treaba lui să ți-l spună, scumpa mea. Zâmbi trist și îmi dădu drumul. Te întâlnești acolo cu Fagan?

– Fagan habar nu are că mă duc. Știu doar eu și devoratorul de păcate.

– Și Dumnezeu. Să nu uiți vreodată că Dumnezeu este Cel care ne primește sau nu, la urma urmei.

– Niciodată nu am gândit altfel.

Tocmai teama de El mă mâna de la spate. Îmi doream cu disperare să fiu curățată de păcatele mele, ca să nu fiu judecată prea aspru și ca să nu-mi petrec veșnicia în flăcările iadului.

– O să mă gândesc la tine, Cadi. O să fii în gândurile mele până când te vei întoarce și îmi vei spune cum s-au petrecut toate. Așa că nu mă lăsa să te aștept prea mult. Ai auzit?

I-am promis, am luat ștergarul, vinul și pâinea și am pornit la drum. Nu eram departe de ținta mea. Sufletul meu își va găsi, în sfârșit, odihna.

Poteca ce trecea prin spatele colibei cufundate în întuneric a lui Bletsung Macleod o lua abrupt în sus. Eram deja obosită când am ajuns acolo, pentru că mă grăbisem tare. Mă depărtasem destul de fundul văii unde locuiam noi. Oprindu-mă puțin pentru a mă odihni, am ridicat ochii spre munți. De unde îmi va veni ajutorul? Întrebând-mă dacă trebuia să ajung pe vârful munților ca să-l aflu pe devorator, am pornit la drum hotărâtă să-mi găsesc mântuirea.

Devoratorul de păcate îmi ieși în întâmpinare.

– Sunt aici, Cadi. Vocea lui blândă și baritonală se auzi

din adâncul pădurii. Nu trebuie să urci mai sus.

– Am adus pâinea și vinul, domnule. De la tanti Elda le-am primit. Inima îmi bătea să-mi sară din piept. Mi-era totuși frică de el. M-a rugat să vă transmit cele mai calde salutări din partea ei și să vă spun că nu v-a uitat numele. M-am răsucit jur-împrejur, dar nu l-am putut zări.

– Mulțumește-i din partea mea, veni răspunsul lui blând dintre copacii crescuți pe povârnișul abrupt din fața mea.

– Mi-ați putea spune și mie cum vă cheamă?

– Nu mai am niciun nume. Am pierdut tot ce eram și tot ce speram să devin.

Mi-am mușcat buza de jos șovăind.

– Îmi pare rău că vă pun atâtea întrebări.

– Întinde-te pe pământ, Cadi, și acoperă-te cu ștergarul cel alb. Iar apoi pune sticla cu vin și pâinea pe piept.

Am făcut cum mi-a cerut tremurând toată. Am pus borcanul și pâinea aproape de mine, apoi m-am întins pe pământul umed și rece și m-am acoperit cu ștergarul. Bâjbâind cu mâna după borcan și pâine, le-am așezat pe piept și le țineam să nu cadă.

Tremurând, l-am auzit pe devoratorul de păcate ieșind din frunzișului pădurii. Pășea ușor. Când s-a apropiat mai mult de mine, i-am auzit respirația.

– Vrei să-mi spui ce anume ai făcut de te apasă atât de tare, Cadi Forbes?

Un val de rușine mă cuprinse.

– Trebuie neapărat? Ți-a spus buni toate păcatele ei? Sau vreunul din ceilalți care au murit înaintea ei?

– Nu.

– Le-ai cunoscut după ce le-ai luat asupra ta?

– Știam unele dintre păcatele lor, Cadi. Așa cum le știau toți. Unele păcate sunt la vedere. Altele sunt ascunse în adâncul inimii. Acelea sunt cele mai cumplite. Păcatele ascunse sunt un fel de cancer al sufletului. Pe acestea eu nu le știu niciodată. Iau... ceea ce mi se dă.

– Nu vreau să spun cu voce tare ce am făcut. Nu vreau să afli. Țineam ochii strâns închiși.

Luă borcanul cu vin și pâinea de pe mine. Era foarte atent să nu-mi atingă mâinile. Cred că nu voia să mă întineze și mai mult cu păcatele pe care le purta asupra sa. Apoi rosti:

– Doamne, Dumnezeule Atotputernic, sunt gata să iau păcatele lui Cadi Forbes asupra mea... dacă este voia Ta.

Lacrimi fierbinți mă sufocau. Era atât de trist, atât de împovărat. L-am auzit frângând pâinea și sorbind vinul și m-am simțit rușinată. Am așteptat, abia îndrăznind să răsuflu, rugându-mă ca păcatele mele să fie îndepărtate de la mine. Așteptam ca povara mea să dispară și să nu-mi mai simt inima grea în piept, ca o piatră de moară ce mă târa tot mai adânc în întuneric.

Dar nu se întâmplă nimic.

– Te eliberez și-ți dau odihna, Cadi Forbes, copilă dragă, iar pasul tău să nu se mai abată prin vreun câmp sau peste vreun munte sau pe vreo cărare. Și pentru pacea ta îmi pun zălog sufletul meu.

Stăteam acolo pe spate, ca și când aș fi murit deja. Însă ușurarea și eliberarea nu veneau. Mă simțeam mai împovărată ca oricând, încât mă așteptam să se deschidă pământul și să mă înghită. Ascultasem vocea blândă a devoratorului de păcate și îl auzisem împărtășindu-se din masa pentru păcatele mele. Nu simțisem niciun fel de eliberare, ci doar un chin mistuitor și milă pentru omul de lângă mine. El încercase – și nu reușise – să-mi mântuiască sufletul.

Acum știam că sunt condamnată.

– De ce plângi așa, Cadi Forbes?

Ajunsesem la capătul luptelor mele, iar de acum mă aștepta destinul. Dumnezeu mă știa cât sunt de păcătoasă. Dumnezeu va hotărî ce va face cu mine. Știam ce merit: moartea și groapa cu foc a chinurilor și condamnării eterne.

M-am întors pe o parte, cu genunchii la piept, mi-am adunat ștergarul pe față și am început să plâng cu amar.

– Ce trebuie să fac ca să fiu mântuită?

Devoratorul de păcate suspină.

– Aș vrea să știu, Cadi. Ah, cât îmi doresc să știu.

Se ridică, depărtându-se puțin de mine și retrăgându-se în umbrele pădurii. Așteptă acolo, lăsându-mă să-mi plâng durerea.

– Ai spus că vei face orice îți cer, indiferent ce s-ar întâmpla, Cadi. Mai ții minte?

– Știu, am ridicat capul, în ciuda amărăciunii ce mă copleșea. El se ascunsese în spatele copacilor, ca să nu-l văd.

– Îți vei ține promisiunea făcută devoratorului de păcate?

– Voi face cum am jurat. Nu aveam nevoie de alte păcate care să-mi apese conștiința.

– Atunci, uite, ce-ți cer.

După ce mi-a spus ce vrea de la mine, am știut că viața mea se va sfârși curând.

UNSPREZECE

— **D**E CÂND STĂ AȘA? ÎNTREBĂ TATA, PRIVIND CUM stăteam întinsă în pat.

— De când a venit acasă, răspunse mama din spatele lui.

Îngenunche atingându-mi fruntea.

— Ai mâncat ceva prin pădure? Când am dat din cap că nu, s-a încruntat ușor. Nici febră nu are.

— Hoinărește de dimineața până seara, în fiecare zi. Dispare imediat ce-și termină treaba.

— Și unde se duce?

— Nu știu.

Fălcile tatei se încleștară, în timp ce-mi îndepărtă părul de pe față.

— Pe unde tot umbli, Cadi? De ce stai atâta vreme departe de casă?

Cu buzele strânse, mă întorsei cu fața la perete. Nu-i puteam spune ce mă chinuia. Aceeași teamă veche – bine ascunsă în mine, împânzită în toată ființa mea. Devoratorul de păcate îmi spusese ce voia și-mi reaminti că promisesem să fac ce-mi va cere. Ah, dacă nu aș fi fost așa disperată și

imprudentă, încât să promit înainte să știu despre ce era vorba. Acum era prea târziu să mai dau înapoi. Dar dacă îi marturiseam tatei totul, îi băgam și pe alții în bucluc, iar problemele mele îmi ajungeau până peste cap.

Tata se întoarse spre mama.

– Ție ți-a spus pe unde umblă?

– N-am întrebat-o.

Tata se ridică înfuriat.

– De ce? Chiar nu-ți pasă deloc?

– Nu-i poți schimba firea, Angor.

– Așa că o lași să umble hai-hui, de capul ei? O lași să se împrietenească cu stafiile?

M-am întors s-o văd pe mama, care stătea cu spatele la tata.

– Am văzut că nu se simte bine și am trimis-o în pat, spuse ea cu o voce stinsă.

– Eu cred că te puteai obosi s-o întrebi de ce se simte rău.

– Mă îndoiesc că mi-ar fi spus.

– Bună scuză!

– Ce rost are să te fac să înțelegi? Traversă încăperea și se așeză în fața războiului de țesut. Își puse mâinile în poală și privi în gol. Chiar așa mă crezi, Angor? Chiar crezi că vorbele tale tăioase nu mă rănesc?

El o urmă încordat.

– Nu rănesc mai mult decât ne rănești tu pe toți cu tăcerea ta. Elen nu mai e! *A murit!* Nu te temi că o s-o pierzi și pe Cadi?

– Am pierdut-o de mult. Cu mâinile tremurânde se apucă de țesut. Le-am pierdut pe amândouă odată.

– Offfff....! Tata secără aerul cu palma dezgustat.

– Mă duc după Gervase Odara.

Tămăduitoarea mă obligă să beau ceva revigorant. Nu era nici miere, nici oțet sau vin de mure. Era un lichid cu gust oribil, care trebuia să scoată otrava care mă îmbolnăvisese. Rezultatul a fost că m-a slăbit și mai tare! Tămăduitoarea a stat cu mine toată ziua, ținându-mă de frunte, iar mai târziu mi-a făcut baie. Eram vlăguită.

Către seară, Gervase Odara așipi în scaunul ei pe care-l așezase

lângă patul meu, în timp ce tati ședea afară pe verandă, iar mama în fața războiului de țesut. Mama stătea mută, cu mâinile în poală și privea pierdută pe fereastră.

Mă simțeam ca o pasăre singură pe acoperiș. Inima mea lâncezea ca o buruiană inutilă. Zăceam întinsă pe pat, știind că prima suflare a lui Dumnezeu asupra mea o să mă arunce drept în iad.

Am mâncat anevoie pâinea pe care mi-o dădu Gervase, deși avea gust de cenușă și mi-am înghițit cu greu lacrimile amestecate cu laptele proaspăt și calduț adus de Iwan. El a stat lângă mine o vreme, fără să-mi spună ceva anume – cel puțin nu-mi aduc eu aminte.

Seara am decis. Trebuia să-mi țin cu orice preț promisiunea făcută devoratorului de păcate.

– Parcă e mai bine, zise Gervase Odara, fiindcă cine poate mânca a trecut de ce-i mai rău, după știința ei. Nu-i puteam spune că, probabil, fusese ultima mea masă înainte de moarte. Ea își luă șalul și plecă acasă. Tata, ușurat de griji, se duse la culcare sforăind zgomotos de îndată ce puse capul jos. Iwan, așijderea, pe patul de pe verandă.

Numai mama rămase multă vreme la lumina lunii, iar fața ei frumoasă semăna cu o mască albă. Se ridică și ea după o vreme, își desfăcu părul, îl perie și-l împleti pentru noapte. Apoi veni și stătu mult timp lângă patul meu, cu șalul strâns în jurul umerilor. Aplecându-se, mă mângâie pe frunte. Eu stăteam nemișcată, prefăcându-mă că dorm, tânjind de dor și sugrumată de emoție.

– Nu știu cum să îndrept lucrurile între noi două, Cadi. Cred că Dumnezeu Însuși va trebui s-o facă.

Eu mă gândeam că, până la ivirea zorilor, Dumnezeu va îndrepta lucrurile. Eu voi fi moartă până atunci.

Ah, cât îmi doream s-o văd pe Lilybet. Unde dispăruse? De ce nu mai venea când aveam nevoie de ea? Și bunica... Ce dor îmi era de ea și ce n-aș fi dat să mai vorbim puțin. Mi-am amintit de noaptea când a fost înmormântată, prima oară când l-am văzut pe devoratorul de păcate. Venise să ia păcatele bunicii. Oare le luase? Și chiar dacă le-a luat, ce

rost mai are să ți se ia păcatele când ești mort și îngropat?

„Vulturii zboară deasupra furtunii... Copacii cresc puternici în bătaia puternică al vântului... Munții și văile noastre sorb apa ce cade din ceruri.” Erau lecții învățate de la bunica. Nu mă puteam abține să nu îmi pun întrebări. După moarte îmi voi aminti de cei care îmi erau atât de dragi?

Când toți dormeau, m-am ridicat din pătuț și am pornit pe cărare, ca să-mi țin promisiunea făcută devoratorului de păcate.

Lumina lunii se revărsa peste susurul de apă, în timp ce ședeam tristă pe malul râului, privind spre tabăra de vizavi. Omul lui Dumnezeu sătea afară cu brațele pe genunchi, cu capul plecat. Nu puteam spune sigur dacă era treaz sau dormea. Adevărul e că nu prea conta. Eram așa înfricoșată, că-mi venea să mă întorc și s-o iau la goană mai ceva ca data trecută. Aș fi fost fericită să mă aflu cât mai departe de locul acesta, de omul acesta.

„Vreau să te duci să auzi cuvântul Domnului, Cadi Forbes, iar apoi să te întorci la mine.”

Îi dădusem cuvântul și nu mi-l puteam lua înapoi.

– Trebuie să-mi țin promisiunea, am șoptit eu în sinea mea, încercând să-mi fac curaj. Trebuie să-mi țin cuvântul.

„Treci râul spre Țara Promisă”, îmi strigase odată omul trimis de Dumnezeu. „Treci râul...”

Când am pășit în apa rece ca gheața și am început să traversez, am simțit curentul izbindu-mi picioarele. Albia râului era lată în acel loc și trebuia să calc peste pietrele rotunde și alunecoase de pe fundul apei. Niciodată nu mai traversasem râul prin apă, ci, de fiecare dată, treceam pe unde puteam să sar de pe o piatră pe alta. Aici apele erau mari, îmi ajungeau la genunchi. Mă întrebam cum ar fi dacă aș cădea și aș fi înghițită de ape, purtată spre Strâmtoare și prăvălită în cascadă.

Câteva momente de groază, apoi întuneric.

S-ar fi făcut dreptate.

Când l-am văzut pe omul lui Dumnezeu ridicând capul, m-am oprit în mijlocul apei cu inima în gât. Eram în câmp deschis și putea să mă vadă ușor la lumina lunii. Închizând ochii, am așteptat lovitura năprasnică a fulgerului care să mă ucidă pe loc. Trecu o secundă, apoi încă una și încă una. Am deschis încet ochii. El era tot acolo, privindu-mă. Tăcut. Așteptând.

Înaintam greoi pipăind drumul cu degetele de la picioare. Tremurând, am urcat anevoie pe mal și m-am oprit în fața lui așteptându-mi sfârșitul.

– Ești doar un copil.

Părea dezamăgit. Cu capul plecat, am rămas tăcută, rușinată de păcatele mele și regretând că nu veniseră alții în locul meu. Ar fi trebuit să vină tata sau mama sau Gervase Odara ori atâția alții, ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu. Însuși Brogan Kai ar fi trebuit să-i aducă pe oamenii din valea noastră să asculte ceea ce ne spune Dumnezeu. Ce rușine, ca tocmai eu, cea mai nevrednică, să vin la el! *Un copil*. A, nu. Eram mai rău de atât. Eram o lașă, un vas al păcatului, o fetiță atât de păcătoasă, încât nu mai așteptam nimic decât judecata.

– Șezi, spuse omul lui Dumnezeu și eu ascultai, punând mâinile în poală ca indienii. Simțeam că mă analiza. Tremuri toată. Îmi întinse o haină de lână de culoare închisă.

– Nu mi-e frig, domnule.

Spaima mă făcea să dărdăi așa.

Își ridică puțin capul parcă pentru a mă vedea mai bine. Lăsă haina deoparte.

– Teama de Domnul este începutul înțelepciunii.

Eram sugrumată de frică, iar inima îmi bătea nebunește. Îmi aminteam aceste cuvinte, fiindcă le mai rostise și altă dată.

– De ce ai venit?

Am înghițit în sec.

– Să aud Cuvântul Domnului. M-am aruncat cu fața la pământ implorându-l, înainte să mă refuze. Știu că nu

sunt vrednică s-aud Cuvântul Domnului, dar mai e cineva care vrea să asculte Cuvântul pe care l-ați adus, însă nu se poate apropia de dumneavoastră. Ca și cum cineva mi-ar fi șoptit, mi-am aminti și de tanti Elda. De fapt, nu e numai unul. Sunt doi, m-am grăbit să adaug.

– Băiatul care se ascunde prin tufișuri?

Uitasem cu desăvârșire de Fagan.

– Alții doi, m-am corectat eu.

– Și pe ei ce-i oprește să vină?

Era așa de sever, că mi se uscaseră gura și nu mai puteam vorbi.

– Tanti Elda e prea bătrână și slăbită ca să coboare până aici. A spus că vă invită s-o vizitați, dacă doriți.

– Și celălalt?

– Are voie să coboare în valea noastră numai când moare cineva. Ar avea mult de suferit dacă ar îndrăzni să vină.

Omul lui Dumnezeu tăcu o vreme. Stătea cu capul plecat, ca și când ar fi gândit profund. Chiar mă întrebam dacă nu cumva îi cere voie lui Dumnezeu ca să-mi vorbească. Îmi simțeam palmele umede. Am închis ochii, sperând din toată inima să i se dea voie – și că nu voi muri pe loc.

Ridică încet capul:

– „Domnul este aproape de cei cu inima frântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit.”

Vocea lui gravă răsună atât de blând, că îmi mai veni inima la loc. Respiram iarăși.

– Domnul este Cel Care ne dă înțelepciune. Din gura Lui ies cunoștința și priceperea. Iar cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt se odihnește la umbra Celui Atotputernic. Domnul scapă sufletul robului Său și niciunul din cei ce se încred în El nu va fi osândit.

Ridică mâinile și privi către cer. Îi vedeam trăsăturile în bătaia lunii. Pe fața lui se citea un extaz ciudat.

– O, Doamne, Tu ești scutul meu; slava mea și acoperământul capului meu. Am strigat către Tine. M-am culcat și am dormit și m-am trezit iarăși, pentru că Domnul m-a păzit de cei care s-au ridicat împotriva mea

de pretutindeni. Și ai adus pe cineva să audă cuvântul Tău veșnic. O, Tată, Duhul Domnului Dumnezeu este peste mine, pentru că Domnul m-a uns să aduc vești bune turmei sale. Tu ai venit să alini durerea celor cu inima frântă, să eliberezi robii și să distrugi închisorile celor încătușați; să proclami un an de îndurare al Domnului și o zi a răzbunării Dumnezeului nostru; să-i mângâi pe cei ce plâng; să le aduci veselie în locul amărăciunii, lumina bucuriei în locul tristeții; haine de sărbătoare în locul poverilor; ca ei să fie precum pomii sădiți lângă izvoare de apă, altoiul Domnului, ca El să fie slăvit!

Măhnită, încercam să sorb fiecare cuvânt pe care-l rostea. Dar cum să țin minte, dacă nu înțelegeam nimic? Am așteptat până s-a oprit. Tremurând, înghețată de frică, eram disperată să înțeleg, aveam nevoie de cuvintele lui ca de aer.

– Vă rog să mă scuzați, domnule, aș vrea să vă întreb ceva.

– Cere și vei căpăta.

– Ce este o închisoare, domnule? Și la ce fel de robi vă referiți? Eu am auzit doar despre cei care au fost luați de indieni, cu mulți ani în urmă, și de atunci nu se mai știe nimic de ei.

– Eu nu vorbesc despre acele lucruri.

– Vreau să înțeleg. Vreau cu adevărat.

– Doamne, dă-mi cuvintele Tale. Deschide inima și mintea acestei fete, ca să audă cuvântul Domnului și să-l primească în inima ei. Tu știi că eu sunt nepriceput cu copiii...

Vocea i se stinse, devenind un mormăit – sau poate doar un susur.

Am închis ochii deznădăjduită. Era mai bine dacă ar fi venit tanti Elda și devoratorul de păcate. Omul ăsta nu ardea de nerăbdare să împărtășească cuvântul Domnului uneia ca mine. Și chiar dacă o făcea, îmi era foarte clar că nu voi înțelege nimic.

Oftă greu și ridică din nou capul, privindu-mă.

Am așteptat hotărâtă să nu mă mișc de acolo până voi avea ceva să-i spun devoratorului.

– Ascultă și învață, copile. Pe când lumea abia fusese creată de Dumnezeu prin Cuvânt, El a făcut un bărbat și o femeie, pe care i-a pus în Grădina Edenului. Dumnezeu îi iubea și le-a dat tot ce le trebuia, lăsându-i liberi să facă orice, cu o singură excepție. Din fructul unui copac nu aveau voie să mănânce. Dar într-o zi, un șarpe – Satana – a venit în mijlocul Paradisului amăgind-o pe femeie să mănânce din pomul interzis, apoi ea i-a dat bărbatului fructul, iar acesta a mâncat și el. Dumnezeu i-a alungat din Grădina Edenului pentru fapta lor.

Deși au regretat, răul fusese săvârșit deja. Păcatul și moartea intrară astfel în lume. Cu fiecare nouă generație, păcatul s-a înmulțit ca o buruiiană, până ce inima omului a devenit rea. În timp, Dumnezeu a dat legi ca oamenii să înțeleagă răul pe care l-au săvârșit și să se întoarcă la El pentru a fi eliberați. Însă ei erau neascultători și îndărătnici, refuzând să se încreadă în El. Cei pe care i-a scos din Egipt s-au răzvrătit împotriva Lui și s-au închinat la idoli. Așa că Dumnezeu i-a lăsat să rătăcească prin pustiu până ce au murit și numai copiii lor au trecut Iordanul și au intrat în Țara Promisă.

Dar oamenii nu s-au schimbat. Au continuat să păcătuiască iar și iar. Dumnezeu îi pedepsea, ei se căiau și strigau către Dumnezeu după îndurare. Iar Dumnezeu îi ierta datorită generozității, milei, bunătății și dragostei Lui. Când aveau parte de prosperitate, nu le mai păsa de Dumnezeu, preferând să se închine idolilor. Generație după generație.

Am înțeles ce spunea, pentru că, oare nu chiar despre mine era vorba? Oricât de mult mă străduiam, nu reușeam să nu păcătuiesc. Răul stătea lipit de mine și făceam exact ce nu voiam să fac. Elen. Ah, Elen. Am refuzat să mă mai gândesc la ea știind că durerea sfâșietoare m-ar fi împiedicat să mai aud ceva.

– Cu toate astea, Dumnezeu avea un plan chiar de la

începutul vremurilor. El știa tot ce urma să se întâmple și știa că numai El putea să ofere omului o cale de întoarcere spre Sine. Fiindcă omul nu se poate ajuta singur. Însă la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință.

Se opri puțin, apoi se ridică în picioare și începu să se plimbe. După o vreme se întoarse și se așeză lângă mine.

– Foarte departe există un loc unde s-a născut civilizația și locul acela se cheamă Iudeea. Acum o mie opt sute cinzeci de ani, în zilele unui rege rău – Irod – Dumnezeu l-a trimis pe îngerul Lui în orașul Nazaret, aflat lângă Marea Galileii, la o fată fecioară care urma să se mărite cu un om numit Iosif. Numele fecioarei era Maria. Îngerul i-a spus să nu se teamă, pentru că a fost aleasă de Dumnezeu: Duhul Sfânt se va coborî peste ea, ea va rămâne însărcinată și va naște un copil pe care trebuia să-l numească Isus.

L-am privit cu ochii mari de uimire.

– Am auzit de Isus.

– Ce ai auzit?

– Buni spunea că Isus a fost trădat și răstignit pe cruce, unde a murit.

– Și?

– A înviat din mormânt și s-a dus în cer, unde șade la dreapta lui Dumnezeu. Și se va întoarce la sfârșitul lumii, ca să ne judece pe toți.

– Ți-a mai spus bunica și altceva?

– Ea mi-a spus că trebuie să facem cât mai multe fapte bune cât suntem în viață, pentru că toți vom fi judecați după cum am trăit. Dacă reușim să facem destule fapte bune, când se va întoarce Isus, s-ar putea să ne ia în cer.

– Și crezi că oamenii pot face atâta bine, încât să anuleze tot răul făcut?

M-am gândit la Elen. M-am gândit la nenumăratele lucruri rele pe care le gândisem și pe care le făcusem înainte de ziua aceea îngrozitoare, fatală și m-am gândit la zecile de păcate pe care le făcusem de atunci încolo. Și știam.

Nimic – absolut nimic – nu era de ajuns ca să-mi șteargă păcatele. Am plecat capul, mi-am acoperit fața cu mâinile și am început să plâng.

– Oh, fetițo, cât de împovărată ești.

– Nu mai este nicio speranță. Pentru mine nu mai este.

– Nu mai plânge, fetițo. Dumnezeu *este* speranța ta. Nu L-a trimis pe Isus pentru a condamna lumea. L-a trimis pentru ca toți cei ce cred în El să fie mântuiți și să aibă viață veșnică.

– Dar eu cred! Cred cu adevărat! Însă nu sunt mântuită.

– Tu crezi că Isus a trăit. Crezi că a murit pe cruce și că s-a dus în ceruri. Ascultă cuvântul Domnului. Isus S-a născut din femeie, a fost puternic în duh, a făcut minuni și n-a păcătuit niciodată. El era Fiul întrupat al lui Dumnezeu și L-a ascultat întotdeauna pe Dumnezeu Tatăl și cu gândul, și cu fapta. S-a dus de bună voie la cruce, ca să moară și a luat asupra Sa păcatele tuturor oamenilor.

– Ohh!

Ceva în mine se lumina. Oare era cu putință? Am înțeles eu bine?

– Vreți să spuneți că El a făcut exact ce face devoratorul nostru de păcate?

– Cine?

– Devoratorul de păcate. Când cineva moare, el vine, mănâncă pâinea, bea vinul și ia asupra sa toate păcatele mortului ca răposatul să aibă odihnă.

– Și tu crezi asta?

– Toți cred. Mă rog, aproape toți. Eu nu mai știu ce să cred. Am fost la el și l-am rugat să îmi ia păcatele mele. Și a încercat.

– Niciun om nu îți poate lua păcatele. Numai Dumnezeu.

– Dar buni spunea că Dumnezeu nu poate nici măcar să privească spre păcat. De aceea era nevoie de un devorator de păcate.

– Și cum a devenit devorator de păcate?

- Cred că a fost ales.
- Cum?
- Nu știu prea bine, domnule.
- Cum îl cheamă?

– Nu știu. Tanti Elda a spus că după ce a devenit devorator, el și-a părăsit familia, trăind singur, iar de atunci nimeni nu i-a mai pronunțat numele cu glas tare. Și nimeni nu are voie să-l privească de câte ori coboară ca să mănânce păcatele morților.

- Și ce se va întâmpla cu el?
- Cred că atunci când o să moară, el va lua toate păcatele cu sine în iad.

Omul lui Dumnezeu privi spre ceruri.

– Iar unul dintre dușmanii lui Isus, Marele Preot Caiafa, a spus: „Este de folos să moară un singur om pentru norod și astfel norodul să nu piară.”

- Așa stau lucrurile, domnule. E greșit?
- E greșit, iar ție trebuie să-ți pese de acest om.
- Îmi pasă, domnule. A fost drăguț cu mine și s-a îngrijit de noi toți.

– Dar a fost înșelat și folosit în mod rușinos. Dacă ai venit să auzi adevărul, fetițo, ascultă-l și acceptă-l. Numai Isus Cristos, Mielul lui Dumnezeu, poate lua păcatele oamenilor. Acest om, pe care îl numești devorator de păcate, este folosit de Satana ca să stea în calea adevărului. El este un țap ispășitor. El însuși nu are nicio putere în sine să facă vreun lucru bun.

Am simțit cum mă copleșește o tristețe de moarte. Cum să-i spun devoratorului așa ceva, fără să-l ucidă această veste?

Cerul se înroșise către răsărit și trebuia să plec înainte ca tata sau Iwan să se trezească și să observe că lipsesc. M-am ridicat cu pumnii strânși.

– Vă mulțumesc mult că ați binevoit să vorbiți cu mine, domnule.

- Nu am terminat ce aveam să-ți spun, fetițo.
- Dacă nu plec acum, îmi vor observa lipsa și voi da de

bucluc. Aș putea să mă întorc altă dată?

– Eu rămân aici până-mi va spune Dumnezeu să plec. Dar grăbește-te. Nu avem multă vreme.

Am pornit spre râu și m-am oprit pentru a privi în urma mea.

– Domnule, trebuie să vă avertizez. Sunt unii care ar vrea să vă vadă mort.

– Domnul este tăria mea și scutul meu.

Rușinată de naivitatea mea, mi-am amintit de fulger și m-am gândit că Dumnezeu îi va purta de grijă, dacă voia să-l țină în viață.

Omul lui Dumnezeu stătea privind cum treceam râul înapoi. Ajungând pe celălalt mal, m-am întors spre el și i-am făcut cu mâna. Când am văzut că-mi răspunde, un licăr de speranță mi-a încolțit în suflet. Am intrat în pădure și am alergat acasă.

DOISPREZECE

OBUCURIE CIUDATĂ MĂ STĂPÂNEA. NU-MI PUTEAM scoate din minte cuvintele omului lui Dumnezeu. Ardeam de nerăbdare să vorbesc cu tanti Elda, însă mama își pusese în gând să mă țină acasă toată ziua. Când i-am spus că mă simt bine și că nu mai trebuie să stau în pat, a încuviințat că arat mai bine și m-a trimis să adun ouăle și să culeg fasolea uscată. Lucram repede, ca să pot pleca. Ah, cum tânjeam să vorbesc despre ceea ce-mi spusese omul lui Dumnezeu, dar nu îndrăzneam să îi spun vreun cuvântel mamei. Eram convinsă că m-ar fi pârât la tata și atunci, probabil, mi-aș fi petrecut restul zilelor închisă în șopronul cu lemne, fiindcă îndrăznisem să calc porunca lui Brogan Kai.

După ce am desfăcut fasolea, mama mi-a dat mătura și m-a trimis să mătur toată casa și veranda. Când am terminat și cu asta, m-a chemat să o ajut la spălat. Ea lucra așa încet și meticulos, iar eu eram din ce în ce mai agitată. Îmi simțeam sufletul atât de încătușat, că mă temeam să nu explodeze ceva în mine.

– Ești mai neastâmpărată decât un câine cu purici, spuse mama frecând cămășile tatei pe scândura de spălat rufe. Încercam să stau locului, dar îmi era aproape imposibil.

Mama se opri, se îndreptă de spate îndepărtându-și câteva şuvițe de păr negru și cârlionțat de pe fruntea plină de broboane de sudoare.

– Fă tu mai departe. Plecă, privindu-mă în trecere. Mai încolo se opri ca să se uite la mine în voie. De obicei, îți turuia gura ca o moară stricată. Acum abia dacă mai scoți un cuvânt de dimineața până seara.

Era foarte ciudat să-mi reproșeze chiar ea acest lucru, având în vedere cât tăcuse în ultimul timp. Vorbea cu mine numai când îmi spunea ce am de făcut și niciodată n-o interesa părerea mea.

– Gervase mi-a spus că ai fost de mai multe ori pe la tanti Elda. Privi departe către vale.

Neliniștită și perplexă, m-am holbat la mama, temându-mă puțin de ce o fi gândind. De ce vorbea acum cu mine, după atâtea luni de tăcere? De ce îmi puneă atâtea întrebări? Aș fi preferat să mă privească în ochi, până ce-mi voi da seama ce simte și ce vrea să-mi spună.

Oftă.

– Cred că ți-e dor de buni.

Așa era, într-adevăr, dar tânjeam să-i spun mamei că de ea îmi era mult mai dor. Ochii mi se umplură de lacrimi. Îmi era dor de mama încă dinaintea zilei nenorocite, când ultima ei fărâma de dragoste pentru mine dispăruse.

Acum mama continua să se uite la mine. Îmi întâlني privirea, dar o secundă mai târziu privea deja în altă parte, oprindu-se, în cele din urmă, la mâinile mele.

– Nu uita să freci bine gulerul.

Înmuind cămașa tatei în apă, am frecat cu toată puterea mea pe striatiile metalice ale scândurii de haine, încercând să îndepărtez și durerea din piept odată cu petele din haine. Trebuie că eram insuportabilă, dacă mama s-a crispat așa privindu-mă. La câțiva metri de mine stătea în umbră, cu fața întoarsă. O dată duse mâna să-și șteargă fața. Știam că plânge iarăși. Lacrimi mute pentru Elen, pentru bunica pentru cei pe care-i iubise și pe care-i pierduse.

Fagan trecu pe la noi a doua zi. Iwan îl întâlnește chiar când urca dealul și stătură puțin de vorbă. Apoi Fagan s-a întors acasă, iar Iwan s-a dus la lucru. Eu o ajutam pe mama să curețe mere și să le taie ca să umple o cadă de patruzeci de litri. La prânz, când reveni Iwan acasă, n-a suflat nicio vorbă despre întâlnirea cu Fagan, ci a trebuit să-l întreb eu ce voia fiul lui Kai.

Iwan ridică din umeri.

– Nu mi-a spus.

A tăiat o felie groasă de pâine și a înmuiat-o în castronul cu tocană.

– Cred că voia să mergem la vânătoare, dar azi n-am putut. Mușcă din pâine. Spunea că tanti Elda a întrebat de tine.

– Ce-a întrebat? se miră tata încruntându-se ușor.

– A spus că n-a mai văzut-o de câteva zile pe Cadi și se întreba dacă n-o fi pățit ceva.

M-am uitat spre mama.

– Mami, pot să mă duc s-o vizitez? Îmi dai voie?

– Întreabă-l pe taică-tău, răspunse stins mângâind absentă.

– Tati?

El mă privi îndelung, aspru, ca și când ar căuta ceva ce mintea mea nu putea gândi.

– Îți dau voie să te duci la tanti Elda, dar nu altundeva. Și să te întorci acasă înainte de apusul soarelui. E clar?

– Da, domnule.

Mi-am spălat bolul din care mâncasem și am țâșnit pe ușă afară, ca un șoricel din ghearele pisicii. Am alergat tot drumul până la tanti Elda și am găsit-o stând în balansoarul de pe verandă.

Își scoase pipa plină cu tabac dintre buze.

– Credeam deja că te-ai rătăcit pe Muntele Mortului.

– Am fost bolnavă. Gâfâind din răspuțeri, am așteptat să-mi trag suflul... L-am văzut.

– Ți-a luat păcatele?

Am scuturat din cap vehement. Încă nu puteam vorbi calm, ci mai mult gesticulam.

– Ce tot arăți spre vale, fato?

– *Pe el* l-am văzut.

– Acolo jos? Dacă aude Kai că ai coborât în vale, atunci să vezi tãmbălău. Liniștește-te, fetiço. Nu înțeleg ce tot încerci să spui. Du-te până la pârâu și bea niște apă. Nu o să ne înțelegem altminteri.

Îngenunchind la pârâu, mi-am stropit fața înfierbântată cu apă și am băut câteva înghițituri. Alergasem atât de tare încât mă temeam că o să vomit tot ce mâncasem la prânz. Am stat până mi-am recăpătat suflul și mi s-a potolit stomacul, apoi m-am întors repede la tanti Elda.

– Devoratorul m-a pus să-i promit că o să fac orice îmi va cere, chiar dacă nu va reuși să-mi ia păcatele.

– Și nu ți le-a luat?

– A încercat, tanti Elda. A încercat din răputeri. A mâncat pâinea pe care mi-ați dat-o și a băut și vinul, apoi a spus toate vorbele, după rânduială. Dar, după aceea, eu mă simțeam mai vinovată decât înainte.

– Mai vinovată?

– Da, mă gândeam numai la el, la vocea lui tristă și la ce îi ceream să facă pentru mine. Și totuși nu funcționase. Totul a fost degeaba.

– Spuneai că te-a pus să-i promiți că o să faci ceva pentru el, indiferent ce s-ar întâmpla.

– Mi-a spus să mă duc la omul lui Dumnezeu, în vale, să ascult cuvântul Domnului și să mă întorc la el ca să-i spun ce-am auzit.

– Și te-ai dus?

– M-am dus. Acu' două nopți. Eram convinsă că omul acela o să mă omoare cu un fulger, dar m-a lăsat să trec râul și să stau cu el. Iar acum nu știu ce să-i spun devoratorului de păcate.

– Spune-i ce ți-a spus omul.

– Nu pot, tanti Elda! L-ar răni de moarte, fără doar și poate!

– De ce?

– Pentru că omul lui Dumnezeu a spus că devoratorul de

păcate nu are nicio putere să ia păcatele asupra sa. De fapt, el împiedică accesul oamenilor la Dumnezeu. L-a numit țap ispășitor și a spus că Isus Cristos este Mielul lui Dumnezeu care ia toate păcatele și că nimeni altul nu poate face acest lucru. A spus că o să-mi mai spună și altele, dar a trebuit să mă duc acasă înaintea zorilor, altfel m-ar fi pedepsit ai mei până la adânci bătrâneți.

– Și-o să te duci înapoi să auzi și restul?

– Cât de repede pot. Numai că mama îmi dă atâta de lucru, că nu mai am timp să plec nicăieri.

– Dar ai venit până aici, nu?

– Tata a spus că am voie să vin, dar că trebuie să ajung acasă înainte de apusul soarelui. Așa că nu prea am timp. Ziua n-am cum merge să ascult cuvântul lui Dumnezeu. Dacă mă zărește careva, Kai va afla și o să-l împuște pe omul lui Dumnezeu.

– Ei, atunci du-te acasă și spune-i la tată-tău că o bătrână necăjită, care se simte tot mai rău, are nevoie de tine.

– Vă simțiți mai rău? o întrebai preocupată. Nu arăta mai rău ca de obicei.

– Nu te mai uita la mine ca și cum aș fi cu un picior în groapă. Du-te acasă și întreab-o pe maică-ta dacă te lasă să dormi câteva nopți la mine. Spune-i că am nevoie de ajutor și că i-aș fi recunoscătoare dacă te-ar lăsa la mine câteva zile. Așa ai avea vreme să ascuți tot ce are de spus omul acela. Crezi că îți vor da voie?

– Mamei n-o să-i pese. De obicei, tata vrea să știe ce fac și pe unde umblu. Cred că îl interesează doar pentru că își închipuie că vorbesc cu o stafie.

Tanti Elda îmi aruncă o privire amuzată, cu pipa încleștată între dinți.

– Ei, cum i-o fi venit o asemenea idee trăsniță? Cu o mișcare a mâinii mă expedie acasă. Acum termină cu văicăreala și fugi acasă de-i întreabă.

– Probabil că o să-mi spună să o trimit pe Gervase Odara.

– Tu spune-le că a fost deja la mine și că iau leacurile

ei, dar că am mare nevoie de cineva care să-mi mai țină de urât și să mă ajute puțin. Nu te uita așa la mine, fetițo. Spune-le așa cum te-nvăț eu și, dacă vrea taică-tău să vină să vadă cu ochii lui, lasă-l numa' să vină.

– O să vă vadă că sunteți bine mersi, ca întotdeauna.

– Așa crezi?

Tanti Elda își scoase pipa din gură, se lăsă moale în leagănul ei, cu gura deschisă și ochii închiși. Arăta dintr-odată atât de rău, aproape ca un cadavru înainte de înmormântare. Când începui să chicotesc, ea se îndreptă și mă privi ca de obicei.

– Du-te, înainte să-mi vină mințile la cap și să-ți spun să stai departe de profetul acela din vale.

Tata se duse de-a dreptul la tanti Elda și stătu puțin de vorbă cu ea. Pe mine m-a lăsat acasă cât fu plecat și s-a întors abia spre seară. Când intră el, mama scormonea cărbunii în soba daneză.

– Tanti Elda nu arată prea bine și vorbește mai greu ca niciodată. Sărmana femeie, n-o mai duce mult.

– Nu mă miră, spuse mama, trăgând oala pe marginea vetrei. Când mișcă puțin capacul, mirosul plăcut de tocăniță de vânat umplu imediat căsuța noastră, în timp ce eu puneam masa.

– După cină, Iwan o va însoți pe Cadi până acolo.

– Mulțumesc, tati! am spus eu emoționată, abia așteptând să plec.

Mama își mută privirea de la mine la el.

– Cu ce i-ar putea fi Cadi de ajutor unei femei bolnave?

– Lui tanti Elda îi place cu ea. Spune că-i face plăcere să asculte pălăvrăgeala ei. Și mai zice că a trecut multă vreme de când a avut copii prin preajmă, mai ales că ai ei au plecat dincolo de munți și n-au mai venit.

Mama se îndreptă cu mâinile pe lângă ea.

– Ea i-a alungat pe toți.

– Ca măcar ei să aibă o viață mai bună.

– Și de-atunci n-a mai auzit nimic de ei.

Asta să fie viața mai bună?

Tata se aplecă spre ea ca un taur gata să atace.

– Eu cred că Elda Kendric a știut să renunțe la dorințele ei de dragul copiilor. Cu privirea chinuită a mamei ațintită asupra lui, tata se întoarse spre mine. Du-te afară și te spală, Cadi. Și cheamă-l și pe frate-tău la cină.

– Așteaptă, Cadi, spuse mama aspru. Cine o să m-ajute câtă vreme e plecată?

– Ți-am spus să pleci, îmi zise tati. Du-te!

Din tonul vocii am înțeles că trebuie să mă supun imediat. Dar, înainte să ies pe ușă, l-am auzit scrâșnind către mama:

– Dacă nu vei mai face talismane din părul bunicii și nu vei mai scutura pătura în amintirea lui Elen, cred că vei avea timp *suficient* pentru toate.

L-am găsit pe Iwan în grajd, lucrând la niște hamuri.

– Tati a spus să mergem la cină.

– Atât? Arăți de parcă ai avea să-mi spui ceva tare important.

– O să stau o vreme la tanti Elda.

– Și ce înseamnă „o vreme”?

– Două-trei zile sau poate mai mult.

– Nu pari prea supărată de asta, spuse el privindu-mă mirat.

– Nu mă deranjează.

Aș fi vrut să-i spun de ce, dar știam că s-ar fi simțit dator să-i spună tatei. Nu era în firea lui Iwan să facă ceva împotriva cuvântului tatei. Și pentru nimic în lume n-ar fi îndrăznit să crâcnească în fața lui Kai. Dacă i-aș fi spus lui că fusesem să-l ascult pe omul lui Dumnezeu și că o să mă duc din nou, ca să duc și devoratorului de păcate ceea ce învăț, el ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putință să nu mai pot părăsi niciodată curtea casei noastre.

– E o bătrână drăguță.

El pufni în râs.

– Da, sigur! Auzeam că e plină de ace ca un arici.

– Numai când o dor oasele. Și-n plus, a fost cea mai bună prietenă a bunicii.

– Asta așa e.

Mama și tata nu-și mai vorbiră deloc în timpul mesei.

– Ia niște carne afumată de vânat și câteva borcane cu dulceață, îi spuse tati lui Iwan. Tanti Elda n-o fi fost în stare să-și pună dulceață.

– Dacă nu vă deranjează, aş vrea să trec pe la Cluny când mă întorc acasă, spuse Iwan. E lună plină, așa că o să gădesc ușor drumul înapoi.

Tata zâmbi cu subînțeles.

– Așa să faci. E o fetișcană de toată frumusețea și s-a înălțat în ultima vreme. Ia și arma cu tine. Poate dai peste puma care ne tot omoară oile.

Întunericul era animat de orăcăitul broaștelor și dansul licuricilor. Iwan păsea atent, ținând arma sub braț, cu țeava îndreptată în jos, iar câinele adulmeca încoace și-ncolo pe potecă, înaintea noastră.

– Ce te grăbești așa? mă întrebă el nedumerit.

Am încetinit pasul, sperând să se grăbească el mai tare.

– Mă gândeam că vrei să ajungi cât mai repede la Cluny.

– Ei, nu pleacă Cluny nicăieri. Taică-său nu-i dă voie să se îndepărteze de casă după apusul soarelui.

Îmi plăcea de Cluny mai mult decât de oricare altă fată de prin părțile noastre. Fiecare avea câte o părere despre ce se petrecuse cu Elen și le făcea plăcere să discute despre asta, în special când eram eu prin preajmă. Numai Cluny se purta cu mine la fel ca înainte.

– O să te însori într-o zi cu ea, Iwan?

– Nu știu.

– Ea ar vrea.

– De unde ești tu atât de sigură?

– Buni spunea că o fată roșește când îl întâlnește pe băiatul pe care-l iubește, iar Cluny roșește de fiecare dată când ești tu pe aproape.

Zâmbi cu toată fața spre mine.

– Așa cum roșești tu când apare Fagan?

– Nu roșesc!

Pufni în răs.

– Hai, nu te supăra așa! Și vino înapoi lângă mine. Voiam doar să te necăjesc puțin.

Cu fața încinsă, am revenit alături de el. În timp ce traversam împreună podișul, el deveni serios.

– Ce se petrece de fapt între tine și bătrâna asta?

– Nimic.

– Știu întotdeauna când minți, Cadi.

– Ea mă lasă să vorbesc, atâta tot.

– Despre ce să vorbești?

– Despre chestii.

– Cam ce fel de chestii?

Mă bătea la cap mai mult decât de obicei. Oare îl pusese tata?

– Ce-mi trece prin minte, spusei eu, sperând că se va mulțumi cu atât.

– Cândva vorbeai și cu mine tot felul de chestii.

– Tu ești tot timpul plecat la lucru cu tata și te gândești la Cluny.

– Asta nu înseamnă că nu am timp pentru tine. Haide, Cadi. De ce nu mai ai încredere în mine?

– Da' cine spune că n-am?

Mă prinse și mă sili să mă opresc.

– Dovedește! Spune-mi ce ai tu cu bătrâna asta și cu Fagan Kai?

– Da' de ce-ți închipui că s-ar petrece ceva?

– Lui Fagan nu-i stă în fire să întrebe de oameni și cu atât mai puțin de o fată de zece ani. Unde mai pui că i-a spus și tată-său să stea departe de Elda Kendric. Și, dacă l-ar fi ascultat, n-ar fi avut de unde să știe că bătrâna se întreba ce mai e cu tine. Și-acum, că veni vorba, cum se poate că îi e dor de tine, dacă nu ai fi fost destul de des pe la ea, încât să se obișnuiască cu tine? Hai, explică-mi.

Tulburată, am încercat să mă smulg din strânsoarea lui.

– De unde să știu eu? Întreabă-l pe el.

– Păi, asta am și făcut. Dar nu mi-a dat un răspuns mulțumitor.

– E prietenul tău, Iwan.

– Așa credeam și eu, dar toată ziua nu mai are vreme de mine. Pentru că tot timpul liber pe care-l are și-l petrece cu tine. Nu-i normal deloc.

– Ce nu-i normal?

– Ascultă aici, Cadi. El este cam de vârsta mea. Ce treabă are el cu o fetiță ca tine?

– Poate că ne interesează aceleași chestii.

– Iarăși *chestii*. Zi-mi și mie vreo câteva chestii de astea.

– Pescuitul, am spus eu cu jumătate de gură, reușind să scap de el. Am pornit iar la drum.

– Până acum nu te-a interesat pescuitul.

– Și lațurile pentru animale.

– Spune-mi, ce vreți să prindeți?

Îmi mușcai buzele, temându-mă că o dădusem în bară.

– Fagan i-a adus o veveriță la tanti Elda.

– Pe cei din familia Kai nu îi interesează nici dacă moare de foame bătrâna.

M-am oprit și l-am privit fix.

– De ce, Iwan? Ce-au ei împotriva bătrânei?

– Nu știu, dar sunt porniți rău de tot împotriva ei, de când țin eu minte.

– Dar bunica a fost prietenă cu ea, chiar și așa.

– Da. Și văd că și tu procedezi la fel. Fluieră nervos chemându-și câinele. Am o senzație tare ciudată că tu, cu Fagan și cu bătrâna asta o să dați de bucluc, și încă rău de tot.

Cum nu m-a mai întrebat nimic, am priceput că renunțase. Lucrurile se schimbaseră între noi. Eu nu mi-am dorit asta, dar dacă i-aș fi spus ce aveam de făcut, ar fi încercat să mă oprească prin orice mijloace. Mă întrista că nu puteam avea încredere în propriul frate. O parte din mine ar fi vrut ca el să insiste mai mult, să mă facă să spun tot, în timp ce altă parte se temea de ce ar fi făcut dacă afla ce plănuiam. M-am oprit și l-am așteptat, dorind să restabilesc o punte de legătură între noi și să nu-l las să se depărteze și mai mult de mine.

– Nu încerc decât să îndrept lucrurile, Iwan. Atâta tot.

El se opri privindu-mă îndelung.

– Și bătrâna te ajută?

– Ea este prietena mea.

– Iar Fagan?

Am plecat capul, stânjenită de ce ar fi putut descoperi în privirea mea.

– Fagan are problemele lui.

Iwan îmi ridică bărbia.

– Toate bune și frumoase, Cadi, câtă vreme nu te bagă și pe tine în ele. Și-a continuat drumul și n-a mai rostit nicio vorbă după aceea. Câinele mergea la pas, alături de el adulmecând zgomotos aerul sau mârâind ușor, când fratele meu îl scărpină în cap.

Tanti Elda ședea pe verandă așteptând. Iwan o salută de la depărtare și așteaptă un răspuns, înainte să se apropie de casă. Își puse pușca pe umăr și urcă pe veranda ei.

– Ai mei vă transmit salutări, doamnă. Îmi pare rău să aud că nu vă simțiți bine.

– Spune-le că le mulțumesc din inimă pentru tot ce-ai adus în sacul acela.

Iwandădu din cap și porni spre casă, fără să mai privească înapoi. Tanti Elda îl urmări dispărând în pădure.

– Fratele ăsta al tău nu e prea amabil.

– Se grăbește să ajungă la casa familiei Byrnes, se întâlnește cu Cluny.

– Aaa. Atunci nu mă mir că se grăbește așa. Auzisem că și lui Cleet îi place de fata aia.

– Lui Cluny îi place mai mult de Iwan.

– Asta nu i-a interesat niciodată pe Kai, spuse tanti Elda morocănoasă, apoi întinse mâna. Ce-i în sacul ăla?

– Niște pastramă afumată și câteva borcane din dulceața mamei. Fiindcă se uita cu neîncredere, am privit-o curajos în ochi. Nu le-am furat. Jur. Tata a fost cu ideea.

– Cred că așa o fi fost, de vreme ce Iwan însuși a adus sacul, spuse ea zâmbind strâmb. Hai, du-te acum și taie o bucată de pastramă și pune-o la macerat.

– Iwan a împușcat un căprior tânăr, tanti Elda, nu un cerb bătrân.

– De asta nu mă îndoiesc, fetițo, dar carnea aceea trebuie

să stea la macerat mult și bine până s-o pot eu rumega. Mai am doar vreo câțiva dinți în gură.

Sedeam împreună pe verandă, tanti Elda legănându-se, iar eu privind pierdută spre munții dinspre vest. Tăceam. Nu știu exact la ce se gândea tanti Elda, dar, în ce mă privește, încercam să mă gândesc ce-i voi spune omului lui Dumnezeu când o să-l reîntâlnesc. Îmi era greu să merg la el. Cântecul greierilor și orăcăitul broștelor se auzeau atât de tare, că nu puteam gândi de larva lor.

– Te-ai răzgândit, nu te mai duci acolo jos? mă întrebă tanti Elda.

– Nu, nu m-am răzgândit, tanti.

– Păi, s-a făcut întuneric, nu? Ai face bine s-o iei din loc pentru că timpul trece.

Inima începu să-mi bată mai repede.

– Faptul că omul acela m-a lăsat să trec o dată râul nu înseamnă că o să fiu din nou binevenită.

Am simțit cum mi se umple fruntea de sudori reci, de teamă. Ce lașă eram! De fapt, simțeam de pe-acum fulgerul lovindu-mă în spate!

– Dacă ar fi vrut să te nimicească Dumnezeu, Cadi Forbes, mă gândesc că ar fi făcut-o chiar acum, pe veranda asta.

– Cred că aveți dreptate, tanti Elda, spusei eu pe un ton aproape la fel de curajos ca al ei.

– Așa te vreau, chicoti ea. Du-te, acum. Cu cât te îngrijorezi mai mult pentru ceva, cu atât îți pare mai greu.

Cu ochii în patru, am pornit la vale. Mai aveam numai câteva seri cu lună. Întunericul munților era ca smoala înainte să răsară luna cu lumina ei palidă, și nu puteam lua torță cu mine, pentru că aș fi fost văzută de toți.

Omul lui Dumnezeu se ridică în picioare când mă văzu trecând prin valurile repezi ale apei. Tremurând, am urcat pe mal și m-am oprit nehotărâtă înaintea lui.

– Deci, te-ai întors.

Am clipit repede din ochi, cu inima cât un purice.

– Unde să mă duc, domnule, când dumneavoastră sunteți singurul care a venit în Numele Domnului?

– Stai jos, fetițo, și vom mai sta de vorbă.

Se așază lângă foc. Privind în jur, am ezitat, știind că lumina focului putea fi văzută de la mare distanță. Omul lui Dumnezeu mă privi. Avea ochii de un albastru intens, pătrunzător.

– Rușinea sau teama te face să fii atât de reținută?

Mușcându-mi buzele, mi-am ridicat privirile spre munții din jur, iar apoi am plecat capul.

– Cred că amândouă. Am îndrăznit să-i arunc încă o privire pe furiș. Prezența mea v-ar putea aduce necazuri.

– Voia lui Dumnezeu este mai presus de orice.

M-am apropiat mai mult de el, încercând totodată să rămân cât mai mult învăluită în umbră.

– Care este voia lui Dumnezeu?

– Ca tu să-ți deschizi inima pentru Isus Cristos.

M-am înflorat gândindu-mă la păcatele pe care le purtam asupra mea. Am plecat ochii, pentru că nu-l puteam privi. Ce-ar fi gândit despre mine, dacă ar fi știut ce făcusem? Ar mai spune și atunci că Dumnezeu îmi oferă mântuire? Sau m-ar trimite de unde am venit, înainte să aud tot ce mai avea de spus?

– Domnul abia așteaptă să-ți ofere harul Său. E dornic să-și reverse mila Sa peste tine.

Am scuturat din cap, neputând să cred că eu mai puteam căpăta îndurare după ce se va afla tot ce făcusem. Lacrimi grele au început să-mi curgă pe obraji și nu puteam vorbi de rușine.

– Cei ce vor semăna cu lacrimi vor secera cu bucurie, spuse el blând; întristarea după voia lui Dumnezeu aduce pocăință, care duce la mântuire. Tu chiar ești în această situație, fetițo. Ce te reține?

– Sunt nevrednică.

– Nimeni nu este vrednic. Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Numai Isus este fără vină și sfânt. Numai El nu a fost întinat niciodată de păcat. Și El a murit în locul tău. A murit pentru toți păcătoșii, ca să fim mântuiți prin credința în El.

- Dar dumneavoastră nu aveți cum să fi păcătuit atât de grav ca mine. Sunteți trimisul lui Dumnezeu. E cu neputință să fi făcut vreodată ceva atât de rău.

- Înainte să mă cheme Domnul, am fost un om cu buzele necurate. Avem o foame nepotolită după bogățiile acestei lumi. Am călătorit peste mări și țări ca să-mi potolesc foamea aceasta și am câștigat bani murdari. Am băut și m-am bătut prin cărciumile din zeci de porturi. Mi-am bătut joc de femei, apoi le-am părăsit și nu mi-a păsat decât de mine. Însă Dumnezeu m-a chemat pe nume. În timpul unei furtuni, m-a lovit de nu mai puteam nici să vorbesc, nici să mă mișc. Căpitanul vasului m-a dat în grija unuia dintre sclavii cei mai ieftini, un om îmbrăcat în zdrențe, fratele Thomas. El m-a hrănit și m-a îmbăiat și mi-a citit cu voce tare din Biblie, de la Geneza la Apocalipsa, iar sufletul meu s-a adăpat din apa vie a lui Isus Cristos. Dumnezeu a dăltuit cuvântul Său în inima și mintea mea. Când vaporul a acostat în Charleston, mi-am recăpătat puterile, iar Dumnezeu mi-a vorbit. Mi-a spus: „Pleacă de pe vaporul acesta și du-te în văile din munții cei înalți de vestește cuvântul Domnului.” Și-acum, iată-mă aici, și voi rămâne până îmi va spune Dumnezeu altceva.

Povestea lui mă făcu să prind curaj. Probabil că lui îi puteam spune adevărul. Poate că el m-ar fi înțeles. Poate că el știa ce să fac să îndrept lucrurile.

- Ai încredere în el, îmi spuse Lilybet și o văzui stând chiar în spatele lui. Ce ai de pierdut decât păcatele și întristarea care îți chinuie sufletul de atâta timp? Spune-i durerea din inima ta.

- Dacă vă spun - ochii mi se umplură de lacrimi, așa că nu-i mai vedeam fața - îmi promiteți că nu mă veți urî după aceea?

- Așa cum m-a iubit Domnul pe mine, te voi iubi și eu pe tine.

Am plecat capul, copleșită de spaimă și de vinovăție. Nu nu prea înțelegeam eu cum e cu dragostea lui Dumnezeu. Era un semn al iubirii să trimiți un om al mării în munți,

ca să spună cuvântul lui Dumnezeu unor oameni care îi doreau moartea? Dar eu ajunsesem la capătul puterilor și nu mai știam încotro s-o iau. În plus, Lilybet era lângă mine, știa toate faptele mele și îmi spunea să merg mai departe.

– Mi-am omorât sora.

Cum el nu zicea nimic, am continuat grăbită, lăsând toate păcatele ținute ascunse în mine să țâșnească năvalnic la lumină, precum apele râului care aleargă involburate prin Strâmtoare pentru a se prăbuși, apoi, în cascadă. Nu le mai puteam stăvili.

– A fost o zi blestemată, de dimineața până seara. Elen a vrut să se joace cu păpușa mea, pe care mi-o făcuse buni. Plângea și urla cât o țineau puterile pentru că nu i-o dădeam să se joace și ea. A apucat-o și a încercat să mi-o smulgă din brațe, iar eu am lovit-o. Mama mi-a spus să fiu mai darnică, dar nu voiam. I-am spus și mamei că Elen voia de fiecare dată exact jucăria cu care mă jucam eu. Însă mama mi-a spus că sunt egoistă și rea. Vorbele ei m-au supărat tare. Fierbeam de furie și eram plină de resentimente. Eram atât de nervoasă, încât am zis că le urăsc pe amândouă și că aș vrea să moară. Mama mi-a ars o palmă. Nu mă mai plesnise niciodată peste față până atunci. M-a pălmuit de-mi țiuiau urechile și mi-a smuls păpușa din mâini. Mi-a spus că eu n-o meritam și i-a dat-o lui Elen. A spus că deja eram prea mare ca să mă mai joc cu păpuși.

Priveam în gol, în întuneric, amintindu-mi atât de clar ziua aceea oribilă și furia mea, de parcă ar fi fost ieri.

– Am fugit. M-am dus la râu. Iar Elen a venit după mine. O auzeam strigând în urma mea. Spunea că-i pare rău. „Cadi, striga ea întruna, Cadi, unde ești? Unde ești, Cadi?”

Dar nu i-am răspuns. Voiam să fug cât mai departe de ea și de mama. Așa că m-am dus la Strâmtoare. Mi se spusese să nu merg niciodată acolo, dar fusesem deja de nenumărate ori. Când eram supărată sau când nu voiam s-o mai văd pe surioara mea, mă duceam acolo. Și în ziua aceea voiam să fiu singură. Așa că am trecut peste trunchiul copacului prăbușit peste râu. Când am ajuns pe partea cealaltă, am

coborât pe poteca pe care ați urcat dumneavoastră, când ați venit în valea noastră. Și m-am așezat lângă lacul de sub cascadă.

Am înghițit greu, cu gura uscată de rușinea mărturisirii.

– Niciodată n-aș fi crezut că o să mă urmărească până acolo sau că o să încerce să treacă puntea. Dar așa s-a întâmplat. Când m-am uitat, am văzut-o trecând. Încă eram foarte furioasă și doream să cadă. Doream să nu se fi născut niciodată. Dacă ea n-ar mai fi, mă gândeam, poate că mama m-ar iubi iar pe mine.

Nu am putut continua. Nodul din gât mă îneca, iar inima îmi îngheță când mi-am amintit cum striga Elen și cum căzuse.

– A fost vina mea că a căzut. Îmi doream să se întâmple! Când am văzut-o căzând, m-am ridicat și am țipat, dar era deja prea târziu. Ajunsese în cascadă și se dusese la fund. Am continuat s-o strig pe nume, sperând că va reveni la suprafață, dar nu s-a mai întors niciodată.

Omul lui Dumnezeu se ridică și veni lângă mine. S-a așezat și m-a îmbrățișat brațele sale puternice, ținându-mă la piept, în timp ce eu plângeam în hohote.

– A căzut din vina mea! Am dorit să moară și a murit. I-am dorit moartea lui Elen.

El mă ținea strâns și mă legăna ușor, iar în acest timp eu am găsit puterea să îi spun cum s-au scufundat tata și Iwan în lac, căutând-o pe Elen până la epuziare, iar mama ședea pe mal plângând cu o față cadaverică. Următoarele zile au mers pe râu în jos căutând-o. Au fost plecați o săptămână întreagă. Tata a spus că n-au găsit-o. Apoi s-au lăsat păgubași. Toți știau deja că Elen murise. Plecase dintre noi, iar familia mea n-a avut nici măcar mângâierea să-i îngroape trupușorul.

Tata a găsit păpușa mea umflată de apă undeva pe mal. Mi-a dat-o înapoi. Cum n-au aflat trupul pentru a fi îngropat, nu s-a ținut niciun serviciu de înmormântare și nu are nici piatră funerară în cimitir. Am găsit eu o piatră

care mi s-a părut frumoasă. Mi-au trebuit zile întregi s-o rostogolesc de la râu, pe deal, la cimitir.

Epuizată, am privit spre el.

– O să-I spuneți lui Dumnezeu cât de rău îmi pare?
O să-L rugați să mă ierte?

– Trebuie să-L rogi tu, fetiço. Domnul nu disprețuiește o inimă zdrobită și mâhnită. Dumnezeu este plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate. Ți-ai mărturisit păcatele. Acum, vrei să crezi în El?

M-am gândit puțin la cuvintele lui și am decis.

– Da.

– Bravo. Cum te cheamă, fetiço?

–Cadi Forbes.

– Bun, atunci, Cadi Forbes, îl accepți pe Isus Cristos ca Mântuitor și Domn al tău?

– Da, domnule. Îl accept.

– Și alegi să renunți și să-ți lași păcatele la crucea lui Isus? Vrei să fi spălată în sângele Său?

– Vă rog.

– Așa să fie. Mă ridică din poale, s-a ridicat și el în picioare și mi-a întins mâna. Mai este un lucru care trebuie făcut, iar Dumnezeu va avea primul Său rod în această vale.

Mă conduse la râu, intrând în apă până la brâu. A trebuit să mă țin cu toate puterile de el ca să nu fiu luată de curent.

– Lasă-te în brațele mele, Cadi, ca să te pot boteza în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh.

Apa rece ca gheața îmi acoperi tot trupul, înghițindu-mă pentru o secundă, înainte ca omul să mă ridice și să mă pună din nou în picioare. Tremuram de frig și de fericire. Îmi simțeam trupul curat, ca aerul în urma unui fulger. Îmi venea să chiui de bucurie, dar mi-am ținut gura, ca să nu aduc nenorocirea pe capul nostru. Curentul de apă era puternic, așa că mă țineam strâns de omul lui Dumnezeu, în timp ce ne croiam cu greu drum către mal.

– Acum trebuie să plec.

– Mai ai multe de învățat.

– O să mă întorc.

Dârdâind de frig și de emoție, l-am cuprins cu brațele și l-am strâns cu putere, după care am alergat și am trecut râul. Îndată ce am ajuns pe celălalt mal, am luat-o la fugă. Sângele îmi zvâcnea în vene, picioarele alergau singure; goneam prin pajiști și am urcat în grabă dealul prin pădure. Îmi venea să râd, să strig, să cânt un cântec de libertate. Tanti Elda ședea în leagănul ei așteptându-mă.

– Ei? mă întâmpină, când am ajuns găfâind pe verandă.

– S-a rezolvat!

– Ce? Ce s-a rezolvat?

Am urcat treptele, plângând și râzând de fericire, și am strâns-o în brațe.

– Sunt mântuită, tanti Elda. Am fost spălată, iar acum sunt curată!

– De udă, ești udă! Ți-ai pierdut mințile de înoți în râu noaptea? Oprește-te, copilo. Mă uzi toată și pe mine.

– Ah, tanti Elda, tanti Elda...

– Oprește-te, când îți spun! Mă împinse la o parte și se ridică din scaunul ei nerăbdătoare, cu ochii strălucind. Hai, vino în casă și scoate-ți hainele. Ia o pătură până nu îngheți de frig și ajungi în cer înaintea mea. Poți să-mi povestești totul și după ce te învelești.

– Acum totul e bine, tanti Elda.

Totul va fi bine de-acum.

Dar nu era bine. Cel puțin, nu imediat. Plecasem atât de repede, încât nu auzisem tot ce încercase să-mi spună omul lui Dumnezeu și nu eram pregătită pentru ce avea să vină.

Nu îmi dădeam seama că tocmai intrasem într-o luptă – una pe care nu o puteam câștiga decât punându-mi toată încrederea în Domnul. Iar mie îmi venea foarte greu să am încredere în cineva. Era ceva ce trebuia să învăț pas cu pas. Nu știam nimic despre lume și despre cel ce încă se dezlănțuie în voie prin ea. Însă avusesem disperată nevoie de ajutor, fiind împovărată de întristare și de vinovăție. Nici nu-mi trecea prin minte cum urma să mă folosească Dumnezeu.

TREISPREZECE

A DOUA ZI, DIS-DE-DIMINEAȚĂ, FAGAN VENI PE LA tanti Elda.

– Ce-ai pățit, Cadi? Parcă nu ești tu, zise Fagan.

– Cum așa? nu mă putui eu abține, întrebându-mă dacă arătam și pe din afară cum mă simțeam pe dinăuntru. Stăteam pe verandă, cu un coș de rufe murdare sprijinit de șold, și mă legănam cum o văzusem pe mama.

– Acum zâmbești. Tu zâmbeai foarte rar. Ești chiar drăguță.

Am simțit deodată că mă rușinez, întrebându-mă dacă nu păream o proastă stând în fața lui, cu obrazii îmbujorați. Eram stânjenită, mai ales după discuția cu Iwan.

– De ce ai roșit?

Dacă nu mă întreba tocmai asta, poate că mi-aș fi recăpătat stăpânirea de sine.

– Așa. Bucuria mea se umbri puțin.

– Ce cauți pe-aici așa devreme? l-am întrebat, sperând să înceteze să se mai uite la mine ca la o ciudățenie.

Îmi întinse niște păstrăvi înșirați pe o sfoară, pe care nu-i observsem până atunci.

– Mă gândeam că tanti Elda s-ar bucura de niște pește proaspăt. S-a sculat?

– Încă nu.

– Nu îi stă în fire. De obicei, știam că se trezește cu noapte în cap.

– Am stat și am povestit toată noaptea.

– Despre ce?

– Nu te privește. Coborâi încet scările.

– Dar ce ai cu mine, așa, din senin? Ce-am făcut?

– Dacă chiar vrei să știi, am fost în vale și l-am ascultat pe omul lui Dumnezeu azi-noapte. Despre asta am povestit.

Fața lui Fagan se crispă și se uită în jur.

– Ar trebui să vorbești mai încet. Nu știi cine-i prin preajmă și te aude. Îi vrei sau nu? Îmi întinse sfoara cu pești.

– O să fie foarte recunoscătoare, sunt convinsă. Îi pun în apă. Am lăsat coșul jos și am luat peștii.

Am urcat scările și am intrat în casă, fără să observ că Fagan vine după mine. Se opri exact în prag și își roti privirea prin încăpere. Era o căsuță mică, joasă, cu igrasie, dar care arăta destul de bine mulțumită faptului că măturasem și curătasem masa, spălasem vasele și deschisese puțin obloanele să se aerisească. Am pus peștii într-un castron mai mare, pe care l-am umplut cu apă.

– Ai tăi știi că ai fost în vale? mă întrebă el în șoaptă.

– Nu. Fără tanti Elda n-aș fi avut cum să mă duc. Ea m-a ajutat.

– Cum așa?

– Oriunde-aș fi vrut să merg, tata era cu ochii pe mine. Apoi a început și mama să mă sâcâie cu întrebările. Așa că tanti Elda a zis că se simte rău și că ar vrea să stau puțin cu ea, s-o ajut la una-alta. Și iată-mă aici.

El privi spre patul unde dormea tanti Elda.

– După cum respiră, ai zice că se simte destul de rău.

– Întotdeauna face așa când doarme. Am rămas tăcuți, ascultând cum sforăie, pufăie și fluieră. Chicotii. Face mai multă zgomot decât tati și Iwan la un loc.

– Cred că n-o să dormi prea grozav cât stai pe aici, șopti Fagan râzând.

– Nu contează.

M-am îndreptat spre ieșire. Voiam să povestesc mai mult cu Fagan și să n-o trezim pe tanti Elda.

– Încercam să o mai ajut la treburi până se trezește, am spus când ieșirăm iar pe verandă. Am coborât treptele și am ridicat coșul. Am măturat deja toată casa și am spălat masa și vasele. De multă vreme nu i-a mai spălat nimeni rufe. Mă gândeam să le spăl și să-i primenesc puțin salteaua după ce se ridică din pat. Am găsit paie și fân în grajd.

– Ce te-a apucat?

– Trebuie să fac ceva până diseară. O și ajut pe tanti Elda, dar trece timpul mai repede și pentru mine. Ea nu mai e în stare să se ocupe de toate astea, de multă vreme. Nu vrei să mă ajuți? Grădina ei de legume trebuie plivită și udată.

– Ăsta-i lucru de femeie.

– Ei, atunci nu prea ai ce face pe-aici, nu? O să-i spun că i-ai adus niscai pește.

– Potolește-te. Veni cu mine. Dacă îmi spui și mie ce ți-a spus predicatorul noaptea trecută, o să tai lemne să vă ajungă o săptămână.

I-am spus, fără să omit nici cel mai mic detaliu. Citeam pe fața lui că diseară va veni cu mine.

Tanti Elda ieși din casă abia după prânz, învelită într-o pătură ponosită, cu părul cărunt, vâlvoi în jurul capului.

– Cadi Forbes! Unde sunt hainele mele, fie-ar să fie?

Am alergat să le iau de la uscat și i le-am dus.

– Le-am spălat, doamnă. Am fost atât de ocupată, încât am uitat să vi le-aduc înapoi în casă.

– Cu ce ai fost ocupată?

– Am plivit și am udat grădina. Privirea ei îl țintui pe Fagan care stivua lemnele de foc. El v-a adus, azi-dimineață, câțiva păștrăvi. Sunt într-un castron cu apă pe masă.

– Sigur sunt mai mici decât cei pe care-i prinde Brogan de obicei.

M-am simțit datoră să-i iau apărarea.

– Fagan are grijă de dumneavoastră, tanti Elda. Altfel n-ar trece peste cuvântul tatălui său și n-ar veni să vă vadă. Acum taie niște lemne de foc, zisei, arătând cu capul spre el.

– Asta văd și eu. Încă n-am orbit. Mă privi tristă.

Sari imediat să-i iei partea, nu? De când e pe-aici?

– De bună dimineață.

– De-atâta vreme? Sunt convinsă că i-ai povestit totul despre aseară.

– Diseară Fagan vine cu mine, cum reușește să fugă de acasă.

Ea se încruntă.

– Gândește-te bine ce faci, Cadi Forbes.

– A fost ideea lui să vină, tanti Elda. Eu nu l-am chemat.

– Îi dai apă la moară și asta s-ar putea să-i fie de rău și să-l trimită direct în lumea celor dreți.

– Poate că va fi și el mântuit, cum am fost eu.

– Pentru viața de dincolo e foarte bine, dar el mai are încă de trăit în casă cu taică-său.

– Poate că o să-l muștruluiască puțin, dacă află că a fost în vale, dar de-ndată ce vor auzi...

– Cred că trebuie să deschizi ochii mai bine, Cadi, fetițo. N-ai observat niciodată cicatricele băiatului ăstuia sau nu te-ai întrebat cum de nu stă pe-acasă decât noaptea? Brogan îi bate pe toți de îi usucă, dar Fagan are ceva ce-l face să nu poată fi imblânzit.

Tanti Elda avea o lumină ciudată în ochi când vorbea despre Fagan – mândrie și disperare. A rămas acolo, privindu-l câteva momente, apoi s-a întors iarăși spre mine.

– Ai grijă, să nu dai de bucluc!

Fagan s-a întors îndată ce se întunecă. Tatăl și frații lui mai mari spusese că se duc la vânătoare.

– Am crezut că-l lasă pe Douglas acasă, așa nervos era.

– De ce?

– Douglas și-a turnat prea mult praf de pușcă în carabina

lui. Tata i-a spus că într-o zi o să-și zboare singur creierii, dacă nu are mai multă grijă. Mama s-a dus la culcare.

– E bolnavă? vru tanti Elda să știe.

– Doar obosită. Privi în altă parte. Uneori e foarte tristă, dar nu ne spune de ce.

Bătrâna privea în noapte, pierdută.

– Așa-i când obții ce credeai că-ți dorești, dar afli că nu este deloc ce sperai.

Fagan o privi pălind ușor.

Tanti Elda părea mai tulburată decât de obicei.

– Mi-am amintit tot felul de lucruri din trecutul meu îndepărtat. Am visat-o pe mama mea astă-noapte, începu ea. Ședea în fața căminului și părea atât de tânără. Ea cosea și eu eram iar copil mic. Îmi spunea: „Ochii Domnului văd totul, Elda, și binele și răul.” Am întrebat-o de ce nu face Dumnezeu nimic ca să îndrepte lucrurile.

M-am aplecat spre ea.

– Și ea ce-a spus?

– A spus că Dumnezeu așteaptă.

– Ce așteaptă, tanti?

– Ei bine, dacă aș ști, n-aș fi atât de tulburată de visul ăsta, nu?

– Întreba și ea, tanti Elda.

– Ea întreabă tot timpul, spuse tanti Elda. Întotdeauna își bagă nasul unde nu-i fierbe oala și merge numai în locurile unde i s-a interzis să se ducă. ăsta-i necazul ei, iar acum a reușit să ne facă și pe noi doi să intrăm în beleaua asta și cine știe cum o să să termine!

– Nu trebuie să te îngrijorezi pentru noi, tanti Elda.

Eram prea dornică să aud mai multe de la omul lui Dumnezeu, ca să mă supăr sau să mă amărescă îndoielile ei.

– Plec până nu se întunecă și mai tare.

Fagan se ridică în picioare, gata de plecare.

– Dumnezeu să vă ajute pe amândoi, spuse tanti Elda. Dumnezeu să vă aibă în pază.

– Mai încet, strigă Fagan, în timp ce eu alergam înaintea lui. Nu putea ține pasul cu mine pentru că aproape că

zburam peste pajiște. Așteptasem toată ziua să pot alerga la vale, spre râu. Am intrat fără ezitare în apă, cu brațele întinse pentru a-mi ține echilibrul. Pe celălalt mal, omul lui Dumnezeu s-a ridicat în picioare, pregătit să vorbească.

– A venit și Fagan cu mine, domnule. Vrea și el să audă ce are să ne spună Dumnezeu.

Omul stătea pe loc, ca o umbră înaltă, profilată pe cerul înstelat.

– Ai auzit de Isus Cristos, băiete?

– Doar într-o înjurătură, domnule. Vocea lui Fagan tremura.

Simțeam că îmi ard obraji.

– N-am înjurat eu, domnule, am spus imediat.

– Nu ea. Fagan mă luă de mână. Palma îi transpirase și tremura rău.

– Stai liniștit, spuse omul cu multă blândețe. Ne făcu un semn de bun-venit. Luați loc, și o să vă spun despre venirea Domnului.

Nu făcuse focul, iar, în timp ce vorbea, noaptea ne învăluia ca o pătură ocrotitoare. Nu ne mai păsa de nimic altceva decât de sunetul grav al vocii sale care ne purta înapoi în timp, de la Creație și căderea în păcat a omului, la Legea lui Moise, profetul, care a vorbit cu Domnul față în față, iar apoi am aflat despre toți ceilalți profeți, care au chemat poporul la pocăință și care au fost uciși pentru credința lor.

– Iar apoi, în zilele lui Irod (împărat peste o țară îndepărată – Iudeea), a trăit un preot iudeu, pe care-l chema Zaharia, împreună cu soția lui Elisabeta. Și amândoi erau dreți înaintea lui Dumnezeu, trăind în neprihănire, împlinind legea și poruncile Domnului. Dar nu aveau copii...

Eu ascultam atentă, sorbindu-i fiecare cuvânt de pe buze.

– Pe când preotul slujea în templu, înaintea Domnului, i s-a arătat îngerul Gavril și i-a spus că soția lui o să aibă un fiu, pe care să-l numească Ioan. Și pentru că Zaharia nu l-a crezut pe înger, a rămas mut până când s-a născut

copilul. Dumnezeu l-a trimis pe îngerul Gavril și într-un oraș din Galileea, numit Nazaret, la Maria, o fecioară care era logodită cu un tâmplar bun și blând, pe nume Iosif. Amândoi erau din neamul lui David, din care se știa că o să se nască Unsul lui Dumnezeu.

Și îngerul i-a spus: „Nu te teme, Mario; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămâne însărcinată și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci și Împărăția Lui nu va avea sfârșit.”

Pe când Maria era însărcinată, Cezar Augustus a dat un decret, ca toată lumea să meargă și să-și plătească taxele. Iosif s-a dus împreună cu Maria la Betleem. Când au început durerile nașterii, nu au aflat niciun loc unde să se adăpostească, așa că Iosif a trebuit să se mulțumească cu un staul. Maria L-a născut pe Isus, Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu-Fiul Atotputernic. Ea și-a înfășat copilul în câteva zdrențe și L-a culcat într-o iesle. Îngerul lui Dumnezeu s-a arătat păstorilor și le-a spus de nașterea lui Isus, iar oștile cerești l-au dat slavă lui Dumnezeu.

Apoi îngerul Domnului i s-a arătat lui Iosif, în vis și i-a spus să ia Copilul și pe mama Lui și să fugă în Egipt, pentru că împăratul Irod voia să ucidă Pruncul. Hotărât să-L omoare pe Mesia, Irod a trimis oameni să-i măcelărească pe toți copiii mai mici de doi ani, care erau în Betleem și în toate orașele și satele din împrejurimi.

Mai târziu, Irod a murit, iar lui Iosif i s-a arătat din nou un înger al Domnului și i-a spus să ia Copilul și pe mama Sa și să se întoarcă în Israel. Așa că Iosif i-a dus pe Isus și pe Maria în Galileea și au locuit într-o cetate numită Nazaret. Acolo, Dumnezeu-Fiul a crescut și a umblat în mijlocul oamenilor. Dumnezeu, Creatorul întregului Univers, a trăit viața unui simplu tâmplar până a împlinit treizeci de ani.

Apoi a venit Ioan Botezătorul predicând în pustia Iudeii

și chemând oamenii la pocăință, spunându-le că Împărăția Cerurilor este aproape.

Fagan și cu mine ședeam nemișcați, văzând parcă aieveau toate cele spuse, în timp ce el vorbea din ce în ce mai tare.

– Iar Isus, când a fost botezat, a ieșit din apă și, iată, cerurile s-au deschis deasupra Lui, iar Ioan a văzut Duhul lui Dumnezeu coborându-se ca un porumbel asupra Sa, luminându-L. Și s-a auzit o voce din ceruri, zicând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc toată plăcerea.”

Omul își plecă fruntea și rămase tăcut multă vreme, încât Fagan și cu mine ne uitam nedumeriți unul la altul. Fagan fu cel care a spart tăcerea.

– Ce s-a mai întâmplat după aceea, domnule?

– Isus a fost dus de Duhul în pustiu, ca să fie ispitit de Diavol. Simțeam intensitatea privirii lui. E vorba despre același Diavol care ține această vale în întunericul necunoștinței de Dumnezeu; același Diavol care va lupta împotriva voastră.

Mi se zburli părul. Toată viața mea am știut că există și răul. Aș fi vrut să uit de prezența lui în lume.

– Același Diavol a îndrăznit să-l ispitească pe Domnul Dumnezeu, Isus Cristos, Mântuitorul și Domnul nostru. Satana este numele lui, este marele înșelător, plin de mândrie, ucigaș, tată al minciunii. A încercat să-L înșele pe Isus, dar Domnul l-a biruit. Numai Domnul îl poate învinge.

Când S-a întors Isus din pustie, a locuit în Capernaum, lângă Marea Galileii, și acolo a început să-și aleagă ucenici din rândurile pescarilor, niște oameni simpli și harnici. A chemat doisprezece oameni obișnuiți, pe care îi unea doar chemarea lui Cristos.

Dumnezeu Fiul, Isus Cristos, i-a vindecat pe orbi, pe surzi, pe ologi, pe muți. A scos demoni și a însănătoșit leproșii. A potolit furtuna, a umblat pe ape și a arătat că poate învia morții.

Atunci s-au adunat puterile întunericului. Oamenii au complotat împotriva Lui, iar unul dintre ai Săi L-a trădat.

A fost arestat, chiar în timp ce se ruga, a fost judecat în toiul nopții, a fost scuipat, a fost bătut, a fost schingiuit și batjocorit.

După aceea, Isus a fost răstignit pe cruce.

Tăcerea nopții era așa adâncă, încât îmi țiuiau urechile.

– Răstignit pe cruce? am întrebat eu în șoaptă. Cum adică, domnule?

El și-a întins brațele în lături.

– I-au prins mâinile cu piroane pe o cruce și au ridicat-o înaintea oamenilor, să fie de rușinea tuturor. Și l-au lăsat să moară încet, în chinuri groaznice, împreună cu doi tâlhari.

– Dar *de ce?* întrebă Fagan cu vocea sugrumată de emoție. Doar El n-a făcut niciun rău!

– El a fost disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința. Și a fost străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi. Fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut ca nelegiuirea noastră, a tuturor, să cadă asupra Lui. Isus S-a dat pe Sine ca jertfă pentru păcatele noastre. El S-a dus de bună voie la moarte, la un loc cu cei păcătoși, purtând păcatele noastre, ca noi să fim mântuiți.

– Deci așa stau lucrurile? întrebă Fagan serios. Trebuie și noi să suferim pentru păcatele altora? Își lăsă capul în pământ și începu să plângă.

Nu-l mai văzusem niciodată plângând până atunci și nu știam ce să fac. Mă durea inima să-l văd așa dărâmat.

– L-au luat de pe cruce, iar un om bogat L-a pus pe Domnul într-un mormânt săpat în stâncă. Intrarea a fost închisă cu o piatră mare și niște soldați romani au rămas de pază ca să nu rupă cineva sigiliul și să fure trupul celui mort.

Omul lui Dumnezeu se ridică în picioare și înălță extaziat mâinile spre cer, tocmai pe când primele raze de lumină se iveau peste munții din răsărit.

- Dar a venit un înger al Domnului! Soldații au căzut la pământ, ca morți. Îngerul a dat piatra la o parte și Isus a înviat. *A înviat!* Moartea nu l-a putut ține în mormânt!

Fagan s-a aruncat cu fața la pământ.

Omul lui Dumnezeu umbla înapoi și încolo, lăsând să se reverse prin gura lui cuvintele lui Dumnezeu.

- Isus S-a arătat întâia oară Mariei din Magdala, iar apoi ucenicilor Săi și, mai târziu, altor sute de oameni. El a umblat pe pământ încă patruzeci de zile, apoi s-a înălțat la ceruri, pentru a-Și lua locul pe tronul lui Dumnezeu.

Mi se făcu pielea de găină. Tremurând, m-am trezit în genunchi, murmurând cuvinte de laudă Domnului și plângând.

- Domnul Dumnezeu, Iehova Roi, domnește pe vecie!

Inima mea bătea să-mi sară din piept.

- El domnește, am strigat.

Lumina alunga întunericul nopții. El domnește!

Mintea mea nu pricepea cu adevărat ce însemna asta, însă inima mea răspundea împreună cu Duhul care începea să Se manifeste în mine.

Omul stătea în picioare, cu brațele ridicate, cu capul dat ușor pe spate, cu fața radioasă și cu ochii închiși. Fagan se dădu înapoi, se ghemui și îl privea cu ochii mari, atent, așteptând palid și înlăcrimat.

Acum nu mai tremuram și m-am așezat ghemuită, plină de mulțumire și de pace. N-aș mai fi plecat de acolo. Omul lui Dumnezeu lăsă mâinile jos și ne învălui cu privirea. Îi zâmbi blând lui Fagan.

- Crezi tu că Isus este Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu?

- Da, domnule.

Omul i-a întins mâna. Cu mâinile încrucișate pe piept, i-am urmat la rău. Am fost nespus de bucuroasă văzându-l pe Fagan botezat. Acum eram doi - doi care auzisem Cuvântul Domnului și care l-am crezut. Când Fagan a ieșit din apă, am înțeles că fusese curățat de păcatele lui și că nu mai trebuia să se teamă nici de povara păcatelor tatălui său.

Când a pășit pe mal, i-am văzut ochii. Ardeau însuflețiți de o lumină lăuntrică, deloc diferită de cea a omului care pășea alături de el – și deodată m-a cuprins frica.

Ah, ce o să pățim acum, când Fagan arăta așa? Fața îi radia de la focul interior. Două suflete, dintre sutele care trăiau în munții noștri, fuseseră îngropate și înviate în Cristos. Ce o să facă Brogan Kai când o să afle despre faptele fiului său?

Stăteam toți trei în picioare. Fagan tremura ușor, emoționat, în timp ce eu îl priveam, întrebându-mă cum o să se ducă acum acasă, fără să se observe schimbarea pe care o trăise. Ce-am făcut? L-am adus la omul lui Dumnezeu crezând că acest fapt o să rămână secretul nostru, care să ne lege.

Până la urmă așa a fost, dar într-un fel cu totul neașteptat.

Profetul ne-a luat pe amândoi pe după umeri.

– Duceți-vă acasă. Odihniți-vă. Vorbiți numai cu femeia aceea bătrână despre ce vi s-a întâmplat aici. Mai am multe să vă spun înainte să puteți merge și voi în lume, dar vremea e pe sfârșite. Luă mâinile de pe noi.

Să mergem în lume... vremea e pe sfârșite?

– Cum adică?

Fagan m-a luat de mână și m-a tras după el cu forța.

– Ne-a spus să plecăm.

– Dar Fagan, stai! Vreau să știu...

Fagan nu m-a lăsat să mai adaug vreun cuvânt. Mă târi după el de-a lungul râului, către tufișuri, alergând peste pietre.

– Vino!

Dându-mi drumul, sărea de pe o piatră pe alta, oprindu-se când și când pentru a privi în spate, să vadă dacă mai sunt cu el.

– Grăbește-te!

– Nu era nevoie să mă tragi așa după tine. Ce voia să spună?

– O să ne spună când va fi pregătit. Eu mă duc acasă,

zise când am ajuns pe celălalt mal. Trebuie să ajung acasă, înainte să mi se observe absența. Du-te și spune-i la tanti Elda și fă așa cum ne-a spus omul. Ne vedem diseară. Se făcu imediat nevăzut printre copaci.

Vremea e pe sfârșite...

Nu-mi puteam scoate cuvintele astea din minte. M-a cuprins groaza, pentru că în inima mea știam exact ce voia să spună omul.

PAISPREZECE

— *AM VISAT CEVA, ÎNCEPU TANTI ELDA, ÎNAINTE SĂ* pot spune o vorbă despre cele ce se petrecuseră noaptea trecută. Un vis ciudat și cutremurător.

Abia mai respiram, după ce alergasem întruna până la casa ei și nici n-am apucat să zic nimic, pentru că ea începu să-mi povestească visul:

— Omul acela de lângă râu vorbea, iar din gura lui ieșeau flăcări. Și ardeau totul în calea lui, până sus pe vârful munților.

— Și a distrus totul? am spus eu găfâind, temându-mă de ceea ce făcusem și de ceea ce putea să se mai întâmple.

— Nu. Și tocmai asta e ciudat. Focul s-a întetit până a cuprins totul, ca atunci când soarele e atât de strălucitor, încât nu poți vedea la mai mult de doi pași în fața ta.

— Mi-e atât de frică, tanti Elda!

— Se vede.

— N-ar fi trebuit să-l duc pe Fagan cu mine.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

I-am povestit totul. Uimitor era că îmi aminteam clar tot ce spusese profetul, fiecare detaliu, ca și când vorbele rostite de el s-ar fi întipărit în inima și în mintea mea.

Cadi Forbes, așa cum o știau toți până acum două nopți, fusese radical transformată. Nu mai eram cea de

până atunci. La fel stăteau lucrurile și cu Fagan.

Nimic n-o să mai fie la fel, iar focul pe care-l văzuse tanti Elda în vis avea să vină peste noi toți și să ne învăluie cu vâlvătaia sa.

– Hai să te odihnești acum, fetiço. Ești la capătul puterilor.

Nu credeam că voi reuși să adorm, dar abia am pus capul pe pernă, că m-am și cufundat într-un somn adânc și fără vise, atât de adânc, că m-aș fi putut pune lângă buni. Nu mi-am dat seama cum a trecut timpul până m-a trezit tanti Elda, trăgându-mă ușor de haine.

– Am făcut niște terci pentru tine, Cadi. Hai să mănânci.

Era după-amiază, iar soarele se ducea încet spre apus. Inima îmi bătea din ce în ce mai tare, pe măsură ce mă dezmeticeam și îmi dădeam seama că se apropia timpul. Curând va sosi Fagan.

Vremea e pe sfârșite...

M-am așezat la masă, iar tanti Elda puse în dreptul meu un castronaș cu terci. Dintr-un borcan turnă un strat gros de miere aurie peste alunele tocate și stafidele presărate pe fiertura de orz, ovăz și grâu.

– Am avut un musafir azi. A pus borcanul de miere pe masă, chiar în fața mea.

Simții cum roșesc toată, dar mă liniștii la fel de repede.

– Bletsung Macleod.

Tanti Elda se lăsă cu dificultate într-un scaun, de cealaltă parte a mesei, odihnindu-și oasele bolnave.

– Mi-a spus că devoratorul așteaptă vești de la tine. A insistat să-ți ții promisiunea.

Am clipit repede, mi-am mușcat buza și am plecat capul rușinată.

– Am uitat cu totul de el.

– Păi, ai face bine să-ți amintești: datorită lui ai ajuns în vale, la omul lui Dumnezeu. Dacă ar fi fost după tine, Cadi Forbes, ai fi și acum închisă în tine, trăind singură, apăsată de toate sentimentele de vinovăție și rușine, așa cum este

omul ăsta acum, bietul de el.

Părerea de rău îmi strângea inima și m-a cuprins tristețea, din cauza mesajului aspru ce îl aveam pentru devorator.

– I-ai spus femeii că o să mă duc?

– I-am spus că ai fost de mai multe ori în vale să ascuți cuvântul Domnului, așa cum ai promis, și că mai mergi încă o dată, după care vei putea să-i duci mesajul.

– Asta crezi că voia să spună omul de lângă râu, când zicea că vremea e pe sfârșite?

– Nu știu ce voia să spună, fetițo, dar sunt sigură că mâine vei afla. Lovi aerul cu mâna. Hai, mănâncă. Ai nevoie de forțe noi.

Nu credeam că voi putea mânca ceva, dar după prima înghițitură, am simțit cum îmi lasă gura apă de foame. Mi se părea că niciodată nu mai mâncasem ceva atât de gustos. Am mâncat cu o poftă de lup toată porția de terci, apoi am lins castronul.

– De unde aveți lapte, tanti Elda? am întrebat-o sorbind cu poftă din cana pe care mi-o pusese dinainte.

– Mamă-ta mi l-a adus, dis-de-dimineată.

– Mama?! mă mirai eu. De ce ar fi făcut mama una ca asta? Atunci dumneata ar trebui să-l bei, nu eu.

Cu siguranță mama s-ar fi supărat rău de tot dacă ar fi aflat că eu beam laptele pe care ea îl adusese pentru biata bătrânică.

– Nu mi-a plăcut niciodată laptele, spuse ea și se așeză. Vreau să-i duci asta omului aceluia, când o să mergi la el, diseară.

A pus pe masă o bucată de pergament și l-a înfășurat cu grijă. Cu mâinile tremurânde, legă sulul cu o bucată de sfoară și mi l-a întins peste masă.

– Ce-i asta?

– Păi, dacă ești așa curioasă, este actul de proprietate al acestei case.

– De ce-i dai lui casa? Dumneata unde o să mai locuiești?

– Chiar aici. Dacă omul ăsta are nevoie de o casă, aici este loc destul și pentru el. Mi-e clar că nu mai am eu multe zile de trăit. Poate să locuiască aici până mor, iar apoi să-i rămână lui toate astea. Poate o să vrea să construiască o biserică. Gura ei schiță un zâmbet sfios și întoarse privirea în altă parte, gândurile purtând-o în altă lume. Asta l-ar face pe Laochailand Kai să se răsucescă în mormânt.

– Laochailand Kai?

– Numai Dumnezeu poate șterge toate câte s-au făcut pe acest pământ, spuse ea, fără să mă audă. Oare mai vrea Dumnezeu să știe de noi, după ce am lăsat să se întâmple așa ceva, fără să facem nimic?

– Dar ce s-a întâmplat, tanti Elda?

M-am întins spre ea, peste masă și mi-am pus mâinile pe ale ei.

– Tanti Elda?

Mă privi iar și oftă.

– Tu dă pergamentul omului trimis de Dumnezeu și spune-i că asta e tot ce am, toată moștenirea pe care aș fi lăsat-o copiilor mei, dacă ar fi rămas cu mine, ca s-o stăpânească.

Eram de-a dreptul frustrată și chinuită de mii de întrebări.

– Mama spunea că v-ați alungat copiii dincolo de munți.

– Da, i-am alungat. Le-am spus să se ducă și să nu mai privească înapoi.

– Nu i-ați iubit?

Ochii i se întunecară.

– Tocmai pentru că i-am iubit i-am trimis departe de aici, fetițe.

Clătină din cap și privi în altă parte. Închizând ochii, a rămas câteva clipe în tăcere. Indiferent cât de nemișcată și tăcută era pe dinafară, vedeam bine frământarea și lupta din lăuntrul ei. Am fost surprinsă când am auzit-o vorbind.

– Ce s-a întâmplat cu băiatul acela care locuiește acum pe Muntele Mortului s-ar fi putut întâmpla cu oricare din cei trei fii ai mei.

Mă privi cu ochii plini de lacrimi.

– Erau prieteni, înțelegi, copiii mei și cu... cel care a devenit devorator de păcate.

– Cum s-a întâmplat asta, tanti Elda? Cum a fost ales tocmai el?

– S-a tras la sorți, așa s-a întâmplat. Asta a fost ultima dorință lui Laochailand Kai, pe patul de moarte. Zâmbi trist. Așa se întâmplă cu oamenii răi, care au săvârșit numai fărădelegi: îi apucă teama de Dumnezeu când se apropie de sfârșit. Știu că se vor întâlni față în față cu Ziditorul lor. Laochailand a făcut multe păcate în viață. Spunea că are nevoie de un devorator de păcate, așa că Brogan i-a adus unul. Unii dintre noi s-au împotrivit, dar Brogan a spus că taică-său a jurat pe patul de moarte că nu va avea odihnă în mormânt până nu se va găsi cineva care să-i ia păcatele. Chiar și gândul că stafia lui Laochailand Kai ar bântui prin munții noștri până la sfârșitul lumii, ne-a umplut de groază. Nimeni nu a mai îndrăznit să i se împotrivescă lui Brogan după amenințarea asta. Și așa s-a făcut, cum a cerut el. Fiecare bărbat mai mare de treisprezece ani și-a încrustat semnul pe o bucată de os, iar sorții au fost strânși într-o pălărie. S-a tras la sorți și așa s-a ales devoratorul de păcate. Doar că nimeni nu s-a așteptat ca sorțul să cadă tocmai pe băiatul ăla. Toți ne așteptam să iasă unul din copiii lui Laochailand Kai.

– De ce?

– Pentru că Brogan zicea că Dumnezeu îl va alege pe cel mai păcătos dintre noi. Nu ne-am fi gândit niciodată că Dumnezeu îl va alege tocmai pe cel care a căzut la sorți. N-o să uit niciodată privirea lui. Ea își plecă capul. Ah, zile în șir s-au auzit hohote de plâns după aceea și te-asigur că nu plângea nimeni după Laochailand Kai, deși murise chiar în noaptea în care a fost ales devoratorul de păcate. Și băiatul a venit și a făcut ceea ce trebuia. Și de-atunci face la fel. A tăcut un timp, îndurerată, și nu cred că se poate măsura cât de adâncă era suferința asta în inima ei.

– Asta se întâmpla acum douăzeci de ani, ani lungi, nespus de lungi.

Trecuseră de două ori mai mulți ani decât cei pe care îi trăisem eu de când bietul om locuia singur pe Muntele Mortului.

– Cel puțin Bletsung Macleod i-a rămas prietenă.

– Iar asta e cea mai mare prostie, murmură ea încetișor.

N-a mai spus niciun cuvânt despre povestea asta, așa că ne-am așezat împreună pe verandă privind soarele ce apunea și urmărind primele stele ce licăreau pe bolta cerească. Ascultam cântecul greierilor și bine cunoscutul țipăt al bufniței. Boarea de seară înfiora frunzele copacilor și mi se făcu pielea de găină. Uneori, clipele par să se târască așa încet, mai ales când aștepti cu nerăbdare să pleci undeva.

Unde era Fagan? Și de ce întârzia atâta?

Tânjeam să alerg jos, în vale, să trec iarăși râul spre omul lui Dumnezeu, pentru că vorbele lui erau mai gustoase ca mâncarea delicioasă pe care mi-o pregătise tanti Elda. Îl binecuvântam cu toată ființa mea pe Domnul care mi-a răscumpărat viața. Cât de mare e distanța dintre cer și pământ, atât de mare era și îndurarea pe care mi-o arătase Dumnezeu. El a luat poverile sufletului meu și le-a îndepărtat de mine ca răsăritul de apus. Eu eram țărână, dar Atotputernicul Domn și Dumnezeu mă făcuse copilul Său.

– Nu mai pot aștepta, am spus eu. Fagan știe pe unde să vină.

Aveam o presimțire sumbră în timp ce alergam la vale. Parcă puterile demonice se adunaseră în întuneric, urmărindu-mă, în timp ce alergam cât mă țineau picioarele să ascult cuvântul Domnului. M-am oprit gâfâind la liziera pădurii. Eram sigură că nu mă urmărește nimeni și mi-am continuat alergarea, fără să fiu prea atentă la zgomotele pe care le făceam. Îmi croiam drum prin perdeaua de frunze către râu.

Cineva mă înșfăcă din spate, astupându-mi gura cu palma ca să nu pot țipa. Când încercai să-i mușc mâna, Fagan îmi șuieră în ureche:

– Eu sunt! Să nu scoți un sunet, bine? Până aici ai făcut o larmă de trezeai și morții din morminte. Te-ai potolit?

Când am încuviințat din cap, îmi dădu drumul.

– Unde-ai fost? întrebai eu furioasă că mă speriasse. Te-am așteptat!

– Acum sunt aici, nu? Dacă puteam, veneam acasă la tanti Elda. Ar fi cazul să știi atâta lucru despre mine până acum.

– Ce s-a întâmplat?

– N-avem timp de pierdut cu povești. Vino! Dar nu sufla o vorbă despre asta!

Omul lui Dumnezeu ne aștepta. Își puse ambele mâini peste noi, primindu-ne călduros. Ne-am așezat toți pe jos și el ne-a spus cuvintele adresate de Isus ucenicilor Săi. Ne-a spus cum S-a suit Domnul pe un munte din apropierea unui lac mare și cum a vorbit mulțimii.

– Ferice de cei săraci în duh... Tot acolo a hrănit cinci mii de oameni cu câteva pâini și niște pești.

Am auzit și povestea unui fiu, care și-a luat moștenirea și a plecat de acasă, trăind o viață desfrânată. Când și-a dat seama de păcatele lui și s-a căit de ele, tatăl lui a fost gata să îl primească cu o îmbrățișare și să sărbătorească întoarcerea sa. Știam în adâncul inimii mele că omul acela ne spunea cum este Dumnezeu. El ne-a mai povestit și despre un fermier care a semănat grâu, iar dușmanul a semănat neghină în lanul de grâu. Ne-a vorbit despre o sămânță de muștar și cum, chiar o credință mică era de ajuns, pentru că Dumnezeu o face să crească. Dar cel mai frumos a fost când ne-a spus că Isus va reveni. Și totuși bucuria era amestecată cu teamă, pentru că soarele se va întuneca, luna nu va mai lumina, iar stelele o să cadă de pe cer. Toți îl vor vedea pe Isus venind pe nori cu mare putere și slavă. Toți. Chiar și cei care n-au crezut niciodată că El e viu.

– Când o să se întoarcă Isus? întrebă Fagan. Va fi curând?

– Adevărat vă spun, că nu va trece neamul acesta până nu se vor împlini toate aceste lucruri. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Domnului nu vor trece. Cât despre ziua

aceea sau ceasul acela, nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. Luați seama, vegheați și rugați-vă; căci nu știți când va veni vremea aceea. Vegheați!

– Ce bine ar fi de-ar veni chiar acum, spuse Fagan posomorât, privind spre munți.

Omul lui Dumnezeu plecă fruntea, părând obosit. Măinile i se odihneau cu palmele sprijinite pe genunchi, cum ședeau indienii.

– S-a sfârșit, Doamne. Cuvântul Tău să fie o candelă pentru aceste piciorușe și o lumină peste acești munți înalți.

Fagan și cu mine ne-am privit unul pe altul, iar apoi ne-am uitat la el.

– S-a sfârșit? Da' abia ați început să ne învățați. Doar nu aveți de gând să plecați acum, nu? Mă întrista mult ideea că ar fi putut să plece. Mai erau atâtea lucruri pe care aș fi vrut să le aflu. Unde o să mai mergem să ascultăm Cuvântul?

Adevărul e că aș fi putut rămâne pentru totdeauna șezând la picioarele lui, ascultându-l cum ne vorbea, dar Dumnezeu avea alt plan cu noi.

– Dumnezeu v-a pus deoparte chiar din pântecel mamelor voastre și v-a chemat pe amândoi, prin harul Său, ca să fiți ai Săi. El v-a dat Duhul Său cel Sfânt. Însuși Dumnezeu vă învață, nu eu. Atâta am avut de stat cu voi.

Mi-au dat lacrimile și m-a cuprins frica, mă simțeam din nou părăsită.

– Dar nu pot auzi Cuvântul lui Dumnezeu cum vă aud pe dumneavoastră.

– *Ascultă.*

– Cum?

– Fă liniște în adâncul tău. Cunoaște-L pe Domnul. El este Dumnezeu și nimeni altul.

– Dar cu mine cum va fi? întrebă Fagan solemn. Nimănui nu-i pasă ce face Cadi, dar tata m-ar jupui de viu de-ar ști...

– Nu te duce la sfatul celor răi, nu te opri pe calea celor

păcătoși și nu te așeza pe scaunul celor batjocoritori! Găsește-ți plăcerea în Legea Domnului și cugetă zi și noapte la Legea Lui! Fii ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui. Cei ce disprețuiesc Cuvântul Domnului nu pot ține capul sus în Ziua Judecății, căci suflarea Domnului îi va spulbera ca pleava.

Fagan se cutremură.

– Tatăl meu... frații mei...

– Teme-te numai de Dumnezeu și slujește-L, în adevăr, cu toată inima ta, Fagan Kai. Pentru că toată Legea și Prorocii au fost cuprinse în Cristos, când a spus, „Iubește-L pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și iubește-ți aproapele ca pe tine însuși.”

M-am așezat pe genunchi și am început să-l implor.

– E cu neputință să plecați. Avem nevoie de dumneavoastră!

– Eu nu sunt Domnul, fetițo. Nu-ți pune încrederea în mine. Ci în Cel care te-a chemat, căci cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară spre înălțimi ca vulturii; ei aleargă, și nu oboresc, umblă, și nu ostenesc.

Eu nu eram vultur. Eu eram o biată vrabie doborâtă la pământ, dârdâind de frică. Am privit disperată spre Fagan, așteptând să-mi vină în ajutor, dar el nimic. Avea necazurile lui.

El se apropie mai mult încruntat.

– Domnule, noi am venit. Am ascultat. Am primit ca adevărat tot ce ne-ați spus. Dar cu noi ce-o să se întâmple acum?

– Satan va lupta împotriva voastră.

Începurăm să vorbim amândoi de-a valma, tulburați.

– Satan! Dar cum să luptăm noi cu el?

– De ce nu ne-ați spus dinainte?

Omul ne făcu semn să tăcem.

– Cei ce se încred în Domnul vor fi ca acești munți ce nu pot fi mutați din loc, rosti liniștit. La fel cum ei ne înconjoară, ne va înconjura și Domnul cu prezența Sa. El va merge înaintea voastră și va veghea în urma voastră.

– Nu-l pot înfrunta pe tata! spuse Fagan.

– Iar eu nu sunt decât un copil! am privit eu îngrozită în întunericul gros.

– Domnul este Dumnezeu.

Acum îmi doream să nu mă mai fi întors după acea primă noapte, când mă cuprinsese fericirea și ușurarea. Toată bunătatea și îndurarea erau uitate. Acea exaltare pe care o simțisem se risipise. Domnul m-a scos dintr-o groapă adâncă și neagră, iar acum se părea că însuși diavolul a pornit pe urmele mele. Eram paralizată de spaimă. Și furioasă.

Sărind în picioare, m-am înfipt în fața lui cu pumnii strânși.

– De ce ați venit aici, la urma urmei? De ce m-ați făcut să cred că toate lucrurile s-au rezolvat, în sfârșit?

– Fii atentă, Cadi Forbes, spuse el pe-un ton care mă făcu să cred că Însuși Dumnezeu îmi vorbea. Satana vrea să te amăgească. Să nu crezi că dacă ți-ai dat viața lui Isus și ai fost mântuită, lupta s-a terminat. Domnul Însuși a fost ispitit în pustie, mai ții minte? Și acela a fost numai începutul. Satana îți va aduce îndoieli și temeri și va încerca să te ademenească și să te îndepărteze de lângă Domnul Dumnezeuul tău, pentru că el vrea să-ți cucerească inima și mintea. Adu-ți aminte că el este tatăl minciunii și ucigaș.

Înfiorată, am privit iarăși în întuneric.

– Mă voi ascunde.

– Te va găsi oriunde.

– Mai bine nu veneam niciodată aici! Acum o să fie mai rău decât era înainte. Mai bine nu ascultam niciodată cuvintele pe care le-ați spus!

– Taci, Cadi! spuse Fagan dezgustat. Cât de lașă ești.

– Tu n-ai de ce să te temi, am spus eu întorcându-mă spre el. Familia Kai va lupta pentru tine.

Omul lui Dumnezeu ne privi cu ochi mari și triști. Se ridică încet și se uită dincolo de râu.

– Vin.

Întorcându-mă, am zărit trei torțe pe celălalt mal al râului.

Niște bărbați se pregăteau să treacă apa.

– E tata! spuse Fagan. Trebuie să fugiți, domnule! Trebuie să vă ascundeți!

Impasibil la rugămințile lui Fagan, omul stătea în picioare demn, așteptându-i.

– Nu m-ați auzit? strigă îngrozit Fagan, înșfăcându-l de braț și trăgându-l după el. Trebuie să *plecați*. Ascultați-mă. *O să vă omoare!*

– Nu vă temeți de cei ce pot ucide trupul, ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul.

– *Fa.....gan!!* răcni cu mânie o voce groasă. Te-am avertizat, nu-i așa?

M-a cuprins groaza și am zbughit-o în întuneric, ascunzându-mă printre tufișuri, unde nu mă puteau vedea Brogan Kai și fiii lui. Fagan a rămas în picioare, postându-se înaintea omului lui Dumnezeu.

– N-a făcut nimic rău, tată! Lasă-l în pace!

– Îndrăznești să mi te pui în cale? Brogan Kai urcă în grabă malul și își luă fiul de gât. Cui dai ascultare, unui străin care a trecut muntele sau tatălui tău? Strânse mai tare, iar Fagan încercă să-i desfacă mâinile. Vrei să-l asculți pe ăsta, care vorbește ca un nebun, despre ceva ce zice el că s-a întâmplat acum o mie opt sute de ani, și nu asculți de mine? Fața lui Brogan era desfigurată de furie, în timp ce-l zgâlțâia pe Fagan.

– Dă-i drumul băiatului, spuse omul lui Dumnezeu liniștit.

– *Ahhhhh...* Brogan își zvârli copilul la o parte. Șobolan mucos ce ești! *Trădătorule!* Scui-pă spre Fagan, care zăcea la pământ tușind și plângând cu fața în țărână.

– Împărăția cerurilor este a unora ca el, Brogan Kai.

Brogan îl privea cu ochii îngustați.

– Împărăția cerurilor, spui? Începu să râdă batjocoritor. Ei, omule, o să te trimit direct în Hades, chiar în noaptea asta!

Prima împușcătură îl lovi în plin pe bărbat, dar nu reuși să-l doboare.

– Ți-am spus să pleci din munții mei sau o să te omor! Ar fi trebuit să o fac atunci. Dar am fost *milos* cu tine. *Ospitalier*. Și tu mi-ai întărit propriul copil împotriva mea.

– Dumnezeu te-a făcut drept, Brogan Kai, spuse omul, încercând să stea drept, în timp de din gură îi curgea sânge, dar tu ai umblat după șiretlicuri!

– Țștia sunt oamenii *mei*!

– Căile omului sunt lămurite înaintea ochilor Domnului și El vede toate cărările lui. *Pocăiți-vă și veți fi mântuiți...*

Brogan Kai se repezi asupra lui orbit de furie.

– Nuuuu...! strigă Fagan împleticindu-se și încercând să-și oprească tatăl. Tată, nu! Cleet îl prinse însă și-l imobiliză.

Adăpostită în întunericul tufișului, mi-am acoperit fața, auzind icnetele și gemetele de durere ale sărmanului om, în timp ce șeful clanului nostru îl lovea cu sălbăticie. Când omul se prăbuși la pământ, Brogan îl lovi cu bocancii. Sunetele pe care le scotea Brogan Kai erau ca ale unui animal sălbatic.

În cele din urmă, nu se mai auzi nimic în afară de găfăitul zgomotos al lui Kai.

– Te-am avertizat, nu? Ți-ai făcut-o cu mâna ta. Îi dădu omului căzut la pământ o ultimă lovitură plină de ură, iar apoi se întoarse să-l privească pe Fagan. Cam atâta poate Dumnezeu *lui*. Pe fața lui întunecată se vedea un rânjet triumfător.

– Te urăsc! Lacrimi grele se rostogoleau pe obrajii lui Fagan. Și urăsc că sunt copilul tău!

O umbră de emoție apăru pe fața lui Kai. Durere? Disperare? Oare ce văzusem? Se aruncă spre Fagan, care era imobilizat de cei doi frați.

– Îndrăznești tu să-mi vorbești așa? Tu, care ești sânge din sângele meu, carne din carnea mea?

Cleet și Douglas îi dădură drumul lui Fagan și se feriră din calea tatălui lor, care-și revărsă toată mânia asupra mezinului.

Convinsă că Brogan Kai o să-l ucidă, m-am târât pe jos

terifiată și am găsit o piatră bine rotunjită. Am azvârlit-o cu toată puterea și l-am lovit exact în ceafă pe Brogan Kai. Șocată de îndrăzneala mea, m-am pitit înapoi în ascunzătoare, timp în care Kai îi dădu drumul lui Fagan, împleticindu-se. Tremurând de frică, l-am privit cum își pipăie locul unde-l lovise piatra. Mâna i se umplu de sânge.

– *Care ești acolo?*

Mi-am ținut respirația, chircită, rugându-mă fierbinte ca Dumnezeu să mă ascundă.

– *Vrei să mergem să vedem, tată? întrebă Cleet.*

Kai își atinse iarăși ceafa, tresărind. Când scrută iar întunericul, am văzut ceva incredibil pe fața lui.

– *Nu te duce nicăieri. Cu glonțul ăla în el e ca mort. Stătea cu spatele la ceilalți, așa că ei nu au văzut ce-am văzut eu: spaimă. A durat doar o secundă, dar am putut s-o văd clar în ochii lui. După un moment însă reveni la expresia lui obișnuită și înjură cu mânie. Tu n-ai niciun amestec în treaba asta! M-ai auzit?*

– *Cine e, tată?*

– *Nu contează, spuse el cu fața mohorâtă. Să mergem.*

– *Dar ce facem cu profetul? Încă n-a murit, tată.*

– *O să moară el până în zori, spuse Douglas ridicându-se. Îi curge sânge din gură, tată. Cred că i-ai rupt coastele.*

– *Tată, vrei să-l car eu pe Fagan? spuse Cleet, dorind să-i intre în grații tatălui său.*

– *Lasă-l acolo unde e. O să vină acasă cu coada între picioare curând.*

– *E rănit rău.*

– *Ți-am spus să-l lași.*

– *Cu Cadi Forbes ce facem? întrebă Cleet, iar inima îmi stătu în loc. Și ea era cu ei.*

– *Uită de ea, deocamdată. Probabil că mai aleargă și acum. O să vorbesc eu cu taică-său cum se luminează de zi. Dacă nu se ocupă el de ea, mă ocup eu.*

CINCISPREZECE

LUMINILE TORȚELOR ABIA SE MAI ZĂREAU dincolo de râu, pierdute printre copacii de pe munte, când m-am hotărât să ies din tufișuri și m-am strecurat în patru labe până unde zăcea Fagan. Gemu greu când l-am rostogolit pe spate. Plângând, l-am ridicat pe genunchii mei. Lumina zorilor era suficientă, cât să îi văd fața plină de vânătăi și umflată. Un ochi era aproape închis, iar pe falcă avea o umflătură cât un ou de găscă. Lacrimi mari îi curgeau pe fața murdară.

– E mort? șopti printre buzele pline de sânge.

– Nu știu.

Ștergându-mi lacrimile, am privit peste umăr spre bărbatul care zăcea nemișcat la numai câțiva pași depărtare de noi.

– Cred că da, Fagan.

– Du-te și vezi. Fagan scrâșni din dinți și se chinui să se ridice.

M-am târât până la omul lui Dumnezeu și m-am aplecat asupra lui. Respira cu greu, dar auzeam deslușit

un horcăit în pieptul lui. Plămânii i se înecau în propriul sânge.

– Îmi pare rău, domnule! Îmi pare rău pentru ce v-au făcut.

– E viu? întrebă Fagan și gemu încercând să se ridice.

– Se stinge, Fagan. Îmi înăbușii cu greu un hohot de plâns. Ce putem face?

Bărbatul deschise ochii, iar eu m-am tras puțin înapoi, astupându-mi gura cu pumnii murdari. Mă privi, iar atunci mi-am adus aminte de toate lucrurile îngrozitoare pe care i le spuseseam. Îndoiala mă cuprinse. Eram neajutorată și îngrozită.

– De ce nu l-a oprit Dumnezeu? De ce a îngăduit să vi se întâmple asta?

Își mișcă buzele. Ochii lui erau rugători. Aplecându-mă iar spre el, am încercat să înțeleg ce voia să zică.

– Nu....ui....ta...

A suspinat prelung și n-a mai spus nimic. Ochii lui erau încă deschiși, parcă privind fix la mine.

Înfiorată, m-am îndepărtat de el. Dintr-un motiv ciudat, inexplicabil, am simțit că omul lui Dumnezeu îmi lăsase mie slujba lui.

– Cadi? zise Fagan.

Am închis ochii, ca să nu mă mai uit la omul mort.

– Ah, Dumnezeule, șoptii încetișor. Ce mă fac?

Tremuram de frică. Gemetele lui Fagan mă făcură să mă întorc spre el. Grav rănit cum era, se zbătea să se ridice în picioare.

– Trebuie să-l ajutăm.

Se ținea de coaste, luptând cu durerea.

– Gervase Odara...

– Nu mai este nevoie, Fagan. A murit.

Nu puteam fugi să-i spun la tanti Elda. Ce mai putea face la vârsta ei? Nu-i puteam spune nici tatei, pentru că el n-ar fi făcut nimic împotriva lui Kai. Și mama? Ea ar mai fi adăugat poverilor mele, reproșându-mi că am fost neascultătoare.

Fagan căzuse în genunchi, chircit de durere. Plângea.

– Ah, Isuse, cât îmi pare de rău. Am încercat să-l opresc. Jur că am încercat.

– Ce mă fac? am șoptit eu. Ah, Dumnezeuule, ce mă fac? Cine ar îndrăzni să ne ajute, știind că ne răzvrătisem împotriva lui Kai?

– Katrina Anice, șopti Lilybet, iar eu am ridicat repede capul. Stătea la câțiva pași de mine, în lumina primelor raze ale soarelui.

– Du-l pe Fagan la Bletsung Macleod.

N-am mai stat pe gânduri. Cum deja răsărea soarele, știam că trebuie să dispărem cât mai repede. Am alergat la Fagan și l-am ajutat să se ridice. Șcrâșnind din dinți, se ținu pe picioare și se sprijini de mine.

– Tata o să mă caute la tanti Elda, șuieră el.

– N-o să te duc acolo.

– Dar unde?

I-am spus.

Fagan nu putea să urce singur scările și era prea greu să-l pot sui eu. L-am întins pe pământ, pe jumătate inconștient, și m-am năpustit la ușă bătând ca ieșită din minți.

– Tanti Macleod! Tanti Macleod! Băteam din ce în ce mai tare. Ajutor!

– Cadi, ce faci... oo!

Ieși repede din casă și coborî treptele, fără să-i pese că nu își legase părul. Se aplecă lângă Fagan, cercetându-l tot cu atenție.

– Ajută-mă să-l ducem în casă, Cadi.

Trecându-și brațul pe după talia lui, îmi făcu semn cu capul și-l ridicarăm împreună.

Interiorul căsuței lui Bletsung Macleod m-a lăsat cu gura căscată. Mă așteptam la o văgăună întunecată, umedă, plină de praf și pânze de păianjen – asta se potrivea cel mai bine cu ceea ce bârfeau oamenii despre ea, cum că ar fi nebună și vrăjitoare. Dar totul era curat lună, iar ferestrele

erau larg deschise, lăsând răcoarea plăcută a dimineții să inunde toată încăperea.

Nu prea avea mobilă: o masă cu două scaune simple, cu spătar, un dulap și un pat mare, în colțul cel mai întunecat. Lângă pat era o măsuță. Sub geamul care dădea spre grădină se afla o masă de bucătărie îngustă și lungă. Sub masă se găseau: o oală de lut, două ulcioare și câteva butoiașe cu provizii. Pe peretele din dreapta geamului și a mesei atârnavă ustensilele ei de gătit. Câteva oale și tigăi erau agățate în cârlige, lângă vatră, și un ceaun mare din fier era pus să fiarbă pe cărbuni. Mai avea o roată de tors și un război de țesut.

Toate păreau simple, banale... dar nu erau. Tot ce vedeam era frumos. Pe spătarele scaunelor erau sculptați porumbei în zbor, dulapul era încrustat cu frunze de viță de vie și struguri. Fiecare piesă de mobilier fusese lustruită cu ceară de albine. Lujeri uscați fuseseră împlețiți în modele complicate și finuțe și împodobeau, de-o parte și de alta, fiecare fereastră. Un ulcior scobit era plin cu flori și fusese așezat pe un pervaz. Pe un raft erau borcane cu miere curată, de culoarea chihlimbarului. Un bol cu mere se afla pe masa de lucru, iar parfumul lor delicat se împletea plăcut cu cel al ierburilor agățate de grinzi și cu mireasma petalelor de trandafir uscate, din gamela de tinichea.

Peste tot erau lumânări din ceară. Câteva dintre ele, de diverse mărimi, erau înșirate pe șemineu, printre conuri de pin; la fiecare capăt al mesei de bucătărie era câte o lumânare, trei, de înălțimi diferite, fuseseră așezate pe dulap și patru, într-un sfeșnic, deasupra mesei din mijlocul încăperii.

Dar cel mai extraordinar era ceainicul din porțelan pictat cu flori și cu forme grațioase, care trona în centrul mesei, pe o eșarfă colorată, delicată, din lână împletită. Nu mai văzusem niciodată ceva atât de frumos.

– Ajută-mă să-l pun în pat.

Ea îl ducea practic pe Fagan. Eu i-am ridicat picioarele, în timp ce ea îi așeză cu gingășie trupul pe patul ei din

frânghii. Salteaua era groasă și înțesată cu pănuși de porumb. Culoarea și modelele cuverturii, vechi și uzate, încântau privirea.

Fagan suspină adânc când Bletsung își trase mâna de sub el.

– O să moară?

– Nu, draguță. Du-te și adu niște apă, Cadi. Repejor. Îi puse mâna ei mică pe frunte. Ia găleata de lângă ușă. M-am repezit să fac tot ce-mi ceruse.

Pe când veneam de afară, ea mai pune un lemn în foc. Îmi luă găleata din mâini și turnă jumătate din apă într-un vas, la încălzit.

– După câte îmi dau eu seama, nu are niciun os rupt, poate doar o coastă sau două.

– Să mă duc s-o aduc pe Gervase Odara?

– N-ar avea niciun rost, Cadi. Nici ea n-ar putea face mai mult. Și i-ar spune mamei lui. Sunt foarte puțini cei care ar îndrăzni să se apropie de casa asta și ea nu e dintre ei.

Mă privi cu seriozitate.

– Brogan Kai a făcut asta?

Când am încuviințat, ea oftă ușor.

– Atunci va trebui să ne descurcăm singuri.

Am înțeles ce voia să spună. Chiar și tata se temea de el. Altfel de ce s-ar supune ordinelor lui? După o scurtă vizită și câteva cuvinte, toți făceau ce le cerea Kai.

Cu excepția omului lui Dumnezeu. Și uite ce pățise! Am început să plâng cu suspine amare. Tresării surprinsă când Bletsung Macleod m-a îmbrățișat.

– Gata, gata, fetiço, spuse ea blând, iar eu m-am lăsat moale în brațele ei.

Mă mângâie pe spate murmurând cuvinte dragăstoase, cum făcea și mama când eram mică de tot. Înainte să vină Elen...

– Șșșșș, draga mea, Fagan o să se facă bine. O să vezi. Ați fost amândoi la omul de la râu?

– Îhî, și acum e mort. Kai l-a omorât. L-a omorât în bătaie.

– N-aș fi crezut c-o să meargă până acolo...

Am simțit cum se cutremură trupul lui Bletsung Macleod, iar apoi lăasă să-i scape un oftat prelung, încercând să se liniștească.

- Deci așa stau lucrurile.

Ridicând privirea, am văzut lacrimi mari curgându-i pe obraji. Privea deznădăjduită spre geamul care dădea spre Muntele Mortului.

- Nu are niciun rost să dorești luna de pe cer, Cadi. Trebuie să scoți ce poți mai bun din ceea ce-ți oferă viața.

Ce mai puteam spera acum?

- Încrede-te în Domnul, Katrina Anice, și în puterea Lui, spuse Lilybet din prag, cu soarele în spate.

M-am întors spre locul de unde venea vocea ei.

- Ce putere are Dumnezeu, când Kai l-a ucis chiar pe omul Lui? Desprinzându-mă din brațele lui Bletsung Macleod, m-am dus spre Lilybet, în așteptarea unui răspuns. A stat acolo nemișcat, am continuat eu, a primit în plin împușcătura ăluia! Iar Dumnezeu n-a făcut absolut nimic ca să-l oprească pe Kai! De ce nu l-a omorât pe loc? *De ce ne-a risipit orice speranță?*

- Fiecare mesager pe care Dumnezeu l-a trimis oamenilor, chiar Fiul Său, a fost respins. Încrede-te în Cuvântul Domnului, Katrina Anice. *Nu uita: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”*

- Dar cum rămâne cu omul Lui?

- Omul nu este decât o suflare, draga mea.

Pielea mi se făcu de găină și am simțit cum mă trec fiori.

- Și noi o să fim omorâți? Asta vrei să spui?

- Adevărul v-a făcut liberi, preaiubito. Acum trebuie să alegi să umbli în adevăr.

- Pentru tine e ușor să vorbești, dar Kai? O să ne permită să mai mergem undeva, după ce a aflat că i-am încălcat porunca?

- Crede în Cel care te-a mântuit, Katrina Anice.

- Vreau să cred. Chiar vreau.

- Atunci crede.

- Încerc să cred.

- *Crede.* Îndreaptă-ți mintea și inima spre Cristos și împlinește Cuvântul Domnului. Stai neclintită, Katrina Anice. Dumnezeu Însuși va lupta pentru tine.

Deși atunci nu înțelegeam pe de-a-ntregul cuvintele ei, am simțit cum disperarea mea se mistuie ca norii sub razele calde ale soarelui. Domnul o să lupte pentru una ca mine? Cum să cred ceva atât de incredibil? Și totuși am crezut. Sufletul meu sorbea cuvintele ei, iar fiorii reci de spaimă dispărură. O nouă putere mă însufletea și îmi dădea curaj. Domnul, Domnul Dumnezeu *meu* o să lupte pentru mine.

- *Nu uita*, așa mi-a spus omul lui Dumnezeu.

Și n-am uitat. Nici măcar un cuvânt pe care-l rostise. Când m-am întors, eram plină de speranță.

- Dumnezeu ne va apăra.

Bletsung Macleod se rezema de masa ei de lucru, cu o mână la inimă și cu fața albă ca varul.

- Și să mai spună cineva că *eu* sunt nebună.

- Nu sunt nebună, doamnă. Jur că nu-s.

Ea se uita pe lângă mine, spre locul unde se aflase Lilybet mai înainte.

- Și atunci cu cine vorbeai mai devreme?

Încruntându-se, mă fixă cu privirea, așteptând lămuriri.

Ce să răspund? Îmi mușcam nervoasă buzele, neștiind dacă să-i spun despre Lilybet. Nu cred că s-ar fi liniștit dacă-i povesteam că Lilybet mi se arătase tocmai când mă pregăteam să sar de pe trunchiul de copac de peste râu, ca să mor în cascada unde sfârșise și surioara mea. Ar fi crezut, ca toți ceilalți, că Lilybet este Elen care s-a întors din morți.

Se auziră pănușile și Fagan se ridică în capul oaselor.

– Nu-i nebună, tanti Macleod, spuse el vlăguit. Este ea puțin ciudată, dar atâta tot. Îi place să gândească cu voce tare.

Bletsung Macleod medită la cele spuse de el, iar apoi oftă adânc.

– Ei bine, cred că așa ceva mi s-a întâmplat și mie. Culcă-te la loc, băiete. O să-ți faci mai mult rău dacă nu stai cuminte în pat.

– Nu pot rămâne aici. Veți avea neplăceri din cauza mea.

– Nu poți tu aduce vreun necaz mai mare peste mine decât ce am trăit eu până acum. Ea se îndreptă de spate. Aici n-o să te afle nimeni.

– Tata o să mă găsească chiar și aici, doamnă.

– Brogan Kai n-o să te deranjeze câtă vreme ești sub acoperișul meu. Acum, liniște. Crede-mă pe cuvânt. Cu mine ești în siguranță.

Cum stăteam la picioarele patului privind îngândurată fața umflată a lui Fagan, Bletsung se întinse și luă în mână sulul de pergament care îmi atârna la gât legat cu o sfoară.

– Și asta ce-i? Un talisman norocos sau ce?

– Ah!

Uitasem cu desăvârșire de pergamentul pe care trebuia să i-l dau omului lui Dumnezeu. Poate că era mai bine că uitasem, pentru că altfel ar fi acum în mâinile lui Kai.

– Tanti Elda s-o fi întrebând ce s-a întâmplat. Dacă nu mă întorc curând la dânsa, cred că o să se dea de ceasul morții.

Tanti Elda nu era singură când am ajuns la marginea pădurii de lângă casa ei. Brogan Kai stătea pe verandă aplecat spre bătrână și vorbindu-i, în timp ce fiii săi rămăseseră jos, lângă trepte. Tanti Elda se legăna înaintea și înapoi în balansoar, privind departe înspre vale, tăcând. Brogan ridică vocea la un moment dat și, deși nu auzeam ce spune, tonul vocii și gesturile erau mai mult decât grăitoare.

Coborî scările triumfător, urmat la câțiva pași de fiii săi.

Apucară pe cărarea ce ducea la casa tatălui meu.

De-ndată ce dispărură în pădure, am alergat cât mă țineau picioarele la tanti Elda.

– Ce faci aici, fetițo? sări ea nu prea încântată să dea cu ochii de mine. Brogan a pornit să te caute. Nu poți rămâne aici.

– Kai l-a ucis pe omul lui Dumnezeu.

– Brogan nu ascunde ce a făcut, spuse tanti Elda. Mi-a spus-o în față și încă se bate cu pumnul în piept, că a făcut-o pentru binele nostru, al tuturor. Spunea că bărbatul acela încerca să ne ducă în rătăcire. Da' Fagan unde-i?

– E grav rănit. Are o coastă ruptă și e plin de răni. Bletsung Macleod are grijă de el.

– I-a luat apărarea omului ăluia, nu-i așa?

– Da, doamnă.

Am dezlegat sulul de pergament de la gât și i l-am întins.

– Tanti Elda, îmi pare rău.

Buzele i se subțiară când văzu sulul.

– A refuzat?

– Am uitat cu totul de el.

Ea izbucni în râs.

– Cred că e o adevărată binecuvântare că ai uitat.

Privi în urma lui Brogan și a fiilor săi.

– Se pare că planurile noastre nu merg cum vrem noi. Ei, asta e.

Încruntându-se, privi îndelung sulul de pergament din mâna mea. Cugeta insistent la ceva.

– Știi ceva, fetițo, ține-l la tine. Pune-l înapoi la gât și ascunde-l bine sub rochie, ca să nu-l vadă nimeni. Iar când mi-o suna ceasul, să i-l dai lui Fagan.

– Fagan?

– Da, da, ai auzit bine. Să nu-i spui nimic încă. N-ar înțelege motivele mele, iar dacă aş sta să-i explic, ar avea numai necazuri în plus.

– De ce?

Nu reușeam cu nici un chip să înțeleg ce voia să spună.

Părea foarte obosită și disperată.

– Mai devreme sau mai târziu, lucrurile o să intre pe făgașul lor.

– Despre ce lucruri vorbiți, tanti Elda?

Lovi aerul cu mâna, pierzându-și răbdarea.

– Hai, du-te înapoi la Bletsung Macleod. Pleacă odată. Cu cât zăbovești mai mult pe-aici, cu atât riști să dai de bucluc.

Stăteam pe marginea verandei cu inima frântă. Nu știam când o să mai pot veni iar la ea, s-o vizitez. Dacă murea cât eram eu plecată?

– O să-mi fie dor de dumneata.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Dumnezeu ne dă suferința asta în viață pentru ceea ce am făcut.

Eram sigură că inima ei era frântă, dar nu din cauză că trebuia să plec eu, ci pentru cine știe ce secret întunecat pe care-l purta de ani mulți. M-am întors și am îngenuncheat lângă scaunul ei, îmbrățișându-i trupul firav ca pentru ultima dată.

– Orice-ați făcut, tanti Elda, eu vă iubesc și o să vă iubesc toată viața mea.

Nu păcătuiseam și eu, și fusesem iertată?

Oftând, își lăsă obrazul pe creștetul meu.

– Nu ce-am făcut mă hăituiește, scumpa mea. Ci ce n-am făcut și mi-e tot mai greu, cu fiecare an ce trece. Atâtea regrete o istoviseră. Acum că omul acela e mort, cred că va trebui să rămânem la vechile obiceiuri, până se vor prăbuși munțiiăștia peste noi.

Fără să-mi dau seama ce spun, am început să-i vorbesc.

– Aruncați-vă povara asupra Domnului Isus, tanti Elda. Niciun lucru bun n-o să vi-l refuze, dacă Îl veți iubi pe El.

– Bărbatul din vale ți-a spus asta?

– Da, doamnă. Și a spus că Isus ne spală păcatele și ne

face ca zăpada.

I-am spus partea cea mai importantă din ce îmi spusese bărbatul acela; darul harului pe care-l turnase el asupra mea, îl turnam și eu, acum, asupra ei. Iar trupul ei uscat, îmbătrânit se înviora precum un deșert sub stropii grei de ploaie.

– Poate fi atât de ușor?

– Pentru mine a fost.

Ea îmi mângâie cu bunătate obrazul și zâmbi.

– Asta pentru că cea mai mare parte din ceea ce ai făcut s-a întâmplat doar în imaginația ta, fetițo.

– Și intenția este o faptă. Așa vede Dumnezeu lucrurile.

– Poate că așa e. Numai că aș vrea să știi că nici eu, nici bunica ta n-am crezut nicio secundă că ai fi îmbrâncit-o pe Elen în râu.

– Dar mama așa a crezut.

Ea n-a mai spus nimic să mă contrazică.

– Acum e mai bine să pleci, Cadi, înainte ca Brogan să se întoarcă din drumul său și să te găsească aici.

– S-a dus la tata, nu-i așa?

– Mi-e teamă că da. Nu era bucuros deloc că ai fost acolo, în vale, împreună cu fiu-său. Acum vrea să arunce toată vina asupra ta.

– Dar a fost vina mea.

– Nu, copilo. Altcineva mult mai mare a intervenit aici. Mi-ai amintit niște lucruri pe care mi le-a spus mama cu mulți ani în urmă, de cealaltă parte a oceanului. Și cred că îmi voi aminti și altele. În rest, cu timpul vom vedea dacă Dumnezeu vrea să ne înalțe sau să ne piardă. Acum, valea!

Sărutând-o pe obraz, am coborât repede treptele.

– Cadi. Încă ceva.

– Da, doamnă!

– Spune-i lui Fagan că sunt tare mândră de el.

Bletsung Macleod mă salută, îndată ce-am intrat pe ușa lăsată deschisă special pentru mine.

– Doarme buștean, spuse ea zâmbind.

În căsuța ei miroasea plăcut a mâncare de-mi lăsa gura apă. Stomacul mă rodea de foame, dar eram atât de obosită, că abia mă mai țineam pe picioare.

– Stai jos, draga mea.

M-a dus la masă și îmi umplu un castron cu tocană. Așezându-l în fața mea, mi-a turnat niște apă într-o cană de tinichea.

– Tocană de veveriță și pesmeți. Îmi dădu o cârpă curată dintr-un coșuleț. Ți place mierea?

– Da, doamnă!

Luă un borcan cu miere aurie de pe raft și-l deschise.

– Ia un pesmet și pune-l pe farfurioară.

Am făcut cum mi-a spus, apoi ea turnă mierea până acoperi pesmetul. Mama nu-mi dăduse niciodată atâta miere, iar acum priveam vrăjită cum curge aurie și, fără să mă pot stăpâni, mi-am vârât degetul în balta lipicioasă și gustai cu poftă. Râzând, ea puse borcanul la loc.

– Niciodată nu am mâncat ceva atât de bun.

Nici chiar fagurii bunicii nu erau așa dulci.

– Întotdeauna mi-am așezat stupii sub castani. Nu-i miere mai bună decât cea din flori de castan.

Se așeză în fața mea.

– Mănâncă tocana din castron, Cadi. Trebuie să mai pui și tu ceva carne pe oase.

Bletsung Macleod era cea mai extraordinară bucătăreasă din câte cunoscusem, chiar mai bună decât mama. Am terminat de mâncat tocana din castron și apoi pesmetul, ajutând mierea dulce și consistentă să alunece mai ușor pe gât cu apă proaspătă de izvor. Sătulă, mă luptam din greu să-mi țin ochii deschiși. Nereușind să mai rezist, am dat castronul la o parte și mi-am lăsat fruntea să cadă peste brațele încrucișate pe masă, gata-gata să adorm chiar acolo pe scaun.

M-am trezit când am auzit niște voci și am constatat că eram întinsă lângă Fagan. El dormea în continuare, adânc, probabil ca urmare a elixirului împotriva durerilor pe care i-l preparase femeia.

– Bărbatul e mort, spuse Bletsung Macleod și, fiind pe jumătate adormită, nu am stat să o judec prea mult că vorbea de una singură. Of, da, îmi pare rău să-ți spun una ca asta. Brogan l-a omorât. Cred că l-a lăsat în pace câtă vreme oamenii au stat departe de el.

Vântul scutura frunzele din fața ferestrei ei și atunci am auzit o voce blândă, baritonală.

– Cadi s-a întors la Elda, după ce l-a ajutat pe băiat să ajungă până aici, continuă Bletsung Macleod. M-a surprins că a venit tocmai la mine. Habar n-am ce-a determinat-o să vină, dacă e să mă iau după ce gândesc majoritatea oamenilor despre mine. E singurul copil care s-a aventurat vreodată în preajma căsuței mele. Ce-i drept, e destul de ciudată și unde mai pui că vorbește singură. Râse încetișor. Când a venit, a început să vorbească, de parcă ar fi fost încă cineva în casă. Îți spun, m-a speriat îngrozitor. M-am și gândit că a adus vreo fantomă cu ea. Dar băiatul a spus că așa e felul ei. Probabil că i se trage de la suferința ce-o poartă în inimioara ei și-apoi au și alungat-o...

Și iarăși, vocea aceea blândă și baritonală.

– Serios. Am fost surprinsă când s-a întors aici, în loc să se ducă acasă la mama și la tatăl ei.

De-această dată am auzit clar răspunsul celuilalt:

– Stătea la tanti Elda.

Cine-o fi oare? Bletsung Macleod ședea pe un scaun lângă fereastra deschisă. Continuă să vorbească, cu capul ridicat și privirea ațintită spre munte, în timp ce rostea cuvintele. Și atunci, dintr-odată, am știut exact cine era cel de sub geamul ei.

Devoratorul de păcate.

Fagan se mișcă, iar foșnetul saltelei sună ca un tunet în creierul meu. Am închis imediat ochii, cu inima bubuindu-mi în piept, pentru că Bletsung tăcuse. Bun, iată că el era aici. Dacă l-aș fi putut anunța cumva că sunt trează, ar fi vrut să stau de vorbă cu el, să-i spun ce spusese omul lui Dumnezeu. Și cum i-aș fi putut spune adevărul, fără să-i produc o durere și mai mare? Așa că m-am prefăcut că dorm, când

s-a ridicat Bletsung Macleod de pe locul ei de lângă geam și a traversat încăperea, aplecându-se asupra noastră. Mai întâi s-a ocupat de Fagan, schimbându-i un pansament și tamponând ușor fața lui plină de vânătăi, iar apoi netezi păturile. Îmi îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte.

– Cadi?

Hotărâtă să nu mă las prinsă, m-am mișcat puțin mormăind ușor și trăgând pătura peste umeri. Iar apoi m-am liniștit, ca și când aș fi dormit somnul adânc al unui șoricel ascuns în gaura sa și nu m-am mai mișcat deloc, până nu am auzit târâitul ușor al picioarelor scaunului ei pe podea.

– Dorm adânc.

Devoratorul de păcate îi puse niște întrebări cu voce înăbușită.

– N-a zis nimic despre cele spuse de omul acela. Și mâine, probabil că o să doarmă toată ziua.

– O să te bucuri și tu puțin de niște musafiri, l-am auzit răspunzându-i încet.

– Da, mă bucur. O să fac tot ce pot pentru ei. Băiatul este tare curajos, cum s-a pus el în calea lu' taică-său. Brogan n-a îndrăznit niciodată una ca asta. Iar Cadi este nepoata lui Gorawen Forbes. Asta-i clar. Femeia aceea a fost tare drăguță cu tine. O să mă port cu Cadi ca și cum ar fi copilul meu.

Iarăși el rosti ceva.

– Ei bine, asta nu-i opera mea, spuse Bletsung Macleod, părând tulburată. Nu eu le-am spus să vină încoace.

Urmă o pauză, apoi se făcu iarăși auzită vocea liniștită și blândă.

– Nu, n-o să-i trimit acasă.

Vocea ei era joasă și aspră.

– Dacă ai putea vedea numai ce-a fost în stare Brogan să-i facă propriului copil, n-ai mai spune nimic. Oamenii care-și tratează copiii așa cum au fost tratați ăștia doi nu-i merită deloc. Și-apoi...

– Bletsung, iubirea mea, n-ai fi făcut oare și tu la fel,

dacă ai fi fost pusă în situația lor?

Iubirea mea?

– N-avem niciun drept să judecăm.

Bletsung Macleod tăcu atât de mult, încât m-am întrebat dacă nu cumva era furioasă pe omul acela, pentru că-și îngăduise o asemenea intimitate. Am deschis ochii cu grijă, atât cât s-o văd cum ședea palidă și îngândurată, lipită de fereastră. Privea în depărtare spre munți. Poate că devoratorul plecase.

– Cred că ai dreptate, și oftă. Ah, uneori nu mă pot abține să nu mă gândesc la ce-ar fi putut să fie.

Închizând ochii, plecă întristată capul.

– Nu-i zi în care să nu mă gândesc la ce-am făcut, Bletsung, și cum am ajuns. Credeam că te voi scuti de suferință, dar în schimb ți-am dăruit douăzeci de ani lungi și grei. Ar fi trebuit să treci munții cu ai mei și să o iei de la capăt altundeva.

– Cum aș fi putut pleca, dacă iubirea mea este aici?

– Te-ai fi măritat și ai fi avut copiii tăi acum.

– Dar eu nu-i voiam decât pe-ai tăi.

Se lăsă tăcerea între ei. Frunzele de arțar foșniră ușor și auzii țipățul plângător al unei cucuvele.

Bărbatul vorbi iarăși, încetișor, iar Bletsung se ridică de pe scaun.

– Ah, te rog, mai stai puțin. Nu trebuie să spui nimic. Îmi place și numai să te știu aproape.

– Întotdeauna sunt aproape.

Ea se așeză iarăși pe scaun, mângâind ușor pervazul geamului.

– Nu destul de aproape...

– Bărbatul trebuie înmormântat după obicei.

– Ce poți face tu legat de ce s-a întâmplat?

– Nimic, cred, dar pot să mă ocup de trupul lui și să-l duc sus pe munte; știu un loc potrivit unde să-l îngrop.

Mai spuse ceva cu vocea lui blândă și gravă, dar apoi n-am mai auzit nimic decât foșnetul frunzelor de arțar și cântecul păsărilor de noapte.

Bletsung Macleod nu mai adaugă nimic. Privea mereu spre Muntele Mortului și lacrimile îi curgeau neostoite pe obraji.

Odată cu plecarea lui, am adormit la loc.

– Să știi că-l iubește, Fagan, i-am spus când m-am trezit după-amiaza târziu.

M-am ridicat și am privit afară, asigurându-mă că Bletsung Macleod nu mă aude. Smulgea buruieni din grădină.

– Nu-i treaba noastră.

Gemu când m-am așezat pe pat, pentru că cea mai mică mișcare îl chinuia îngrozitor. Fața lui era o combinație îngrozitoare de vinețiu și negru, iar unul dintre ochi îi era umflat și complet închis.

– Poate că nu, Fagan, dar merită să ținem cont de asta, nu crezi? Și el o iubește. Trebuia să-l auzi cum îi vorbea, atât de blând, cu atâta afecțiune.

Am simțit cum devin melancolică numai gândindu-mă la toate astea.

– Așa îi vorbea tata mamei.

Fagan stătea cât mai nemișcat, ca să nu-l doară.

– Tatăl meu n-a vorbit niciodată cu mama ca și când ar fi prețuit-o, dar pe ea am văzut-o privindu-l de parcă el i-ar fi adus luna de pe cer. Nu înțeleg cum poate ea să simtă așa...

– Nu-i greu deloc, am spus eu, gândindu-mă la propria-mi situație. Știam că se poate să iubești un om și dacă el nu te iubește. Mai ales dacă știi că e justificată aversiunea lui.

El întoarse capul spre mine și deschise ochiul sănătos.

– Poate că te înșeli în privința mamei tale, Cadi.

Am ridicat din umeri, pentru că nu eram sigură deloc.

– Acum nu mai contează. M-am obișnuit cu ea așa cum e.

– Nu-i adevărat.

Îmi mușcam buzele și n-am deschis gura până ce am fost sigură că n-o să-mi tremure vocea.

– Numai eu sunt vinovată pentru situația de acum. Nu eu am împins-o pe soră-mea în râu, dar am dorit să cadă.

– Cadi, să știi că și eu am dorit să se îmbolnăvească tata și frații mei. Dar lucrurile nu se întâmplă așa. Nu e vina ta că Elen a murit.

– Acum știu și eu, Fagan, dar tot nu înțelegi? Vina nu contează. Știu că sunt o păcătoasă. Chiar când am încercat să fac binele, a ieșit prost.

– Nu ești mai rea decât alții. Ba unii, sigur sunt mai răi ca tine.

– Te referi la tatăl tău.

– Da, la tatăl meu. Și la frații mei. I-am urât, Cadi.

Și din ochiul lui sănătos începură să se prelingă lacrimi.

– Și-atunci, care-i diferența dintre mine și ei? Dacă nu l-aș fi acceptat pe Isus și dacă n-aș fi fost botezat acolo în râu, aș fi același. Eram al Diavolului și credeam că așa voi rămâne pentru totdeauna. Dar acum totul s-a schimbat. Nu mai suntem la fel, Cadi. Trebuie să crezi ce ne-a spus omul acela.

– Vreau să cred, Fagan, dar vezi unde ai ajuns tu, dacă l-ai acceptat pe Isus? Mai bine nu mă duceam niciodată acolo.

– De ce?

– Uite, câte s-au întâmplat!

– Ai găsit speranță, nu? Vorbea aprins, cu toată durerea ce-i chinuia trupul.

– Dar n-a ținut prea mult, nu-i așa? Omul nostru e mort.

– Ne-a spus adevărul, Cadi. N-ai simțit asta până în adâncul inimii tale? N-ai auzit însăși vocea lui Dumnezeu în fiecare cuvânt pe care l-a rostit?

– Când ne-a vorbit, totul părea foarte coerent. Dar poate că aveam sentimentul ăsta pentru că doream cu disperare să fiu iertată, încât aș fi fost dispusă să cred orice.

– Ai fost fericită, Cadi. Ar fi trebuit să-ți vezi fața. Străluceai toată.

– Într-adevăr, am fost atât de fericită, încât simțeam că explodez, am spus, simțind cum mi se umplu ochii de lacrimi. Dar a apărut taică-tău, cu frații tăi și l-au ucis pe omul acela în bătaie, iar mie mi-au luat speranța. Ei, unde-a fost Dumnezeu atunci, Fagan? Mă tot gândesc la asta și nu pot să înțeleg cu niciun chip. Nimic nu s-a schimbat, de fapt. Și nici n-o să se schimbe vreodată.

– Asta pentru că noi am făcut toate lucrurile pe de-a-ndoa-selea, Cadi.

Înfuriată și frustrată, îl priveam încruntată.

– Tu n-ascuți nimic din tot ce-ți spun eu, Fagan? Toate lucrurile sunt la fel cum erau dintotdeauna.

– Nu-i adevărat.

Tremuram înăuntrul meu din cauza slabei mele credințe. Eu scăpasem numai cu o sperietură, dar nevătămată, însă Fagan, bătut măr, era încă dispus să lupte pentru credința lui.

– El n-a făcut decât să mărturisească adevărul, însă de la asta i s-a tras moartea, am spus eu.

– Lucrurile nu se pot opri aici.

Și nici nu s-au oprit, deși nu voiam să-i spun lui Fagan că omul acela îmi lăsase mie povara lui. Nimic nu avea sens, după mintea mea. Eu nu eram decât un copil respins de propria familie. Ce puteam face?

Totuși, Dumnezeu îmi cerceta inima. Tot ce era în mine se agăța precum iedera de mărețul copac în care fusesem altoită. Eu, o mlădiță, și nu o creangă viguroasă. Cel puțin deocamdată. Îmi deschisesem inima, iar Dumnezeu intrase în viața mea. Dumnezeu și iertarea Sa. Dumnezeu și îndurarea Sa. Dumnezeu și dragostea Sa. Dar eu, eu nu meritam nimic!

– Cred, Fagan. Serios, dar mi-e teribil de frică. Taică-tău a vorbit cu tanti Elda și s-a dus și la ai mei. Dacă pe tine te-a bătut așa, cu mine va face mult mai rău.

– Dumnezeu te va apăra.

– Nu l-a apărat pe omul de lângă râu. Și nici pe tine.

Fagan mă prinse cu toată puterea de încheietura mâinii.

– Dumnezeu a fost acolo. Nu susțin că înțeleg de ce s-au întâmplat lucrurile așa cum s-au întâmplat, dar sunt sigur de un lucru. Trebuie să le spui oamenilor adevărul.

Începui să râd zeflemitor, smulgându-mi mâna din strânsoarea lui.

– Adică familiei Kai? Crezi că ar trebui să mă duc să-i spun adevărul tatălui tău?

Schițând o grimasă de durere, Fagan închise iarăși ochiul.

– Nu. Lui o să-i spun chiar eu, când va veni timpul.

Mi s-a făcut rușine. După toate câte i le făcuse tatăl lui, Fagan nu se dădea bătut.

– I-am spus la tanti Elda, am zis eu, așteptând aprecierile lui Fagan.

– Deja ai spus unui om.

M-am cutremurat la gândul că Brogan Kai mă căuta. De data asta provocasem alor mei neazuri mai multe ca oricând. Dar, chiar și așa, tânjeam să mă duc și să împărtășesc cu alții ce auzisem. A fost un fleac să-i spun bătrânei Cuvântul Domnului, pentru că ea așteptase să audă ce avea Dumnezeu de spus. Puteam să-i spun fratelui meu, Iwan, dar el ar fi ținut cu mama și cu tata. Și dacă ar fi fost să apar acasă acum, probabil că n-aș fi apucat să deschid gura până ce tata ar fi pus cureaua pe mine și m-ar fi închis în șopron, pentru că mă pusesem rău cu Kai.

– Poate că tanti Elda îi va spune lui Gervase Odara.

– Poate, spuse Fagan încetișor.

– M-am tot gândit, Fagan. Nu cred că oamenii o să fie fericiți dacă le spun ce a spus omul acela.

Întorcând încet capul, a deschis ochiul sănătos și m-a privi îndelung. M-am simțit ca Petru când s-a lepădat de Isus.

– Adică, gândește-te și tu, am continuat eu timidă. Toți ai noștri cred că devoratorul de păcate le va lua păcatele asupra lui, ca ei să poată sta curați în fața lui Dumnezeu. Crezi că-i va bucura să afle că cei dragi ai lor au murit luând cu ei povara păcatelor? Crezi că vor vrea să știe că, probabil,

părinții și bunicii lor ard în iad? M-am gândit la buni. Cine o să vrea să creadă un lucru ca ăsta?

Speram ca Domnul să se uite la inima bună a bunicii mele. Ea mă iubise și când nu meritam să fiu iubită și fusese bună cu devoratorul de păcate, când nimănui nu-i păsa decât să-l știe făcându-și datoria. Ea îi dusesese mâncare, când toți ceilalți nu-i ofereau decât păcate și iar păcate.

– Omul ne-a spus că Dumnezeu vede inima, spuse Fagan mai sigur pe el decât eram eu. Trebuie să credem ce ne-a spus, Cadi. Nu putem să privim numai înapoi, la cei morți. Trebuie să ne gândim la cei care încă trăiesc.

– Dar dacă oamenii n-o să asculte ce vrem noi să le spunem? Ce ne facem atunci? Până acum n-au vrut să asculte. Omul vorbea tuturor, dar numai noi am coborât la râu și am trecut apa.

– Nu asta contează, Cadi.

– Și noi putem păți ce-a pățit omul de lângă râu.

– Nu are niciun rost să ne gândim la ce s-ar putea întâmpla. Trebuie să ne gândim la ce vrea Dumnezeu să facem. Într-o bună zi, vom sta în fața Lui, Cadi. Tu și cu mine, în fața Celui Atotputernic. Și o să-I spui atunci că ai știut că Fiul Său a murit pentru toți oamenii din valea noastră, dar că nu i-ai spus decât unei sărmane bătrâne?

Am plecat capul rușinată. Nu puteam să nu mă gândesc iar și iar la loviturile pe care le-a încasat Fagan, în timp ce eu stăteam ascunsă în întuneric.

– Cadi, Isus știa ce urma să îndure. Și știe și ce o să pătimești tu. Fagan îmi luă mâna în mâna lui. Nu de la Isus îți vine teama, Cadi. Ți-e frică din pricina tatăului meu. Dar nu trebuie să-l lași să te împiedice să faci ce ai de făcut. Nu poți ține adevărul numai pentru tine. În felul ăsta nu-L slujești pe Dumnezeu, ci pe Kai. Și nu mai este nicio nădejde pentru noi toți, dacă ascuți de el.

Stomacul mi se strânse, când mi-am amintit de promisiunea pe care i-o făcusem devoratorului. El era primul căruia trebuia să-i spun. Dacă n-ar fi fost el, nu aș fi coborât niciodată la râu să aud cuvântul Domnului.

Dar cum se va simți el, când o să-i spun că tot ceea ce făcuse întreaga viață a fost inutil?

– Te rog, Cadi.

Fagan încercă să se ridice. Gemând, se prăbuși înapoi în pat și închise ochii.

M-am aplecat asupra lui.

– Te doare capul?

El se strâmbă când l-am atins.

– M-a durut tot timpul.

Am coborât ușurel din pat, ca să nu-l deranjez și m-am dus să umezesc un prosop, să i-l pun pe frunte.

– Mulțam', zise el. Îmi caută mâna. Când am întins-o spre el, mi-a strâns-o delicat: Ne vom sprijini unul pe altul în treaba asta. Adormi la loc. Ținându-l de mână, m-am întins pe pătură și l-am privit până mi s-au închis ochii.

Se părea că Dumnezeu își împlinea lucrarea Sa cu mine, până la urmă.

Lucrarea lui Isus și a Crucii.

ȘAISPREZECE

A DOUA ZI DIMINEAȚA M-AM PLIMBAT ÎN JURUL casei și am văzut unde stătuse devoratorul de păcate, sub fereastră. Iarba era culcată în locul acela și de acolo urca o cărăruie îngustă spre pădurea de pe Muntelui Mortului. Tocmai pornisem spre pădure, când apăru Bletsung Macleod în cadrul geamului și m-a strigat.

– Unde te duci, Cadi?

– Să-l găsesc pe devoratorul de păcate.

– De ce nu aștepți o zi, două? O să vină el. Și atunci poți să șezi pe scaunul meu și să povestești cu el la fereastră.

Am refuzat, știind că, dacă mai așteptam câteva zile, mi-aș fi pierdut tot curajul.

– Trebuie să mă duc acum, doamnă.

– Ei bine, atunci așteaptă să-ți dau ceva să-i duci.

Intră în casă, iar eu am revenit, așteptând-o sub fereastră. Se aplecă în afară și-mi întinse un coș. Înăuntru, prăjiturile cu stafide și un borcan cu miere. Îmi mai aruncă și o ploscă scobită cu dop, prinsă cu o curea lungă.

– Ține cărarea, Cadi, și după ce urci vreo milă, o să dai de-un izvor. Până atunci o să ți se facă sete.

Era greu să sui Muntele Mortului cu toate în spate.

Cărarea șerpuia printre înalții magnolieri-americani, arțari de zahăr, mesteceni și molizi roșii. Am găsit izvorul și am ingenuncheat lângă el, bând din căușul palmei. Ciripitul vesel al păsărilor mă înconjura din toate părțile și, simțindu-mă în siguranță, m-am odihnit, ascultând clipocitul apei. O piranga⁴ aurie se lăsă nu departe de mine, ciugulind ceva de pe jos înainte să zboare înapoi în copaci. Mi-am umplut tătarca, am astupat-o și mi-am aruncat-o pe umăr, am ridicat coșul și am ocolit izvorul, căutând iarăși poteca.

Ziua era tot mai fierbinte, iar aerul era umed și greu respirabil. Cărarea se strecura printr-o junglă de ferigi, care-mi ajungeau până în talie, crescute din belșug la umbra molizilor și brazilor. Susurul blând al apei mă însoțea continuu și am ajuns la o cascadă învăluită în ceață. Respirând greu, m-am așezat lângă șuvoiul de apă, recunoscătoare pentru dușul rece de după toată fierbințeala zilei. Un curcubeu superb se arcuia în razele calde ale soarelui. Cascada formase un mic lac în care mă întrebam dacă nu cumva se îmbăia devoratorul de păcate.

Am traversat apa cu grijă, regăsind cărarea care se cățara tot mai sus, până ce mirosul de pământ reavăn lăsă locul celui de piatră încinsă. Oprindu-mă, am privit peste toată suprafața de granit. Mă dureau picioarele după urcuș. Venisem degeaba? Sorbind însetată apa din tătarcă, m-am așezat câteva minute la umbra generoasă a unui pin care creștea printre fisurile din platoul stâncos. Apoi am pornit-o de-a curmezișul, printre stâncile ce semănau cu niște trepte uriașe, către o pădurice cu pomi răzleți.

Trecând printr-o adevărată dantelărie de stânci, am pătruns într-o pădure de mesteceni. Trunchiurile albe se vedeau foarte bine pe fundalul verde intens al frunzișului, care, pe alocuri, luase nuanțe de galben și portocaliu. Acolo am dat de locuința devoratorului de păcate, o peșteră scobită

---

⁴ Pasăre cântătoare din America de Nord, foarte frumos colorată (n.tr.)

în versantul muntos.

– Alo! a strigat eu, cu inima cât un purice.

Niciun răspuns. Am mai făcut câțiva pași și am văzut o vatră înconjurată de pietre, unde nu se mai făcuse foc de mult. O cazma demontată era rezemată la intrarea în peșteră. M-am oprit așteptând, apoi am strigat iarăși, mai tare, iar palmele îmi transpiraseră de emoție.

– Alo!

Nimic.

Curioasă, m-am apropiat cu grijă.

– Devoratorul de păcate! l-am strigat încetișor. Luându-mi inima în dinți, am privit înăuntru. Domnule, am venit să vă spun ce a zis omul de la râu.

Pe măsură ce ochii mi se obișnuiau cu întunericul, am putut vedea o stivă de blănuri lângă peretele din fundul peșterii. Apoi, o nișă scobită într-un perete în care se aflau oale pentru gătit, două borcane curate, identice cu cel din coșul meu, și câteva vase din lut; bietul om nu avea niciun fel de mobilă. O lanternă atârna de o rădăcină fibroasă, ce crescuse printr-o fisură din tavanul de granit al peșterii. Un firicel de lumină străbătea de sus întunericul.

Intrând, am văzut că peștera era destul de înaltă cât să stea un om în picioare. Pe un perete al peșterii – care se termina într-o crăpătură ce presupun că dădea afară – se vedea funingine de la fum.

Cel puțin aici era uscat și răcoare după zăpușeala zilei de vară târzie și probabil că era destul de călduros și în lunile lungi de iarnă. Cu toate astea, mă întrista gândul că omul acesta locuia în întuneric de atâta amar de vreme.

Am pus coșul pe așternutul din blănuri și am ieșit iarăși afară.

Urcasem degeaba până aici?

– Devoratorul de păcate! Unde sunteți? Vântul foșni prin frunzele mestecenilor. O fi ascuns pe-aproape și mă pândește? Am venit cum am promis!

M-am plimbat înapoi și-ncolo pe creasta muntelui, întrebându-mă ce să fac. Oare să-l aștept până se-ntoarce?

Dar dacă se înnopta și tot nu apărea? Sau dacă venea și se supăra pe mine că intrasem nepoftită în casa lui? Sute de variante nefericite îmi răsăreau în minte.

Deodată se întâmplă ceva cu mine, ca și cum o perdea mi-ar fi căzut de pe ochi și vedeam o lume întreagă desfășurându-mi-se pe dinainte, șiruri de munți mai verzi sau mai violacei și văi ascunse de cețuri albe. Un vultur țipă deasupra mea plutind în voia curenților de aer. Copleșită, m-am uitat cu mirare la toată splendoarea care mă înconjura. Nu-mi închipuisem niciodată că lumea e atât de mare, atât de frumoasă. Am continuat să urc dornică acum să ajung în vârf, ca să pot vedea totul. Uitasem și de devoratorul de păcate, și de promisiunea mea, nerăbdătoare să ajung cât mai sus. Panta era mai abruptă acum. Mă oprisem să mă odihnesc, când am auzit zgomot de pietre lovite una de alta. M-am ridicat și m-am apropiat de o creastă.

Atunci l-am văzut și mi-am amintit de ce urcasem până aici.

Aplecat lângă o grămadă de pietre lungi și înguste, devoratorul de păcate le pregătea, ca să facă din ele un mormânt pentru omul lui Dumnezeu. Trupul celui decedat era întins pe un pat din ramuri de pin, cu mâinile împreunate pe piept, iar ochii îi erau acoperiți cu două pietre albe. Stăteam pe vine cu mâna la gură și priveam.

Devoratorul de păcate aranja pietrele cu mare grijă, mutând și mișcându-le până se îmbinau perfect, ferecând trupul omului lui Dumnezeu în inima muntelui. Când termină, rămase acolo multă vreme, apoi își plecă fruntea să se reculeagă. A stat așa, cu brațele ridicate spre ceruri, ca și când ar fi dorit cu ardoare să se prindă de ceva. Se prăbuși în genunchi, se aplecă înainte cu capul în mâini – și l-am auzit deslușit cum plângea în hohote.

Am coborât de pe stânci, m-am întors la peștera devoratorului și l-am așteptat acolo. Deznădăjduită, mă

întrebam cât de greu o să-i fie când va afla adevărul. Trecu o oră și încă una. Cum soarele se apropia de apus, iar el încă nu venise, a trebuit să cobor, ca să nu mă prindă noaptea în munți.

– Nu l-ai găsit? întrebă Bletsung Macleod când am intrat în casa ei, obosită și plină de praf.

M-am lăsat istovită pe-un scaun, așezând plosca pe masă în fața mea.

– Știați că locuiește într-o peșteră?

Se încruntă ușor, făcând semn cu capul.

– Nu, nu știam.

– Nu prea are multe lucruri acolo.

– Ai intrat? întrebă Fagan, izbutind cu greu să se ridice și se așeză pe marginea patului.

– Doar pentru scurtă vreme. Am strigat, dar nu am primit niciun răspuns.

Le-am povestit atunci cum l-am văzut pe devorator îngropându-l pe omul lui Dumnezeu.

– A spus el că o să se îngrijească de omul acela, spuse Bletsung Macleod, dar n-aș fi crezut c-o să-l care până pe vârful muntelui.

Zâmbi trist și se așeză pe scaunul de la geam, privind spre munte.

– Bietul Sim. O lacrimă i se prelinse pe obraz. A sperat mult...

– Sim? am întrebat eu, apropiindu-mă de ea. Cum ea nu mai adăugă nimic, am atins-o ușor pe braț.

A întors capul și m-a privit dusă pe gânduri.

– Ați spus *Sim*?

Am citit pe fața ei că rostise numele involuntar.

– Numele lui e...

Ea-mi opri torentul vorbelor cu vârful degetului și scutură din cap.

– N-ai voie să-l spui cu voce tare. Am fost neatentă, copilo.

– Hei! se auzi o voce de bărbat de afară, paralizându-ne.

Bletsung mă apucă de mână, trăgându-mă repede din

dreptul ferestrei. Îmi dădu drumul și-mi făcu semn să mă duc în celălalt capăt al încăperii. Fagan se făcu pământiu la față, pentru că vocea îi era foarte cunoscută. Era tatăl lui.

– Bletsung! Aloooo!

Ea se duse la ușă.

– Ascundeți-vă după pat, ne șopti. O să las ușa deschisă, altfel o să intre la bănueli.

Ieși afară pe verandă și strigă la rândul ei:

– Ca să vezi, Brogan Kai în persoană, cu pălăria în mână.

După atâta vreme.

Fagan închise ochii. I se vedea cum pulsează sângele în venele de la gât.

– Îl caut pe fiu-meu, Bletsung.

– Și cum de vii la mine?

– Fagan a fost văzut ultima oară împreună cu fata lui Forbes.

Vocea i se auzea mai deslușit acum. Mă foiam neliniștită, vrând să mă vâr sub pat, dar Fagan m-a prins de mână, ducând degetul arătător în dreptul buzelor, în timp ce taică-su vorbea cu Bletsung chiar de lângă trepte.

– Băiatul lui Humes spunea că a auzit că ea ar fi venit o dată sau de două ori pe-aici.

– Chiar? Ei bine, mi-e teamă că ai bătut atâta drum degeaba. Da' ce i-a apucat să fugă împreună?

Inima îmi bătea mai-mai să-mi sară din piept, când am auzit întrebarea, pentru că îmi era teamă că l-ar fi făcut suspicios.

– Ai văzut-o pe fată 'au ba?

– N-ai de gând să-mi răspunzi?

– Nu-i treaba ta, Bletsung.

– Se pare că nimic nu mai este treaba mea. Trăiesc singură, Brogan. De mai bine de douăzeci de ani. Nu mai știu ce se întâmplă cu voi. Nu mai vine nimeni pe aici, decât dacă aveți nevoie de devoratorul de păcate.

Niciunul nu mai spuse nimic o vreme. Nu îndrăzneam să ne mișcăm, pentru că Bletsung era încă afară. Știam că tatăl lui Fagan era tot acolo, deși habar nu aveam ce făcea

sau ce-i trecea prin cap.

– Nu trebuia să se ajungă aici, Bletsung.

Vorbea cu o blândețe ciudată și se simțea o undă de regret în vocea lui.

Fagan își duse mâna la frunte încruntat.

– Ba da, trebuia, spuse Bletsung hotărâtă.

– Aș fi putut rezolva altfel. Vocea lui Kai redeveni aspră. Iar tu știi ce spun.

– Mda, știu prea bine ce-ai vrut. Numai că n-ai înțeles niciodată că lucrurile nu puteau fi altfel decât sunt acum.

– Ar fi fost mult mai bine dacă nu erai atât de încăpățânată!

– Nu încăpățânarea m-a ținut aici, Brogan Kai.

Ci dragostea. Pașii ei se depărtară de marginea verandei și femeia reveni în pragul ușii deschise. Se opri când îl auzi iarăși răcnind în urma ei.

– Sortii au căzut pe el! De douăzeci și doi de ani e devorator de păcate. Când o să pricepi că e pierdut?

– Niciodată! spuse ea ferm. Niciodată! repetă, iar vocea i se frânse în timp ce-i întorcea spatele. Niciodată, niciodată, niciodată...

Trânti ușa și lăsă zăvorul să cadă cu zgomot. Rămase nemișcată câteva clipe, sprijinită de ușă, cu ochii închiși. Când ne privi, am zărit o urmă de teamă în ochii ei albaştri, dar s-a întors repede cu spatele și a mers la fereastră. Ridică perdeaua doar cât să poată privi puțin afară. Își ținu un moment respirația, iar apoi răsufă ușurată.

– A plecat.

Se îndepărtă de la geam.

Vrând să vadă cu ochii mei, am fugit la fereastră și am privit pe furiș afară. Kai umbla încet, cu umerii lăsați. Ținea strâns o pușcă sub braț, cu țeava spre pământ.

Am tresărit speriată când Bletsung mi-a pus mâna pe umăr.

– Mai bine stai departe de geam, Cadi.

Am răsufat ușurată că nu ne găsise.

– S-a dus, Fagan. Acum suntem în siguranță.

- Deocamdată.

Fagan se așeză pe marginea patului. Privi serios spre Bletsung Macleod.

- O să se întoarcă, nu-i așa?

Ea ridică din umeri, lipsită de expresie.

Ochii lui se îngustară.

- Ce-a fost între dumneavoastră și tatăl meu?

- Nimic.

- Și atunci, de ce-ați roșit așa?

Oftă.

- S-a întâmplat tare demult, Fagan, înainte să te naști tu.

Se așeză la masă obosită și tristă. Sprijinindu-și coatele pe tăblia mesei, și-a ascuns fața în palme și își freca fruntea, ca și când ar fi durut-o capul.

Fagan se ridică și se duse spre ea, așezându-se pe scaunul din fața ei. Cunoșteam privirea aceea hotărâtă, pe care o avea și acum. Își împreună mâinile și se uită insistent la femeie.

- Vreau să știu.

Ea lăsă mâinile să-i cadă și-l privi drept în față multă vreme. Cred că și-a dat și ea seama că el n-o să renunțe până ce va primi un răspuns.

- A vrut să se însoare cu mine.

- Adică v-a iubit.

- Cândva, tare demult, credea că mă iubește. Sau poate că regreta numai ce se întâmplase din cauza tatălui său. Nu mai știu nici eu, Fagan. Oricum, nu mai contează. Au trecut mulți ani de-atunci. Să fiu sinceră, nu mă interesa nici dacă Brogan Kai ar fi fost regele Angliei și mi-ar fi cerut mâna. Eu iubeam pe altul. Îl iubesc și acum și îl voi iubi tot restul vieții.

M-am apropiat mai mult de ea.

- Pe devoratorul de păcate.

Ea mă privi în ochi.

- Da, draga mea, spuse zâmbind trist. Îl iubesc pe devoratorul de păcate.

- Cred că-l urâți pe tatăl meu, murmură Fagan. Și

dumneavoastră și devoratorul.

Bletsung se aplecă pe deasupra mesei și-i luă mâna.

– Laochailand Kai a dorit un devorator de păcate, nu tatăl tău. Au fost unii care nu au vrut, dar, în cele din urmă, toți au acceptat de frică. Bătrânul i-a spus lui Brogan că va bântui localitatea noastră, dacă nu se alegea un devorator care să-i ia păcatele. Și toți l-am crezut că așa va face.

– Chiar așa de rău a fost?

– Crud și rece. A lăsat să se înțeleagă că a fugit din Scoția pentru motive foarte grave. N-am știu niciodată ce a făcut, dar cu siguranță a fost ceva cumplit. Și circulă tot felul de povești urâte despre cum am devenit noi stăpânii acestei văi. Din pricina unui afurisit de scoțian mândru de răutatea lui. Toți se temeau de el. Își trase mâna. Dar mai erau și alții, la fel de răi ca el.

– Tata, spuse el înverșunat.

Ea negă din cap și se ridică de pe scaun. Se duse la scaunul de lângă fereastră și se așeză privind spre munte, cum făcea adesea.

– Deci cum s-a întâmplat? continuă Fagan. Cum l-au ales pe devorator?

– Au folosit niște bucăți de os pe care au încrustat câte un semn pentru fiecare bărbat. Oasele au fost puse într-o pălărie și amestecate. Iar bunica lui Cadi, Gorawen Forbes a scos unul. A izbucnit în plâns când a văzut al cui semn îl ținea în mână, dar i-a întors și ea spatele, la fel ca toți ceilalți.

– Și dumneavoastră?

Se întorsese spre noi.

– M-aș fi ridicat chiar eu împotriva bătrânului Kai, dacă m-ar fi lăsat Sim, dar el a spus că Dumnezeu Însuși hotărâse să fie scos numele lui din cușma aceea și că nu avea rost să încerc să schimb ceva. Așa că am fugit și m-am așezat aici. De-atunci nu prea am mai avut de-a face cu oamenii din valea asta și puțini sunt cei care au mai călcat pe-aici.

– Kai, am spus eu.

– Da. Și Gervase Odara mai vine de câteva ori pe an

după miere sau când e nevoie de devoratorul de păcate, spuse ea tristă.

– V-au lăsat aici singură, de atunci? am întrebat-o eu întristată, la rândul meu.

– Nu chiar toți. Și-mi zâmbi. Bunica ta a venit ani la rând pe-aici, înainte să o lase puterile. Ea împreună cu Elda Kendric. Știam că vin în fiecare toamnă, când frunzele devin ruginii, apoi mai veneau de Crăciun și, iarăși, primăvara.

Începu să râdă, amintindu-și tot felul de lucruri plăcute.

– Bunica ta venea mereu când răsăreau florile de câmp și îmi aducea un coș plin. Nu veneau niciodată cu mâna goală. Îmi aduceau castane, sau murături, sau magiun, iar eu le dădeam miere, când se întorceau acasă. O dată a venit Elda singură și mi-a dat pătura înflorată pe care șezi tu, Fagan. Se încruntă nedumerită. Niciodată n-am priceput de ce mi-a adus-o mie, mai ales că Iona tocmai îl născuse pe Cleet, dar ea a insistat mult s-o primesc.

– Tanti Elda nu i-a dat niciodată nimic mamei mele, din câte îmi amintesc, spuse Fagan încruntându-se ușor.

Eu nu știu să fi avut a face una cu alta vreodată. De ce să-i fi dat mamei pătura asta?

– Se pare că ceva le-a îndepărtat definitiv una de alta, murmură Bletsung. E tare trist să nu poți fi cu cei dragi ai tăi.

– Așa e, am intervenit și eu. Tanti Elda i-a trimis pe toți ai ei peste munți, cu mulți ani în urmă.

– Nu chiar pe toți.

– Ce vrei să spunei? întrebă Fagan foarte atent.

Bletsung Macleod se uită de la unul la altul.

– Nu știți?

Ne-am privit nedumeriți, iar apoi ne-am întors spre ea.

– Ce să știm? întrebă Fagan.

– Ce știți voi despre Elda Kendric?

– Tata mi-a spus să nu mă apropii de ea. O dată a spus că-i mai rea ca ciurma. Când i-a pomenit numele a fost într-o înjurătură, iar de atunci n-a mai vorbit despre ea.

– Și mamă-ta?

– Ea n-a vorbit niciodată despre tanti Elda.

Ochii lui Bletsung se umplură de lacrimi.

Fagan o privea încordat.

– Ce-i cu tanti Elda?

Ea scutură din cap, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Își întoarse privirea de la el.

– Spune-mi!

Îl privi înlăcrimată, dar ochii ei scânteiau.

– Nu-mi vorbi mie pe tonul ăsta, băiete. Nu-i treaba mea să-ți spun mai mult de-atât. Tanti Elda are motivele ei, dacă tace. Poate merg până la ea, ca să aflu mai multe. Domnul știe ce dor mi-e să mai stau puțin de vorbă cu ea. Privi în altă parte. Timpul trece, iar noi preferăm să ne ocupăm de lucruri care nu ne fac să suferim: să săpăm grădina, să îngrijim stupii, să punem murături peste iarnă. Și în vremea asta, oamenii îmbătrânesc și se sting pe rând, frângându-ne inima puțin câte puțin, pustiind totul în urmă.

– Puteți s-o vizitați pe tanti Elda, zisei, simțind cum taina ei devine și a mea. Sigur o să se bucure să vă vadă. Dacă vreți, o să stați puțin pe veranda dânzei și să petreceți o zi frumoasă împreună.

Bletsung răsă încetișor și clătină din cap.

– Nu, n-aș putea, Cadi.

– Și de ce nu?

– Fiindcă trebuie să treacă pârâul Kai ca să ajungă acolo, spuse Fagan mohorât.

– Nu-i asta problema, răspunse Bletsung. Nu crede tu că tatăl tău e singurul motiv pentru care am stat izolată atâta vreme.

– Atunci de ce? am întrebat-o eu.

– Îmi cunosc locul.

Însă Fagan era pornit.

– Trebuie să plec de-aici. O să aveți neazuri, dacă nu plec.

– Nu mă tem de tatăl tău.

– O să vă temeți, dacă află că sunt aici.

Ea zâmbi.

– O să ne asigurăm că nu află.

Fagan își trase scaunul de la masă.

– Și cum credeți că se va întâmpla asta? Nu pot rămâne ascuns în casa dumneavoastră tot restul vieții, doamnă. Nu-i cinstit să stau aici și, îndată ce voi putea, o să plec!

Ea se ridică privindu-l din celălalt capăt al camerei.

– Și unde-o să te duci? La familia ta de bătauși? Mă tem pentru viața ta, Fagan. Crezi că s-a schimbat ceva, după ce tatăl tău l-a ucis pe predicator? Sunt sigură că nu. O să fie mai rău decât până acum. I-ai încălcat porunca și cine crezi că te va apăra? Mama ta? Nu. Frații tăi? Niciodată! O să fii singur și o să te snopească mai rău decât la rău, poate că o să te omoare. Asta-ți dorești?

El o privi cu ochii triști.

Fața ei se împlânzi.

– Aici ești în siguranță și ești binevenit să stai cât vrei, spuse ea mai moale. Acum am puțină treabă.

Schimonosindu-se de durere, Fagan se ridică imediat ce ea se făcu nevăzută. Își feri brațul de mine, când am dat să-l ajut.

– Mă descurc și singur să mă pun în pat.

Stăteam în mijlocul camerei cu mâinile în șolduri, privindu-l. El se lăsă ușor să cadă pe pat, gemând înfundat când s-a întins. Unde să mergă, ca să nu i se dea de urmă?

– Există un loc unde va fi în siguranță, Katrina Anice, spuse Lilybet, stând la capătul patului unde zăcea Fagan. Știi unde.

Mă lovi ca un trăsnet.

– Știu.

Fagan se uită la mine.

– Ce știi?

Am întors capul întrebătoare spre Lilybet.

– Să plecăm acum?

– Nu, dar nu vă mai îngrijați. Vei ști când va fi momentul potrivit.

– Credeam că trebuie să merg singură.

Ea zâmbi.

- Domnul i-a trimis pe ucenicii săi doi câte doi.

- Iarăși vorbești singură? mă întrebă Fagan deranjat.
De ce trebuie să te porți tot timpul ca o nebună?

I-am zâmbit.

- Nu-s nebună. Știu unde să mergem și unde nu ne va urmări nimeni.

- Unde?

Am străbătut încăperea și am tras pătura peste el până la gât.

- Culcă-te, Fagan. La vremea potrivită îți voi spune.

Erau multe de făcut pe lângă casa lui Bletsung Macleod, iar mie îmi făcea plăcere să o ajut. Din când în când, ea se oprea și mă privea zâmbind, iar apoi își vedea de ale ei. Nu ne vorbeam prea des, dar era o tăcere plăcută și, oricum, natura vorbea neconștient în jurul nostru. O pală de vânt trecu printre stejari, cucute, pini și molizi, iar păsărelele gureșe se așezau pe crengi sau zburau în înaltul cerului. Albinele zumzăiau ocupate, în timp ce tot felul de gâze bâzâiau prin iarba înaltă. Și mai era și pârâiașul cu propriul său cântec, cel al apei ce mângâia stâncile.

În ultima vreme nu prea mă gândisem la mama, dar într-o zi o văzui deodată lângă tufe de dafin sălbatic. Inima mi-a stat în loc, dându-mi seama că mă privește cu tristețe cum lucrez alături de Bletsung Macleod. Când m-am oprit din lucru și m-am uitat la ea, a dispărut tăcută printre tufe. Un nod mi s-a pus în gât de abia mai respiram. O parte din sufletul meu mă îndemna să alerg după ea. Dar o altă parte chiuia de bucurie că dispăruse, plecase.

- Ce-i? întrebă Bletsung Macleod privind spre pădurea din apropierea pârâului.

- Nimic, am spus eu și mi-am reluat plivitul, cu ochii umezi.

Nu mi-aș fi închipuit că mama ar putea pleca așa departe de casă. Probabil că fusese pe la tanti Elda și ea îi spusese unde eram, iar apoi venise până aici, doar ca să vadă cu

ochii ei. Mă întrebam dacă i-o fi spus tanti Elda că omul lui Dumnezeu fusese omorât de către Kai. Oare-i păsa că omul acela murise?

Simțind cum mi se umezesc ochii, mi-am șters fața cu dosul mâinii și continuai să plivesc. Ce s-o fi gândit mama când stătea acolo privind-mă? Că în sfârșit scapase de mine? De ce-o fi pierdut toată ziua, ca să mă caute și apoi să plece așa, fără nicio vorbă?

– E totul în regulă, Cadi?

– Sunt doar tristă, atâta tot.

Mă hotărâsem să nu mai mint.

Bletsung mă privi o vreme, apoi privi iarăși spre pădure.

– Nu cunosc niciun suflet care să nu fie plin de tristețe, în toată valea asta.

Până la amiază am lucrat în grădină, apoi intrarăm iarăși în casă.

– Ah, spuse Bletsung zâmbind și se duse drept la geamul unde zăceau doi iepuri morți pe pervaz. Privi afară, apoi s-a întors dezamăgită. A venit, dar a și plecat deja. Mă întreb de ce s-o fi grăbit așa. Era atât de nerăbdător să audă ce ți-a spus omul de la râu.

– O fi avut el motive întemeiate. Mă gândeam că probabil c-o zărise pe mama.

Fagan jupui iepurii, iar Bletsung îi găti. Apoi toți trei am așteptat toată seara să vină iar devoratorul de păcate, dar n-a venit.

– Uneori urcă până-n vârful muntelui, spuse Bletsung, învelindu-mă cu pătura pentru culcare. O să se întoarcă iarăși când va fi pregătit.

Fagan a insistat să se culce pe jos. S-a tot târguit, până ce ea îi întinse o rogojină și-l lăsă să doarmă.

Se porni vântul în noaptea aceea, anunțând apropierea toamnei. La un moment dat m-am trezit la răpăitul stropilor de ploaie pe acoperiș. Noaptea era atât de întunecoasă, de parcă dispăruseră toate stelele. Numai jarul din vatră mai mocnea. Înflorată, m-am tras mai aproape de Bletsung Macleod.

Totuși nu reușeam să adorm. Mă tot gândeam la devoratorul de păcate care dormea în peștera rece, săpată în munte. Tristețea îmi împovăra inima. Oare cum era să trăiești pe munte, singur cuc, în timpul viscolului și când nu aveai pe nimeni cu care să-ți omori singurătatea.

– Îl arc pe Dumnezeu, rosti Lilybet.

M-am ridicat în șezut, dar nu vedeam nimic în întuneric.

– Da, dar o fi vorbind și devoratorul cu El?

– Inima lui strigă după Dumnezeu de multă, multă vreme, Katrina Anice. Dumnezeu îi aude pe cei care-L caută. El îi ia în brațele Sale pe cei părăsiți. El este Tatăl celor orfani, lumina orbilor, calea pentru cei rătăciți...

Inima îmi ardea în piept. Știam că era Cuvântul Domnului pe care-l auzeam chiar atunci și am simțit cum mă umple speranța. Mântuirea lui Sim era la îndemână: Dumnezeu o să vină la el.

– Eu credeam că totul s-a sfârșit când l-a omorât Kai pe omul acela, am spus în șoaptă. Eram atât de speriată.

– Abia ai început, Katrina Anice. Nu te teme de nimic. Dumnezeu este cu tine.

Stârnită, fără să-mi pese de frig, m-am strecurat cu grijă de sub pături, ca să n-o trezesc pe Bletsung Macleod. M-am târât până la capul patului și m-am așezat acolo turcește, dornică să aflu mai multe.

– Ce-am început?

– Ai început să umbli cu Domnul. Ți-ai deschis inima față de Isus Cristos și ai fost botezată în râu. Ochii și urechile tale sunt deschise de-acum. Și gura ți se va deschide.

– O să urc iarăși pe munte și o să-i spun devoratorului tot ce mi-a spus omul acela.

– Da.

– O să-l mânănească?

– Da.

– Ah, am spus eu îngândurată. N-aș putea oare să-i spun numai puțin câte puțin, ca să-i fie mai ușor și să nu sufere așa de tare?

- Nu.

- Și dacă nu-mi amintesc tot ce trebuie să-i spun? Dacă spun ceva greșit și el nu mă crede?

- Dumnezeu îți va da cuvintele pe care trebuie să le rostești. Încrede-te în El, Katrina Anice. Te iubește. Ai mare preț în ochii Lui. Domnul știe câte fire de păr ai în cap. A strâns toate lacrimile tale în burduful Său. Te-a scris în palmele Sale. Te-a chemat pe nume.

Mi se făcu pielea de găină când auzii cuvintele ei.

- Domnul mă iubește *pe mine*?

- O, da.

Se apropie mai mult, atât de mult că îi simțeam căldura.

- Iar Domnul îl iubește și pe Sim. Nu trebuie să te gândești ce-i vei spune. Nu trebuie să eziți când va veni timpul.

- Să mă duc acum?

- Vei ști când e vremea potrivită.

- Va fi curând?

- Curând, Katrina Anice. Curând vei merge în Numele Domnului.

- Cadi?

Bletsung îmi puse mâna pe umăr și-am deschis ochii. Eram întinsă în pat, nicidecum la capul patului, cum credeam.

- Vorbeai în somn, draga mea.

Tremuram tare, când m-a tras lângă ea învelindu-ne mai strâns în păturile ce ne acopereau.

- Ai visat ceva urât, Cadi?

- Nu.

- Tremuri ca o frunză în vânt. Ți-e frig?

- Nu.

- Vrei să-mi povestești și mie visul tău?

Duhul din mine îmi dădu aripi.

- Da, sigur că da.

Întorcându-mă cu fața spre ea, m-am ridicat în capul oaselor.

Înfășurată cu un colț din pătura înflorată a Eldei Kendric, am început să vorbesc. Ah, și cum am mai vorbit. Toată noaptea i-am spus lui Bletsung Macleod tot ce aflasem și eu pe malul râului.

Apoi s-a ivit soarele deasupra munților aruncând o suliță de aur drept prin fereastra la care ea ședea mereu privind spre Muntele Mortului, unde locuia devoratorul de păcate. Ah, și cum a plâns Bletsung Macleod. A plâns și a tot plâns și m-a strâns la pieptul ei și atunci am priceput.

Domnul o mântuise și pe ea.

ȘAPTESPREZECE

ABIA NE RIDICASERĂM DIN PAT, CÂND AM AUZIT pe cineva strigând. Fagan se trezi repede și, ținându-se cu mâna de coaste, se grăbea să se ridice.

– E mama! Gâfâia greu din cauza durerii care i se citea pe fața desfigurată.

M-am dat jos din pat și am alergat să trag cu ochiul pe geam afară, în timp ce Bletsung își luă fusta peste cămașa de noapte.

– Vine sus, am spus eu agitată. Vine!

– Fugi de-acolo, Cadi! O să te vadă!

– E singură. Sau nu văd eu pe nimeni altcineva cu ea.

Fagan își trecu degetele prin păr.

– Tata nu se scoală niciodată așa devreme din pat. Cred că a venit singură. Dar asta nu-i stă în fire. S-a întâmplat o nenorocire.

– Stai jos, îi spuse Bletsung. Ai face mai bine să te așezi, Fagan. Arăți de parcă ai fi gata-gata să te prăbușești.

– Aaaaaloooooooo...

Bletsung își luă șalul de pe spătarul unui scaun și-l azvârli peste umeri, cu fața încordată și hotărâtă.

– N-aș fi crezut s-o mai văd vreodată pe Iona prin partea asta a văii, spuse ea mohorâtă.

Bletsung deschise ușa și ieși. Iona Kai nu se opri când își făcu ea apariția, ci continuă, până ajunse la o aruncătură de băț de casă.

– Ce vrei, Iona? îi strigă Bletsung.

Se oprise în capul scărilor, cu spatele drept și cu bărbia înainte, provocatoare. Ce cauți aici?

– Îmi caut băiatul!

– L-a căutat deja Brogan!

Urmă un moment greu de tăcere, după care Iona Kai rosti batjocoritor:

– Nu-i prima dată când vine pe-aici, nu-i așa, Bletsung Macleod?

– Întotdeauna ai avut o minte spurcată, Iona. Și o limbă și mai spurcată.

– Știi unde-i băiatul meu, nu?

– Și chiar dac-aș știi, de ce aș spune uneia ca tine?

– E fiul *meu*, nu al tău. Dac-ai avea copii, ai înțelege.

– Tu și toți ceilalți ați avut grijă să nu mi se întâmple niciodată asta, nu?

Se înțepau una pe cealaltă cu vorbele, stârnindu-și răni vechi de mulți ani. Le ascultam, încercând să pricep ceva din câte-și spuneau.

– Vino de-acolo, spuse Fagan.

– Ba nu.

– Dumnezeu a făcut așa, nu eu, spuse Iona Kai mai potolită.

– Nu privi în pământ când spui asta, Iona. Privește-mă drept în ochi. Dumnezeu a vrut așa? Ești sigură?

– Eu n-am avut niciun amestec! răbufni femeia mânioasă.

– Am spus eu asta? Tu doar i-ai făcut pe toți să mă evite.

– Așa ceva n-am făcut niciodată.

– Ba da, și știi și tu prea bine! Tu și toate minciunile tale afurisite. N-am blestemat pe nimeni toată viața mea!

– N-am venit să dezgropăm morții, Bletsung.

– Poate că nu, dar toate astea există încă între noi două, nu-i așa, Iona? Ca un zid înalt de piatră, pe care tu cu mâna ta l-ai zidit. Brogan s-a însurat cu tine, nu? Ai obținut ce-ai dorit. De ce mi-ai sporit nenorocirea?

– Te urăsc, Bletsung Macleod! Lua-te-ar dracu'! Te urăsc cu toată ființa mea!

– Da, știu că mă urăști.

Iona Kai începu să plângă umilită.

– Unde-i fiul meu, vrăjitoareo! Spune, unde-i?

Întotdeauna am crezut că Iona Kai e o femeie liniștită și iat-o aici, scuișând cu ură vorbe veninoase, ce parcă ardeau și casa cu văpaia lor. Fagan era alb ca varul și copleșit de rușine.

Bletsung stătea în continuare pe verandă, cu șalul strâns în juru-i, cu bărbia ridicată într-un gest de solemnă demnitate.

– Nu meriți să ai un fiu cum e Fagan, Iona.

– N-ai niciun drept să-mi vorbești astfel!

– Nu mă interesează, dacă am sau nu, îți spun exact ce cred. O mamă trebuie să-și apere copilul.

– O femeie nu trebuie să se opună soțului ei, dar tu nu poți înțelege, de vreme ce n-ai bărbat.

– Chiar și atunci când bărbatul greșește? Ce fel de soție și mamă ești tu, dacă stai deoparte și privești cum păcătuiește bărbatu-tău și fiul tău plătește prețul pentru asta? Uite ce e, Iona. De-ar fi o armată întreagă împotriva lui Fagan, tot l-aș ocroti, deși nu-i odrasla mea.

– Fagan! Dacă ești înăuntru, băiete, ieși afară!

Obosit și îndurerat, Fagan porni spre ușă.

– E în siguranță, Iona. Sau asta nu contează pentru tine? Își revine după bătaia pe care a primit-o de la Brogan, pentru că a îndrăznit să ia apărarea omului de lângă râu. Omul lui Dumnezeu! Nu știi?

– Nu trebuia să se împotrivească tatălui său. Dacă-l asculta pe taică-său, nu se întâmpla niciuna din nenorocirile astea. Trebuia să stea de parte, cum i s-a spus.

- Fagan a făcut ce trebuia!
 - Locul lui este între ai lui!
 - Și tu ce crezi că o să pățească, dacă se duce acasă acum? S-a răzgândit taică-su? Fiul tău a crezut fiecare cuvânt rostit de omul acela, Iona. De-acum, n-o să mai calce pe urmele lui Brogan. Acum este al Domnului.

- Îl vreau înapoi!
 - De ce?
 - Nu-l poți ține tu! E băiatul meu! N-am de gând să-l las aici.

- Asta era de fapt, nu? Ești încă geloasă, după atâta vreme, și preferi să-ți pui copilul în pericol decât să-l lași să stea cu mine?

- *Fagan!* Ieși imediat afară, băiete. Haide, vino la mama.

Fagan mă privi trist, apoi, resemnat, deschise ușa. Luptându-se din greu cu durerea, ieși afară și se opri în umbra verandei. Știam că îl dureau nu numai rănille și vânătăile cu care se alesese de pe urma loviturilor încasate. Durerea din inimă era mai mare. Și la fel stăteau lucrurile și cu mine. Inima mă durea atât de tare, încât m-am repezit afară pe urmele lui și m-am postat alături de el. N-a știut că-s acolo până l-am apucat hotărâtă de mână.

- Tu, fato! Pleacă de lângă el! Fața Ionei Kai era roșie ca racul. Din cauza *ta* s-a ajuns aici! Nu mai văzusem în viața mea o femeie așa desfigurată și urâtă. Abia dacă-i arunca vreo privire lui Fagan, atât de intensă era ura ce-o avea pentru Bletsung și pentru mine. Împroșca ocări în dreapta și-n stânga, fără a-și găsi sieși nicio urmă de vină.

- Știam eu că e la tine! Știam eu! Imediat ce-ajung acasă, o să-i spun lui Brogan că l-ai ascuns pe fiu-su de el. Atunci o să-și dea și el seama ce fel de târâtură ești!

M-au trecut fiori de gheață la cuvintele ei, amintindu-mi ce făcuse Brogan cu omul de la râu. La fel o să pățim și noi? Văzusem limpede că nu avea prea mare dragoste pentru propriul său copil.

Bletsung făcu un pas înainte, cu fața îmbujorată.

– Spune-i, Iona. Chiar te rog să-i spui, pentru că dacă n-o faci tu, *următoarea* dată când vine pe-aici, o să-i spun eu.

Cuvintele ei o loviră în plin pe Iona, ale cărei buze începură să tremure.

– Vino, băiete. Să mergem acasă, acolo unde ți-e locul. L-am strâns și mai tare de mână.

– Nu trebuie să te duci, Fagan. Rămâi aici cu noi.

– Dă-mi drumul, Cadi. Trebuie să mă duc.

– Ei nu te iubesc! Ei nu te iubesc, așa cum te iubim noi! Spune-i și tu, Bletsung!

– Știe el, Cadi.

– Dă-mi drumul, îți spun.

Mușcându-mi buzele, l-am ascultat și în disperarea mea m-am năpustit asupra lui Bletsung, strângând-o tare pe după mijloc. M-a strâns lângă ea.

– Poți să rămâi, Fagan, spuse ea cu voce tremurătoare. Poți rămâne cu mine cât dorești.

– Dânsa este mama mea, doamnă. Domnul ne cheamă să fim ascultători, nu? Așa trebuie să fiu. Dacă nu împlinesc porunca lui Dumnezeu, atunci totul e degeaba. Mai făcu un pas și privi iarăși spre Bletsung: Îmi pare sincer rău că mama v-a făcut să suferiți.

Bletsung îi atinse ușor obrazul.

– Pleacă de lângă ea! țipă Iona.

Fagan tresări la țipătul ei de furie. Întorcându-ne spatele, coborî greoi treptele, cu mâinile încleștate pe balustradă. Iona Kai se apropie sfidătoare de casă. Când reuși să coboare, Fagan se îndreptă de spate și dădu drumul balustradei. Se uită în ochii mamei lui. Ea încremeni și se făcu albă ca varul. Își duse mâinile la gură stupefiată. El se apropie, fiecare pas fiind un adevărat chin, însă ea stătea ca trăsniță privindu-l, neputând să-și creadă ochilor. Când ajunseră față în față, femeia rămase inertă.

– E în regulă, mamă.

– Ah.

Întinse mâna spre el și-i atinse neîncrezătoare fața

desfigurată și umflată. Se întoarse cu spatele și se aplecă din mijloc.

– Ahhhhhh, începu ea să se vaiete prăbușindu-se în genunchi și legănându-se înainte și înapoi.

Fagan o îmbrățișă.

– Mamă...

O ajută să se ridice în picioare. Întorcându-se cu fața la el, se agăță de fiul ei, îngropându-și suspinele în cămașa lui pătată de sânge.

Bletsung mă îmbrățișă cu ambele brațe și-și întoarse privirea de la ei. Însă tremura tare.

Ascultam bocetele Ionei Kai, iar duhul din mine plângea.

– O să fie bine. Totul o să fie bine.

– L-aș fi tras înapoi, dacă astfel l-aș fi convins să rămână, spuse Bletsung cu vocea frântă. Nu merită un fiu ca el.

De fapt, ea nu merită copii.

– Gata. Dacă o puteți ierta în inima dumneavoastră, o să fie bine pentru ea. O să vedeți. Nu știu de unde mi-a venit asta, pur și simplu eram convinsă că așa e. Dumnezeu aprinsese în mine o lumină care creștea mereu.

Bletsung Macleod începu să râdă încetisor și mă privi de sus. Îmi luă fața în palme zâmbind.

– Totdeauna ai fost cam ciudată, Cadi Forbes. Chiar mai ciudată ca mine. Și dac-aș ierta-o de o mie de ori, tot așa m-ar privi. Am învățat, cu mult timp în urmă, să nu mă încred în oameni, mai ales în Iona Kendric.

Am rămas cu gura căscată de uimire.

– Kendric? Este din familia Kendric?

– Da, da. E fiica Eldei. N-ai știut?

– Nu, doamnă. Nimeni nu mi-a spus.

Înseamnă că bătrâna era bunica lui Fagan. Oare el știa? Nu, eram convinsă că nu. Totuși, în adâncul inimii a simțit-o aproape și i-a plăcut cu ea. De ce nu i-o fi spus niciodată bătrâna despre relațiile care-i legau?

Iona făcu un pas înapoi, ca să-l poată privi din nou pe Fagan. Fața ei exprima rușine și tristețe. Îi mângâie iarăși

obrajii și-i vorbi, însă nu am auzit nimic din ce-i spunea. Fagan îi primea mângâierile nemișcat și mut. Iona lăsă mâinile să-i cadă pe lângă trup și veni spre casa lui Bletsung. Se opri la piciorul scării cu privirea în pământ, tremurând. Oftă din toți răunchii și ridică privirea.

– Cred că ai dreptate. Nu poate veni acasă.

Se citea pe chipul ei ce efort făcuse, ca să spună aceste cuvinte. Arăta bătrână, obosită și deznădăjduită.

Bletsung mă privi surprinsă, iar apoi se uită la Iona.

– Poate sta aici cât vrea, Iona. Ezită puțin, dar apoi continuă hotărâtă. Și să știi că și tu ești binevenită.

Iona Kai făcu ochii mari de uimire. Apoi plecă privirea în pământ îngândurată. După o vreme continuă, clătinând din cap.

– Dar nici aici nu poate rămâne, Bletsung.

– Ai de gând să-ți ții amărăciunea pentru totdeauna?

– Nu-i asta. Brogan zicea noaptea trecută că o să vină pe-aici. Obrajii i se colorară imediat. Nu știam că a mai trecut o dată. Țasta nu-i un semn bun. Mă gândeam că cel mult o să-l biciuiască, dar văd că nu mai judecă limpede. Băiatul trebuie să plece. Trebuie să se ascundă undeva unde să nu-l găsească Brogan. Nu știu unde, dar mă tem foarte tare pentru ce-o să-i facă Brogan, dacă dă de el.

– Deci ești sigură că vine încoace? întrebă Bletsung, sperând că e vorba numai de o idee a lonei.

– Vine. Nu cred că ți-ar face ție vreun rău, spuse ea tot înveninată. Deși a trecut multă vreme, el simte cam la fel pentru tine.

– N-ai avut niciodată motive de îngrijorare din partea mea.

– E un bărbat căpos și face tot ce-și pune în gând. Zice că Fagan e Iuda, iar Cadi, capra ce l-a dus în rătăcire. Credeam că vorbește alcoolul din el, dar se pare că nu. Noaptea trecută spunea că, dacă-l prinde pe Fagan aici, o să-l jupoaie cu cuțitul de vânătoare. Vorbește și se poartă ca un nebun, de când l-a omorât pe omul de la râu. Spune că o să facă pe dracu-n patru ca să stârpească minciunile

răspândite de omul acela.

– N-au fost minciuni, mamă, spuse Fagan și se apropie de ea. El a vestit adevărul Evangheliei.

– Nu contează dacă este adevărat sau nu.

Ridică privirea spre Bletsung, cercetând-o.

– Tu-l cunoști la fel de bine ca mine, Bletsung. Nimeni nu-l mai schimbă dacă își bagă ceva în cap. Nu știe când să se oprească. Nu vreau să-mi schilodească și mai tare băiatul și nici să se facă vinovat de sângele lui.

Se întoarse spre Fagan și-l îmbrățișă.

– Trebuie să pleci, fiule. Trebuie să pleci chiar acum. Și începu să plângă amarnic. Și ai face bine s-o iei și pe fata aia cu tine.

Bletsung îmi dădu drumul și coborî scările.

– Nu te poți întoarce la el, Iona. O să-și dea seama că l-ai avertizat pe băiat și o să te ucidă.

– Unde să mă duc? Înapoi la mama? Nu ne-am mai vorbit de optsprezece ani.

Atunci, am văzut fața întrebătoare a lui Fagan.

– Ce spui, mamă? Mama ta a murit cu mulți ani în urmă. Ziceai...

– Rămâi aici cu mine, Iona, spuse Bletsung.

Iona făcu un pas înapoi.

– Nu pot sta cu *tine*! L-am iubit pe Brogan Kai toată viața și numai tu ești de vină că nici măcar un colțișor din inima lui nu mi-a aparținut vreodată.

– Te-ai măritat cu el, nu?

– Fiindcă voia copii.

Fața ei era răvășită de sentimente contradictorii – dragoste, amărăciune, deznădejde.

– Cinstit vorbind, dacă aş muri azi, lui nu i-ar păsa.

Își privi copilul cu buzele tremurânde.

– Tu și tatăl tău nu v-ați înțeles niciodată, pentru că semeni leit cu tatăl meu. Donal Kendric a fost singurul bărbat care s-a opus totdeauna lui Laochailand Kai.

– Tanti Elda?

Ochii lonei Kai erau împăienjeniți de lacrimi.

– Îmi pare rău, băiete. Taică-tău m-a pus să jur că n-o să-ți spun niciodată.

– Dacă așa stau lucrurile, nu te jertfi diavolului! spuse Bletsung.

Iona se întoarse și o privi cu ochii mari.

– Nu-i diavol! Nu-i! E doar un om care face orice, ca să obțină ce vrea și apoi trage ponoasele faptelor lui.

Își acoperi fața, plângând amarnic.

Bletsung privi la Fagan, iar el își clătina capul descumpănit. O îmbrățișă pe mama sa; ea se lăsă moale în brațele lui și își încleștă degetele pe cămașa băiatului. Șocat de ce aflate, o privi întrebător pe Bletsung. Nu știa ce să mai facă, s-o liniștească și s-o apere pe mama sa.

– Adu-o în casă, îi spuse Bletsung încetișor. O s-o țin aici, cu mine. Dacă trebuie, o leg fedeleș, dar la el nu se mai întoarce. De cum o va vedea, o să știe ce a făcut nevastă-sa.

Urcă treptele în urma lor.

– Du-te cu Cadi să vă luați niște lucruri și ascundeți-vă în pivniță. E săpată în stânca din spatele casei.

– Nu-i o soluție, spuse Iona plângând cu sughițuri. Nu-i deloc o soluție. O să caute și acolo. O să caute peste tot. El știe despre Cadi că e aici și e convins că, atunci, nici Fagan nu poate fi prea departe. Zice că vrea să rupă orice legătură dintre cei doi copii. Trebuie să treacă munții spre Kantuckee.

– Sunt doar niște copii, Iona! Nu-ți dai seama că-i condamni la moarte sigură? Pot fi atacați de animale sălbatice. Mai sunt și indienii, iar unii dintre ei încă n-au uitat ce li s-a făcut. Și peste toate astea, toamna e la ușă și iarna o să vină curând.

– Dacă pleacă acum, încă mai au o șansă să rămână în viață. Dar dacă rămân, nu mai este speranță pentru niciunul dintre ei.

– Cel mai ușor drum este prin Strâmtoare, iar apoi spre Blue Ridge...

– Am niște neamuri în Kantuckee, spuse Iona. Sunt sigură că măcar unul dintre frații mei i-ar primi.

Buzele-i tremurau, în timp ce privea fața chinuită a lui Fagan. Ai mai multe neamuri decât ți-ai imaginat vreodată. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

– O să reușim, spuse Fagan cu încredere și bravură băiețească.

Eu știam un loc mai bun unde-am fi putut merge, dar am tăcut. Încă nu era timpul. Era de ajuns un singur cuvânt ca Iona să se răzgândească și să ne oprească din drum, înrăutățind astfel situația.

– Domnul este cu tine, Katrina Anice, spuse Lilybet și mă încurajă din prag. Du-te acum.

– Trebuie să plecăm.

L-am luat de mână pe Fagan. Când l-am tras după mine, am simțit cum se încovoia de durere.

– Iartă-mă, Fagan, dar ultima noastră speranță este să-L ascultăm pe Domnul.

Iona își mută privirea de la mine la Bletsung.

– Ce tot îndrugă fata aia?

– E prea devreme, spuse Bletsung tulburată, încercând să ne rețină. O să aveți nevoie de mâncare și de haine mai groase pentru când s-o înnopta. Puteți să vă ascundeți în pădure și să vă întoarceți când știți că a trecut pericolul. Așteptați câteva zile.

L-am privit pe Fagan în ochi. Mă strângea de mână.

– Să plecăm, spuse el.

– Știu eu drumul, i-am șoptit.

Abia am apucat să coborâm treptele, când l-am văzut pe Brogan Kai suind dinspre pârâu.

– Pe-aici, am spus eu, împingându-l pe Fagan spre cărarea ce ducea la devorator.

– Fagan! *Iuda* ce ești!

– Nu privi înapoi și nu te opri!

– Fugi, Cadi, găfâi el. Eu n-o să reușesc.

– *Brogan!* Bletsung coborî la rândul ei treptele.

– Mergi! Mergi, nu te opri! îl îndemnam eu pe Fagan, trecându-mi brațul pe după mijlocul lui și ajutându-l cât puteam.

O dată s-a împiedicat și aproape că ne-a trântit pe amândoi la pământ. Când l-am ajutat să se ridice, am privit înapoi și am zărit-o pe Bletsung care se războia cu Brogan, încercând din răputeri să-l rețină. Dar el o azvârli cât colo și porni pe urmele noastre. Privirea lui nu prevestea nimic bun.

– Ah, Dumnezeule, am început eu să mă rog. Ah, Dumnezeule, Te rog ajută-ne!

Ajunseserăm la copaci, dar știam că Fagan n-ar fi fost nicidecum în stare să urce singur în situația în care se afla. Era deja la capătul puterilor, gema de durere, palid și plin de sudoare.

– *Fagan!*

Am simțit o putere care mă întărea să-l pot ajuta pe Fagan. O negură deasă s-a lăsat brusc, înconjurându-ne cu repeziciune din toate părțile. Se încolăcea în jurul picioarelor noastre, în timp ce noi urmam cărarea înspre vârf. Îmi auzeam în urechi bătăile inimii.

– Nu te da bătut! Continuă!

– Fagan! vocea lui Kai se auzea înfundată prin aburul dens. Pun eu mâna pe tine, băiete! Simțeam întunecimea mâniei sale. Și-atunci o să-ți pară rău că ai venit pe lume!

Fagan se împletici peste o rădăcină și se prăbuși la pământ.

– Du-te tu mai departe, Cadi. Eu nu mai pot.

– Trebuie să poți!

– Ești mai în siguranță fără mine. Du-te.

– O să aștept până îți mai revii.

Am privit înapoi pe cărare, cu inima cât un purice. În orice secundă putea să apară Kai din negura deasă și să ne facă de petrecanie.

– Mergi mai departe, ascultă-mă! Nimeni în munții ăștia nu se pricepe mai bine ca tata să ia urma. Mă împinse cu brutalitate. Du-te!

– Ba nu! N-am de gând să te părăsesc!

– Pun eu mâna pe tine, băiete! Kai se apropia strigând prin ceață, îngrozindu-ne pe amândoi.

Cât mai era până să ne prindă? Mi-am șters grăbită lacrimile din ochi și am încercat să-l ridic iarăși pe Fagan.

– Tu chiar nu faci niciodată ce ți se spune?

– Dacă poți vorbi atâta, atunci poți și umbla. Ridică-te! *Haide!*

– Și ce crezi c-o să faci, dacă ne găsește, spune? întrebă, uitându-se pe unde calcă. Nu ești mai mare decât o furnică.

– Mai bine taci, ca să nu obosești.

Am strâns cu putere din dinți, când se sprijini cu toată greutatea lui pe mine.

Am urcat pieptiș pe cărare. Când am ajuns la cascadă, eram epuziați. Fagan se prăbuși în genunchi palid și extenuat. Bău cu nesaț din apa rece, iar apoi se întinse, cu ultimele forțe, pe mușchiul moale și închise ochii. Mi-am potolit și eu setea și l-am lăsat să-și tragă sufletul, timp în care vegheam atentă poteca. De o vreme nu se mai auzeau răcnetele lui Brogan Kai, dar asta nu însemna că renunțase să ne caute. Nu puteam decât să sper că frica pe care o avea față de devoratorul de păcate îi va mai potoli mânia.

Negura nu ajungea până unde stăteam noi, dar vedeam încă perdeaua lăptoasă ce-o lăsasem în urmă. Acolo ceața era așa densă, că nu vedem nimic altceva în urma noastră.

– Trebuie să pornim, Fagan.

Mi-a fost mult mai greu să-l ridic de data asta. Își ținea dinții încleștați și nu scotea o vorbă, ca să-și folosească toate puterile să pășească. În ritmul în care mergeam, n-aveam nicio șansă să ajungem pe vârful Muntelui Mortului până la căderea nopții.

Nu apucarăm să urcăm mai mult de vreo câteva sute de metri de la cascadă, când Fagan era deja sleit de puteri. Căzu iarăși în genunchi. Icnii greu de durere, când am încercat să-l ajut să se ridice.

– Nu mai pot... spuse el, iar capul îi alunecă pe umărul meu.

– Fagan?

Cum nu mi-a răspuns, mi-am dat seama că leșinase.

Lăsându-l ușor pe spate, i-am sprijinit capul în poală.

– Fagan?

Era atât de palid, încât mai că-l credeam mort.

– Fagan! Mi-am lipit palma de pieptul lui și i-am simțit inima bătând slab. Încă respira. Fagan, nu pot singură! Trebuie să găsesc ajutor. El nu-mi răspundea.

Am auzit o creangă trosnind, nu departe de locul în care ne găseam și mi-am ținut răsuflarea. Nu-l puteam lăsa pe Fagan în mijlocul potecii pe care tocmai urca tatăl lui. Privind disperată în jur, mă întrebam cu groază ce să fac.

– *Ascundeți-vă în crăpătura stâncii.*

Am recunoscut vocea, deși era ca sunetul unor ape multe. Am făcut cum mi-a zis. Apucându-l pe Fagan de subsuori, l-am târât până lângă peretele stâncos al muntelui. Mi se părea că frunzele veștede de sub el foșnesc asurzitor. Oare mă auzea și Kai? Am ajuns lângă stânci și l-am tras pe Fagan într-o crăpătură destul de largă. Dacă urca taică-său până aici, eram încolțiți și o pradă ușoară pentru furia lui, pentru că nu mai aveam unde să fugim. În jurul nostru se înălțau pereți imenși de piatră. După ce am reușit să-l ascund bine pe Fagan între stânci, l-am ocolit și m-am apropiat de ieșire, stând lipită de peretele de piatră, ca să pot privi afară spre pădure.

Kai tocmai apăru pe cărarea de sub noi. Cu capul plecat, căuta urmele pașilor noștri ca un câine de vânatoare. Mi-a înghețat sângele în vene, pentru că vedeam foarte clar dâra lăsată de Fagan și care conducea exact până la ascunzătoarea noastră dintre stânci. Știam că nu peste mult, Kai o să se repeadă asupra noastră ca un câine turbat.

Ajunse la locul unde Fagan se prăbușise și unde ne opriserăm mai înainte. Inima mi se zbătea ca o pasăre prinsă în capcană, cu aripile frânte. Kai privea încordat pământul reavăn, de parcă nu înțelegea despre ce era vorba. Ridicând capul, privi cu atenție în jurul său, ca și cum ar fi adulmecat aerul. Se încruntă consternat. Când se uită spre stânci, m-am ascuns repede, ținându-mi respirația.

Dumnezeule, Te rog, ajută-ne! Nu vreau să mor! Și nu vreau să moară nici Fagan!

Tăcere. Nu se auzea nimic decât vuietul vântului prin crengi. Parcă toate gâzele încremeniseră.

Aștepta.

Și urmărirea orice mișcare.

Respiram ușor, cu gura deschisă, cu urechile ciulite.

O creangă trosni.

Auzeam pași greoi apropiindu-se de stânci. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât inima îmi bătea mai repede. Kai veni atât de aproape, încât îl auzeam cum șuieră printre dinții încheștați, ca o fiară ce-și vânează prada. I-am simțit mirosul de transpirație, când a trecut prin dreptul meu.

Și iarăși tăcere.

Am pândit cu grijă să văd unde e. Căuta în van prin împrejurimi. Mă minunam cum de e posibil, mai ales că văzusem cu ochii mei – și eu nu aveam experiența lui – urmele pe care le lăsasem până la ascunzătoare. Oare Dumnezeu făcuse în așa fel încât să nu priceapă ceea ce vede?

Căutând tot mai nervos prin pădure, Kai slobozi o înjurătură strașnică. Când privi spre cărare, mi-am dat seama că se temea să urce mai sus. Lovind nervos pământul cu piciorul, s-a întors și a porni la vale, plesnind cu furie frunzele. Negura deasă l-a înghițit îndată, iar pădurea a prins iarăși viață.

Am alunecat epuizată lângă peretele de piatră și m-am lăsat jos. Îmi simțeam sufletul plin de recunoștință și aveam lacrimi în ochi. Dumnezeu lăsase negura. Știu că a fost mâna Lui, deși mulți au încercat să mă convingă mai târziu că a fost pură coincidență. Domnul Dumnezeu Atotputernic ne-a ocrotit. Fagan și cu mine eram într-o situație disperată și Însuși Domnul Și-a întins mâna și ne-a acoperit, încât Kai, cu toată îndemânarea lui de vânător experimentat, n-a reușit să ne dea de urmă.

M-am sprijinit cu spatele de piatra rece, am dus mâna la inimă și în acel moment eram convinsă că sunt iubită.

– Ah, Isuse, Isuse...

Inima îmi bătea nebunește. Aș fi dorit ca Domnul să fie lângă mine, să-L pot îmbrățișa, să mă pot ascunde în brațele Sale și să rămân acolo, la adăpost, pentru totdeauna.

Fagan gemu încetitor, iar extazul momentului se mistui ca negura care ne ascunsese de urmăritorul nostru. Fagan nu mai putea urca, dar nici înapoi nu ne puteam duce. Știam de unde ne va veni ajutorul, pentru că Duhul Dumnezeului Celui Viu nu contenea să-mi șoptească: *Grăbește-te. Nu vei obosi și nu-ți va fi greu. Aleargă...*

Și exact așa am făcut, fără să mă îngrijorez că-l las pe Fagan singur. Eram sigură că Dumnezeu o să-Și trimită îngerii să-l păzească. Am alergat până la peștera devoratorului de păcate.

– Devoratorul de păcate! am strigat cât m-au ținut puterile, apropiindu-mă de intrarea peșterii lui, uitând să mai dau binețe. Devoratorul!

– Nu intra! Stai unde ești.

Niciodată n-am făcut ce mi s-a poruncit, așa că am intrat și am auzit niște bufnituri. A trecut puțin până mi s-au obișnuit ochii cu întunericul din peșteră și l-am văzut ghemuit lângă peretele din fund, acoperit cu o pătură veche.

– Nu ai voie să intri aici, Cadi. Ieși afară!

Apropiindu-se de pat, bâjbâi cu mâna până-și găsi gluga din piele, pe care și-o trase peste cap, dar fără să lase pătura jos.

– Am nevoie de ajutorul tău, devoratorul de păcate.

– Nu te pot ajuta, fetițo! Ți-am mai spus. Acum pleacă și lasă-mă în pace!

– Fagan a leșinat. E aproape de cascadă, ascuns în crăpătura unei stânci.

– Ce-ai făcut, fato? Așteaptă că vin să-l ducem jos. Niciunul n-ar trebui să fiți aici. Acesta este muntele celor morți.

Duhul mă îndemna.

– Scoală-te, omule! Nu te mai ascunde în întuneric! Nu vei mai ședea ca un om cu oasele uscate. *Te vei scula și vei trăi așa cum ai fost creat să trăiești!*

El se ridică și pătura căzu, după ce își ascunse fața sub cagula sa.

– Ai înnebunit? Gândește-te puțin ce faci. Cum de ți-a trecut prin minte să-l aduci aici pe prietenul tău, mai ales că știi bine ce sunt?

– Da, știu. Ești un om ca toți ceilalți!

– Nu sunt ca toți ceilalți. Ultimii douăzeci de ani n-am făcut decât să mănânc păcatele altora! *Am devenit păcat eu însumi.* N-ai înțeles până acum? Păcatele m-au întinat definitiv. Și la fel ai să pățești și tu, dacă nu te întorci acolo unde ți-e locul.

Am pășit înainte, cu mâinile pe lângă mine, cu bărbia ridicată.

– Ai uitat oare că m-ai trimis să aud cuvântul Domnului? Ei bine, l-am auzit!

Și am ieșit afară, în lumină.

Flămând și însetat să audă mai mult, m-a urmat.

– Și ? întrebă și atitudinea îi trăda nerăbdarea de a primi, la rândul lui, Cuvântul Domnului.

– Nu-ți spun nimic până nu-l aducem pe Fagan în peștera ta, la adăpost.

El strigă întărit.

– Nenorocirea stă lipită de tine ca un scai!

Nu l-am contrazis. L-am condus tăcută la vale, fericită că eram cu spatele la el și că nu-mi putea vedea zâmbetul de pe față.

Fagan era acolo unde-l lăsasem, tot inconștient. Devoratorul de păcate nu intră în crăpătura muntelui și a rămas afară, privindu-l cu ochi mari pe băiat. Am văzut în ochii lui compasiune, dar n-a făcut niciun gest să ne ajute.

– Va trebui să-l cari, am spus eu.

– Nici nu mă gândesc să-l ating pe flăcăul ăsta și să-i produc și mai multă suferință.

– Și atunci, vrei să-l lași aici? Ascultă cum tună. Peste puțin timp o să plouă. O să-l ude până la piele. Și o să se îmbolnăvească. Poate o să moară. Pe lângă toate poverile tale, mai vrei să te faci vinovat și de asta?

– Parcă ziceai că nu mai vorbești cu mine, până îl ducem pe băiat în peștera mea.

Fața mi se îmbujoră și-am strâns buzele, privindu-l țință.

– Ușurel. O să fac o targă. Tu va trebui doar să-l urci pe ea, ca să-l pot trage după mine până sus, la adăpost.

OPTSPREZECE

FAGAN ÎȘI REVENI DE-NDATĂ CE AM AJUNS LA adăpostul peșterii.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă el vlăguit.

I-am spus văzând cum se uită la obiectele ciudate din jur. Locul acela mirosea a pământ rece, a cenușă și a piatră. Undeva în adâncul cavernei se auzea apa picurând.

– Aici locuiește el?

– Da.

– Și unde-i acum?

– A ieșit puțin. Cred că a coborât să vadă cum stau lucrurile pe la Bletsung.

Se înnoptase de mult, iar focul care trosnea în vatră era singura sursă de lumină și căldură.

– Plouă, spuse Fagan ascultând la răpăitul apei afară.

Am mai pus un lemn pe foc. Fagan tremura și tocmai voiam să mai iau o blană de pe pat, când o voce din spatele meu mă făcu să îngheț.

– Nu te-atinge de aia!

Devoratorul de păcate stătea chiar la intrarea în peșteră.

Fagan respira greu, cu privirea ațintită la omul înalt și slab care purta o cagulă.

– Uită-te în altă parte, băiete.

Fagan se supuse imediat.

– Îi e frig.

– Astea o să-i țină de cald.

Omul dădu jos din spinare o legătură de haine.

– De la Bletsung. Ea mi-a spus că trebuie să rămâneți aici o vreme. Arată cu capul spre pachetul adus de el. Acoperă-l cu pătura asta. E curată. N-am atins-o.

Am desfăcut imediat legătura și i-am întins lui Fagan o pătură uscată. Bletsung ne mai trimisese trei pâini, un borcan cu miere, un săculeț cu mere uscate, altul, mai mare, cu fasole uscată și vreo zece fleici de pastramă de vânat.

Instalând frigăruia, devoratorul de păcate așază iepurele la fript, deasupra focului. Apoi rupse cu genunchiul o creangă mai groasă în bucăți și puse câteva pe foc, iar pe celelalte le lăsă pe mai târziu.

– Ce se mai aude de Kai?

– Trebuie să fi coborât prin altă parte.

– Și mama? întrebă Fagan cu vocea încordată, dârdâind.

Devoratorul ridică ușor capul spre Fagan, având grijă să nu-l privească.

– E jos la casa lui Bletsung. Câtă vreme rămâne cu Bletsung, este în siguranță.

– Mulțumesc, domnule, murmură Fagan.

Devoratorul de păcate se duse spre fundul peșterii și se așază acolo. Afară vântul vuia prin pădurile din preajmă. În depărtare se auzeau tunete înfundate. Focul trosnea, răspândind lumină blândă, caldă și miros îmbătător de carne friptă în toată peștera. Îmi chiorăiau mațele de foame, dar mai aveam de așteptat până se putea mânca din friptură. I-am întins lui Fagan o bucată de pâine cu puțină miere. Am luat apoi o bucată mai mare, am turnat miere din belșug pe ea și m-am ridicat în picioare.

– Cred că e tare frig acolo în spate, devoratorul de păcate. Nu vrei să vii cu noi la foc?

– E mai bine dacă stau aici.

– Ploaia te-a udat learcă.

– Trebuie să stau departe de voi.

Inima îmi fu cuprinsă de căldură, iar teama pe care o resimțeam în prezența lui se topi. M-am ridicat și, luând blana de pe patul devoratorului, am vrut să i-o duc.

– Oprește-te! Omul se ridică pe jumătate și-mi smulse blana din mână. Nu știi ce faci!

Am rămas pe loc și i-am întins pâinea cu miere.

– Trebuie să-ți fie foame. Ia și mănâncă.

– Ah, Cadi, nu fi atât de răzvrătită, copilo. Trebuie să-l eviți pe devoratorul de păcate, altfel o să fi și tu pângărită de povara mea.

– Nici nu mă gândesc să fug de dumneata! M-am apropiat și mai mult. Acum fă bine de ia pâinea și vino să stai cu noi.

Era iritat.

– Dacă află vreodată cineva că ai fost aici, cu mine, că mi-ai atins lucrurile, o să te alunge cum m-au alungat și pe mine! Și nu vreau!

– Nu-mi pasă ce zic ei.

– Nici mie, spuse Fagan simplu privind-l fără teamă.

Devoratorul gemu deznădăjduit, prăbușindu-se pe pardoseala de piatră a peșterii, lângă peretele de stâncă din fund. Se prinse cu mâinile de cap.

– Nu puteți sta aici! Nu puteți! Își ridică privirea cu ochii injectați. Nu mai am nicio speranță. Credeam că poate mai există o șansă, dar speranța mea a murit odată cu predicatorul. Sunt devorator de păcate și asta voi rămâne pentru restul vieții. Nu mai este cale de întoarcere pentru mine.

– Ba da, este, am spus cu durere și simțind disperarea lui ca și cum ar fi fost a mea.

– Nimic din tot ce mi-ați spune nu mai contează. Am atâtea păcate pe suflet, iar când îmi va suna și mie ceasul

Dumnezeu mă va alunga în întunericul de afară, unde mă așteaptă plânsul și scrâșnirea dinților.

Fagan se aplecă spre el cu fața luminată de flăcări.

– Dacă s-ar găsi alt devorator de păcate, care să ia păcatele pe care le porți, atunci n-ai fi alungat.

Devoratorul de păcate ridică privirea cu urechile ciulite ca un animal la pândă.

– Asta v-ați pus în cap? Prefer să mor cu toate astea asupra mea decât să mai văd vreun om suferind aceeași soartă blestemată.

– După ce mori dumneata, o să fie ales altul. Ți place sau nu, așa sunt oamenii noștri, spuse Fagan. Știi și dumneata asta.

– Da, dar mai e mult până atunci. Sunt încă în putere și sănătos tun. Nu aveți motive de îngrijorare. Și-apoi, n-ați făcut păcate așa grave, încât să cadă sorții pe vreunul dintre voi.

– De unde știi dumneata? întrebă Fagan.

– Știu pentru că am văzut. Sorțul cade întotdeauna pe cel ce merită.

Își plecă ochii.

– Dumnezeu desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii. El cunoaște pornirile inimii unui om. Nu există nicio făptură pe fața pământului care să se poată ascunde de ochii lui Dumnezeu. Știu asta, pentru că răutatea inimii mele m-a făcut să păcătuiesc. N-am avut intenții rele, dar, când Dumnezeu m-a pus față în față cu fapta mea, am înțeles cât sunt de ticălos. El mi-a făcut de cunoscut tainele inimii mele.

Ridică ușor capul, dar privea flăcările focului, evitându-ne.

– L-am rugat pe Dumnezeu să mă ierte și l-am înșirat toate motivele care m-au determinat să fac acel lucru. Dar, vedeți voi, m-am amăgit singur. Toate păcatele mele erau cunoscute înaintea Dumnezeului Celui Atotputernic și El a văzut mizeria sufletului meu. Iar când a căzut sorțul pe mine, am înțeles că mă ajunsese judecata lui Dumnezeu.

M-am lăsat jos, sperând să se uite spre mine, ca să-i pot citi în priviri.

- Ce ai făcut atât de rău?
- Acum nu mai e important.
- Dumneata ești important.

- Nu. Oamenii noștri contează. Trebuie să înțelegi. Am o misiune și încă una foarte importantă. Trebuie să existe o jertfă vie. Cineva care să le ia păcatele asupra sa. Cine ar putea sta înaintea lui Dumnezeu, la judecată, cu păcatele asupra lui?

- Nimeni, spuse Fagan cu simplitate.

- Întocmai, spuse îmblânzit omul. De aceea fac ceea ce fac. Măhnirea din suflet mi-e mare, într-adevăr, dar nu regret. E numai vina mea că sunt devorator de păcate.

Și-ntr-un fel, Domnul m-a binecuvântat prin chestia asta. Pentru că, de fiecare dată când moare cineva, știu că particip la mântuirea unui suflet. Bunica ta a înțeles, Cadi. Stătea odată în cimitir, știind că sunt în pădure și c-o privesc, și a spus cu voce tare, ca s-o aud, că nu este dragoste mai mare decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi. Iar eu iubesc oamenii din valea noastră. Și, de la distanță, am luat și eu parte la viețile lor. Sunt dispus să plătesc pentru păcatele lor. Mai bine să putrezească un om în flăcările iadului, și astfel ceilalți să intre în rai.

- Unul, într-adevăr, spuse Fagan, dar nu dumneata.

- N-ai înțeles, băiete. Obiceiul vine din vremuri vechi și se practica în Scoția și Țara Galilor. Sortii se pun într-o pălărie, dar hotărârea este a Domnului. A fost voia lui Dumnezeu să fiu ceea ce sunt acum.

- A fost voia oamenilor, nu a lui Dumnezeu.

- Habar nu ai despre ce vorbești.

- Spun adevărul și îl vei auzi și dumneata! Crezi că poți lua locul lui Dumnezeu? îl întreabă Fagan.

- Nicidecum! Niciodată n-am vrut asta!

- Și totuși asta ai făcut. Tot timpul cât ai fost devorator de păcate, ai crezut că iei păcatele altora, dar ai fost numai o piedică în calea lucrării lui Dumnezeu.

M-am făcut mică, pentru că vorbele lui Fagan, deși adevărate, erau ca fierul înroșit pe o rană deschisă. Îl vedeam pe omul acela zvârcolindu-se de durere.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești așa, băiete? Trebuie să fie cineva jertfă vie. Întotdeauna n-am dorit nimic altceva decât să-L slujesc pe Dumnezeu.

– Nu spun nimic de la mine. Îți spun ce ne-a spus omul lui Dumnezeu. Nu este decât un singur Miel al lui Dumnezeu, iar acela este Isus Cristos. Nu mai avem nevoie de țap ispășitor. De *El* avem nevoie...

– Am luat păcatele prietenilor mei, ca măcar ei să fie mântuiți. Se simțea mânia în glasul lui. N-am făcut eu ceea ce m-a chemat Dumnezeu să fac? Nu semnul meu a fost tras la sorti?

– Satana a fost cel care a aruncat sortii, iar dumneata l-ai slujit cu credincioșie.

– Nu am slujit niciodată Satanei! Întotdeauna am căutat să-l slujesc pe Dumnezeu și să plătesc pentru faptele mele rele!

– Atunci mărturisește-ți păcatele și pocăiește-te! Eliberează-te de ele!

– Ție să-ți mărturisesc, băiete? Nici vorbă!

– Crezi, într-adevăr, că Dumnezeu are nevoie să-I împlinești voia?

– Fagan, nu fi atât de crud, l-am implorat eu, văzând durerea din ochii devoratorului.

Era un om cu inima zdrobită. Oare nu exista o cale mai ușoară?

– Înapoia mea! se răsti Fagan la mine, fulgerându-mă cu privirea. Va afla adevărul, iar adevărul îl va face liber!

– Care-i adevărul? întrebă devoratorul. Spune-mi! Vreau să știu care este adevărul! Jur în fața lui Dumnezeu! Nu-mi ascunde nimic din ce ți-a spus omul lui Dumnezeu!

– Așa voi face, spuse Fagan. Ascultă adevărul, ca să fii eliberat de păcat și de moarte. Ascultă și pricepe Cuvântul Domnului. La început a fost Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. Cuvântul S-a făcut

trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava Singurului Născut din Tatăl.

Limbile focului aruncau umbre jucăușe pe pereți, iar mie mi se făcu pielea de găină, pentru că vocea Celui care vorbise prin omul de lângă râu vorbea acum prin Fagan.

– Domnul nostru Isus Cristos este plin de har și de adevăr. Isus din Nazaret a fost Unsul lui Dumnezeu, trimis să ia păcatele lumii asupra Sa, ca noi să putem fi mântuiți. *El* a făcut minuni și semne. *El* a scos draci. *El* a înviat morții. Și *El* a fost dat la moarte, răstignit pe cruce, pentru că *El* și numai *El* este Mielul lui Dumnezeu. Numai *El*, Cel Sfânt, poate spăla păcatul lumii. Iar Cristos a săvârșit această lucrare pe Calvar. *El* a murit ca oamenii să poată fi liberi. Iar Dumnezeu L-a înviat a treia zi și a lăsat ca oamenii să-L vadă viu, ca să știe fără urmă de-ndoială că nimeni și nimic nu-L putea închide în mormânt. Și Isus le-a spus celor care cred în *El* să propovăduiască înaintea oamenilor și să mărturisească mereu că *El* este Alesul, singurul ales al lui Dumnezeu, ca să judece viii și morții. Pentru că despre acest Isus Cristos mărturiseau toți prorocii din vechime, că oricine va crede în *El*, în Numele Lui, va primi iertarea păcatelor și viață veșnică. Și chiar acum, Isus Cristos șade la dreapta lui Dumnezeu.

Inima mi se întări și mă ridicai în picioare, iar Duhul Sfânt îmi eliberă limba și-mi ridică mâinile spre ceruri.

– *El* suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar *El* era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste *El* și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor.

Peștera era caldă și luminoasă, iar Fagan vestea cu îndrăzneală cuvântul Domnului care îi fusese dat de Duhul Sfânt.

– Dumnezeu l-a făcut păcat pe Isus, pe *El*, care nu

cunoscuse păcatul, de dragul nostru, ca noi să putem fi neprihăniții lui Dumnezeu în El. Nu mai există nici o condamnare pentru cei care sunt în Cristos Isus. Căci legea Duhului vieții în Cristos Isus, ne-a eliberat de Legea păcatului și a morții.

Duhul nu contenea să-mi dea ghes.

– Nici moartea, nici viața.

– Nici îngerii, nici stăpânirile.

– Nici lucrurile de acum, nici cele viitoare.

– Nici puterile, nici înălțimea, nici adâncimea, nici vreo altă făptură... nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Cristos, Domnul nostru.

Tremurând din toate încheieturile, devoratorul de păcate se aplecă și-și ascunse fața în mâini.

– *Sunt pierdut!*

– Poți fi mântuit, omule, spuse Fagan. Nu trebuie decât să-l accepți pe Cristos.

M-am apropiat de el, ocolind focul și am îngenuncheat alături.

– Dumnezeu te iubește.

– Pleacă de lângă mine! Se îndepărtă imediat de mine. Acesta este adevărul după care am tânjit atâta? Că înăștia douăzeci de ani n-am mântuit nici un singur suflet din flăcările iadului?

– Numai Dumnezeu poate mântui un suflet, spuse Fagan.

– Omul a spus că tot ce trebuie să facem, ca să fim salvați, este să credem și să ne deschidem inimile pentru Cristos, i-am spus eu. De ce nu chemi Numele Lui?

– Cum aş putea? Acum când știu...

– Ai tânjit după adevăr, iar acum îl știi, spuse Fagan.

– Prea târziu! Prea târziu!

– Toți anii aceștia ai trăit ca un paria, strigând spre Dumnezeu. Ei bine, iată că Domnul a venit la dumneata. Primește-L!

– Nu pot! Nu pot!

– Deschideți-i inima, strigă Fagan, și nu vei mai trăi

dumneata, ci Cristos va trăi în dumneata.

– Cu neputință!

– Te-a iubit atât de mult că s-a dat la moarte pentru dumneata, am insistat și eu. Oare nu-L poți iubi pentru asta?

Devoratorul își ridică privirea.

– Eu credeam că-L slujesc. Cum poate șterge El oare tot ce am făcut? Acum toți sunt pierduți *din cauza mea!*

– Lasă-te în mâna Lui și vei vedea ce poate face Dumnezeu, spuse Fagan.

– Toți oamenii aceștia. Oamenii mei...

Ne ocoli și ieși afară în ploaie.

– Stai! am strigat eu, fugind după el.

Stăteam afară în puhoiul ce se revărsa din ceruri, strigându-l, să se oprească. Am dat buzna în peșteră udă leorcă și tremurând.

– Ah, Fagan, de ce nu vrea să ne asculte?

– Ne-a ascultat. Știe, Cadi. Să știi că și el crede!

– Atunci de ce a fugit de-aici?

– N-a fugit.

Fulgerul se văzu atât de aproape că mi se zburli tot părul.

– Merge înaintea lui Dumnezeu, ca să fie judecat.

– Dar o să-l ucidă!

– Ah, ce mică ți-e credința.

– Fulgerul lovește întotdeauna locurile cele mai înalte! zisei părăsind peștera.

– Cadi, așteaptă!

Nu m-am oprit.

Tunetele răsunau de parc-ar fi fost Însăși vocea lui Dumnezeu care-l chema pe devoratorul de păcate pe vârful muntelui. Îmi era teamă pentru viața lui și alergam după el prin ploaie. Vântul se întetise, îndoind crengile vâjnoase ale copacilor și şuierând înfricoșător printre piscurile golașe. Simțeam fiecare bubuit în piept. Undeva mai sus, un copac fu lovit de trăsnet. Simțeam miros de lemn ars. În timp ce suiam cărarea pe piatra alunecoasă, l-am văzut

pe devoratorul de păcate pe cel mai înalt vârf, conturul întunecat al trupului său profilându-se pe cerul vântat. Stătea drept și înalt, cu capul lăsat pe spate și mâinile ridicate spre cer.

– Dumnezeule! Ah, Doamne Dumnezeule! strigă cu toată puterea spre ceruri. Toți s-au încrezut că le voi lua păcatele, rosti printre sughițuri, în bătaia vântului. Ei au venit la mine, ca să le ofer mântuire! Iar eu sunt un nimic! Ah, Doamne, din cauza mea au mers împovărați în viața de dincolo!

– Coboară imediat de-acolo! am strigat. Coboară imediat, până nu te lovește vreun trăsnet!

– Lasă-l în pace! spuse Fagan din spatele meu. Mă ocoli și trecu mai departe. Nu toți au ajuns în iad! îi strigă el devoratorului.

– Ah, Dumnezeule, ei n-au știut!

– Domnul este un Dumnezeu plin de îndurare, care judecă inima!

Devoratorul de păcate se întoarce spre el.

– Dar cu ei cum rămâne?

Fagan urcă pe stâncă lângă el.

– Dumneata știi că mânia lui Dumnezeu se arată din ceruri față de orice nelegiuire. Și ei știau! Niciunul n-are nicio scuză!

– Dar nimeni nu le-a spus!

– Cei care-l caută pe Dumnezeu din inimă sunt numai ochi și urechi! Nu ține de voința *dumneata*, ci e voia lui *Dumnezeu*, al cărui Duh se mișcă pe deasupra lumii, ca să-i caute pe cei care-L iubesc. Dumnezeu S-a făcut pe Sine cunoscut încă de la Facerea lumii! Dumnezeu a semănat veșnicia în inimile noastre! Dumneata n-ai văzut? N-ai auzit? Cerurile și văile, natura care te înconjoară sunt martori care vorbesc despre puterea veșnică a lui Dumnezeu! Nu vorbește iarna despre moartea Lui și primăvara despre înviere? Ai văzut! Ai știut! Ai tânjit. Ai însetat.

Ai strigat după El. Iar El ți-a răspuns.

– Aș vrea să rămân blestemat în locul celor dragi ai mei.

– Ah, Doamne, iartă-l, m-am rugat eu fierbinte. Nu știe ce face.

Fulgerul lovi cu putere piatra de sub picioarele lor sfărâmând-o în bucăți, aruncând scânteii în toate părțile, iar devoratorul și Fagan căzură la pământ. Am mers târăș la ei.

– *Fagan!*

Se ridică puțin zgâriat și-și netezi părul ud ce-i intra în ochi.

– Unde-i?

– Acolo, am spus eu convinsă că a murit.

Vântul și ploaia se mai domoliră. Fagan și cu mine am coborât și am ingenuncheat lângă el.

– Devoratorul de păcate, zise Fagan încet.

– Destul, spuse omul cu voce stinsă. Ghemuindu-se pe-o parte, își prinse cu mâinile cagula de piele care-i acoperea capul și începu să plângă înăbușit. Dumnezeuule, iartă-mă. Nu voi mai fi niciodată o piedică în calea Ta.

– Mărturisești ce-ai făcut? întrebă Fagan.

– Am ucis un om. L-am lovit la mânia.

Fagan se așeză pe vine și privi spre vale. La lumina unui fulger, i-am văzut durerea în ochi și am înțeles că se gândea la tatăl lui.

– Crezi că Isus este Cristosul, Fiul Dumnezeului Celui Viu?

– Da!

– Și-L primești să-ți fie Mântuitor și Domn?

– Da.

– Atunci ridică-te în picioare.

Omul se ridică. Rămase o vreme tăcut, apoi ridică mâinile tremurând și-și acoperi fața cu ele. Și-a scos încetîșor cagula de piele de pe cap și a dus-o la piept. Cu ochii închiși, ridică fața spre cer, ca să-l plouă. Mă uitam spre el cu spaimă, așteptând să văd un monstru, cum ni se

sugerase tuturor că ar fi.

Dar era un om obișnuit.

– Isuse, zise blând, cu buzele tremurânde. Isuse, viața mea este a Ta. Fă cu ea ce vrei Tu.

Toți trei stăteau pe vârful muntelui în ploaie, așteptând parcă să se întâmple ceva important cu el. Un nou fulger. Un tunet asurzitor. Sau măcar un cutremur. Dimpotrivă, furtuna se potoli. Vântul tăcu.

– Cum te numești? întrebă Fagan.

– Sim, spuse el după o mică ezitare.

Își descoperi fața.

– Sim Gillivray.

Udă și zgribulită de frig, l-am luat de mână.

– Ne-am putea întoarce acum în peștera dumitale, Sim Gillivray? Mi-e frig.

A scos un sunet bizar și a rămas nemișcat.

– Ce este? îl întrebă Fagan, apropiindu-se.

Luai cagula de piele și-am azvârlit-o cât colo.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, răspunse Sim cu voce răgușită. Atâta doar că... nu m-a mai atins nimeni din ziua în care sorții au căzut pe mine.

NOUĂSPREZECE

SIM ȘI FAGAN POVESTIRĂ PÂNĂ TÂRZIU ÎN NOAPTE. Sim sorbea fiecare cuvânt pe care-l spusese omul de la râu, dar eu eram frântă de oboseală și am adormit legănată de murmurul vocilor lor, de pârâitul focului și răpăitul ploii, care continua să cadă. Am dormit adânc toată noaptea, și aveam nevoie de somn după zilele în care fusesem preocupată și îngrijorată de lucruri peste puterile mele. În vis mi-a apărut Lilybet, m-a mângâiat și mi-a spus că Dumnezeu mă iubește. Nu știam că Dumnezeu mă pregătea astfel pentru ceea ce avea să se întâmple. Pacea îmi inunda inima și-mi mângâia sufletul.

Afară, în valea de sub noi, se isca o furtună cum n-am văzut nici până atunci, nici de atunci încolo.

Când m-am trezit, ploaia se opri. Lumina pătrundea înăuntru prin despicătura perdelei de piele pe care și-o atârnase Sim Gillivray la intrare cu multă vreme în urmă, pentru a se feri de capriciile vremii. O rază subțire, aurie scruta întunericul, iar pe ea vedeam firișoare de praf dansând jucăușe. Raza de soare se pierdea într-o spărtură din fundul peșterii, de parcă ar fi țintit drept acolo. Nu observasem până atunci gaura din peretele peșterii.

Curioasă, m-am ridicat, am trecut pe lângă Fagan care dormea adânc, ghemuit sub o pătură și m-am apropiat să mă uit prin spărtura din stâncă. Aerul ce venea de acolo

era mai răcoros, dar nu deslușeam nimic decât un soi de coridor. Întunericul era atât de dens, că părea un zid. Undeva în adâncul culoarului auzeam un *pic, pic, pic* încetișor, rar, egal, al apei. Auzisem eu ceva și până atunci, dar nu am băgat în seamă, fiind prea ocupată cu alte lucruri stranii din jur. Acum însă firea mea perpetuu curioasă, despre care vorbise cândva bunica, mă împingea atât de tare să văd ce e înăuntru, încât am uitat de toți și de toate.

Mai întâi trebuia să-mi fac o torță. M-am furișat afară și am intrat în pădure. Am ales două ramuri lungi și mai multe bețișoare, plus un lujer vânos, și m-am așezat jos ca să le leg într-un snop. Părea suficient de mare ca să țină până ce arunc eu o privire. Am revenit repede în peșteră și am aprins torța de la cărbunii din vatră.

Tunelul îngust cotea ca o vizuină de iepure. Aproape că renunțasem, când m-am trezit într-o văgăună de câteva ori mai mare decât cea pe care Sim Gillivray o transformase în locuință. În capăt erau niște formațiuni calcaroase ce coborau din tavanul încăperii, iar altele se ridicau ca niște țepi uriași de jos. Arătau ca niște colți imenși și mă imaginam prinsă în gura enormă a unui balaur. Pardoseala era alunecoasă: netedă și umedă, exact ca limba unui monstru. Era cazul să mă opresc din aceste fantezii, că inima îmi bătea deja nebunește.

Pic, pic... cădeau întruna stropii de apă, iar acum se auzeau mult mai clar. Coloanele de piatră luceau de umezeală.

Îmi repetam mereu că nu trebuie să mă gândesc la balauri, dar mintea unui copil se lasă greu convinsă uneori. Aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenția, așa că am ridicat torța mai sus, căutând chestii mai interesante. Era un loc ciudat și apăsător. De parcă ar fi adăpostit un lucru oribil. Tremurând, m-am întors încet și mi-am plimbat privirea de la tavan la podea, întrebându-mă dacă nu cumva mă urmăreau niște ochi de undeva.

Pic, pic, pic.

Peretele era murdar de funingine. Dedesupt se aflau niște pietre așezate în cerc și cenușa veche a unui foc. Puțin mai încolo am descoperit niște figuri desenate pe-un întreg

perete al cavernei. Figurinele rigide păreau că dansează în lumina torței. Dansau și parcă se apropiiau...

O bucată de lemn aprins îmi căzu pe mână. Șuierând de durere, am scăpat torța pe jos. Imediat ce atinse podeaua umedă, flacăra, și-așa micuță, s-a stins lăsând în urma ei numai ceva jăratec. Cu mâinile tremurânde, am ridicat repede torța de jos și am suflat cu toată puterea în ea, sperând să reaprind flacăra. Unul câte unul tăciunii s-au stins. Întunericul mă copleși din toate părțile.

Pic, pic, pic.

Inima îmi pulsa în urechi. Îmi auzeam enervată propriul găfâit. Am ridicat torța în dreptul ochilor, dar nu se mai vedea nicio scânteie. Se stinsese de tot, iar eu nu-mi mai aminteam unde se afla coridorul prin care venisem, fiindcă mă răsucisem de mai multe ori. M-am învârtit roată, căutând o dâră de lumină care să mă conducă înapoi la Fagan și la Sim Gillivray.

Nimic.

Nu mai fusesem niciodată într-un loc așa întunecos. Nici măcar o lumină cât un licurici. Iar în mintea mea de copil bezna era grea, vie, plină de amenințări.

Pic... pic... pic.

Îmi închipuiam colți albi, imenși.

Pic... pic...

Nu cumva tocmai saliva se auzea picurând în gura balaurului, pentru că se pregătea să mă mestece și să mă înghită?

Am țipat. Ecoul mă înconjură din toate părțile, amplificat și multiplicat de sute de ori. O bătaie scurtă de aripi, urmată de un țipăt ascuțit mă înfiorară. Eram paralizată de spaimă. Când am simțit ceva în păr, am țipat din nou, ghemuindu-mă și acoperindu-mi capul. Credeam că toți dracii din iad mă atacau, ca să mă prindă și să mă ducă în văgăuna lor.

– *Ajutor!* am urlat din nou.

– Cadi! îl auzii pe Sim Gillivray în depărtare. Nu mișca! Venim după tine, scumpo. Stai unde ești!

– Unde ești?

– Sim s-a dus să facă o torță, strigă Fagan.

- Grăbiți-vă! Ah, vă implor, *grăbiți-vă!*
- Liniștește-te, fetițo! îmi răspunse.
- O să mă prindă!
- Cine? întrebă Fagan alarmat.
- Dracii! Sunt draci aici.
- Nu-s draci. Sim zice că-s lilieci. A spus să te potolești, că atunci o să se liniștească și ei. Stai la pământ! Nu mai urla, Cadi! Și termină cu văicăreala! Uite, s-a întors Sim. Tocmai aprinde torța.

Ghemuită pe podeaua cavernei, ascultam cu urcchile ciulite foșnetul de deasupra capului meu. Agitația se mai potoli când se iviră primele raze de lumină.

- Cadi, unde ești?

Ridicând capul, am zărit ultimii lilieci fâlfâind printre coloanele de calcar și făcându-se nevăzuți în întuneric. Nici bine nu m-am ridicat, că am și luat-o la goană spre lumina din tunelul strâmt și drept, în brațele lui Fagan. El icni greu și căzu pe spate. De fapt, s-ar fi prăbușit, dacă nu l-ar fi sprijinit Sim.

- Ce vrei să faci? spuse Fagan gemând de durere și încercând să se descotorosească de mine.

Mă agățasem de el ca un lichen de trunchiul copacului.

- Sunt stafii acolo.

- Stafii? șopti Fagan, iar ochii începură să-i lucească.

- Pe pereți. Peste tot! Jur. Nu te duce acolo!

- Sunt doar niște desene, Cadi, spuse Sim încetișor, stând la o parte. Nu trebuie să te temi.

- Desene? întrebă Fagan. Și ce reprezintă?

- Oameni.

- Vreau să văd și eu.

- Trebuie s-o scoatem pe Cadi de aici, Fagan.

- Doar un minut. Stai aici, Cadi. Venim imediat.

- Nu! Nici nu mă gândesc să rămân aici!

- Nu avem decât o torță și se consumă dacă mergem cu tine. Haide, stai aici și nu fi lașă.

M-am simțit atinsă, fiindcă nu voiam ca Fagan să aibă o părere proastă despre mine.

- Dar liliecii? Au năvălit peste mine cu sutele, poate chiar cu miile.

– Ei, nici chiar așa, spuse el făcându-i cu ochiul lui Sim.

– Sunt destule creaturi de-astea acolo, dar cred că deja s-au ascuns în cealaltă cameră. De obicei, acolo e locul lor, când nu-i atrage ceva în partea asta a peșterii.

– Cum a fost Cadi care țipa de mama focului?

– Ce n-aș da să văd ce-ai face tu, dacă ai rămâne în văgăuna asta fără torță!

– Liliecii ies prin altă gură a peșterii, spuse Sim. Este o fisură în creasta muntelui care dă afară. Dar e mult în jos față de locul unde stăm noi acum.

– Cam până unde te-ai aventurat înăuntru?

– Cam cât poate umbla un om, cred, zise Sim.

Am rămas mută în fața curajului acestui om. Cine ar fi îndrăznit să treacă de zona populată de lilieci și cine mai știe ce alte arătări?

– Am avut douăzeci de ani la dispoziție ca s-o explorez. Cunosco aproape fiecare centimetru. Chiar unele locuri în care de-abia se poate strecura un om. Dar sunt porțiuni pe care e mai bine să le lași cum sunt. Cum ar fi încăperea din spate și zona dinspre est, unde locuiesc liliecii. Sunt mii atârnați de tavan. Eu prefer să mă țin departe de ei.

Fagan păru intrigat.

– Cum e acolo?

– Păi, este o mizerie de-ți ajunge la genunchi și o duhoare atât de grea, că abia respiri. Cred că liliecii locuiesc acolo de veacuri.

Fagan luă torța din mâna lui Sim și porni drept în față.

Mergea hotărât, exact cum mă așteptasem, de fapt.

– Fagan! am șuierat eu în urma lui printre dinți.

– Mă duc să văd și eu desenele despre care ne-ai povestit tu. Vino cu noi sau stai acolo. E decizia ta.

– Lasă-l, Cadi, spuse Sim. Poți să rămâi aici și vei fi în siguranță.

Consternată, m-am luat după ei, sperând că Fagan n-o să vrea să vadă și camera liliecilor. Aerul rece mă izbi iarăși și m-am înfiorat când ne oprirăm în mijlocul încăperii.

Fagan se apropie de perete cu torța ridicată.

– Dumenata le-ai desenat, Sim?

- Nu. Erau aici cu mult înainte să vin eu. Prima iarnă după ce am fost ales devorator de păcate, am stat câteva săptămâni în această încăpere. Nu puteam dormi, așa că le-am tot privit.

Erau desene simple reprezentând oameni făcuți parcă din bețișoare. Chiar și eu le-aș fi putut desena și cred că mult mai bine.

- Crezi că le-a desenat un copil?

- Sunt desenate prea sus, spuse Sim.

- Și ce-ar fi cocoașele alea? am întrebat eu. Dealuri sau ce?

- Cred că sunt corturile indienilor, spuse Fagan, studiindu-le.

- Asta cred și eu, spuse Sim, apropiindu-se.

- Bărbați, femei și copii care se joacă.

Fagan se mută la următoarea scenă.

- Uită-te la asta. Dansează și se joacă. În următoarea este un bărbat care poartă pălărie.

- Un alb, spuse Sim cu mâhnire în glas.

- Și-au dat mâna, nu? Albul și șeful de trib.

- Așa cred.

- Uite, aici sunt mai mulți bărbați albi, împreună cu două femei albe. Iar asta ce-i?

Stăteau între ei.

- Seamănă cu un foc.

- Ai dreptate. Corturile sunt în flăcări, spuse Fagan. Asta s-a întâmplat, nu-i așa, Sim?

- Cred că da.

M-am apropiat mai mult și am privit atentă la figurinele ca niște bețișoare, care erau peste tot. Omul care purta o pălărie ținea un soi de băț îndreptat spre un alt șir de oameni. O linie neagră îi unea pe toți oamenii din șir la nivelul gâtului. Unele dintre figurine erau aplecate înainte. Erau rănite sau în vârstă? Altele stăteau drepte, dar erau mai scunde. Să fi fost femei? Trei aveau copii mici în brațe. Următoarea scenă înfățișa oameni legați unul de altul, deasupra a șase linii negre și groase și a două linii ondulate. Omul cu pălăria stătea în spatele lor, cu bățul îndreptat spre ei.

Am mers la următoarea. Linii micițe ieșeau în toate

părțile din bățul pe care-l ținea omul alb, iar oamenii păreau să cadă cu brațele înainte peste liniile vălurite. Ultima scenă înfățișa figurinele ca niște bețe întinse, nemișcate parcă, sub trei linii verticale care sfârșeau cu niște spirale.

Nu se auzea decât apa cu neconținutul ei *pic, pic, pic*.

Nimeni nu mișca. Stăteam privind desenele. M-am uitat în spate. Sim Gillivray părea trist și mohorât. Fagan privea îngrozit în sus, spre tavanul peșterii. M-am uitat la ultima scenă. Toți oamenii: bătrâni, femei și copii. Trupurile lor păreau că plutesc în râu. Nu eram prea sigură că înțeleg ce spuneau imaginile acelea. Tremurând, înțelegeam în adâncul inimii mele, dar nu voiam să recunosc.

– L-a împușcat pe primul din șir, iar ceilalți au căzut după el, spuse Fagan. Omul cu pălăria i-a omorât.

– Acolo-i Strâmtoarea, nu-i așa? am întrebat eu. Au căzut în Strâmtoare și au fost duși de apă în cascadă.

– Nu toți, spuse Sim, pășind înainte și arătând spre una dintre figurinele din a treia scenă, care se ascunsese în pădure. El a scăpat și a trăit destul cât să urce până aici, ca să se ascundă. El a desenat tot ce vedeți.

– Și cu el ce s-a întâmplat? întreabă Fagan.

– A murit. I-am găsit oasele aici, chiar între cele două coloane.

– Sunt încă aici? întreabă Fagan căutându-le cu privirea.

Văzusem cum o aranjaseră pe bunica pentru îngropăciune, dar oase de om nu mai văzusem. Scheletul, îmbrăcat în pantaloni și cămașă din piele putrezită acum, era întins cu un genunchi îndoit. Craniul era întors cu fața spre noi, holbându-se cu orbitele goale. Îmi imaginam ochii sufletului său fixându-mă din găvanele negre și m-am ascuns în spatele lui Fagan.

– Nu-ți face nimic, Cadi, spuse Fagan.

– Ce-i aia lângă el? întrebai eu.

Fagan se aplecă și ridică un bol micuț de lemn, în timp ce eu mă retrăgeam mai aproape de Sim Gillivray.

– Bolul lui cu vopsea, spuse Sim.

– Încă mai este vopsea uscată în el.

– Pune-o la loc unde-ai găsit-o, spuse Sim blând.

Pentru că tocmai ea ascunde sfârșitul poveștii.

– Sfârșitul? Fagan puse cu grijă bolul înapoi. Ce s-a întâmplat cu el?

– Eu cred că a fost rănit și era pe moarte când s-a retras aici. Știu însă cu siguranță că a fost foarte hotărât să spună adevărul.

Am ridicat iar ochii spre desenele de pe pereții.

– De aceea a pictat scenele astea.

– Da, de aia.

– Dar de unde știi că era rănit și pe moarte? întrebă Fagan și se apropie de schelet, studiindu-l cu atenție.

– Ori era rănit ori s-a sinucis.

– Dar de unde știi?

– Pentru că nu a folosit pământ sau funingine să deseneze. Și-a folosit propriul sânge.

– Aș vrea să știu ce s-a întâmplat și cine-o fi făcut toate mârșăviile astea, spuse Fagan când Sim ieși afară să-și verifice capcanele.

Eu stăteam în cumpănă, dacă să cred sau nu.

– De când mă știu n-am văzut picior de indian, Fagan. Doar am auzit de ei.

– Probabil, dar din câte îmi amintesc, am auzit oameni vorbind despre ei ca despre o amenințare teribilă. Tata spunea nu o dată, că mai degrabă te omoară decât să te privească în ochi. Iar acum cred că înțeleg de ce se poartă ei așa.

– Noi nu le-am făcut niciun rău. Părinții noștri nici nu se gândeau să aibă copii, când s-au întâmplat lucrurile astea, Fagan. Nu-i vina noastră.

– Nu contează. Tu nu-nțelegi, Cadi? Suntem din neamul celor care i-au ucis, oricine-ar fi ei.

– Nimeni dintre rudeniile mele n-ar omorî femei și copii. Nu pot să cred așa ceva!

Gura lui se strânse încordată când mă privi.

– Dar pe ai mei îi crezi în stare de crimă, nu?

Am rămas nemișcată și m-am înroșit la față. Acesta era adevărul gol-goluț. Odată ce-l văzusem pe tatăl lui Fagan

bătându-l, cu o expresie drăcească pe față și jurându-se pe ce avea mai scump că o să-l ucidă, îi credeam în stare de orice pe toți. Oamenii din familia Kai erau însetați de sânge, cu excepția lui Fagan și a Ionei.

– Îmi pare rău, am bâiguit eu cu ochii în pământ.

Îmi părea rău că gândeam astfel, dar îmi părea și mai rău că Fagan era un Kai.

– Știu că familia mea o să dea socoteală pentru multe, spuse el amărât, dar mai erau și alții în tabloul al treilea. Ții minte? Omul cu pălăria nu era singur.

– Nu vreau să mă mai gândesc la desenele alea.

Și nu mai voiam să mă gândesc nici la omul care-și folosisese propriul sânge ca să le lase pe pereți. Nu voiam să mă gândesc cine mai fusese cu omul care-i împușcase și-i omorâse pe toți indienii.

– N-am putea vorbi despre altceva?

– Nu. Trebuie să aflu adevărul.

– De ce? La ce bun să știi?

– Nu pot uita, pur și simplu, ce am văzut acolo! Îmi stă ca o piatră pe inimă. Trebuie să aflu când s-a întâmplat asta și cine-s făptașii.

– De ce?

– Pentru că eu cred că Duhul Sfânt mă mână să caut răspunsuri.

– Dumnezeu știe deja cine a făcut asta, nu crezi, Fagan? N-are nevoie să cercetăm noi pentru El.

– Sigur că Dumnezeu știe, Cadi. Dar nu despre asta-i vorba.

– Da' despre ce?

– Dumnezeu vrea să știm și noi.

Mi-am mușcat buzele, întrebându-mă unde o să ne trimită Dumnezeu de-această dată. Alte suferințe pentru Fagan și alte deziluzii pentru mine?

– Ce zici, Cadi?

Nu eram prea dornică să caut răspunsuri, dar simțeam și eu că Duhul Sfânt îl îndemna pe Fagan să meargă înainte. Nu voiam să-l fac să se împotrivescă Domnului care-l călăuzea, deși mă simțeam foarte bine în peștera lui Sim Gillivray.

Câtă vreme stăteam aici, Brogan Kai nu avea cum să vină după noi. Văzusem prea bine privirea din ochii lui și știam că numai teama îl ține departe de noi. Dar era foarte clar că în vale nu se temea de nimic. Sigur ne aștepta acolo jos. Pentru azi îmi ajungea sperietura cu liliecii și scheletul unui om. Nu mai aveam putere să dau ochii și cu cei vii.

– Bine, bine, spuse Fagan împăciuitor. Nu trebuie să vii cu mine. Mă descurc și singur.

Ștergându-mă pe furiș la ochi, o zării pe Lilybet printre lacrimi șezând de cealaltă parte a focului, lângă Fagan. Îmi zâmbea blând.

– Nu uita noaptea de lângă râu, Katrina Anice. Nu uita bătaia pe care i-a tras-o Brogan Kai lui Fagan. Cine a aruncat piatra?

– Eu.

– Tu? întrebă Fagan ridicând amuzat capul. Ce-ai făcut tu?

– Am aruncat piatra.

– Ce piatră?

– Dumnezeu nu ți-a dat un duh de frică, spuse Lilybet. Și trebuie să mergeți doi câte doi.

M-am ridicat dreaptă și l-am privit pe deasupra focului. Frica și ezitarea dispăruseră.

– Vin și eu.

– Unde vii și tu?

– Oriunde te duci tu. Vin și eu.

Tulburarea de pe fața lui se risipi.

– Asta-i Cadi a mea. Un zâmbet larg îi cuprinse toată față când se ridică în picioare. Mai bine să plecăm acum, înainte să se întoarcă Sim. Va încerca să ne oprească.

– Dar o să se îngrijeze când n-o să ne găsească.

– O să-i lăsăm vorbă la Bletsung.

– Unde mergem?

– Tanti Elda este cea mai bătrână persoană din valea noastră. Ea ne-ar putea lămuri.

Am coborât cu mare atenție Muntele Mortului, dar nu ne era teamă deloc și ne-am oprit la marginea pădurii din spatele casei lui Bletsung Macleod. Bletsung tocmai

deschidea capacul unuia dintre stupi.

– Și-a ieșit din minți, sări Fagan. Scoate fagurii din stupul acela la lumina zilei! Cred că i s-a urât cu viața.

– Nu, nu i s-a urât.

L-am prins de braț, înainte să iasă în câmp deschis.

– Așa face tot timpul. Albinele nu se supără.

Priveam tăcuți, în timp ce roiul se ridică precum un nor, iar apoi o învălui ca o eșarfă, pe când ea turna mierea aurie în borcan. Cum s-a îndepărtat de stup, roiul s-a desprins de ea rămânând în urmă ca un vâl de ceață. Ne văzu în timp ce se apropia de casă. Făcându-ne cu mâna, alergă să ne întâmpine. Ne întâlnirăm pe cărarea pe care venea Sim Gillivray spre locul de întâlnire de sub fereastra ei.

– Nu mai e nimeni cu voi? întrebă ea căutând printre copaci cu privirea.

– Suntem singuri.

Se încruntă ușor.

– Dar unde... unde-i devoratorul de păcate? N-am mai vorbit cu el de două zile.

– A ieșit azi-dimineață să-și verifice capcanele. Probabil o să vă aducă diseară câte ceva pentru cină, am spus eu.

– Nu vreau să-mi aducă nimic. E teafăr? Nu i-ați spus ce v-a spus omul de la râu?

– Ba da, i-am spus, rosti Fagan.

– Și?

– Acum știe adevărul.

– Și ce-a spus? Ce-a făcut?

– L-a acceptat pe Isus Cristos ca Mântuitorul și Domnul său, doamnă.

– Și-atunci unde este? De ce n-a coborât cu voi din munți? Foarte neliniștită, privea când la unul, când la altul. Ce are de gând să facă?

– Nu ne-a spus, doamnă, zise Fagan. Poate că are nevoie să mediteze o vreme.

Ea nu-și putu ascunde dezamăgirea. Silindu-se să zâmbească, îl bătut ușor pe Fagan pe umăr.

– Păi, cel puțin tu arăți mai bine decât ultima oară când te-am văzut.

– Mă și simt ceva mai bine, doamnă. Ce mai face mama?

– Nu prea bine.

– E bolnavă?

– E inima, cred. I-am spus tot ce mi-ai spus despre Isus și de-atunci plânge încontinuu.

– De ce?

– N-a vrut să-mi spună.

Își mută privirea de la el la mine.

– Trebuie să faci o baie fierbinte și să-ți perii părul, Cadi. Arați neîngrijită pentru o fetiță așa drăguță.

– Am fost în peșteră și niște lilieci au năvălit peste mine și am găsit...

– Hai mai bine s-o luăm din loc, mă trase Fagan după el. Ați vrea să-i spuneți lui Sim, când îl vedeți, că suntem bine? Ne ducem la bunica mea.

– Elda? Să aveți grijă.

– O să fim atenți să nu ne vadă tata.

– Ar trebui să mai așteptați câteva zile.

– Probabil că-și face deja griji pentru noi și trebuie să aflăm câte ceva de la ea.

Bletsung era surprinsă, dar nu întrebă nimic. Privi iarăși spre munte îngândurată.

– Aș vrea să pot face și eu ceva.

Pentru mine era clar ca bună ziua.

– Puteți să vă rugați.

Ea părea gata-gata să plângă.

– M-am rugat mult și fierbinte în toți anii ăștia, draga mea. Poate n-am știut cum să mă rog.

– Ați făcut-o exact cum trebuia, spuse Fagan zâmbind. Și dumneata și Sim sunteți mântuiți, nu?

– Cred că da, deși nu simt deloc că aș fi.

Am tras-o ușor de mânecă.

– Spuneți-I lui Isus că aveți încredere în El și că așteptați ca El să vă spună ce vrea să faceți.

Ea își coborî privirea spre mine și zâmbi ușor.

– Din gura unui copilaș capăt învățătură, ei?

O lumină i se aprinse în privire, apoi tăcu luptând cu lacrimile.

Așa să fie, spuse ea încetișor.

Nu știam ce să mai spun, ca să șterg durerea aceea din ochii ei.

– Vino, Cadi, zise Fagan din mers.

L-am urmat, deși nu-mi puteam dezlipi privirea de la ea. Traversaserăm deja toată pășunea, însă Bletsung continua să stea în același loc, pierdută, și-mi venea să plâng.

– Așteaptă, i-am spus lui Fagan și am alergat înapoi la ea.

– Te iubesc, i-am zis.

Mă mângâie delicat pe obraz.

– Și eu te iubesc.

Am strâns-o cu putere în brațe.

– Și Dumnezeu te iubește, Bletsung. Știu sigur.

– O să-mi repet cu insistență asta, șopti ea încet.

Sărutându-mă pe creștet, mă trimise:

– Acum trebuie să pleci. Fagan nu te așteaptă și presimt că va avea nevoie de tine.

Aș fi vrut să nu-l ardă atât de tare dorința de a descoperi adevărul. Nu puteam să nu mă întreb dacă nu era mai bine ca unele secrete să rămână nedeslușite și unele fapte să zacă în uitare.

Cu toate astea, era ceva înăuntrul meu care mă îndemna neconținut să-l prind din urmă pe Fagan și să nu mă dezlipesc de el.

DOUĂZECI

AM MERS ÎMPREUNĂ CU FAGAN PE CĂRAREA LA NORD de râu ce traversa pădurea. Rododendronii își pierduseră ciorchinii rozalbi, iar ultimele flori de rostopască, ciulini și clopoței acopereau ca o mantie malul râului, până la pădure și stânci. Zeci de fluturi zburau din floare-n floare. Am ajuns la locul unde pârâul se varsă în râul cel mare și am luat-o pe râu în sus. Fagan mergea înainte, iar eu m-am oprit privindu-l și mă întrebam ce-o fi în capul lui. Urma să trecem râul chiar la est de pământurile familiei Kai. Se opri pe o piatră lată, din mijloc.

– Haide *odată*.

M-am apropiat de el, sărind neatentă peste pietre. O dată am alunecat și m-am lovit rău de o piatră; mi-am udat picioarele și fusta.

– Ai grijă!

I-am aruncat o privire grăitoare, în timp ce m-am ridicat de una singură, mi-am frecat spatele dureros și mi-am continuat înaintarea.

– Eu credeam că o să ocolim.

El voia să mergem exact pe lângă pârâul Kai.

– Suntem în siguranță.

– O să trecem pe lângă casa voastră.
– Crede-mă pe cuvânt.
– Ziua asta e prea frumoasă ca să murim tocmai azi, am bombănit eu.

– Mai taci din gură. Nu pot să-ți explic ce simt. Dar tata n-o să ne vadă. Pur și simplu știu asta.

Așa că trecurăm apa.

– Și-apoi, continuă el privind cum saream pe ultima piatră, tata se-așteaptă să ocolim. Dacă ne pândește, atunci sigur stă spre nord, la cărarea de la râu.

– Sper să ai dreptate.

Am pornit spre deal printre aluni, tufișuri de corn, ilice și afini, ascunși de frunzișul bogat al castanilor. Era mai răcoros decât în umbra pădurii. O zbatere de aripi din apropiere îmi făcu inima să stea în loc, în timp ce un curcan își luă zborul din desiş, speriat de prezența noastră. Fagan scoase praștia din buzunarul de la spate al pantalonilor, luă o piatră și curmă zborul păsării.

– Ce faci? am spus eu cu inima zvâcnind ca un ecou al acelor aripi, în timp ce el îi suceea gâtul.

Fagan luă curcanul flasc de picioare.

– O frumusețe, nu crezi?

Cum putea fi atât de calm, când eu mă așteptam în orice moment să-l văd pe Brogan Kai ivindu-se val-vârtej din pădure, cu pumnii lui imenși?

– Și acum ce vrei să faci cu el?

– Să-l jumulesc.

– Acum? Dă-l înapoi.

I l-am smuls cu ambele mâini.

– Potolește-te odată. Lui Tanti Elda nu-i place să-i aduc un vânat dacă nu-l pregătesc cum se cuvine înainte.

Oprindu-mă, m-am întors și l-am privit cu ochi mari.

– Nu cumva vrei și să căutăm o oală în care să-l opărim și să-l jumulim ca la carte?

Răsucindu-mă pe călcâie, am pornit hotărâtă pe cărare, ținând pasărea de picioare, în vreme ce capul și trupul i se bălângăneau pe spatele meu.

– Și dacă tot suntem aici, ce-ar fi să culegem niște castane și să le spargem, ca să pregătim umplutura pentru curcan?

Fagan intră și el în joc. Și-ncepu să râdă. Îmi venea să iau pasărea aia și să-l lovesc cu ea, nu alta!

– Te-ai făcut cu un curcan, Cadi? mă luă tanti Elda peste picior, șezând în balansoarul ei la umbra verandei.

Am mai surprins cândva privirea aceea în ochii ei, atunci când a văzut vânătaile lui Fagan. Reușisem să observ ceva întunecat și înfiorător în ochii ei înainte să alunge acel sentiment.

Am dat jos pasărea de pe umăr și i-am pus-o pe verandă.

– Fagan l-a omorât. Exact cum spuneai, tanti Elda. Un Kai trebuie să omoare ceva oriunde ajunge.

Dar abia rostii aceste cuvinte că m-a și luat părerea de rău, rușinată până în măduva oaselor de ce spusese.

– Dar nu i-a trecut prin cap să-l care el până aici?

– Am vrut, spuse Fagan, privindu-mă în ciudat.

– Da' a vrut s-o jumulească mai întâi.

M-am așezat amărâtă pe prima treaptă, prea obosită și încinsă ca să pot urca până la tanti.

– M-am gândit că de asta o să ne ocupăm când ajungem la dumneata și poate vom rămâne în viață să o gustăm.

– Hai, termină cu bombăneala, mormăi el pe sub mustăți. Te iert.

– Ei, nu vă mai certați, vă mulțumesc nespus pentru pasărea asta. N-am mai gătit curcan de mult. Du-te-n casă și fă focul, Fagan. Este și niște apă în lighean. Poți să pui niște apă la foc într-un ceaun, dacă tot ești acolo.

– Da, doamnă. Vreți să vi-l și curăț?

– E mai ușor dacă-l opărești mai întâi.

Fagan apucă pasărea, urcă scările și dispăru în casă. Am mers după el, regretând că nu i-am spus că-mi pare rău înainte să mă ierte el. M-am așezat lângă tanti Elda și m-am rezemat de balustradă la umbră. Ea se uită după Fagan.

– Poți să-i tai aripile alea și să le usuci la foc. O să iasă

niște evantaie pe cînste.

– Da, doamnă.

Ea continuă o vreme să se legene în tăcere, privindu-mă. Eram prea obosită ca să vorbesc. Copacii erau plini de trilurile sturzilor galben-maronii, a cintezelor purpurii, și a păsărilor *junco*⁵.

– Ți-ar prinde tare bine o baie fierbinte, Cadi Forbes. Dacă te vede mamă-ta așa cum ești acum, s-a zis cu vizitele tale aici.

– N-am avut timp de-așa ceva.

– Și-ai găsit ce-ai căutat, copilo?

– Da, doamnă, și chiar mai mult de-atât. Vrem să-ți spunem despre toate astea și să-ți punem câteva întrebări.

Tanti Elda se aplecă înainte în scaunul ei și-și puse mîna pe capul meu.

– Mă întrebam dacă nu cumva ați murit tu și Fagan.

I-am luat mîna în mîinile mele și am lipit-o de obraz.

– Am fost pe-aproape.

Cînd i-am dat drumul, s-a lăsat iarăși pe spate cu un zîmbet blajin pe față și își reluă legănatul.

Un șoim zbură prin dreptul nostru, iar trei rîndunele roșcate își luară zborul cu viteză, făcînd să se bălăngăne tîrtăcuțele agățate de tanti Elda pe o sfoară. Nimic nu reușea să țină ulii și șoimii departe de gospodărie mai bine ca o familie de rîndunele. Și tanti Elda avea mare nevoie de ele.

Se aplecă iarăși în față.

– Nu pune curcanul ăla pînă nu fierbe apa!

El ieși afară pe verandă.

– Apa-i pe foc, iar aripile sunt întinse la uscat. Mă duc să mă spăl.

Trecînd pe lîngă ea cu o privire rușinată, coborî treptele.

– Unde te duci?

---

⁵ Nume dat unor specii de cintezoii în SUA (n.tr.).

– La pârâu.

– Stai aici. Am o căldare unde te poți spăla, spuse tanti Elda ferm.

Ia niște apă din butoi. După ce termini, aruncă apa sub geamul ăla. Arnicile⁶ mele o să se bucure din plin de ea.

Sprijinindu-se de brațele leagănului, se ridică anevoie.

– Vino acum, Cadi. O să stăm de povești înăuntru, unde nu ne vede nimeni.

Primul lucru pe care a trebuit să-l facem a fost să-i repetăm, de la capăt, fiecare cuvânt pe care-l spusese omul de la râu. Ne-a făcut plăcere dorința ei, deși eram și noi dornici să aflăm răspunsuri la întrebările noastre.

– Nu cred c-o să mă plictisesc vreodată să aud despre Isus, spuse ea dând din cap. Nici într-o mie de ani.

Apa care clocotea și aburul gros care se ridica din oală i-au atras atenția. Se ridică din scaunul ei, apucă curcanul de picioare și-l lăsă să alunece în apa clocotită.

– Acum, ia să auzim ce întrebări aveți voi atât de importante, încât să vă riscați viața pentru a afla răspuns.

– Ne întrebam despre indieni, doamnă, spuse Fagan deschizând discuția.

– Indieni? spuse tanti Elda și ne întoarse spatele. Și ce vreți voi să știți despre indieni?

– Când au venit ai noștri aici, mai trăia vreun indian prin locurile astea?

– Ei, băiete, asta era tare demult, începu ea fără să ne privească în continuare. Stătea lângă oală și apăsa din când în când curcanul în apă, așa că m-am gândit că nu avea să ne spună nimic până nu o întrebam noi fățiș. Și-așa am și făcut.

– Am vrea să știm despre indienii care au fost omorâți.

Fagan îmi aruncă o privire ucigătoare, cu care sunt convinsă că spera să-mi închidă gura. L-am privit nevinovată. Nu aveam chiar toată ziua la dispoziție.

---

⁶ Plantă medicinală, cu flori galbene-portocalii și fructe negricioase (n.tr.).

Acum era foarte atentă la noi.

– Cine v-a spus asta? După părerea mea, nu era nici șocată, nici mânioasă, ci doar îngrijorată.

– Nimeni, tanti Elda, spuse Fagan precaut. Cel puțin, nu în cuvinte.

M-am așezat cu coatele pe masă.

– Am găsit niște desene într-o peșteră pe Muntele Mortului. Pictate cu sânge.

– Cu sânge, spui? Părea șocată.

– Taci din gură, Cadi. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

L-am ignorat. Probabil că ar fi zis să terminăm de preparat curcanul înainte să discutăm.

– În peștera din spatele celei în care și-a trăit Sim ultimii douăzeci de ani.

L-am lăsat să se perpelească de ciudă. Cu cât aflam mai repede ce ne interesa, cu atât puteam pleca mai repede înapoi spre Muntele Mortului, departe de furia tatălui său.

– Sim? întrebă tanti Elda.

– Sim Gillivray, spuse Fagan. Devoratorul de păcate.

Ea îmi zâmbi.

– Deci în sfârșit s-a hotărât să-ți spună numele lui. Sau ți l-a spus Bletsung?

– El ni l-a spus după ce L-a acceptat pe Isus ca Mântuitor.

– Slăvit fie El, spuse ea luminată, iar apoi, dintr-odată, o umbră de panică îi cuprinse fața.

M-am apropiat de ea.

– Ce-i cu indienii aceia, tanti Elda?

– Ai tu o idee fixă, fetișo, spuse ea iritată.

Ridică curcanul din apă și-l cără de picioare până la masă. Luă un coș, îl puse alături și a început să lucreze zorită.

– Îl jumulesc eu de pene, doamnă, spusei apucând pasărea de picioare și trăgând-o mai aproape de mine. Dumneavoastră spuneți-ne ce s-a întâmplat.

– Și ce te face să crezi că o să vorbesc despre asta?

– Adică n-o să ne dezvăluiți adevărul?

– N-am spus asta. Dar nu vă mai grăbiți așa. Nu-i o poveste prea frumoasă și-apoi s-a petrecut cu mult timp în urmă. Trebuie să mă adun puțin.

Îl privi pe Fagan, iar apoi închise ochii și-și întoarse capul într-altă parte.

– Nu vă pot povesti, fără să vorbesc de rău pe cei morți.

– Nu-i nicio problemă, doamnă, spuse el blând. Nu vă jenați de mine. Nu-s surd și nici orb la lucrurile pe care le-au făcut cei din familia mea de-a lungul timpului. Dacă au fost și ei parte la cele întâmplătoare, nu o să mă mire prea tare.

– Și nici nu înseamnă că Fagan le va călca pe urme, spusei eu, smulgând un pumn de pene și punându-le în coș.

– Nici nu credeam una ca asta despre el, spuse ea încetisor.

– Sper să semăn cu familia mamei.

Tanti Elda se uită țintă la el.

– Prin urmare știi.

El încuviință din cap.

– Sim Gillivray ți-a spus?

– Am aflat de la mama.

– Of!

Nu cred c-am auzit în viața mea un suspin mai dureros. Am privit-o, continuând să jumulesc curcanul. O lacrimă se prelinse pe fața ei ridată, în timp ce-l privea. Acum se vedea limpede tot dorul și singurătatea care o chinuiseră ani întregi.

– N-am îndrăznit niciodată să sper...

Fagan se aplecă și-i acoperi mâna cu a sa.

– Nu înțeleg de ce nu a vrut să-mi spună niciodată nimic.

– Cred că nu a putut. Tatăl tău mă urăște.

– Dar de ce? Ce i-ați făcut?

– Nu e vorba de mine, dar cred că are legătură cu imaginile pe care le-ai găsit în peșteră.

Ea îi mângâie ușor mâna, apoi își lăsă mâna ei să se

odihnească pe a lui, ca și când n-ar mai fi vrut să-i dea drumul vreodată.

– Nu va fi ușor pentru tine să auzi adevărul.

– Domnul îmi este mângâiere.

Ea dădu din cap, apoi respiră adânc.

– Bunicul tău, Laochailand Kai, a fost cel care i-a ucis pe indieni, Fagan. Dar nu de unul singur. Deși nu-mi place deloc s-o recunosc, și iubitul meu Donal a luat parte la mârșăvia asta, mai puțin la masacrul femeilor și copiilor. Dar din ziua aceea n-a mai fost omul pe care-l știam. Cred că sufletul îi era îndoliat, bocea înăuntrul lui. La fel s-a întâmplat și cu ceilalți. Credeam că putem lăsa totul înapoia noastră și să uităm cele petrecute, dar cred că așa ceva este cu neputință. Lucrurile pe care le faci în ascuns ies la iveală până la urmă.

– Dar începe cu începutul, bunico, spuse el blajin. Nu înțeleg cum s-au întâmplat lucrurile.

– Urăsc să vorbesc despre cei morți, băiete, mai ales când sunt rudele tale de sânge, dar Laochailand Kai a fost cel mai aspru, mai rece și mai crud bărbat pe care l-am cunoscut. Prima oară când mi-am dat seama de asta ne aflam deja aici, sus în munți și nu mai era cale de întoarcere. Într-o seară, ședea lângă foc, bând și lăudându-se că se răzbunase pe un proprietar de pământuri din Țara Galilor. Spunea că omul acela i-ar fi spus că nu-i vrednic să-i curteze fata. Așa că și-a bătut joc în ultimul hal de ea.

– Cum adică „și-a bătut joc”?

– Adică i-a luat acel lucru pe care ea îl păstra doar pentru cel ce avea să-i fie soț.

M-a privit, iar eu am privit-o nedumerită înapoi, fără să-nțelege nimic.

– Nu-i nimic, Cadi. Ești prea mică să înțelegi lucrurile astea, dar așa s-a întâmplat. Laochailand a spus că, dacă el nu-i destul de bun pentru ea, nici ea n-o să mai trebuiască nimănui. Și exact așa a făcut. După ce a obținut ce a vrut, ea l-a implorat s-o ia în America, dar el i-a răspuns că doar

atât a vrut de la ea.

– Dar tatăl ei n-a făcut nimic? spuse Fagan înverșunat.

– Fata n-a vrut să-i spună unde plecase Laochailand Kai. Vedeți voi, ea îl iubea și se temea că tatăl ei o să-l omoare pentru fapta lui. Cred că spera să se răzgândească și să se întoarcă după ea. Doi ani i-au trebuit tatălui ei să afle că Laochailand Kai trecuse oceanul în America, dar fata lui murise deja.

– A murit? îmi ridicai și eu privirea de la jumulitul păsării. Da' ce-a pățit?

– A născut copilul lui Laochailand Kai, iar apoi s-a aruncat într-un lac împreună cu copilul nou-născut. Atunci omul a promis două sute de lire oricui i-ar fi adus dovada că Laochailand Kai este mort. Unul după altul, patru oameni au pornit să-l caute și au încercat să-l ucidă, dar toți patru au murit de mâna lui. Abia atunci am înțeles eu și Donal motivele pentru care Laochailand Kai a fugit spre est și s-a așezat în imima munților, dar mai era și faptul că voia să devină proprietar și stăpân peste alții.

– De ce ați venit împreună cu un astfel de om, tanti Elda?

– Pentru că atâta ne-a dus capul, Cadi dragă. La început n-am știut cum era. Vezi tu, copilo, Laochailand Kai avea șarm și prezență de spirit. Era chipeș și convingător. Ne-a păcălit. Ah, uneori îmi displăcea prezența lui, dar niciodată n-am știut ce anume mi se părea rău la el. Așa că am ignorat vocea care mă avertiza că omul e un ticălos. Laochailand Kai era un mincinos și un criminal.

Își trase mâna din palma lui Fagan și plecă fruntea rușinată.

– Și odată ce ne-am supus lui, am devenit exact ca el.

Fagan era palid și nemișcat, nu spunea nimic, așteptând să afle de la ea întreaga poveste, oricât de dureros ar fi fost pentru el.

Tanti Elda își plimbă privirea de la el la mine. Aplecându-se înainte, începu să jumulească cu repeziciune pasărea, având nevoie disperată să facă ceva cu mâinile.

- Când am venit aici, în valea asta, eram convinsă că nu există loc mai frumos pe lume. Pretutindeni, explozie de culoare. Tulipieri galbeni, arțarii roșu-cărămizii și florile rozalbe din tufele de corn și de măceș înșirate de-a lungul râului, florile de levănțică contrastau puternic cu pământul brun închis, din care tocmai răsărea iarba crudă. Gorawen l-a numit verde-dumnezeiesc de primăvară.

- Bunica Forbes a fost cu dumneata?

- Da, copilo. Gorawen a fost între primii, împreună cu bunicul tău Ian. Și mama mamei tale și tatăl ei, de asemenea, drăguț. Dumnezeu să le odihnească bietele suflete. Șapte familii am urcat împreună cu Laochailand Kai. Am intrat prin Strâmtoare în vale și am venit pe poteca ce trece pe lângă cascadă. Când am ajuns aici, am rămas fără cuvinte. Îmi amintesc că eram nespus de fericită și plină de speranță. Apoi am ajuns la satul indienilor, iar copiii lor ne-au ieșit în întâmpinare bucuroși.

Se opri din lucru, își împreună mâinile strângându-le până se albiră la încheieturi.

- Șeful tribului a ieșit înaintea noastră și s-a dus drept la Laochailand Kai, cu mâinile întinse în semn de bun-venit. Pentru că, vedeți voi, Laochailand Kai mai fusese aici și se împrietenise cu ei. S-au bucurat cu toții să-l revadă în mijlocul lor. Pentru că și lor le sucise mințile. Ei nu știau...

Vocea i se frânse și se opri.

Fagan se întinse iarăși și-i acoperi mâinile cu ale sale, mângâind-o ușor și încurajând-o, deși i se citea suferința pe față.

- Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.

Ea deschise gura surprinsă. Ochiul i se umplură de lacrimi, care se prăvăleau pe obrajii veștejiți. Și reluă grăbită firul povestirii.

- Laochailand Kai, cu o mână l-a salutat pe șeful de trib, iar cu cealaltă mână a scos arma. L-a împușcat pe om drept în

față. Avea la brâu încă o armă de foc, a scos-o și a mai omorât un om, în timp ce striga către bărbații noștri să dea foc tuturor corturilor din sat. Și atunci s-a dezlănțuit iadul peste noi toți. Femeile și copiii începură să țipe. Bărbații cădeau la pământ răniți sau morți. Sunt nopți când încă îi mai aud țipând. Iar Donal, Ian și toți ceilalți luptau pentru viețile noastre.

Când s-a terminat, Laochailand Kai i-a trimis pe bărbați să caute femeile și copiii care fugiseră și se ascunseseră. Apoi i-a ucis pe răniți. L-a cruțat doar pe fiul șefului de trib. Când i-au adus bărbații pe cei care scăpaseră, Laochailand a cerut să fie împușcați. Dar Donal l-a refuzat. La fel și ceilalți. Niciunul dintre ei n-avea inima să ucidă cu sânge rece niște femei și niște copii lipsiți de apărare. Atunci Laochailand Kai i-a legat laolaltă, unul după celălalt și i-a dus la Strâmtoare. L-a împușcat pe fiul șefului de trib, iar când tânărul s-a prăbușit în apă, i-a tras pe toți ceilalți după el în râu. Și au dispărut cu toții în apele cascadei.

Nu voiam să cred ce spunea. Toată ființa mea lupta împotriva cuvintelor ei. Totuși, o voce îmi șoptea în inimă că ceea ce ne povestise era adevărul gol-goluț. Fiecare cuvânt în parte era adevărul curat.

– E în regulă, bunico, spuse Fagan cu căldură. De acum înainte amintirile astea n-o să te mai bântuie.

– M-am temut mereu că o să afle și Dumnezeu.

– Dumnezeu știe tot. El era acolo și a văzut.

– Cred că așa e, spuse ea cu jumătate de gură. De atunci încoace, nu am avut o singură clipă de pace în suflet. Cu toată frumusețea acestui loc, faptele noastre erau ca o rană hidoasă. Niciunul dintre noi nu a avut parte de belșug. Mulți au murit cu zile. Două familii au decedat și nu au lăsat niciun urmaș. Iar tristețea asta s-a transmis și copiilor noștri.

Mă gândeam la mama. Oare numai din cauza mea era mereu tristă?

Fagan mă privi și aproape că-i puteam citi gândurile în ochii albaștri. Devenisem una, el și cu mine, iar mințile noastre parcă se mișcau deodată, în aceeași direcție. Sau

poate că era Domnul în noi, care ne dădea aceleași gânduri, în timp ce ne descoperea adevărul și ne ajutase să trecem prin toate împreună. Pentru că se adevăra lucrul de care mă temusem cel mai tare. *Toți* păcătuiseră. Nu doar neamul lui Fagan, ci și neamurile mele și ale altora. Nimeni nu era mai breaz. *Toți* purtau povara crimei.

Dar mai știam ceva. O știam în adâncul inimii mele, sufletul meu cânta de bucuria și mulțumirea acestui lucru: Isus Cristos mă răscumpăraseră. Fără El, aș fi la fel ca ei, copleșită de vinovăție și rușine, temându-mă de moarte, îngrozită că va trebui să duc cu mine în mormânt povara păcatelor înfăptuite.

– Dar pentru Isus, dar pentru Isus... am început, dar n-am putut continua.

– Crezi ceea ce ți-am spus noi despre Isus, bunico, nu-i așa? o întrebă Fagan.

– Da, cred fiecare cuvânt.

– Și-L accepți pe El ca Mântuitor și Domn al dumitale?

– Da, deși nu sunt vrednică să-I rostesc Numele.

– Spune-L, bunico.

– Nu pot.

– Nici unul dintre noi nu este vrednic. El a murit pentru noi, buni. A fost răstignit pe cruce pentru fapte ca acelea pe care tocmai le-ai povestit.

– Ah, Isuse, suspină ea și începu să plângă înăbușit. Ah, Mântuitorul meu scump, Domnul meu.

Fagan se ridică și-și îmbrățișă bunica.

– Acum îți poți despovăra sufletul, buni. I le poți da toate Lui, iar El îți va da odihnă.

– Ah, sunt obosită, atât de obosită, spuse ea încetisor. Aș putea dormi o săptămână întreagă.

– Te ajut să te bagi în pat.

– N-ar trebui să mă botezi acum? Parcă așa spuneai că a făcut omul acela cu voi.

O ajută să se ridice în picioare.

– Avem timp destul mâine.

– Poate moare până mâine, am spus eu.

– Cadi! Fagan mă fulgeră cu privirea.

– Ei bine, ăsta-i adevărul! Și-apoi, nu poate merge până la râu. Nu o țin puterile.

– Nu vrei să-ți ții gura?

– Cred că bunul Dumnezeu a chemat-o să spună lucrurilor pe nume, îi spuse tanti Elda lui Fagan. Uite, o găleată lângă ușă, băiete. Mai bine m-ai boteza acum, că poate mâine dimineață n-o să mai respir.

– Nu asta voia să spună. Nu-i așa, Cadi?

M-am dus după găleată.

– Hai, spuse tanti Elda. Se așeză iarăși și-și încrucișă mâinile în poale. Udați-mă bine. Toți o să fim mai bucuroși după aceea.

– Ești sigură? o întrebă Fagan.

– Ea așa a spus, nu? Dă-i drumul!

Trupul ei fragil se cutremură când turnă Fagan apa peste ea. O apucase un fel de criză: bolborosea, gâfâia, se îneca. Pentru câteva clipe am crezut amândoi că i-a sunat ceasul, că făcuse un șoc din cauza apei pe care o turnam peste ea. Apoi am înțeles că nu era vorba de o criză. Chicotea. Nu, nu chicotea, *râdea!*

– Măi, zise ea când se mai potoli puțin, asta chiar că m-a trezit.

Fagan și cu mine am îmbrățișat-o, în timp ce râdeam toți trei fericiți în libertatea noastră de nou-născuți. Ni se părea că ne-au crescut aripi și că adevărate limbi de foc s-au așezat peste noi. Sufletele noastre cântau exaltate.

Între timp, afară se însera.

Coborâserăm de pe Muntele Mortului ca să aflăm adevărul și l-am aflat. Dar numai o parte a adevărului. Abia apucasem fiara de coadă și o înfuriasem.

Și așa cum de la un fir se destramă urzeala, balaurul a prins de veste și s-a trezit.

DOUĂZECI ȘI UNU

TANTI ELDA UMPLE CURCANUL CU PÂINE USCATĂ, ierburi aromatice și castane prăjite, în timp ce eu spălam pe jos cu apa ce se scurse pe podea în urma botezului ei – deși mare parte intrase deja printre crăpăturile dușumelei, sub căsuța ei. Fagan a ieșit afară să taie niște lemne și să le pună pe verandă, lângă ușa de la intrare, ca să le ia tanti Elda mai ușor. Era noapte de-a binelea pe când ne-am pus să-i mulțumim împreună lui Isus, că ne păzise azi și ne dăruise un curcan gustos pentru cină. Era mare diferență între biscuiții pe care mi-i recomandase Gervase Odara și supa de la tanti Elda.

– Ce păcat că n-a venit azi pe-aici, spuse tanti Elda. S-ar fi bucurat și ea împreună cu noi. Ultima oară când am văzut așa mâncare bună a fost la înmormântarea lui Gorawen, dar atunci n-am putut mânca.

Am privit în pământ, simțind iar cum mă învăluie tristețea, gândindu-mă ce soartă o să aibă bunica, dacă nu a auzit niciodată evanghelia.

Tanti Elda se aplecă spre mine și-mi ridică bărbia.

– Nu te mai îngrijora pentru soarta ei, fetiço.

Îmi mângâie părintește obrazul și mă bătu ușor pe mână.

Se lăsă iarăși pe spate, zâmbind. În ultimii ani, eu și bunica ta ne-am întâlnit de mai multe ori și am vorbit despre ce o să fie. Dar niciuna dintre noi n-a crezut că Sim Gillivray ar putea face ceva ca să ne curețe sufletele de păcate, oricât de multă bunăvoință avea sărmanul băiat.

– Dar ea nu a auzit niciodată evanghelia.

– Poate nu în atâtea cuvinte, dar dacă e să mă gândesc mai bine, simt o pace adâncă în ceea ce o privește. Gorawen a spus, nu o dată, că nu înțelegea cum un Dumnezeu care a creat atâta frumusețe nu ne-a oferit și o modalitate să ne întoarcem la El, indiferent ce-am făcut. Dar El ne-a oferit și o cale, nu? Isus este calea înapoi la Dumnezeu. Bunica ta a simțit asta, pentru că ea stătea pe verandă și privea la minunea Creației, nu-i așa? Și avea o inimă mulțumitoare.

Mi-am amintit când mă trimitea bunica să găsesc singură minunățiile de pe vârfurile golașe ale stâncilor și priveam fascinată peste valea ce se-ntindea în fața mea, peste pășunile acoperite cu flori de câmp, până la râul unde înfloreau tufele de corn. Și vorbea tot timpul despre firea mea curioasă. Astăzi mă întreb dacă nu cumva mă trimitea în acele locuri, ca să descopăr și eu minunea creației lui Dumnezeu. „Ah, uită-te și tu” îmi spunea, iar eu ridicam ochii tocmai la timp, ca să văd porumbeii zburând spre miazăzi. „În fiecare an se duc spre sud. Mai că-ți poți potrivi calendarul după ei. Mă-ntreb unde i-o fi trimițând Dumnezeu?”

În câte-o zi caldă, când eram tristă, zicea: „Aș vrea niște pietre netede din albia râului. Crezi că-ți poți face timp să-mi aduci, pentru că eu nu mai sunt în stare să merg singură?”

Mergeam – și priveam uitată curcubeul care se arcuia cu irizațiile lui albe și roșietice pe deasupra apei, spre cer. Viața, asta era, și se înnoia an de an.

Primăvara, buni mă trimitea să-i culeg toporași, anemone și flori de agurijoare. Pe măsură ce treceau săptămânile, îmi cerea să-i aduc, pe rând, florile galbene de papucul-doamnei sau cerceii doamnei, iar apoi trandafiri și boboci albi de

rododendroni care creșteau de-a lungul râului. Ea părea să știe exact ziua când rusaliile⁷ își celebrau dansul nupțial și-apoi mureau. Când mă întorceam din peregrinările mele, unde tot ea mă trimitea, îmi vorbea despre valoarea vieții. „Găsește în fiecare zi ceva de care să te minunezi, Cadi. Nu mai aștepta să se îmbunătățească lucrurile între tine și mama ta. Du-te afară și bucură-te de ce găsești.”

Dumnezeu era acolo.

Dumnezeu era peste tot.

Abia acum înțelegeam de ce nu mă putuse liniști devoratorul de păcate. El nu putea da pace. Darul de care aveam eu nevoie fusese oferit deja; mărturia despre acest lucru exista peste tot în jurul meu, oriunde priveam, chiar și în aerul ce-l respiram. Oare nu fusese Însuși Dumnezeu Cel care-mi dăduse viață și capacitatea de a respira?

Iar îmi fugi gândul la buni. Mi-am amintit cum ședeam noi două pe verandă, topindu-ne de cald și așteptând ca noaptea să înghită toată fierbințeala. În răcoarea pe care o întâmpinam cu recunoștință, stăteam privind cerul infinit de negru, pe care licărea puzderie de stele, în timp ce stele mai mici, ale licuricilor din pădure, le oglindeau de jos.

Toamna, bunica mă trimitea să-i prind un fluture monarh⁸, din miile ce se pregăteau de migrațiune. Atunci, lua borcanul în mâini și stătea așa multă vreme, încântată de atâta frumusețe. „S-a născut dintr-un vierme. Ce minune mai mare poate exista?” Apoi lua capacul de pe borcan și-l privea cum zboară.

Primul îngheț era un eveniment pentru bunica Forbes, pentru că muntele devenea de culoarea aurului, iar frunzele răsfirate de vântul tot mai furios erau roșii, portocalii, galbene, roz. „Arțarul renunță întotdeauna ultimul la veșmântul lui”, obișnuia ea să spună. Arțarul care creștea

---

⁷ Insectă cu viața foarte scurtă (o zi), numită și musca efemeră. (n.tr.)

⁸ Fluture de o frumusețe aparte, cu o deschidere a aripilor de 10 cm. (n.tr.)

chiar lângă casa noastră arăta ca o flacără roșie, profilată pe bolta cenușie a cerului de iarnă; frunzele lui, ca niște pete stacojii însângărând pământul amortit și brun.

Buni stătea toată iarna la fereastră și privea noiănele de zăpadă sau țințurii care creșteau încet, atârnați de streășina verandei. Când razele se răsfrângeau în ei, aruncau în casă curcubee multicolore. Buni avea întotdeauna pregătite firimituri de pâine, pe care mă trimitea să le împrăști lângă geam, ca să vadă cintezoii, pițigoii, păsările cardinal și cucuvelele cum vin să ciugulească. Când era vijelie și când nopțile lungi de iarnă păreau că nu se mai termină, ea îmi spunea că munții erau ca niște uriași ce hibernau și care o să se trezească în curând. „Are grijă Dumnezeu de asta.”

Și Dumnezeu avea grijă. Munții se trezeau de fiecare dată, fără excepție. An după an, pământul revenea la viață cu ceea ce buni numea „verdele-dumnezeiesc”. Spunea mereu că, oricât ne-am strădui, n-am putea obține culoarea pe care prima ploaie dătătoare de viață o dă pământului.

Acum înțelegeam sensul lucrurilor și ce încercase buni să-mi arate mereu prin cuvinte pe care nu le cunoștea. Nu era niciun accident, nicio coincidență, că aceleași anotimpuri se succedau iar și iar. Acesta era modul în care Domnul ne vorbea tuturor și ne arăta mereu nașterea, viața, moartea și învierea singurului Său Fiu, a Mântuitorului nostru, Isus Cristos, Domnul nostru. Era ca și cum o povestire îndrăgită ni s-ar repeta în fiecare zi, cu fiecare răsărit de soare și cu fiecare apus, an de an, cu fiecare anotimp, de la începutul veacurilor.

După ce am auzit cuvântul Domnului, am știut că de acum încolo, primăvara, privind verdele crud, îmi voi aminti de Pruncul Isus. Că n-o să mă mai uit niciodată la un câmp în toată splendoarea lui fără să mă gândesc cum Și-a trăit El viața pentru noi. Și ori de câte ori o să văd toamna multicoloră, o să-mi amintesc măreția dragostei Lui, manifestate în chip suprem în minunata Lui jertfă. Iar albul imaculat al iernii o să-mi vorbească despre moartea Lui. Iar apoi, din nou, primăvara, despre înviere și viața veșnică.

Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele.

Așa e, Doamne. Ești cu noi. Bucuria nespusă din inimă îmi adevărea acest lucru.

– Ea a înțeles, Cadi, spuse tanti Elda. Cred că Domnul, Care poate face totul după buna plăcere a voii Sale, i-a deschis și ei mintea și inima și i-a arătat drumul spre casă.

Pacea mă cuprinsese, o pace care nu era rod al vorbelor mângâietoare rostite de tanti Elda sau al gândurilor mele de copil, ci un dar de la Însuși Dumnezeu – Cel Care este drept, Dumnezeul Care este îndurător, Dumnezeul Care poate face imposibilul. Tocmai înțelesesem că nu trebuia să mă mai îngrijorez pentru buni. Totul a fost rezolvat. Pentru că Domnul este Dumnezeu, iar Isus a cunoscut inima ei. Nu, nu mai aveam niciun motiv să mă îngrijorez.

Terminarăm de mâncat, am spălat vasele și ne-am dus la culcare. O dată sau de două ori m-am trezit la țipătul unei cucuvele și de sforăitul constant al lui tanti Elda, care dormea alături de mine. Fagan, care dormea pe dușumea, se trezi înainte de revărsatul zorilor și ieși afară, așezându-se pe treptele verandei cu capul în mâini.

Tanti Elda se trezi odată cu mine. Nu prea vorbirăm. Ne apăsă gândul la cele ce urmau.

– Ar fi bine să plecăm înapoi cât mai repede, spuse Fagan, dar vedeam bine că altceva îl frământa. Eu presupuneam că știu ce avea pe suflet și se dovedi că așa era când el începu să vorbească despre frământarea lui, în timp ce mâncam *porridge*-ul făcut de tanti Elda.

– Se pare că unii au ochi să vadă, iar alții sunt orbi de-a binelea, spuse Fagan.

– Te referi la tatăl tău, am spus eu simțindu-i durerea. E ciudat cum poate cineva să-l iubească așa mult pe cel care i-a dat o bătaie soră cu moartea. Fagan ura ceea ce era tatăl său, dar continua să-l iubească. Cred că la fel e și Dumnezeu. Ne-a iubit atât de mult, încât L-a trimis pe Isus, dar ura felul în care trăiam. Ura păcatul, dar nu păcătosul.

– Tata. Și alții. Ei de ce nu-și pun întrebări? De ce nu văd și ei toate lucrurile care-i înconjoară, așa ca bătrâna tanti Forbes?

– Tu de ce n-ai putut?

Se întoarse fulgerător și-și privi bunica.

– Ba am văzut.

– Da, sigur, băiete, dar nu te mândri prea tare cu asta. Nu foamea și setea te-au dus acolo jos la râu. Ci faptul că tatăl tău îți interzisese să te duci, atât și nimic mai mult.

Cum el își plecă privirea în pământ și nu i-a mai răspuns, ea s-a întors spre mine.

– Iar tu, Cadi, tu de ce te-ai dus?

– Eu am mers pentru că Sim Gillivray m-a pus să-i promit c-o să mă duc. Mi-a spus că nu face nimic pentru sufletul meu, dacă nu-i jur că o să merg.

– Iată-vă, nu? Nu smerenia voastră v-a mânat acolo. Nu ați mers pentru că ați fi fost mai buni decât alții. Nici măcar mai târziu, nu? Fagan, tu nu voiai decât să fii altfel decât tatăl tău, iar tu, Cadi, voiai să fii eliberată de vinovăția ta chinuitoare.

– Dar motivul dumitale care a fost? o întrebă Fagan.

– Eu sunt în fața morții și nu vreau să ard în focul iadului. Și râse. Mi se pare că egoismul nostru ne-a adus aproape de adevăr, ca să-l putem auzi, dar Dumnezeu are El planurile Lui cu noi, nu-i așa? Îi știe deja pe cei ce vor veni să-L caute și acestora le luminează calea. Totul începe și se sfârșește cu El. Eu cred că Dumnezeu va împlini cu noi tot ce a plănuit.

Cuvintele ei prevesteau ceva rău. Se gândise multă vreme și toate păreau foarte limpezi în mintea ei. Dar nu la fel stăteau lucrurile în capul meu.

– Ce credeți că așteaptă Dumnezeu de la noi?

– Spuneți adevărul, faceți binele și luați lucrurile așa cum vin.

– Așa vom face, spuse Fagan. De-ndată ce se mai liniștește tata, vom coborî de pe Muntele Mortului și vom începe să spunem oamenilor ce a spus omul de lângă râu.

Tanti Elda scutură din cap.

– Nu. Nu așa se schimbă lucrurile.

– Cum adică? sări el. Trebuie să le spunem.

– Asta da, dar dacă mergeți înapoi pe munte n-o să mai spuneți nimănui nimic.

– Dar vă dau cuvântul meu.

– Ți l-ai dat lui Dumnezeu deja, băiete. În secunda când ai intrat în apă împreună cu omul acela, ai știut că lucrurile n-o să mai fie la fel. Nu? Ce s-ar întâmpla dacă acum ai da înapoi?

– Dar nu dau înapoi!

– Încă nu. Dar tu nu vezi? Tocmai faptul că te-ai întoarce pe muntele acela ar însemna să îți încalci cuvântul. Întoarce-te tu numai înapoi, iar adevărul nu va mai fi rostit.

– Ce tot spui dumneata? bâigui el nedumerit.

– Păi, gândește-te și tu. Nu crezi că Dumnezeu a fost Cel Care v-a deschis calea să ajungeți mai întâi la mine? A lăsat-o pe Cadi să intre în peșteră, ca să descopere picturile care mărturisesc despre cel mai întunecat păcat care a învăluit în întuneric toată valea noastră, de multă vreme. Tu de ce crezi că a îngăduit El toate astea?

El se feri de privirea ei care-l săgeta.

– Acum nu putem face nimic.

– O, sigur că puteți! Ați și început deja să faceți lucrarea Domnului. Și veți continua ce-ați început.

Fagan se întoarce agitat.

– Dar trebuie să mai așteptăm puțin! Tata e prea pornit. Mama spune că acum el nu gândește limpede. Doar vezi și dumneata ce mi-a făcut. Ce crezi c-o să se întâmple cu Cadi, dacă i se împotrivește și ea fățiș? Un singur foc e de ajuns și o să cadă moartă.

– Poate că da, dar asta nu contează.

Eu am înghițit în sec, ținându-mi gura. Speram ca Fagan să învingă în disputa asta a voințelor și totuși mă temeam de vorbele lui Tanti Elda, care puteau să-l convingă.

– Cum poți vorbi așa, bunico? O iubești și matale la fel de mult cum o iubesc eu.

Rămasei gură cască, privindu-l năucită. *Mă iubea?*
Mă iubea pe mine?

– Ascult-o acum pe bunica ta, băiete. Gândurile tale sunt înșelătoare. Acum nu mai ești singur, nu? Nu mai ești numai tu împotriva tatălui tău, așa-i? Dacă Dumnezeu L-a putut învia pe Isus din morți, nu crezi că vă poate purta de grijă la amândoi? Nu a avut deja grijă de voi? Voi doi ați fost *aleși* să îi fiți martori, iar *aceasta* este ziua hotărâtă de Dumnezeu. Nu mâine sau vreo altă zi. Nu săptămâna sau luna ori anul viitor. *Acum!*

Fagan era alb ca varul.

– Poate că ai dreptate, dar dacă află tata, n-o să apucăm să vorbim cu prea mulți.

Învățam să recunosc vocea lui Dumnezeu când vorbea prin cineva. Însă El repeta. Ne spunea iar și iar, pentru că eram încăpățânați, neînțelepți și nesupuși. Și îngroziți. Deși El ne spunea să nu ne temem, noi ne îngrijoram și tremuram pentru orice mărunțiș. Eu eram cutremurată de ceea ce aștepta Dumnezeu de la noi.

– Cadi ar putea spune părinților ei și lui Iwan, spuse tanti Elda.

Probabil gândea că asta ar fi mai ușor. Însă eu îmi dădeam seama că o să fie cel mai greu să le spun celor dragi ai mei despre Domnul, mai ales dacă țineam cont de faptul că, probabil, ei credeu că sunt atât de rea, încât merit să ard în iad. Cum să-i convingă una ca mine de bunătatea și dragostea lui Dumnezeu? Și ce se întâmpla dacă nici n-o să vrea să asculte? Aș simți că iar am greșit față de ei și din cauza mea vor merge în iad. Fiindcă, după ce aflau adevărul, nu mai aveau nicio scuză.

– I-am spus deja lui Bletsung și mamei.

Era limpede că Fagan se gândea serios la cuvintele ei, numai că îi era teamă, așa cum îmi era și mie. Credeam că o să se opună mai tare ideilor lui tanti Elda. Dar *nu*. În cuvintele ei auzise vocea Duhului Sfânt și era hotărât să meargă până la capăt, indiferent de prețul ce urma să-l plătim.

Și văzându-l cum a spus că mă iubește, eram și eu convinsă să-l urmez până la moarte, dacă trebuia.

– O să vorbim cu toți pe rând, tanti Elda.

– Eu încep cu Gervase Odara, chiar azi. Trebuie să treacă să-mi mai aducă niște leacuri.

Am oftat.

– Ce-aș mai vrea să-i putem aduna pe toți la un loc și să le spunem la toți odată.

Tanti Elda scăpă un țipăt de surpriză.

– Cum nu?! Sigur! Mă privi cu ochii lucitori. Din gura unor copii, râse ea.

– Ce? Mă întrebam ce belea oi fi născocit iar.

– Îi putem strânge pe toți la un loc.

Un zâmbet larg îi cuprinse toată fața, iar ochii îi străluceau de încântare.

– Unde?

– Păi, chiar aici, copile!

– Cum? întrebă Fagan.

Ea chicoti.

– Asta-i partea cea mai ușoară. Tot ce trebuie să facem este să tregem clopotul de pe verandă de optzeci și cinci de ori.

– Dar o să creadă lumea că ai murit! am protestat eu.

– Are dreptate, bunico, spuse Fagan zâmbind, iar apoi și ochii lui prinseră a luci. Da, așa or să creadă. O să creadă că ai murit!

– Da, da, și vor veni cu toții, nu? Până la unul. O să lase baltă orice treabă și o să vină drept aici, ca să-mi aducă ultimul omagiu și să mă pună în mormânt. Râse iarăși bucurându-se de gândul ăsta.

– Chiar și tata, spuse Fagan încet.

– O, da, și el. Probabil chiar mai repede decât alții. Așteaptă de multă vreme să mă ducă la groapă. Pun pariu că asta-i singura lui rugăciune din ultimii ani. Și ce ochi o să mai facă!

Dar nu ne gândirăm nicio secundă la Sim Gillivray.

Sau la necazurile pe care le-ar putea aduce el.

DOUĂZECI ȘI DOI

FRATELE MEU, IWAN, RĂSPUNSE PRIMUL LA chemarea clopotului, iar Gervase Odara îl urmă îndeaproape. Unchiul Robert veni călare, împreună cu mătușa Winnie. Familiile Connor, Hume, Byrnes, Sayre, Trent și MacNamara veniră în grabă la casa lui tanti Elda. Curând sosi și Pen Densham, cu fiul său Pete, căruia încă nu i se vindecase piciorul rupt. Sosi familia O'Shea, Jillian ținându-și bebelușul la sân, apoi mătușa Cora și unchiul Deemis cu copiii lor, care cotrobăiau peste tot ca niște vulpi pe urmele găinilor.

Îmi pare rău să spun asta, dar nimeni nu s-a bucurat prea tare văzând-o pe tanti Elda sănătoasă pe veranda, legănându-se de zor în balansoar. Ba dimpotrivă, s-au *înfuriat* teribil. Nu c-ar fi avut careva ceva împotriva ei. Era o femeie respectată în valea noastră, dacă nu pentru altceva, măcar pentru că era cea mai bătrână dintre cei vii. Numai că nu le plăcea să-i tulbure nimeni din lucrul lor, pentru nimic în lume. Cel puțin așa gândeau ei; așa că abia sosiră că se și repeziră să-l descoase pe Fagan cine a tras clopotul.

– Ce dracu' se petrece aici?

– De ce ați tras clopotul, când bătrâna stă în leagănul ei, ca de obicei?

– Taică-tău o să-ți bage mințile în cap, băiete, să ne aduci până aici degeaba! Și pe cinstea mea că bucuros o să-i dau o mână de ajutor!

– Pentru ce ne-ai chemat până aici?

– Pentru că eu i-am spus s-o facă, de aia! le strigă tanti Elda. Credeți că am fi tras clopotul, dacă nu era o chestiune de viață și de moarte? Acum, potoliți-vă puțin și așteptați! După ce se vor aduna toți, vă voi spune ce se petrece în valea asta! Se distra de minune. Și eu care credeam că o să vă bucurați când o să vedeți că trăiesc încă. Adevărul e că nu m-am simțit niciodată atât de bine.

Brogan Kai sosi însoțit de cei doi fii mai mari ai săi. Când a înțeles că cel care trăsese clopotul era Fagan, se înroși la față. Mă așteptam să-l văd năpustindu-se asupra lui, dar nu s-a întâmplat nimic. Rămase la distanță, întrebându-i pe cei din jur ce se petrece. Însă ochii lui, ah, ochii lui erau așa plini de ură și mânie, încât știam că ceva îngrozitor ne aștepta, dacă nu acum, atunci mai târziu sau poate mâine sau oricând îi cădeam în mâini.

– Dar Fia unde-i? îl întrebă tanti Elda pe tata, când îl văzu singur.

– În pat. Bocește.

Nu prea am luat în seamă atunci, fiindcă oricum nu se mai opriase din bocit după moartea lui Elen.

– Păi, atunci, Angor, sper că îi vei spune și ei noutățile diseară.

– Da, doamnă, orice noutăți vor fi astea.

Mă privi întrebător. Citeam pe fața lui că gândea că făcusem vreun păcat mare, mult mai grav decât cel de care mă învinuiau toți. M-a întristat amarnic să văd că propriul tată avea o părere așa proastă despre mine. Dar apoi, nici eu nu-i prea dădusem motive să gândească altfel.

Ultimele două persoane care se alăturară grupului au fost Bletsung Macleod și Iona Kai. Toți tăcură când Fagan

dădu cu ochii de ele. Încetă pentru câteva clipe să mai bată clopotul, iar oamenii s-au întors să vadă la cine se uita el atât de insistent. Apoi reîncepu să bată clopotul, când le văzu urcând împreună dealul, fiecare cu câte un buchet mare de flori în mână. Iona era albă la față, ca o moartă. Când l-a văzut pe Brogan Kai, s-a oprit. Toată ființa ei parcă cerșea puțină înțelegere din partea lui, dar el stătea privind-o cu un rânjel pe buze. Și-apoi scuipă în țărână chiar la picioarele ei, acolo, în fața tuturor. Bletsung se întinse după ea, o apucă de mână și o luă de-acolo.

Ele continuară să vină spre casa lui tanti Elda. Oamenii se fereau din calea lor, lăsându-le să treacă, iar apoi se adunau la loc șușotind.

Tanti Elda le privea cum se apropiau. Zâmbetul i se stinse când o văzu pe Iona. Rămase nemișcată și mută. I-am văzut mâinile tremurând, când și le împreună în poală, și am priceput că se luptă cu sentimentele care o încearcă. Așa că m-am apropiat mai mult de ea și i-am pus mâna pe umăr. Tremura ca varga, copleșită de emoții că-și revedea fiica după optsprezece ani cât o veșnicie. Dar ce fel de emoții erau? Și oare ce o să spună după atâta suferință?

Mă gândeam la mama mea și cât de mult tânjeam să mă ierte și-atunci am început să mă rog fierbinte.

Iona Kai s-a oprit la picioarele treptelor. A rămas acolo o vreme, lângă Bletsung Macleod, cu capul plecat. Bletsung se lipi de ea și-i șopti încetișor ceva la ureche, apoi i-a eliberat mâna și s-a îndepărtat puțin. Iona Kai ridică încet capul. Când simți că îi dau lacrimile, și-a strâns buzele cu înverșunare și a stat câteva clipe nemișcată.

– Mă bucur să te văd sănătoasă, mamă, spuse ea, în cele din urmă, cu vocea sugrumată de emoție.

Își privi mama, iar pe față ei se citea o întrebare nerostită, dar foarte clară. Dar nu numai ea, ci și oamenii stăteau și așteptau să vadă ce o să facă bătrâna, ea, care avea reputația de femeie crudă și neiertătoare.

Tanti Elda a tăcut o bună bucată de vreme, iar eu știam că nu cuvintele îi lipseau, ci puterea de ale rosti.

– N-am îndrăznit să sper că o să te mai văd măcar o dată în viața asta, spuse în cele din urmă. Iar apoi zâmbi larg și și-a deschis brațele. Bine-ai venit acasă, scumpa mea!

Iona zbură pe deasupra scărilor. S-a aruncat în genunchi, și-a plecat fruntea în poala mamei ei și a plâns cu amar. Tanti Elda a început și ea să plângă, mângâind întruna părul fiicei sale, iar apoi își plimbă privirea peste cei adunați. Ochii i s-au oprit asupra lui Brogan Kai. El o privea la rândul-i cu fălcile încleștate. Era atâta ură în ochii lui, o ură întunecată.

– Nu mai trebuie să bați clopotul acela, băiete, spuse tanti Elda. Acum ne-am strâns cu toții, mai puțin cei care nu pot veni. E timpul să îți începi cuvântarea.

Privindu-i pe toți cei care se adunaseră acolo, eram cu inima strânsă legat de ce urma să se întâmple. Nu aveau cea mai bună dispoziție pentru o cuvântare, cu atât mai puțin pentru niște lucruri atât de diferite de credința lor de până acum. Cum să-l asculte vreunul pe Fagan, un flăcău răzvrătit împotriva propriul tată, sau pe mine, despre care umbla vorbă că mi-am omorât sora? Eram speriată și, rușinată, am încercat să mă ascund în spatele lui tanti Elda.

Fagan a tras adânc aer în piept, și-a îndreptat umerii și a pășit spre scările din față. S-a oprit acolo, privindu-și mai întâi tatăl, apoi pe toți ceilalți.

– Am o veste bună pentru dumneavoastră! strigă el cu putere. O veste care vă va aduce o mare bucurie în suflet!

– Țineți fleanca și stai jos, băiete! răcni Brogan.

Fagan rămase pe loc neînfricat și vesti cuvântul Domnului. Vorbele îi zburau repede de pe buze, limpezi, mai tari decât dangătul clopotului, la fel cum ne propovăduise și omul de lângă râu. Fagan le-a spus tot, cine, ce, unde, când, cum și de ce, și toate astea în cuvinte simple, pe care le putea înțelege orice copil. Pentru că noi înțeleseserăm, nu? Era cu neputință să nu înțeleagă și ei. Ah, cu siguranță bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu avea să-i copleșască și pe ei...

A spus totul și a isprăvit înainte ca Brogan Kai să ajungă la treptele din fața casei.

– Sunteți nebuni! răcni el spre noi. V-ați ieșit din minți, așa cum v-am prevenit c-o să pățiți, dacă o să ascultați de nebunul ăla! Era dus cu pluta și un mare mincinos!

Fagan îl privi.

– De asta l-ai ucis, tată?

Toată adunarea a tresărit surprinsă, iar oamenii s-au întors către Brogan Kai.

El îi înfruntă pe toți trufaș, cu capul sus.

– Da, da, l-am omorât! Și aş face-o din nou! Am făcut-o pentru noi toți. E de datoria mea să apăr valea noastră. Uitați-vă și voi ce mare necaz a reușit să facă nebunul ăla în puținul timp cât l-am lăsat de capul lui. Ce drept avea el, un străin, să vină aici, Dumnezeu-știe de unde, scuipându-și minciunile în toate părțile și sucind mințile copiilor noștri, ca să-i întoarcă împotriva noastră? Ar fi trebuit să-l omor mai devreme!

– Dumnezeu ne-a făcut martori, spuse Fagan răspicat. El ne-a ales să-I fim slujitori, ca noi să-L putem cunoaște și să credem în El și să înțelegem că El *există*.

– Nu ne spui nimic ce nu știam deja, băiete, spuse cineva, trecând de partea lui Brogan.

– Ascultați cuvântul Domnului! strigă tanti Elda cu o voce tunătoare.

– Tot ce ne înconjoară mărturisește despre slava lui Dumnezeu, spuse Fagan. Chiar și stelele de pe cer ne arată lucrarea mâinilor Lui. Dumnezeu a făcut lumea aceasta cu toate lucrurile din ea și ne-a arătat prin ea că el este Domnul cerurilor și al Pământului. El este dătătorul vieții. Prin el trăim, viețuim și respirăm. Întrucât suntem copiii Lui, nu se cuvine să credem că putem fi mântuiți prin lucrarea unui om.

– Vorbește împotriva devoratorului de păcate! răcni iarăși Brogan Kai. Asta face. Voi nu vedeți? Până acum noi în el ne-am încrezut, știind de secole că avem nevoie de un devorator care să ne pregătească pentru întâlnirea cu

Dumnezeu. Iar acum stați aici și-l ascultați pe ăsta?

– Mântuirea noastră este în singurul Fiu al lui Dumnezeu, Isus Cristos! răsună vocea lui Fagan.

– E numai un copil. Ce poate ști unul ca el?

– Acesta este adevărul! Isus a fost răstignit pe cruce. Isus Și-a vărsat sângele, ca să ispășească pentru păcatele noastre. În Isus trebuie să credem, pentru că El este Învierea și Viața!

Kai se uita fioros țintă la Fagan.

– Ești un prost! Îi întoarse spatele și le grăi celorlalți: Nu-l ascultați! A fost otrăvit de minciună!

– Rostesc adevărul, iar dumneata știi asta. De aceea ești atât de pornit împotriva mea. Înainte de Cristos n-a existat alt mântuitor și nimeni nu va fi după El. El este Domnul și nu este nici un alt Mântuitor în afară de Isus!

– Care dintre voi ați vrea să vă înfățișați în fața lui Dumnezeu cu păcatele asupra voastră? întrebă Brogan. Poate tu, Angor Forbes? Sau poate tu, John Hume? Sau tu, Hiram Sayre? Care dintre voi ar vrea să moară primul și să nu mai aibă devorator de păcate? Care vrea să fie primul ce o să ardă pentru totdeauna în iad?

Arătau îngroziți cu toții, nedumeriți, ca o turmă de oi fără păstor. Brogan păși printre ei și se opri în fața casei. Era ca și când ar fi vrut să se pună între ei și Cristos, oprindu-i să ajungă în siguranța staulului.

– Sunteți morți în păcatele voastre, curmă Fagan tăcerea lor înspăimântată. Și morți veți rămâne, dacă veți continua să vă puneți nădejdea într-un devorator de păcate! Numai Dumnezeu vă poate lua păcatele, iar Isus este Cristosul, Cel Uns, Mielul lui Dumnezeu.

– *Minciuni! Numai minciuni!*

– Ascultați-l pe băiat, oameni buni! spuse tanti Elda. Pentru că neamul nostru este nimicit din pricina ignoranței!

– Dumnezeu nu Și-a trimis Fiul în lume ca noi să fim condamnați! L-a trimis, ca să putem fi salvați. Credeți în El, în Cel care a murit în locul vostru, pentru voi.

Oricine crede în El nu va muri, ci va avea viață veșnică, își continuă Fagan pledoaria.

– Adică vrea să spună că felul nostru de viață este unul rău!

Fagan coborî scările și se opri în fața tatălui său.

– Cei care nu cred au și fost judecați. Iar aceasta este condamnarea: că lumina a venit în lume iar voi iubiți întunericul, din cauza faptelor voastre rele!

Brogan îl lovi cu toată puterea pe Fagan, iar acesta se prăbuși la pământ.

– Brogan! țipă Iona. Nu!

– Nu? Ar fi trebuit să fac asta mai de mult. Și să nu mai deschizi încă o dată gura, muierel! o avertiză el cumplit de liniștit. L-ai răsfățat pe băiat și uite care-i rezultatul.

Am simțit cum ceva începe să se frământa în mine, un val de foc îmi trecu prin vene. Am ocolit scaunul lui tanti Elda și m-am oprit în dreptul scărilor.

– Nu faptele vreunui om ne pot ajuta să ne înfățișăm înaintea lui Dumnezeu! Isus este Cel care a luat păcatele noastre asupra Sa și Le-a răstignit pe cruce! Lucrarea a fost desăvârșită. *S-a isprăvit!*

– Ți-ar plăcea să fie așa, nu? Brogan părea să-l fi uitat pe Fagan, descoperind acum dușmanul său în persoana mea. Tu care ți-ai împins sora în râu și încă ai stat și te-ai uitat cum se îneacă!

Atacul lui avu efectul unei sulite ce-mi străpunse inima. L-am văzut pe tata și am înțeles cât de rușine îi era. Fața lui s-a înroșit de mânie – acea mânie pe care o simți când se spun păcatele alor tăi în public.

– N-am împins-o, am spus eu cu o liniște pe care n-o înțelegeam. Elen a trecut pe copacul de peste râu și a căzut în apă.

– Mincinoasă mică ce ești! spuse Brogan. Toți știu ce-ai făcut. De atunci se vorbește despre asta. Toți știu cât de geloasă erai pe ea.

– Da, e adevărat că eram geloasă pe ea. E adevărat că au fost momente când îmi doream să nu se fi născut.

Am văzut atunci licărul triumfător în privirea lui Brogan, dar nu am ezitat. Iar în acea zi, când am văzut-o trecând râul, ca să mă caute în locul meu tainic, mi-am dorit s-o văd căzând. Dar *nu* am împins-o eu. Și de atunci n-am încetat să plâng după sora mea.

Tati stătea privindu-mă, fără să spună nimic. Când își plecă ochii, am înțeles că nu-și schimbase deloc părerea despre mine. Fratele meu Iwan a fost cel care a pășit atunci în față. L-a privit mai întâi pe Brogan Kai, apoi m-a privit pe mine, cum stăteam pe veranda lui Elda Kendric.

– Eu te cred, Cadi. Și cred și că ceea ce ne-a spus Fagan este adevărat.

– Și eu cred, spuse Cluny Byrnes și își croi drum în față, din spatele părinților ei. Îi zâmbi lui Iwan cu ochii strălucitori.

Kai privea batjocoritor și cu răutate.

– Nici nu mă mir de voi. Doi cărora le-ar plăcea să fie iertați pentru ce-au făcut pe ascuns. Spune-le, Cleet. Spune-le cum i-ai văzut pe Iwan Forbes și pe Cluny Byrnes îmbrățișați în pădure. Haide, spune tuturor ce au făcut ăștia doi.

Rânjind, fratele lui Fagan păși în fața adunării și relatează totul, cu amănunte. Cluny încercă să fugă, dar tatăl ei o apucă și o trase înapoi cu o smucitură. Începu s-o scuture cu putere.

– E adevărat?

– N-a fost așa cum spune Cleet, sări Iwan, dar când încercă să meargă spre ea, tata l-a prins ținându-l strâns.

– Târâtură ce ești, spuse tatăl lui Cluny, scuturând-o. M-ai făcut de rușine în fața tuturor.

– Dă-i drumul! O iubesc. Vreau să mă însor cu ea!

– Și așa crezi că îndrepti ce-ai făcut? întrebă Brogan.

– Tată! N-am vrut să se ajungă așa departe! spuse Cluny printre suspine. Îți jur!

– Noi *toți* am păcătuit! se ridică tanti Elda. Toți am căzut din slava lui Dumnezeu. Aceștia doi au mărturisit și s-au căit. Și sunt iertați.

– Nu, nu sunt! răcni Brogan. Până ce nu-i iartă tatăl ei, dar și așa vor purta păcatul ăsta asupra lor până în ziua morții! De aceea avem nevoie de devorator de păcate.

Plângând rușinat și dezamăgit, tatăl lui Cluny o împinse pe fată de la el, întorcându-i spatele. Ea sărmana era împărțită, voia să-și cerșească iertarea, dar și să se ducă la Iwan, care i-a întins mâna.

– Devoratorul de păcate nu este calea spre mântuire! strigă Fagan, în timp ce se ridica iarăși în picioare.

– Știți cu toții ce avem de făcut, oameni buni! spuse Brogan întorcându-se spre ei. Ați știut dintotdeauna. Acestea sunt obiceiurile noastre din moși-strămoși! La fel vom proceda și aici!

– Dacă asta vreți înseamnă că vom continua să facem răul, așa cum s-a înâmplat din prima zi când am pășit aici, spuse Tanti Elda. Ieși în față, sprijinindu-se cu greu în toiagul ei. Pentru că acum o să vă spun adevărul despre felul în care am ajuns noi stăpânii acestui loc.

Și le-a spus, fără să ascundă nimic. După cum plecau unii capul era clar că mai auziseră groaznica poveste, chiar de la rudele lor care luaseră parte la masacru. Alții erau îngroziți de ce auzeau acum.

– Erau niște sălbatici! Ne-ar fi scalpat în somn! sări Brogan, luând apărarea tatălui său în fața tuturor.

– Dacă e adevărat, Laochailand Kai nu ar fi avut nevoie cu disperare de un devorator de păcate, nu-i așa? spuse tanti Elda. Nu s-ar fi temut pentru soarta sufletul său nemuritor. Dar știa el prea bine că era un om cu mâinile mânjite de sânge și încă sânge nevinovat! Așa a început toată povestea asta nenorocită cu devoratorul de păcate!

– Și n-o să se oprească aici! mârâi Brogan Kai. Cât încă mai respir eu!

Se întoarse, provocând om după om, pe toți cei care știau că cei doi fii ai lui Kai veniseră cu puștile încărcate.

– Cine are îndrăzneala să pună capăt acestui obicei? Ha? Tu, Angor? Tu, Clem?

Se întoarse și-l privi disprețuitor pe propriul fiu.

– Sau poate tu, Fagan?

Am văzut dorința fierbinte în Fagan de a lovi înapoi pe cel care-l lovise de atâtea ori.

– Nu te lăsa prins în lațul diavolului, băiete, spuse tanti Elda încetișor.

– Diavol spui, râse Brogan. Nu-s eu diavolul. Uite-l acolo, *el e*.

– Nu ne spui decât minciuni, Brogan Kai, spuse bătrâna. Nu rostești decât vorbele clocite în mintea ta puturoasă. Ți-ai întors inima de la Dumnezeu și te-ai dat în slujba Satanei. Cel care va face din Isus Cristos o piatră de poticnire este al Diavolului.

– Dar-ar Dumnezeu să crapi, bătrână spurcată, spuse el cu fruntea plecată ca un taur pornit la atac.

Ea rămase liniștită, iar Fagan veni lângă ea. Ea dădu ușor din cap.

– Cred că va avea El grijă și de asta, dar se va întâmpla la vremea Lui, nu când vrei tu.

Puterea credinței ei o făcea să strălucească, iar pe Fagan de asemenea, încât până și Kai a fost obligat să ia aminte. Și pentru o fracțiune de secundă am văzut un licăr de îndoială și de teamă în ochii lui. Și-atunci vorbi Bletsung Macleod.

– Nu este nevoie de toată cearta asta. Oricum s-a sfârșit deja. Brogan privi fulgerător spre ea.

– Cum adică, s-a sfârșit?

– Si... devoratorul de păcate. A dispărut.

– Unde-a dispărut?

– Nu știu.

Oamenii începură să vorbească între ei, toți deodată.

– Ce ne facem acum? La cine să ne ducem? De unde ne va veni ajutorul? Dumnezeu nu ne va mai ierta niciodată...

Erau agitați și îngroziți, nedumeriți și căutau pe cineva care să le răspundă, care să le spună ce să facă.

Oare chiar nu auziseră nimic? Nu pricepuseră nimic? Erau cu toții surzi și orbi?

– O să vă arăt cât de mult îmi pasă de soarta voastră, spuse Brogan atunci. O să vă dovedesc. Îmi dau propria

mea carne, sângele meu. Fagan a adus durerea aceasta în mijlocul nostru, așa că Fagan va fi noul nostru devorator de păcate!

– *Nu!* țipă Iona. Nu, nu Fagan!

– Taci din gură, muiere. *Eu* poruncesc aici.

– Brogan, nu îi poți face una ca asta!

– Eu am toată puterea în valea aceasta și voi face tot ce poftesc.

– Ba n-ai să faci, Brogan! Nu după cât am suferit. N-o să mi-l ieși!

– Eu sunt cel care spune cine va fi. Nu tu! Și nimeni altcineva!

– Cum rămâne cu trasul la sorți? strigă cineva.

– Da, cum rămâne cu trasul la sorți? strigă altul.

Fața lui Brogan se înroși, pentru că simțea iz de răzmeriță în aer.

– Ați auzit cum vorbește Fagan împotriva obiceiului nostru. L-ați auzit cum vorbește împotriva propriei sale familii. Nu mai este nevoie de tragere la sorți!

– N-a fost nicio tragere de sorți încă de la bun început, Iuda, ce ești și tu știi prea bine! țipă Iona la soțul ei. A fost o minciună de la bun început, o minciună, să știți toți!

Fața lui Brogan pâli, în timp ce o privea pe soția lui care parcă-și ieșise din minți.

– E nebună. Nu mai știe ce vorbește.

– Am știut. Am știut tot ce ai făcut acum mulți ani, pentru că am găsit sorții pe care i-ai ascuns sub casă.

Încheieturile mâinii ei erau albe, în timp ce strângea balustrada verandei, privind la prietenii pe care-i pierduse când își alesese soțul.

– Odată, Fagan s-a ascuns după ce-l bătuse taică-său și m-am dus să-l caut pe băiat, când Brogan a ieșit la vânătoare. L-am găsit într-un cotlon, sub casă. Se juca cu niște oscioare de pui. Și atunci am văzut semnele de pe ele. Toate purtau același semn.

– *Minte!*

– Oare? îl împunse tanti Elda cu privirea.

Eu una nu prea cred că lui Laochailand Kai i-a păsat cu adevărat vreodată de ce zice Dumnezeu despre el. L-am cunoscut bine pe omul ăla. Mai bine decât oricine în valea asta. Pentru că soțul meu, Donal Kendric, s-a ridicat împotriva lui. Și din cauza asta scumpul meu Donal a murit chiar în locul unde stă acum Brogan. Dacă aș fi avut o armă în mână atunci, l-aș fi omorât, iar el știa. Mi-a spus că dacă vreodată scap vreun cuvânt despre asta, o să se întoarcă să-mi ia tot ce-mi mai rămăsese pe lume, pe fiica mea, Iona.

Tremurând, Iona Kai își lipi fruntea de stâlpul ce susținea veranda, în timp ce mama ei își continuă istorisirea.

– A spus că o să-i spargă țeasta de stânci la fel cum a făcut cu toți copiii indienilor. Își coborî privirea spre Brogan Kai. Iar tu ești făcut din același sânge și ai aceeași minte.

– Atunci la fel e și Fagan, spuse el fără nicio rușine pentru povara moștenirii sale.

– O să dovedesc că spusele mele sunt adevărate! spuse Iona, dând drumul stâlpului și descheindu-și frenetic nasturii rochiei ei uzate.

– A înnebunit, spuse cineva.

Brogan izbucni în râs.

– Luați-o pe mama voastră, băieți, le porunci celorlalți doi fii ai săi. Duceți-o acasă, unde-i este locul.

Cei doi începură să-și croiască drum prin mulțime.

– O să vă arăt! spunea Iona. O să vă arăt!

Dezlegă ceva ce părea a fi un corset și începu să tragă, smucind și chinuindu-se să-l scoată afară, reușind, în cele din urmă, să-l smulgă prin partea descheiată din față a rochiei.

– Uitați-vă! Priviți!

Îl întinse ca să-l vadă toți. Prinse cu grijă unul lângă altul, erau aliniate oscioarele cu însemnele lor identice.

O tăcere de mormânt se lăsă peste cei adunați, în timp ce examinau cu atenție oasele. Unii pășeau mai în față, ca să vadă mai bine, apoi se întorceau prin mulțime, fețele lor stupefiate făcând orice vorbă de prisos.

– De ce-ai făcut una ca asta, femeie? îi strigă unchiul Deemis. De ce ai tăcut atâta vreme?

– Pentru că îl iubesc, Dumnezeu să mă ierte. L-am iubit pe Brogan de când mă știu. Și m-am temut pentru el. M-am temut că-i veți face rău, dacă veți afla cum a procedat. Strânse la inimă corsetul cu sortii cusuți în el. Și m-am temut că dacă spun ceva, devoratorul o să coboare din munți și o să-l ucidă.

– Și ar avea dreptul s-o facă, nu crezi?

Deși Bletsung abia șoptise acele cuvinte, tonul ei era amar și plin de furie. Am privit-o uimită. Lacrimi grele îi jucau în ochii ei frumoși și albaștri, iar expresia de pe fața ei îmi frângea inima.

– Din cauza mea a trișat, nu-i așa? Spune, Iona, am dreptate? De asta m-ai urât mereu!

– Da. Acel cuvântel, atât de plin de durere și tristețe a rămas atârnat în aer între cele două femei. După o clipă, Iona trase adânc aer în piept și continuă. Da, a făcut asta din cauza ta, Bletsung, și mă căiesc pentru răutatea cu care m-am purtat față de tine. Nu a fost vina ta că Brogan te dorea. A trișat pentru că te-a iubit tot timpul. Nici măcar o clipă nu m-a iubit, nici după ce i-am adus pe lume fiii pe care și i-a dorit. N-am putut schimba niciodată situația, deși n-am încetat să sper. El n-a uitat nicicând că tu erai cea pe care o dorea. De aceea, a făcut tot ce-a putut ca iubitul tău să fie ales devorator de păcate. Să scape de el. Așa te avea numai pentru el, după ce dispărea sărmanul om pe Muntele Mortului.

– În toată viața mea n-am iubit decât un singur bărbat, spuse Bletsung. Pe Sim Gillivray.

– N-am crezut niciodată că o să-ți irosești toată viața așteptându-l.

Auzind cuvintele pline de amărăciune ale lui Brogan Kai, Bletsung se întoarse spre el.

– Deși nu m-a atins nici măcar o dată în toți acești ani, l-am așteptat, spuse ea. Și-l voi aștepta și-l voi iubi până îmi voi da ultima suflare.

Fața lui Brogan se întunecă.

– Sau până la ultima lui suflare!

– Fie și așa, spuse ea, înfruntându-l. Înălță capul. *Sim!* strigă ea. Sim Gillivray este bărbatul pe care-l iubesc. Își proclamă dragostea cu voce răsunătoare, ca toți să audă, apoi îl țintui din nou pe Brogan Kai cu privirea, iar lacrimile îi șiroiau în voie pe obraz: Iar după Dumnezeu, *niciodată* nu va exista un altul pe care să-l iubesc la fel de mult ca pe el.

Iona plângea cu sughițuri lipită de stâlpul verandei, strângând în continuare corsetul la piept. Brogan își privi soția dezgustat și se întoarse iarăși spre Fagan.

– Uite ce-ai făcut, Iudo, ce ești! De astăzi ești copilul nimănui, băiete. M-ai auzit? Te reneg!

Era un blestem îngrozitor, dar, în ciuda acestor vorbe, Fagan continua să-l iubească pe cel care se lepădase de el.

– Aici greșești, Brogan, spuse tanti Elda aproape cu blândețe. Deși l-ai alungat, el are un Tată. Tatăl lui domnește în cer și pe pământ. Fagan este al Domnului!

– *Amin!* se auzi o voce groasă chiar din inima pădurii ce străjuia casa lui tanti Elda.

Oamenii ridicară privirile uimiți și îngroziți totodată. Brogan făcu ochii mari și păli când un om înalt, îmbrăcat în haine de piele uzate se ivi la marginea pădurii. Cobora dealul hotărât, iar toți cei care au avut curajul i-au văzut fața.

Sim Gillivray, devoratorul de păcate, se întorsese în mijlocul nostru.

DOUĂZECI ȘI TREI

— *BINE-AI VENIT, SIM, ÎI STRIGĂ TANTI ELDA.*

Tare multă vreme a mai trecut.

— Da, doamnă, așa e.

Oamenii s-au tras la o parte din calea lui, de parcă ar fi fost lepros, dar nu cred să fi văzut vreodată un om mai puternic și mai plin de o smerită demnitate. Și atât de hotărât.

Bletsung Macleod îl privea topită.

— Sim, șopti ea, iar inima ei întreagă își găsi parcă ușurare în acea silabă.

Brogan s-a întors imediat, când ea făcu primul pas spre devoratorul de păcate. Fără ca măcar s-o privească, Sim a întins mâna spre ea ținând-o la distanță. Nu-și dezlipea privirea de la Brogan Kai în timp ce continua să înainteze printre oameni.

Cei mai mulți dintre cunoscuții și prietenii mei au întors capul, ca să nu-l vadă pe Sim. Câțiva s-au întors cu spatele. Chiar și Brogan dădu înapoi la apariția lui, dar acum se opri și privea insistent în pământ, cu ochii plini de patimă.

— N-ai ce căuta aici, devoratorul de păcate.

Ridică brațul.

– Douglas! Băietel! Dă-mi arma ta!

– Nu, tată! Fagan se puse între ei. Nu trage!

– Dă-te la o parte, Fagan, spuse Sim încet. Problema asta ne privește doar pe mine și pe tatăl tău.

– Aici ai dreptate, mârâi Brogan. N-ai dreptul să cobori din munți până nu ești chemat.

– A fost chemat, spuse tanti Elda suficient de tare ca s-o audă toți. La fel cum ați fost chemați voi toți. Am bătut clopotul.

– Dar n-ai avut niciun motiv, babo.

– Ba chiar un motiv excelent, aș spune. Sim Gillivray se întoarce acasă.

Brogan privi spre ea.

– Diavolul, vrei să spui. Nu se mai poate întoarce în mijlocul nostru! A devorat păcate în ultimii douăzeci de ani și mai bine.

Se întoarce spre oameni.

– Voi vreți să locuiască chiar aici, în valea noastră, el și sufletul lui murdar?

Oamenii începură să dea înapoi din fața amândurora, întorcând lucrurile pe toate fețele, șușotind între ei înspăimântați și tulburați.

Sim începu să vorbească într-un mod foarte nobil.

– Oricât de mult am dorit eu să-i mântuiesc pe prietenii și vecinii noștri, tot ce-am putut face, din nefericire, a fost să mănânc pâine și să beau o cupă de vin. Totul n-a fost decât un ceremonial lipsit de conținut. Pentru că n-am reușit să fac nimic.

– Nu se poate, țipă cineva. Nu se poate!

– Dar este adevărat, spuse Sim, privind în jur la fețele îngrozite. Am știut-o în inima mea, în tot acest timp, dar nu încetam să sper. Însă acea speranță a fost în van. Acum mi-am pus nădejdea în Isus Cristos!

– Dar noi am fost învățați că tu poți lua păcatele noastre!

– Dar nu pot. Am fost amăgiți cu toții. Până la ultimul.

Tristețea îi acoperi fața. Ați venit cu toții la mine să căutați mântuire în toți acești ani, dar nu sunt decât un om ca oricare altul.

– Numele tău a ieșit la sorti pentru că erai cel mai mare păcătos din valea asta! declamă Brogan.

– Da' ce-ai făcut, băiete? îl întrebă tanti Elda. Ce-a fost atât de groaznic de a trebuit să urci pe muntele acela, fără să scoți niciun cuvânt de protest?

– Nu trebuie să le spui, Sim, spuse Bletsung. Nu le datorezi nimic după toți anii ăștia.

– Trebuie s-o fac, preaiubita mea, spuse el blând, iar apoi se întoarse la cei adunați. L-am ucis pe tatăl lui Bletsung.

– Criminalule! sări Brogan. Ați auzit și voi! E un criminal!

– Nu mai mare ca tine, tată, spuse Fagan cu rușine și tristețe în glas.

– Dar eu n-am omorât unul de-al nostru. Am omorât un străin care a venit între noi ca să aducă vrajbă și să ne împuie mintea cu minciuni. Însă el l-a omorât pe unul dintre noi! De aceea e acum devorator de păcate.

Fața lui Bletsung se înroși de mânie.

– Chiar vreți să știți tot adevărul? strigă ea către oameni. Vreți să știți absolut *tot*?

Fața ei se schimonosi de durere și pentru o clipă mi-a venit să alerg la ea și s-o opresc. Nu știam ce voia să spună, dar după expresia ei era ceva tare dureros.

Însă Sim mi-o luă înainte. Păși spre ea, ridicându-și mâna ca s-o oprească.

– Bletsung, nu...

Dar ea nu l-a lăsat să continue.

– Cum spuneai și tu, Sim, anumite lucruri trebuie spuse.

S-a întors cu fața spre mulțime, dreaptă, deși buzele îi tremurau.

– Cruzimea tatălui meu a făcut-o pe mama să-și ia viața. A mâncat flori de degețel roșu ca să scape de el, pentru că nu era zi de la Dumnezeu în care omul ăla să nu o chinuie

cu vorba sau cu fapta. Privi demn pe deasupra tuturor.

Unii dintre voi știți foarte bine ce fel de om a fost tata. Ați știut, dar n-ați făcut nimic să ne ajutați. Lacrimi mari începură să i se rostogolească pe obraji, iar vocea i se stinse. Doar Sim ne-a ajutat. Sim m-a salvat din mâinile lui.

– Omorându-l pe un om dintre noi!

– Da, da, unul de-al tău, cu siguranță, spuse ea cu amărăciune, dacă ții neapărat să-l revendici.

– Dar încă nu ai spus tot, nu-i așa? spuse Elda Kendric. Ce s-a mai întâmplat?

Bletsung ridică privirea spre tanti Elda, cu fața albă ca varul.

– Spune-le tot, fata mea, o îndemnă bătrâna. Spune-le tot adevărul o dată pentru totdeauna. Eliberează-te de povara ta.

– Nu mai trebuie să spui nimic, iubita mea, spuse Sim. A fost păcatul meu, nu al tău.

– Tocmai secretele astea tenebroase au adus întunericul în valea noastră, Sim Gillivray, și ele continuă să ne întunece sufletele. Tanti Elda o privi iarăși pe Bletsung și continuă pe-un ton blajin: Vrei să rămână ascunse și mai departe, fato?

– Nu, doamnă, spuse Bletsung cu un glas ca de copil. S-a întors încet și s-a uitat în jur.

– La câțiva ani după ce s-a sinucis mama, tata și-a pus în minte că ar putea să mă folosească în felul în care un bărbat folosește o femeie.

N-am înțeles ce voia să spună, dar am văzut pe fețele celor prezenți că ci înțeleseseră. Se pare că era ceva cumplit, pentru că erau șocați, dezgustați și pe unele chipuri se citea milă. Bletsung și-a acoperi fața cu mâinile și s-a întors cu spatele.

– Spune-le și restul, Sim, zise Elda cu blândețe. Să terminăm odată cu asta.

Ochii lui Sim oglindeau groaza lui Bletsung.

– Urcam pajiștea, când am auzit-o pe Bletsung țipând. Am alergat în casă. Când am văzut ce încerca să-i facă, l-am apucat și...

Închise ochii când amintirea celor petrecute îl copleși.

– I-a crăpat capul, spuse Brogan. Asta a făcut. L-a lovit cu o piatră în cap.

– Da, spuse Sim încetișor. Da, asta am făcut.

– Iar apoi ai lăsat-o pe Bletsung să mintă pentru tine, lașule. Ai lăsat-o să spună că tatăl ei a căzut când s-a îmbătat.

– Așa e, spuse Sim tot mai stins.

– Tata *era* beat! spuse Bletsung. Beat de whisky și de puterea pe care o avea asupra mea. Și, Dumnezeu să mă ierte, da' m-am bucurat c-a murit!

– Nici nu e de mirare, spuse tanti Elda cu lacrimi în ochi.

– Dar nu te-a bucurat modul în care s-au întâplat lucrurile, spuse Sim. Pentru că, indiferent ce-ar fi făcut și cum ar fi fost, era tatăl tău. Era o ființă omenească.

Întoarse capul de la ea și înfruntă mulțimea.

– Vreau să știți toți. Bletsung n-a luat parte în niciun fel la ce am făcut.

Bletsung întinse mâna spre el.

– Nu ai vrut să îl omori, Sim. Erai atât de furios, încât nu mai gândeai limpede.

Dar el nu voi să-i ia mâna.

– Nu contează. A fost un om, iar eu l-am omorât. Din cauza asta am crezut că Dumnezeu și-a îndreptat degetul spre mine și m-a ales să fiu devorator de păcate. De aceea am fost de acord să urc pe Muntele Mortului. Iar acum am coborât de acolo, ca să vă spun tuturor ce am aflat. *Adevărul!* Niciodată n-am avut puterea să fac pentru voi și pentru cei dragi ai voștri ceea ce aveți nevoie. Adevărul este că mai mult v-am încurcat. Lacrimile îi scaldau fața. Dumnezeu să mă ierte, dar eu am fost capra lui Iuda, am condus tot poporul la măcel, fără să-mi dau seama că Satana se folosea de mine ca să vă mintă. Dar acum trebuie să se termine!

– Nu-l ascultați! Vrea numai să scape de datoria pe care o are față de noi! răcni Brogan.

– Fagan v-a spus adevărul, spuse Sim. Nu aveți nevoie de un devorator de păcate. De Isus Cristos aveți nevoie!

– Nu-l ascultați, vă spun! Trăim așa de când ne știm, doar n-o să ne schimbăm obiceiurile acum.

– Mârșăvia asta trebuie să înceteze, aici și acum! strigă Sim autoritar. Lucrarea a fost desăvârșită pe crucea lui Cristos!

– Asta este valea *mea*! țipă Brogan, pierzându-și orice stăpânire. Cine îndrăznește să mă înfrunte, moare!

– Nu, tată! strigă Fagan.

– Tu vorbești din partea lui Dumnezeu. Păi, să-L lăsăm pe Dumnezeu să judece între noi!

Brogan Kai înălță arma și o îndreptă spre inima lui Sim. Fagan se aruncă între tatăl său și devorator, însă Sim fusese mai rapid. L-a trântit pe Fagan la pământ, scoțându-l din bătaia puștii.

Arma a tunat asurzitor. Am auzit un țipăt și, consternată, am realizat că cel care țipase era Kai. Scăpă arma, mâna dreaptă îi era aproape smulsă, fața neagră și arsă de praful de pușcă și înroșită de sânge. Prăbușindu-se în genunchi, urla din cauza durerii teribile. Douglas îl privea îngrozit.

– Brogan! țipă și Iona, năpustindu-se pe scări în jos. Brogan! Ah, Brogan... căzu în genunchi, ridicându-l la piept.

Fagan se apropie și el, în genunchi plângând lângă tatăl său care gemea și horcăia în agonie în brațele mamei sale.

– Idiotule! țipă Cleet spre Douglas. Iar ai pus prea mult praf de pușcă! Nu ți-a spus tata de o mie de ori? Douglas se feri de frate-său și o luă la fugă dispărând în pădure.

Sim privea cu compasiune. Păși în față, se aplecă la omul căzut și la femeia care-l ținea. Strânse încheietura lui Kai pentru a opri sângerarea.

Urletele lui Kai se curmară, când se prăbuși inert în brațele soției.

– A murit! Ah, a murit, spuse Iona plângând.

– N-a murit, dragă, spuse Sim. E numai leșinat.

– Lasă-l să moară! răcni o voce mânioasă. Ar fi timpul să scăpăm odată de el!

Sim își înălță privirea și se uită solemn peste cei strânși în jurul său.

– Oare aveți curajul să blestemați un om lovit? Nu-i mai rău decât noi.

Gervase Odara ieși în față.

– Avem nevoie de niște cârpe curate.

Tanti Elda se ridică anevoie din scaun.

– Aduceți-l în casă.

Sim Gillivray, omul care fusese înșelat la sorți și căruia îi fuseseră răpiți douăzeci și doi de ani din viață, l-a ridicat pe Brogan Kai din țărână și l-a dus în casă. Iar bătrână căreia Brogan îi făcuse atâta rău își ajută fiica deznădăjduită, în vreme ce bătrâna doftoroaie îl îngrijea.

Oamenii se îngrămădiră în jurul casei, așteptând vești și murmurând, neștiind ce urma. Sim ieși după un timp.

– O să supraviețuiască, oameni buni. Nu își va mai putea folosi mâna dreaptă și e orb de un ochi, dar va trăi.

Am tipat surprinsă când l-am zărit pe tata, Angor Forbes, pășind în față.

– Ne-am sfătuit și am hotărât că, dacă trebuie să fie cineva trimis ca devorator de păcate, Brogan Kai e acela. Ți-a făcut rău, Sim. Trebuie să plătească.

Sim se încruntă, plimbându-și privirea de la tata, la ceilalți.

– Toți sunteți de acord cu el?

– Da, da!

– Credeți că mie mi s-a făcut rău?

– Da! strigară toți în cor.

– Vom accepta orice decizi tu să faci, zise tata.

Sim stătea pe verandă, privindu-l pe tata.

– Tu speri că asta vreau, nu-i așa, Angor? Răzbunare.

Fața tatei se coloră în roșu aprins. Părea rușinat, dar se apăra.

– Ne-a terorizat atâta timp. Pe mine la fel ca pe toți ceilalți. Am trăi mai liniștiți dacă n-am mai avea niciodată nimic a face cu omul ăsta.

- Nu trebuie să vă mai temeți de Brogan Kai, spuse Sim simplu. Voi i-ați permis să vă comande, nu avea nicio putere de la sine. Fiți atenți. Ziceați că o să fiți de acord cu ce vreau eu să fac? Ei bine, iată ce vreau. Îl iert. Eu n-o să-l judec niciodată pe omul ăsta. Ce drept am eu să judec pe cineva? Sau ce drept are oricare dintre noi?

În tot acest timp, Fagan stătea încordat în prag, ascultându-i cum discută soarta tatălui său. Nu-mi puteam dezlipi ochii de la el, iar când a auzit vorbele lui Sim, privirea lui parcă luă foc. A mers în față și s-a oprit la balustradă, privind peste toți cei care ar fi vrut să-l facă pe tatăl său noul devorator.

- Nu judecați, deoarece cu ce măsură judecați, cu aceeași o să fiți judecați voi înșivă, așa spune Domnul! rosti el cu voce tunătoare.

- Amin, spuse Sim încet. Zâmbi. Tot ce vreau să vă mai spun despre acest lucru e că eu o să fiu ultimul devorator de păcate din valea asta. Ați auzit adevărul lui Dumnezeu vestit de flăcăul ăsta și de această fetiță. Isus este calea, frați și surori. Isus este adevărul. *El* este viața.

Am simțit iarăși îndemnul, bine-cunoscut deja, și m-am apropiat de balustradă, privind spre cei adunați acolo.

- Acum ați auzit cu toții adevărul. Viața și moartea vă stau înaintea. Voi ce alegeți?

DOUĂZECI ȘI PATRU

DOAR CÂȚIVA AU FOST CEI CARE AU COBORÂT LA râu ca să fie botezați în acea zi. Sim o purta pe tanti Elda, pentru că era prea bătrână să mai meargă singură, dar voia să fie martoră la ceea ce se petrecea. Bletsung pășea alături de Sim, atingându-i din când în când brațul cu tandrețe. Veni și fratele meu, Iwan. Cluny Byrnes s-a smuls din prinsoarea tatălui ei și alergă după noi, în timp ce el îi striga că n-o mai primește acasă și că o reneagă.

De toți, nu eram decât șapte suflete care-L lăudam pe Domnul pentru ceea ce făcuse. Șapte care-l invitaserăm să domnească în viețile noastre. Doar șapte dintre toți.

Chiar și tata s-a întors și s-a dus acasă. Aproape că mi-a frânt inima când l-am văzut cum pleacă. Am alergat după el, m-am agățat de el, l-am implorat să vină cu noi la râu ca să fie botezat.

– Am treabă și trebuie să văd cum e maică-ta. E de patru zile în pat. De atunci nu s-a mai ridicat și n-a vrut să mănânce nimic.

M-am oprit, lăsându-l să plece. Îl urmăream cu lacrimi în ochi cum se îndepărta. Tristețea nu m-a părăsit nici la râu, când îi priveam pe Iwan și pe Cluny intrând în apă pentru botez.

Răsetele și bucuria lor nu mi-au risipit sentimentele ce mă apăsau. Aveam senzația că mai erau lucruri încă nefăcute și că Dumnezeu mai aștepta ceva de la mine. În timp ce Sim o purta pe tanti Elda înapoi pe cărarea spre casă, mergeam după ei laolaltă cu ceilalți. Fagan m-a luat de mână. Știa ce simțeam.

Când am ajuns la casa ei, era pustiu, Brogan Kai fusese dus acasă de Cleet și de tatăl lui Cluny.

Tanti Elda se simțea atât de bine, că-i venea să ȝopăie. Arăta veștedă și îmbătrănită, dar ochii îi străluceau de viață cum nu-i străluciseră niciodată. Zâmbea mereu, de parcă nu mai avea nicio grijă pe lume. Și, de fapt, așa și era.

De-am fi putut scăpa toți de griji.

– Pe tine ce te frământă, Cadi? m-a întrebat ea.

– Tata n-a venit.

– O să vină, nu te grăbi. Sunt sigură de asta.

– Eu pentru mama mă îngrijorez, spuse Iwan. S-a întors acasă acum patru zile, după ce-a umblat toată ziua cine știe pe unde, și s-a pus în pat. Tata și cu mine ne-am străduit din răputeri să aflăm ce-i cu ea, dar s-a întors cu fața la perete. Nu mai vrea să trăiască și n-a luat în seamă ce am zis noi. N-o mai interesează nimic.

Boarea de seară îi zburli părul lui tanti Elda și-l înfoia, ridicându-l în joacă în toate direcțiile, făcând-o să semene cu un arici.

– Acum patru zile, zici? întreabă ea și încercă să-și aranjeze cumva părul.

– Da, doamnă, spuse Iwan.

– A trecut pe aici acum patru zile și a întrebat de Cadi. I-am spus că s-a dus la Bletsung. Privi în jur. Unde mi-e peria de păr? Măi să fie, dar nu văd nimic pe ceața asta. Hai, nu mai râde acolo, Fagan. Nu-i frumos deloc să râzi așa de bunica ta.

– Iat-o, doamnă, spuse Bletsung reținându-și un zâmbet. Vă pieptăn eu părul, dacă doriți.

– Foarte bine, foarte bine.

– A trecut mama pe acolo și m-a văzut, am spus eu,

amintindu-mi că o văzusem stând lângă dafinul sălbatic de lângă pârau. N-a venit până la casă și n-a spus nimic. Stătea și mă privea. Apoi mi-a întors spatele și a plecat.

Tanti Elda căzu pe gânduri.

– Atunci poate că după tine plânge, fetiço.

– Pe Elen a iubit-o ea. Nu pe mine. Ar fi fericită să nu mai dea ochii cu mine vreodată.

– Nu-i adevărat, Cadi, spuse Iwan, lăsând-o pe Cluny să se așeze lângă mine. Te iubește. Sunt sigur de asta.

Am scuturat vehement din cap, iar durerea din inimă se dovedea mai adâncă decât o simțisem până atunci. De ce acum? Ah, Doamne, de ce tocmai acum? Aceasta era o zi a bucuriei, nu a tristeții.

– Ar trebui să te duci și să vorbești cu ea, copilo. Să vezi de ce e supărată.

Toți stăteau cu ochii pe mine și mă simțeam stânjenită și fără apărare în fața lor.

– Nu pot!

Am simțit un nod în gât, ca și când o mână m-ar fi sugrumat. Mă luptam cu lacrimile, dar ele năvăliră fără să le mai pot opri, pârjolindu-mi inima.

– Ba da, scumpa mea, sigur că poți, spuse Sim. Ai avut mult curaj să vii să îl cauți pe devoratorul de păcate când tot ce avea suflare în valea asta fugea de mine ca de ciumă, nu-i așa? Și pentru că ai căutat un Mântuitor, L-ai găsit pe Singurul Care poate lua păcatele lumii, pe Isus Cristos Domnul nostru. El ți-a arătat calea spre mântuire. Acum du-te, spune-i și mamei tale despre asta.

– Cred că rugăciunile tale l-au făcut pe omul lui Dumnezeu să vină aici și să ne aducă adevărul, Cadi, spuse Fagan.

Oare? Eram convinsă că înainte să mă nasc eu, altcineva deja se ruga fierbinte. Sim Gillivray.

– Domnul răspunde rugăciunilor, spuse o voce bine-cunoscută din prag și ridicai privirea.

Lilybet stătea chiar acolo, în prag.

– Lasă dragostea să te călăuzească spre casă, Katrina Anice.

Vei primi tot ce ai nevoie. Trebuie doar să ceri.

M-am ridicat și m-am dus la ușă, gata s-o urmez, dar ea nu mai era de găsit.

– Cadi? spuse Bletsung, lăsând-o pe tanti Elda. Veni la mine și-mi puse mâna pe umăr. Ce este, draga mea?

Tremuram din toate încheieturile.

– Mă duc acasă. Dar ați putea face ceva pentru mine?

– Ce, drăguț?

– Rugați-vă pentru mine. Și rugați-vă și pentru mama. Rugați-vă fierbinte.

Am alergat tot drumul până casă, știind că dacă mergeam la pas, aveam timp să cuget și chiar să mă răzgândesc. Trebuia să ajung acasă, indiferent care era motivul ce mă mâna. Mă durea sub coaste și plămânii îmi erau încinși, dar nu m-am oprit. Am urcat scările și m-am oprit abia în prag.

Tata ședea pe marginea patului cu mâna pe umărul mamei. Când m-a privit, am văzut că plângea.

– A venit Cadi, Fia, spuse el blând.

Trupul i se încordă. Tata s-a ridicat încet și a lăsat-o singură.

– De mine nu mai ascultă. Pur și simplu s-a dat bătută.

M-a privit cu căldură, apoi a ieșit afară și s-a așezat pe veranda din fața casei noastre, lăsându-mă singură cu mama.

Gâfâind, am stat acolo în prag până mi-am mai revenit puțin.

– Mami? am spus eu încetișor și m-am dus spre ea. M-am apropiat, dar ea stătea în continuare cu spatele la mine. Mamă, îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat cu Elen. Eram geloasă pe ea.

– Știu.

– În ziua aceea i-am vorbit foarte urât. Și ție.

– Mi-amintesc.

N-am vrut să-i spun totuși că tânjeam după dragostea

ei de mamă și după atenția ei. Nu voiam să mă justific în niciun fel.

– Am văzut-o când a venit la copacul căzut și când s-a aventurat pe el, dar eram atât de furioasă pe ea, că mi-am dorit s-o văd căzând. Iar când chiar așa s-a întâmplat, am încercat s-o caut. Voiam să dau timpul înapoi. Când a căzut, mi-am dat seama că n-o uram și că nu te uram nici pe tine, mamă. În adâncul inimii nu se găsea ură. Însă era deja prea târziu. N-am împins-o, mami. Jur pe viața mea că nu am împins-o.

– Știi că nu ai împins-o, spuse ea răgușit. Niciodată n-am crezut asta.

– Nu? Am crezut... nici nu îndrăzneam să sper.

S-a întors încet spre mine. Fața îi era atât de trasă, cenușie și chinuită de suferință.

– Niciodată nu te-am învinuit pe tine de ceea ce s-a întâmplat cu Elen, niciodată, nici măcar o singură dată. Îmi atinse rochia, prinzând-o cu două degete și mângâind-o ușor. Tu așa ai crezut? În mintea mea n-a fost niciodată decât un singur gând, mereu același de când s-a întâmplat asta.

– Ce gând, mamă?

– Eu trebuia să fiu în locul ei, șopti ea printre suspine.

Deodată mintea mi se limpezi de toate câte le-am copt până atunci.

– Ah, mami, dar de ce? am întrebat-o blând, deși chiar în secunda aceea am știut.

– Pentru că eu am trimis-o pe Elen să te caute.

Fața i se schimonosi de durere. Eu am trimis-o. A început să plângă în hohote. Mi-am dat seama că greșisem când ți-am luat păpușa și i-am dat-o ei. Pentru tine era foarte importantă păpușa aceea. A fost din răutate ce-am făcut și mi-a părut foarte rău. Înainte să îndrept ce stricasem, tu ai plecat. Buni mi-a spus că tu credeai că țin mai mult la Elen și știu că așa părea. Era mică pentru vârsta ei și a fost la un pas de moarte când era mică-mică. Era bolnăvicioasă și avea mare nevoie de mine, atâta tot. Tu, în schimb, ai fost plină de viață de la bun început și aveai o fire independentă,

care mi-a pus uneori răbdarea la încercare.

– Buni zicea că am o fire curioasă.

Mama zâmbi trist.

– Da, da, așa spunea ea, nu?

Mi-a atins ușor părul.

– Ea te înțelegea atât de bine, Cadi. Mai bine decât te-am înțeles eu vreodată. Uneori eram atât de invidioasă că stăteai ore întregi lângă ea, povestind, în timp ce abia schimbai două vorbe cu mine.

– Ah, mamă...

Cât îmi dorisem să vină să stea cu mine și cu buni măcar două-trei minute. Credeam că nu vine pentru că mă urăște, pentru că mă considera vinovată de moartea lui Elen.

– N-am vrut să te învinovățești singură, Cadi. E numai vina mea. Eu i-am spus lui Elen să se ducă să te caute și să-ți dea păpușa înapoi. Și s-a dus. Și a murit.

– N-aveai de unde ști că eram la râu, mamă. N-aveai de unde ști că mersesem la Strâmtoare.

– Trebuia să mă duc după tine. Buzele îi tremurau. Eu trebuia să te caut. Nu Elen. Trebuia să fug după tine și să-ți spun că îmi pare rău pentru ce ți-am făcut. E vina mea că a mers la Strâmtoare și că a căzut în apă. E vina mea că a murit, Cadi, nu a ta.

– A fost un accident, mamă.

– Un accident care nu s-ar fi întâmplat, dacă eram o mamă mai bună.

Își luă mâna dintr-a mea, trăgându-și pătura până sub bărbie. Inima ei era zdrobită.

– V-am pierdut pe amândouă în ziua aceea. De atunci tu nu ai mai vrut să te apropii de mine și nu te pot învinui pentru asta. Ah, când te uitai la mine și vedeam durerea cruntă din ochii tăi și știam că din vina mea te perpelești. Sufereai atât de mult, că am crezut că o să-mi pierd mințile. Mi-am pierdut amândouă fetițele în ziua aceea. Pe amândouă.

A închis ochii și și-a întors fața de la mine.

Sufeream împreună cu ea, așa că mi-am trecut ușor degetele peste obraji ei supti.

– Nu m-ai pierdut, mami.

Am mângâiat-o pe păr cum făcea ea cu mine când eram mică. Se relaxă. Poate că își amintea și ea. A întors încet capul și m-a privit cu ochii în lacrimi.

– Păreai atât de fericită cu Bletsung Macleod. Părea că vă înțelegeți foarte bine.

– Da, ne înțelegem.

– Știu ce spune lumea despre ea, dar să știi că n-au dreptate. E o femeie de treabă și foarte loială. Cred că speranța a ținut-o ani întregi lângă muntele blestemat.

– Da.

Mi-am lipit palma de obrazul ei rece ca gheața.

– Bletsung e o femeie a-ntâia, mamă, dar, dacă atunci când ai venit și ai stat sub dafinul sălbatic, ți-ai fi deschis brațele spre mine, crede-mă că m-aș fi aruncat în brațele tale.

Ea clipi surprinsă, studiindu-mi fața.

– Chiar? Așa ai fi făcut?

Am zâmbit tremurând și am încuviințat din cap, pentru că nu mai puteam vorbi.

Speranța începu parcă să lucească în ochii ei, un licăr mic de tot – și teamă în același timp. O teamă pe care o recunoșteam prea bine. Ridică puțin mâna. Și nici nu aveam nevoie de mai mult. M-am cuibărit lângă ea. Când i-am simțit brațul în jurul meu, strângându-mă tot mai tare într-o îmbrățișare fierbinte, am îndrăznit să răsufli.

– Ah, mami, cât de mult te iubesc!

M-a tras și mai aproape, așa că până la urmă eram întinsă cu totul alături de ea în pat. Ne agățam disperate una de cealaltă, plângând în hohote.

– Ah, Cadi, murmura ea sărutându-mă. Și eu te iubesc. Sorbeam cu nesaț sunetul tandru al vocii ei.

Apoi mă alintă cu numele pe care mi-l dăduse în vremea când eram de-o șchioapă.

– Tot micul meu boț de soare ești...

Lilybet. Micul boț de soare⁹. Sună foarte asemănător, într-adevăr. Iar de-a lungul anilor s-au iscat tot felul de discuții, dacă Lilybet a fost un înger sau nu, dar asta nu e treaba mea să hotărâsc. M-am gândit din când în când la asta, iar ce am înțeles eu este următorul lucru: sunt lucruri pe care nu le vom afla niciodată decât, poate, în ziua când vom sta față în față cu Domnul și-L vom putea întreba pe El. Așa îmi spunea bunica Forbes cândva, când eram mică, iar Lilybet mi-a spus oarecum același lucru, dar în felul ei. Ea mi-a arătat mereu calea sfântă a lui Dumnezeu.

Nu vă pot spune nici măcar dacă Lilybet a fost reală sau nu. Tot ce știu însă este că ea a fost lângă mine când am avut cea mai mare nevoie. Dar n-am mai văzut-o din ziua noului legământ. Așa o numim noi ziua aceea. Pentru că a fost un nou început. Vedeți, nu mai aveam nevoie de Lilybet. Îl aveam pe Domnul.

Îmi place să cred că Dumnezeu mi-a trimis-o pe Lilybet și că ea nu a fost vreo izvodire a minții mele, deși aveam o imaginație foarte bogată. Vă asigur însă că, dacă Dumnezeu mi s-ar fi arătat într-un rug aprins, cum i S-a arătat lui Moise, aș fi murit pe loc de frică. Fără nicio îndoială. În schimb, cred că Domnul mi-a trimis o fetiță, care semăna cu sora mea Elen și vorbea ca bunica Forbes. Și îi sunt profund recunoscătoare pentru îndurările Sale arătate mie.

Îndurările Sale s-au revărsat peste mulți dintre noi, în atâtea feluri, încât nu le pot enumera aici. Lumina a venit în valea noastră în ziua aceea atât de îndepărtată, însă de atunci luminează cu putere. Ce a început cu doar șapte dintre noi a crescut cu fiecare zi. Nu după mult timp ne-au urmat și alții la râu. Unora le-au fost necesare luni de zile, altora ani, ca să creadă adevărul și să meargă la râu pentru a fi botezați.

---

⁹ Joc de cuvinte, original, „Little bit (of heaven)”, sau „l'il bit (of heaven)” (n.tr.)

Regret să spun că unii n-au ajuns niciodată.

Iona a rămas alături de Brogan Kai, luând asupra sa toată vina pentru ceea ce s-a întâmplat, făcând din vinovăție o a doua natură. Kai a rămas mândru și plin de amărăciune până la capătul unei vieți lungi și mohorâte, iar apoi a mers să-L întâlnească față în față pe Dumnezeu Atotputernic.

Douglas n-a mai fost văzut de atunci. Toți au crezut că a trecut munții să ajungă cât mai departe de taică-său. Fratele lui, Cleet, a fost ucis în următoarea primăvară când a dat peste o ursoaică cu pui.

Cât despre ceilalți din valea noastră, ei bine, unii au fost prea mândri să creadă că păcătuiseră vreodată atât de grav, încât să merite iadul. Gervase Odara avea convingerea asta. Și așa a crezut până în ultima zi pe care a trăit-o pe pământ. I-a influențat și pe alții să gândească așa și niciun cuvânt, nicio rugăciune nu le-a putut despietri inima. Cred că s-au încrezut cu toții în leacurile ei și în faptele lor bune. Cu toate că asta i-a făcut să trăiască liniștiți pe pământ, mă doare să știu că nu le va fi de niciun folos în viața viitoare.

Unii dintre oamenii care au coborât la râu mai târziu au fost mânați, la fel ca mine, de sentimentele lor de vinovăție, de rușine și deznădejde. Au tânjit cu toții după iertare și pace. Iar prin harul lui Dumnezeu și prin mila Lui, le-au primit și s-au bucurat în ele toate zilele câte au mai trăit.

Am continuat să mă rog de atunci până azi ca toți consătenii mei din munți să decidă să-L urmeze pe Domnul, și să nu slujească Diavolului. Din păcate, unii nu au luat niciodată această decizie. Unii au crezut că felul lor moral de a trăi era o armură suficientă în fața Satanei. Așa că au continuat să trăiască la fel, cu rana fatală a păcatului în ei, însă fără să fie conștienți de asta.

Dar celor care ne-am deschis inimile, Dumnezeu cel Atotputernic ne-a dat pacea și bucuria care trec dincolo de orice rațiune. Și restul povestirii îl cunoașteți, pentru că, pruncilor, v-am spus povestea asta de nenumărate ori.

Acum, Muntele Mortului se numește Vârful Profetului, din pricina omului lui Dumnezeu care ne-a vestit cuvântul Domnului.

Sim Gillivray s-a căsătorit cu Bletsung Macleod și, chiar în primăvara următoare, au avut un fiu. Morgan Kerr Gillivray. Tăticul vostru.

Fagan Kai a plecat pentru o vreme din valea noastră. A coborât în Carolina și a lucrat, ca să poată face școală. După ce a învățat să citească, s-a întors în munții noștri și a adus o Biblie cu el. Primul loc unde a venit a fost casa noastră, ca să vadă dacă am mai crescut. Se pare că i-a plăcut ce-a văzut, pentru că mi-a cerut mâna, la nicio lună după ce s-a întors. Domnul ne-a dat o fetiță, doi ani mai târziu, Annabel Beathas Kai. Numele ei înseamnă frumoasă și înțeleaptă. Și ea este mama voastră.

Cum eu și bunicul vostru suntem prea bătrâni ca să mai batem munții în lung și-n lat, părinții voștri au continuat ce am început noi, predicând evanghelia în Casa Noului Legământ. Sigur că acum e mai mare. Nu mai e căsuța în care a locuit cândva Elda Kendric și pe care i-a dat-o bunicului vostru Fagan, când a revenit el din Carolina.

E trist, dar adevărat, că încă sunt oameni în munții noștri care nu au văzut lumina și nu au primit vestea cea bună a lui Isus Cristos. Cel puțin, până acum. Noi continuăm să ne rugăm pentru ei. Cât despre casa noastră, noi servim Domnului care l-a adus pe străbunicul vostru, ultimul devorator de păcate, din munți și l-a redat celor vii.

Dragii mei, a trecut de mult ora voastră de culcare. Mama voastră e deja pregătită să vă pună în pat. Dați-i bunicii Cadi un pupic de noapte bună și haideți să vă strâng puțin în brațe. Vă iubesc mult de tot.

Somn ușor și îngerii vă păzească visele!

Pentru că sunteți micuții mei bulgări de soare.